DANIELLE L. JENSEN

REGINA TRĂDĂTOARE

STORIA BOOKS

Despre autoare

Regina trădătoare
Copyright © 2020 by Danielle L. Jensen
All rights reserved.
© Storia Books, 2023, pentru ediția în limba română
Storia Books respectă legea dreptului de autor pentru că apreciază și încurajează munca scriitorului. Prin cumpărarea ediției autorizate a cărții susții în continuare drepturile de autor. Îți mulțumim că nu scanezi, încarci sau distribui cartea, în orice format. Ai dreptul să preiei citate scurte, dar pentru publicarea unui fragment este necesar acordul scris din partea editorului.

Titlul original: *THE TRAITOR QUEEN*
Autor: Danielle L. Jensen

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Jensen, Danielle L, *Regina trădătoare*; traducere din engleză de Bogdan Voiculescu, București, Storia Books, 2023

ISBN 978-630-6525-29-4
eISBN 978-630-6525-45-4

Pentru a fi la current curent cu noutățile și ofertele noastre, abonează-te la newsletterul Storia Books (www.storiabooks.ro) și urmărește-ne pe Facebook (@storiabooks) și pe Instagram (@storia.books).

Pentru prietena şi confidenta mea cea mai dragă, Elise Kova

1. AREN

DE TREISPREZECE ZILE era legat la ochi.

Şi încătuşat şi, uneori, îi fusese pus un căluş în gură, dar, în ciuda durerii arzătoare şi persistente cu care pielea i se jupuia de pe încheieturi din cauza frânghiilor şi a gustului scârbos al cârpei îndesate între dinți, umbra nesfârşită a pânzei care-i acoperea ochii reuşea de fapt să-l aducă în pragul nebuniei pe Aren, fostul rege al Ithicanei.

Deşi durerea îi era prietenă veche şi disconfortul mai că devenise un mod de trai, faptul că era lăsat la cheremul imaginilor născocite de propria minte era cea mai cumplită formă de tortură dintre toate. Pentru că, în ciuda împotrivirii sale înverşunate, mintea lui nu se îndupleca să-i arate decât chipul *ei.*

Al Larei.

Al soției lui.

Al reginei trădătoare a Ithicanei.

Aren avea probleme mai urgente de rezolvat, prima dintre ele fiind: *Cum naiba* avea să scape de maridrinieni? Dar dificultățile practice ale acestei provocări dispăreau când începea să analizeze toate momentele petrecute alături de *ea,* încercând să deosebească adevărul de minciună, realitatea de înşelătorie, deşi nu înțelegea de ce anume o face. Ce *importanță* avea să-şi lămurească dacă fusese ceva real, din moment ce pierduse podul, supuşii lui muriseră şi mureau în continuare, regatul îi era la un pas de înfrângere şi toate acestea se întâmplaseră pentru că se încrezuse în duşmanul lui... pentru că îl *iubise?*

Te iubesc. Vocea şi chipul ei îi ocupau toate gândurile, părul încâlcit, de culoarea mierii, ochii azurii, din care lacrimi strălucitoare îi curgeau pe obrajii murdari de noroi.

Adevăr sau minciună?

Aren nu ştia care răspuns ar fi fost un balsam pentru rană şi care i-ar fi redeschis-o. Înțelept ar fi fost să dea pace problemei, dar, evident, el nu avea nicio înclinație spre înțelepciune, aşa că a

continuat să se învârtă în cerc, chinuit de chipul, de vocea şi de atingerea ei, zbătându-se împotriva maridrinieni-lor care-l târau din regatul lui înfrânt. I s-a îndeplinit dorința abia când a lăsat în urmă apele mării şi a ajuns sub dogoarea cerului maridrinian: i-a fost scoasă legătura de la ochi.

Dorințele erau vise prosteşti.

2. LARA

LARA NU ŞTIUSE că Eranahlul are temniță.

Dar numai aşa se putea numi celula întunecată şi construită în cavernele de sub oraşul insular. Aerul era stătut, mucegaiul acoperea pereții slinoşi, iar gratiile de oțel nu aveau nicio urmă de rugină, pentru că Lara se afla în Ithicana, unde până şi lucrurile rareori folosite erau bine întreținute.

Zăcea pe spate în patul îngust, învelită cu pătura subțire primită, care nu o apăra mai deloc de frigul umed din celulă, cu stomacul strâns de foame, pentru că primea aceleaşi rații ca toți ceilalți de pe insulă.

Sperase ca întâlnirea să se desfăşoare altfel.

În loc s-o convingă pe Ahnna de meritul planului său de a-l salva pe Aren din ghearele tatălui ei, abilitățile războinice pe care le demonstrase în sala de consiliu îi garantaseră doar că va fi înlănțuită, târâtă pe străzile oraşului şi aruncată în această celulă. Cei care îi aduceau mâncare şi apă proaspătă refuzau să-i vorbească şi-i ignorau cererile de a o vedea pe Ahnna.

Şi fiecare zi pierdută era încă una în care Aren rămânea prizonier în Maridrina, supus unui tratament greu de închipuit.

Asta dacă mai era în viață.

La gândul ăsta, i-a venit să se strângă ghem. Să urle de frustrare. Să evadeze de aici şi să încerce să-l elibereze pe Aren de una singură.

Dar ştia că ar fi o prostie. Avea *nevoie* de ithicani.

Dacă ar fi reuşit să-i facă să înțeleagă că şi ei au nevoie de ea!

3. AREN

DE ÎNDATĂ CE pânza i-a fost înlăturată de la ochi, cineva a spus:

— Bună dimineața, Majestate!

Aren a clipit repede şi lacrimile i-au şiroit pe obraji când soarele i-a ars ochii, orbindu-l în aceeaşi măsură ca pânza năclăită de transpirație. Treptat, albul sclipitor s-a risipit, dezvăluind o grădină de trandafiri frumos îngrijită. O masă. Şi un bărbat cu părul argintiu, pielea bronzată de soare şi ochii de culoarea Mărilor Furtunoase.

Regele Maridrinei.

Tatăl Larei.

Duşmanul lui.

Aren s-a întins deodată peste masă, fără să-i pese că e neînarmat şi că are mâinile legate, convins doar că trebuie să-l rănească pe bărbatul care nimicise toate lucrurile de preț din viața lui.

Ajungând cu degetele la doar câțiva centimetri de ținta sa, Aren a fost smucit înapoi în scaun şi a descoperit că e imobilizat cu un lanț care-i înconjura talia, ca un câine priponit.

— Măi, măi, hai să ne purtăm civilizat.

— Du-te. Dracului.

Regele maridrinian a strâmbat disprețuitor din buze, de parcă Aren ar fi lătrat în loc să vorbească.

— Eşti întocmai cum îți era regatul, Majestate. Sălbatic. *Era.*

Grimasa i s-a prefăcut în zâmbet.

— Da, Majestate. *Era.* Pentru că Ithicana nu mai există şi titlul tău e o concesiune acordată din politețe, de care va trebui însă să te lipseşti, a spus el, rezemându-se de spătarul băncii pe care stătea. Cum să-ți spunem? Domnul Kertell? Sau, din moment ce suntem oarecum înrudiți, poate că s-ar cădea să ne vorbim puțin mai familiar, *Aren.*

— Puțin îmi pasă cum îmi spui, *Silas.* Cât despre cealaltă problemă, află că Ithicana nu e podul. Nici *eu* nu sunt Ithicana. Ithicana...

— E poporul tău, a încheiat Silas, cu o scânteie de amuzament în

privire. Frumoase cuvinte, băiete! Şi poate că au un oarecare adevăr. Ithicana va rezista... atât timp cât va rezista Eranahlul.

Lui Aren i s-a încleştat stomacul, deloc obişnuit şi nici încântat să audă numele oraşului său rostit de un duşman.

— Un asemenea secret! a observat regele Silas Veliant, clătinând din cap. Dar nu mai e aşa.

— Dacă te gândeşti să te foloseşti de mine ca să negociezi capitularea Eranahlului, află că-ți pierzi vremea.

— Nu-mi pierd vremea. Şi nici nu negociez, a spus Silas, frecându-şi bărbia. Aproape toți supuşii tăi sunt adunați pe o singură insulă, fără acces la provizii din exterior şi fără speranță de salvare. Cât vor rezista? Cât timp va trece înainte ca Eranahlul să nu mai fie o fortăreață, ci un cavou? Nu, Aren, n-am nevoie de *tine* ca să duc până la capăt distrugerea Ithicanei.

Nu avea să se ajungă într-o asemenea situație. Conducătorul oraşului, oricine ar fi fost acesta, va începe să scoată civilii din Ithicana pe furiş, la adăpostul furtunilor. Spre nord şi spre sud. Se vor împrăştia.

Dar vor supraviețui.

Şi, atâta vreme cât rămân în viață...

— Dacă sunt atât de inutil, atunci de ce m-ai adus aici?

În tăcere, Silas şi-a unit vârfurile degetelor. Inima lui Aren şi-a întețit bătăile, bubuindu-i din ce în ce mai violent în piept.

— Unde e Lara?

O întrebare neaşteptată, pentru că Aren se aşteptase să fie *aici.* Din nou în Maridrina. Din nou alături de tatăl ei. Dacă nu era aici... Dacă tatăl ei nu ştia unde e...

Te iubesc.

Aren a clătinat deodată din cap şi un strop de sudoare i-a alunecat pe obraz. Lara îl înjunghiase pe la spate, îl mințise de la început. *Nimic* din ceea ce spusese nu mai avea importanță.

— Habar n-am.

— E în viață?

Neliniştit, Aren a simțit furnicături pe piele, iar vocea ei i-a răsunat

în gând: *Credeam că am distrus toate copiile. Asta e... asta e o greşeală.* Lacrimile îi scânteiaseră în ochi ca nişte nestemate.

— Nu ştiu mai multe decât tine.

— Ai lăsat-o să plece? Sau a fugit?

Te rog, nu face asta! Pot să lupt! Pot să te ajut! Pot...

— Arfi fost nechibzuit să îngădui libertatea unei trădătoare.

Dar tocmai asta făcuse. De ce? De ce nu o omorâse când avusese ocazia?

Celălalt bărbat şi-a înclinat capul într-o parte. Apoi şi-a băgat mâna în buzunarul hainei de un alb-sclipitor şi a scos o bucată de hârtie, jerpelită şi pătată, ale cărei margini aurite se şterseseră demult.

— Am găsit asta când te-am percheziționat. Un document foarte interesant!

Silas l-a întins pe masă. Scrisul lui Aren abia se mai vedea printre petele de apă şi sânge.

— Pe o parte, mă trădează pe mine. Pe cealaltă, a spus Silas, întorcând foaia, te trădează pe tine. O enigmă. Trebuie să recunosc că nu am ştiut cum s-o interpretăm, mai ales după ce ne-ai vizitat frumosul oraş. Spune-mi, cui crezi că-i e loială Lara?

Aren a simțit că i se lipeşte cămaşa de spate, iar un miros persistent de transpirație i-a umplut nările.

— Având în vedere circumstanțele de față, aş spune că răspunsul e evident.

— Poate, la prima vedere, a spus regele maridrinian, plimbând degetele pe coala de hârtie osânditoare. Dacă-mi poți potoli curiozitatea: cine a ucis-o pe Marylyn?

— Eu.

Minciuna i-a scăpat înainte ca Aren să se poată întreba ce folos ar avea o asemenea înşelăciune.

— Nu, a spus Silas îngândurat. Nu, nu cred că ai omorât-o tu.

— Crezi ce vrei. Mi-e totuna.

Împăturind foaia, tatăl Larei s-a aplecat în față şi i-a strecurat-o lui Aren în gulerul cămăşii.

— Să-ți spun o poveste. Despre o fată crescută în deşert, alături de surorile ei dragi. Despre o fată care, după ce a aflat că propriul tată vrea să le omoare pe ea şi pe zece dintre surorile sale, a hotărât nu să-şi salveze viața, ci să şi-o *rişte* pentru a le salva pe ale lor. Nu să fugă spre refugiul oferit de un viitor sigur, ci să se condamne unui destin necruțător. Doar pentru a salva acele vieți neprețuite.

— Ştiu povestea.

În parte. O aflase de la Lara. Şi de la sora pe care aceasta o omorâse.

— De ştiut, poate că o ştii. Dar o înțelegi? Pentru că din orice poveste bună se pot trage învățături.

— Te rog, luminează-mă! a spus Aren, ridicându-şi mâinile legate. Vei găsi în mine un public captivat şi captiv.

Silas a râs scurt, apoi a întrebat:

— Dacă fata asta era atât de hotărâtă să-şi protejeze surorile, atunci de ce a ucis-o cu propriile mâini pe una dintre ele?

— Marylyn le-a amenințat pe celelalte.

— Celelalte nu erau de față, prin urmare Lara ar fi avut timp. Dar, în loc să se folosească de el, i-a rupt gâtul surorii ei. O reacție care-mi dă de bănuit, Aren, că ceva de mare preț pentru ea se afla într-un pericol mult mai iminent.

Imagini au fulgerat pe dinaintea ochilor lui Aren. Expresia Larei din clipa în care îl văzuse în genunchi, cu pumnalul surorii ei la gât. Cum privise în jur, căutând o cale nu de scăpare, ci de rezolvare a unei dileme imposibile. Avusese doar două opțiuni: viața lui sau viața lui Marylyn.

Silas Veliant s-a aplecat deasupra mesei, aparent netulburat de faptul că Aren ar fi putut să pună mâinile pe el.

— I-am promis ceva fiicei mele, *Majestate,* a spus el în bătaie de joc. I-am promis că, dacă mă va trăda vreodată, aş ordona să fie ucisă în cel mai îngrozitor mod cu putință. Şi întotdeauna mă țin de cuvânt.

Albastru-ticălos de Maridrina. Culoarea ochilor acestui bărbat. Şi a ochilor Larei. Dar, pe când ai ei erau profunzi şi plini de viață, uitându-se acum la tatăl ei, Aren parcă ar fi privit în ochii unui

şarpe. Erau reci. Insensibili. Cruzi.

— Nu te-a trădat. Ai obținut ce voiai.

Un zâmbet lent a scos la iveală nişte dinți îngălbeniți de prea mult tutun.

— Chiar şi acum, după ce a provocat atât de multe pierderi Ithicanei, minți de dragul ei. O iubeşti.

Asta era o minciună. Din cauza Larei, Ithicana pierduse podul. Locuitorii regatului îşi pierduseră viețile. Aren o ura.

— Nu-mi pasă deloc de ea. Silas a râs scurt, apoi a

şoptit:

— Vom vedea. Pentru că ştie că eşti aici, fără doar şi poate. La fel de sigur e că va veni să te salveze. Şi atunci o voi ucide.

— Chiar eu îți voi înmâna sabia.

Râsul lui Silas a devenit sălbatic şi strident.

— Să vedem dacă vei gândi la fel când îți vei vedea soția îngenuncheată şi implorând să-ți fie cruțată viața. Sau când va urla cerându-mi să i-o cruț pe a ei.

Fără niciun alt cuvânt, regele Maridrinei s-a ridicat şi l-a lăsat pe Aren singur, legat în grădină. Şi, deşi el tânjise zile în şir să-şi recapete *vederea* ca să-i alunge chipul, acum a închis ochii tocmai ca să-l revadă. *Fugi, Lara! Şi nu te uita niciodată înapoi.*

4. LARA

CU VISELE INVADATE de tropotul paşilor, Lara s-a ridicat deodată în capul oaselor, clipind buimacă în întuneric.

Câte zile zăcuse aici? În absența soarelui, nu putea să țină socoteala decât după singura masă care-i era adusă zilnic. *Şase? Şapte?* A scuturat din cap, încercând să-şi limpezească mintea, apoi s-a concentrat asupra luminii care însoțea paşii.

Prințesa Ithicanei, comandantul Insulei Southwatch şi sora geamănă a lui Aren, a apărut la intrarea în celulă. Ahnna a privit-o din cap până-n picioare.

— Arăți ca naiba.

— Nu mă aşteptam să primesc musafiri.

Şi nu doar Lara era sleită. Ahnna purta tunică, pantaloni şi ghete, ținuta preferată de majoritatea ithicanilor, şi avea părul legat într-o coadă la spate. Dar sub ochi îi apăruseră cearcăne întunecate şi buzele îi erau strânse într-o linie subțire, care-i trăda epuizarea. Cicatricea subțire şi roşie cu care se alesese în urma luptei cu invadatorii maridrinieni încă i se întindea vizibil între frunte şi pomete şi, sub ochii Larei, comandantul şi-a atins-o ca pentru a-şi aminti de existența ei.

Deşi îi era groază să afle răspunsul, Lara a întrebat:

— Ai vreo veste despre Aren? Ahnna a clătinat din cap.

— De aproape o săptămână suntem înconjurați de o furtună aprigă, aşa că am pierdut contactul cu exteriorul.

— Atunci de ce ai venit?

Apucând gratiile celulei cu ambele mâini, Ahnna s-a sprijinit de ele.

— Întregul oraş îmi cere să te execut. Ştii ce facem cu trădătorii în Ithicana?

Nu a aşteptat răspunsul Larei.

— Îi ținem scufundați în mare, ca apa să le ajungă cam până la

şolduri, şi împrăştiem nadă. Dacă au noroc, vine un peşte mare şi problema se rezolvă repede, dar de obicei nu se întâmplă aşa.

Lara s-a uitat fix la prințesă.

— Ai de gând să le faci pe plac ithicanilor? Ahnna a tăcut preț de câteva clipe, apoi a răspuns:

— Îți dau ocazia să mă înduplecci. Cred că cel mai bine ar fi să începi cu adevărul.

Adevărul.

I-l dezvăluise doar lui Aren, însă până şi lui îi ascunsese multe lucruri. Acum nu trebuia să mai ascundă nimic.

Ahnna a ascultat în tăcere cât Lara i-a povestit cum fusese dusă cu surorile ei la complexul din Deşertul Roşu. Despre corvoada antrenamentelor îndurate sub îndrumarea lui Serin, zis Magpie. Despre cum fuseseră spălate pe creier să creadă că Ithicana e cauza tuturor relelor, fără a bănui nicio clipă că adevăratul răufăcător e tocmai tatăl lor. Despre ospățul cu ocazia căruia se sacrificase pentru a salva viețile surorilor ei şi despre toate întâmplările care urmaseră, fără să omită niciun detaliu.

Când a terminat de povestit, Ahnna stătea pe jos, cu coatele pe genunchi.

— Aren i-a spus lui Jor că ai fugit. Dar, în clipa în care am auzit asta, am înțeles că te-a lăsat să scapi. Ce netot sentimental!

— M-a amenințat că mă omoară dacă mă întorc.

— Şi totuşi, iată-te aici!

Ahnna şi-a atins rana de pe față, cu privirea rătăcită. Apoi s-a uitat la Lara.

— Ai spus că ai un plan? O strategie de a-l elibera pe Aren? Un fior triumfător a străpuns inima Larei, dar chipul ei nu
a trădat nimic.

— De a-l elibera pe Aren, da. Dar şi de a elibera Ithicana de sub tirania tatălui meu.

Ahnna a mijit ochii.

— Cum anume? Maridrinienii au pus stăpânire pe toate garnizoanele noastre, inclusiv pe cele din Northwatch şi

Southwatch. Sunt protejate de toate mijloacele de apărare create chiar de noi şi nu avem destui soldați ca să trecem de ele. Crede-mă, am încercat. Aşa a fost capturat Aren.

— Motiv pentru care aveți nevoie de aliați. Ahnna a pufnit, ferindu-şi privirea.

— Parcă ai fi Aren. Şi tocmai din cauza strategiilor de felul ăsta am ajuns în situația de față.

— Dă-mi voie să-ți explic.

Ridicându-se în picioare, Lara s-a plimbat înainte şi-napoi prin celulă.

— După ce am fugit din Ithicana, m-am dus în Harendell. Oamenii de acolo nu sunt încântați de faptul că Maridrina stăpâneşte podul, pentru că, în baza alianței dintre tatăl meu şi regina amaridiană, Amaridul beneficiază de termeni preferențiali la Northwatch şi pe pod. Harendellienii pierd bani cu duiumul şi *ştii bine* cât de puțin le convine situația.

Ahnna a încuviințat din cap.

— Nu-i vor pe maridrinieni la conducerea podului şi nici nu-l vor pentru ei. Dacă am vorbi cu regele lor, cred că am putea să-l convingem să vină în ajutorul Ithicanei.

— N-o să fie de acord să-şi rişte flota doar pentru că-l rugăm frumos, Lara. Într-adevăr, Harendellul pierde bani din comerț, dar ar pierde şi mai mult dacă ar porni la război.

— Regele va porni la război dacă-i vei cere să-şi respecte promisiunea.

Apucând gratiile celulei, Lara s-a uitat în ochii Aminei.

— Poate că Tratatul de Cincisprezece Ani încheiat cu Maridrina a fost încălcat, dar cel încheiat cu Harendellul a rămas în vigoare. Sau, în orice caz, va intra în vigoare dacă...

— Dacă mă voi căsători cu prințul lor moştenitor. Încordându-şi degetele în jurul gratiilor, Lara a dat din cap.

— Da.

Cu o mişcare subită, Amina i-a întors spatele şi a traversat

coridorul, rezemându-şi fruntea de gratiile celulei de vizavi. În cele din urmă, a spus:

— Ştii, n-am părăsit niciodată Ithicana. Nici măcar o singură dată.

Majoritatea ithicanilor se aflau în situația asta şi doar puținele persoane antrenate ca spioni traversaseră granițele regatului, dar, având în vedere statutul Ahnnei, informația era surprinzătoare.

— Din clipa în care a primit încuviințarea mamei, Aren şi-a luat zborul ca o săgeată. În nord, în sud, a umblat peste tot. Şi au fost ani în care mi s-a părut că petrece mai mult timp sub identități false în regate străine decât în Ithicana, alături de sora lui, a spus ea, tăcând apoi pentru o clipă. Nu l-am înțeles niciodată. Nu am înțeles de ce caută să fie oriunde altundeva, numai *aici* nu.

— Pentru că, a răspuns Lara încet, ştia că va veni o vreme când nu i se va mai permite să plece. Aşa cum tu ai ştiut că va veni o vreme când nu ți se va permite să te întorci.

Ahnnei i-au tremurat umerii şi Lara a auzit-o inspirând hârâitor înainte să se răsucească spre ea. Băgând mâna în buzunar, a scos o cheie, pe care a introdus-o în broasca uşii de la celula Larei.

— Ce altceva mai ai în plan?

5. AREN

NU I-A LUAT mult să-şi dea seama că e ținut prizonier în curtea interioară a palatului din Vencia, un spațiu locuit doar de regele Maridrinei, de nevestele lui şi numeroşii săi copii. *Motivul* pentru care era ținut aici, şi nu într-o celulă din nenumăratele închisori ale Maridrinei, era mai puțin evident.

Probabil pentru că aşa îi e mai uşor lui Silas să se umfle în pene, a gândit Aren.

Deşi petrecuse mult timp în Maridrina, nu pătrunsese niciodată înăuntrul palatului. Roadele unei asemenea încercări nu ar fi meritat testarea mijloacelor de apărare stabilite aici de Silas. Mai ales pentru o persoană atât de importantă ca Aren. Singurul spion care se infiltrase în palat fusese tocmai bunica lui. Nana aranjase să fie primită în haremul regelui precedent, unde trăise mai bine de un an, după care îşi înscenase moartea şi fugise. Şi asta se întâmplase cu cincizeci de ani în urmă.

Abia acum blestema Aren lipsa de informații despre locul ăsta, pentru că ar fi fost profund dezavantajat dacă ar fi încercat să evadeze.

Zidul interior era înalt de zece metri, cu câte un corp de gardă stabilit în fiecare dintre cele patru colțuri şi cu soldați patrulând pe metereze. Se putea pătrunde printr-o singură poartă, care era mereu închisă şi păzită, atât pe dinăuntru, cât şi din afară. Între ziduri se aflau două clădiri cu pereți curbați, între care se profila turnul, cu acoperişul de bronz vizibil pe o rază de câțiva kilometri. Iar printre toate acestea se întindeau grădinile, în care slujitoarele îşi petreceau zilele îngrijind flori, pe când altele măturau potecile pavate şi curățau fântânile, adunând resturile aduse de furtuni şi îndeplinindu-şi sarcinile doar pentru a asigura confortul lui Silas şi al nevestelor lui.

În harem locuiau cincizeci de neveste, care, profitând de zilele cu vreme bună, ieşeau îmbrăcate în cele mai scumpe mătăsuri, cu pietre prețioase sclipindu-le pe degete şi la urechi. Unele erau în vârstă, dar

majoritatea erau atât de tinere, încât ar fi putut să fie fiicele lui Silas, fapt care-l dezgusta pe Aren. I se poruncise să nu vorbească cu ele, dar, în definitiv, femeile păstrau o distanță suficient de mare de masa de piatră la care era legat încât să nu se ivească nicio oportunitate.

Mai erau copiii.

Aren numărase şaisprezece, toți mai mici de zece ani, şi, cu toate că nu toți moşteniseră culoarea ochilor tatălui lor, unii o căpătaseră. De fiecare dată când aceştia îl fixau cu privirile lor azurii, identice cu cea a Larei, Aren parcă primea un pumn în stomac.

Unde era?

Unde se dusese?

Era măcar în viață?

Urma întrebarea cea mai cumplită dintre toate: Avea să muşte momeala lui Silas şi să vină să-l salveze? *Bineînțeles că n-o să vină,* îşi spunea el. *Nu-ipasă deloc de tine. Totul a fost o minciună.*

Dar, dacă într-adevăr totul a fost o minciună, atunci de ce o vâna Silas?

Dacă ea îndeplinise toate dorințele inimii lui, atunci de ce voia regele s-o omoare?

Întrebările îi luau mințile şi, înlănțuit de bancă în grădină, Aren nu avea nimic altceva cu care să-şi ocupe gândurile, nimic care să astâmpere neliniştea care îi creştea zi după zi în inimă.

Țipătul unei femei a spulberat liniştea, trezindu-l din reverii. Femeia a țipat iar şi iar, apoi Aren a văzut că nevestele din grădini fug înăuntru, alături de copiii lor adunați de slujnice.

Urletele s-au auzit tot mai aproape, până când gărzile de la poartă au sărit ca s-o deschidă, permițându-i accesul unui bătrân cu capul acoperit cu glugă, care a pornit alene spre Aren printre clădiri.

Magpie.

— Mă bucur să te revăd, Majestate. Serin a plecat capul.

Apoi s-a încruntat.

— Iartă-mă, îmi slăbeşte memoria din cauza vârstei. Nu mai eşti rege, aşa că se cade să ne vorbim pe un ton mai familiar, nu-i aşa,

Aren?

Aren nu a răspuns, observând contrastul izbitor dintre atitudinea Maestrului de Spionaj şi ţipetele care răsunau din împrejurimi, din spatele porţii. Stropi grei de sudoare i-au alunecat pe spinare şi pulsul i-a uruit în urechi.

— Întâmplarea face că ai un musafir, a spus Serin şi, cu un gest, le-a poruncit gărzilor să se apropie.

Doi soldaţi au apărut la intrarea în curte, târând după ei o captivă care se zbătea. Aren a încercat să se ridice, dar lanţurile l-au trântit la loc pe bancă.

Femeia purta o rochie în stil maridrinian, dar faţa îi era ascunsă sub un sac. Hainele îi erau pătate cu sânge şi, de fiecare dată când încerca să se elibereze din mâinile soldaţilor, împroşca dalele deschise la culoare cu picături roşii.

Să fie Lara? Aren nu-şi putea da seama. Femeia avea înălţimea potrivită. Silueta potrivită.

— Era doar o problemă de timp, n-ai spune? a îngânat Serin, scoţând un pumnal dintre faldurile robei. Mărturisesc că ne-a fost mai uşor s-o prindem decât mă aşteptam. Emoţiile nu fac decât să ne încurce, chiar şi în cazul persoanelor antrenate atât de bine ca ea.

Aren nu putea să respire. Nu putea să gândească.

— Lara şi surorile ei sunt obişnuite cu durerea, Aren. Mai obişnuite decât îţi poţi închipui.

Serin a întins lama pumnalului deasupra unui mangal adus de un soldat şi a privit cum se înroşeşte metalul.

— Aşa le-am călit minţile. Mă fascinează faptul că, deşi eu sunt cel care le-a ars, care le-a tăiat, care le-a îngropat de vii, datorită cuvintelor alese cu grijă pe care li le-am şoptit la urechi, au ajuns să te învinuiască pe *tine* pentru lacrimile lor. Copiii sunt atât de maleabili! Daţi-i jos unul dintre pantofi, vă rog.

Soldaţii au ridicat cu forţa unul dintre picioarele Larei şi au descălţat-o, moment în care, fără nicio ezitare, Serin i-a apăsat lama fierbinte a pumnalului de talpă.

Lara a urlat, scoțând cel mai înfiorător sunet auzit vreodată de Aren.

S-a repezit la ea şi banca de piatră a alunecat pe pământ, cătuşele i-au muşcat din încheieturi şi sângele i s-a prelins pe mâini.

— Eliberați-o! a răcnit el. Lara! Serin a zâmbit.

— Am auzit că nu-ți pasă de prințesa noastră rătăcită. Că, dacă tatăl ei ar hotărî să-i taie capul, tu i-ai înmâna sabia.

— Te omor!

— Sunt convins că ți-ar plăcea s-o faci, a spus Magpie, întinzând din nou pumnalul deasupra mangalului. Cât crezi că poate îndura? Din câte îmi amintesc, Lara era *deosebit* de rezistentă. Cu adevărat extraordinară.

— Te rog!

Aren târa banca spre ea, centimetru cu centimetru, dar gărzile doar au făcut un pas în spate.

— Ce ai spus? a întrebat Serin înainte să lipească lama de talpa celuilalt picior al Larei, țipetele ei ascuțite răsunând în toată curtea. Mă tem că vârsta nu-mi ajută deloc auzul.

— Te rog! Te rog, nu-i face rău!

— Ah, a răspuns Serin, coborând pumnalul. Ei, în cazul ăsta, poate că reuşim să ne înțelegem. Dacă ne spui cum putem pătrunde în Eranahl, mă voi opri.

Nu!

Serin a pocnit din degete şi o gardă a apărut cu un rulou din piele plin cu unelte, pe care Maestrul de Spionaj l-a desfăşurat cu grijă.

— De-a lungul anilor, am transformat meşteşugul acesta într-o adevărată artă.

— Nu aveți cum să pătrundeți în Eranahl! au izbucnit hârâitor cuvintele din gâtul lui Aren. Distrugătoarele de nave sfărâmă toate corăbiile care se apropie.

— Şi dacă cineva ar dispune de o flotă numeroasă?

— Încearcă numai. Vezi ce se întâmplă. Serin a scos una dintre unelte.

— E oraşul tău. Cu siguranță îi cunoşti vulnerabilitățile.

— Nu are vulnerabilități.

— Păcat!

Serin s-a întors spre Lara, cu instrumentul metalic lucin-du-i în mână, şi, după o clipă, femeia a urlat neinteligibil.

— Opreşte-te! Elibereaz-o! Te rog!

Un amestec confuz de cuvinte i s-a revărsat din gât şi trupul i s-a cutremurat din cauza efortului cu care se apropia de ei, târând banca. Trebuia s-o ajute. Trebuia s-o salveze.

— Cum putem pătrunde în Eranahl? a repetat Serin, întor-cându-se spre el. Nu? Să vedem cum rezistă dacă-i tăiem degetele.

— Smulgeți blestemata de poartă! a răcnit Aren disperat. Era adevărul, deşi nu avea să-i ajute cu nimic. Dar dacă aşa putea s-o salveze pe Lara...

— Şi cum am putea să facem asta?

Serin a luat altă unealtă şi Aren a căzut în genunchi, spunând:

— Te rog!

— O strategie, Aren. Dacă ne propui o strategie, toate astea vor înceta.

În clipa aceea, Lara s-a zvârcolit. Smulgându-se din mâinile gărzilor, s-a repezit la Aren şi s-a izbit de el. Înainte ca soldații să ajungă la ei, şi-a ridicat mâinile legate şi şi-a tras sacul de pe cap.

Emra, tânăra aflată la comanda garnizoanei din Kestark, s-a holbat la el cu o privire plină de agonie şi disperare. Din gură îi curgea sânge; de aceea nu spusese nimic. Avea ochii învinețiți şi umflați.

— Netrebnicilor! le-a şuierat Serin gărzilor. Trageți-o înapoi!

Când bărbații s-au apropiat cu prudență, Aren a strâns-o pe tânără la piept, ştiind că nu se va putea împotrivi pentru mult timp. De îndată ce Serin ar fi pus mâinile pe ea, ar fi torturat-o până la moarte sau până când Aren i-ar fi dat informațiile dorite.

Emra a bâiguit ceva, un cuvânt abia inteligibil. Dar era clar ce îi cere.

Aren a inspirat adânc.

— Opriți-l! a răcnit Serin, dar Aren a fost mai rapid şi trosnetul

gâtului Emrei i-a făcut pe ambii soldați să se oprească subit.

Aren a aşezat-o încet pe tânără pe pământ şi nu s-a împotrivit când gărzile au luat-o de lângă el.

— Atârnați-o! a poruncit Serin, iar Aren a strâns din dinți, silindu-se să privească cum soldații o târăsc spre zid.

Una dintre gărzile de pe metereze le-a aruncat o frânghie, pe care cele de jos i-au legat-o Emrei în jurul gâtului, după care toate trei au tras-o în sus, până când femeia a ajuns să atârne de una dintre cornişe, la o înălțime inaccesibilă, şi sângele a început să-i picure de pe picior, împroşcând peluza verde.

— Aşa vrei să procedăm, Serin? a întrebat Aren, străduin-du-se să-şi stăpânească vocea. Scotoceşti Ithicana sperând să găseşti tinere pe care să mi le prezinți drept Lara?

Magpie şi-a trecut o mână peste bărbie.

— Să scotocesc... Vezi tu, Aren, cuvântul ăsta nu e potrivit. Sugerează că am fi căutat-o pe rândunica asta, când, de fapt, ea însăşi a venit în zbor.

Lui Aren i-a înghețat sângele în vene.

— Poporul tău nu pare dispus să renunțe la tine, a spus Serin. Şi, cu toate că asta a fost doar prima lor încercare de a te salva, mă îndoiesc că va fi ultima.

Apoi le-a făcut semn soldaților care aşteptau.

— Aduceți-i şi pe ceilalți doi prizonieri.

Dar, înainte ca bărbații să facă vreo mişcare, o altă voce a răsunat împrejur:

— Doamne, Serin! Nu ai văgăuni şi cotloane întunecate pentru astfel de activități? Ce urmează? Decapitări la cină?

Aren a întors capul şi a văzut un bărbat zvelt, îmbrăcat în straie maridriniene scumpe, care urmărea scena de la vreo zece paşi depărtare, strâmbând dezgustat din buze, cu brațele încrucişate la piept. S-a apropiat, evitând cu grijă dârele de sânge de pe potecă. În spatele lui, doi soldați maridrinieni escortau o femeie valcottană cu mâinile legate. Era înaltă şi suplă, cu părul negru şi cârlionțat tuns scurt, cu ochii mari şi căprui încadrați de gene dese. Frumoasă, dar

pe tenul ei măsliniu se observau urme de vânătăi şi buza de jos îi era crăpată şi acoperită cu o coajă.

— Alteța Voastră! a exclamat Serin, făcând o plecăciune scurtă. Ar fi trebuit să fiți la Nerastis.

— Da, păi, am capturat o pradă pe cinste. Am considerat că ar fi prudent să mă asigur că ajunge aici întreagă. Lucrurile stricate sunt mult mai puțin valoroase.

Privindu-i prizoniera, Serin a ridicat o sprânceană.

— Generalul Zarrah Anaphora, nepoata împărătesei. O mare realizare, Alteță. Veți intra în grațiile tatălui vostru.

— Mă îndoiesc.

Serin a mormăit neclar.

— Din moment ce ați adus-o la destinație, presupun că vă veți întoarce imediat în Nerastis.

Nu era o întrebare, ci o afirmație. Oricare dintre fiii lui Silas ar fi fost tânărul de față, era clar că Magpie nu vrea ca el să rămână în Vencia.

Prințul şi-a potrivit după ureche o buclă din părul blond-în-chis şi s-a întors cu interes spre Aren, privindu-l cu ochii lui albaştri.

— Aşadar, el e regele Ithicanei? Trebuie să recunosc că e mai puțin înfricoşător decât mă aşteptam. Sunt chiar dezamăgit să descopăr că nu are coarne.

— *Fostul* rege. Ithicana nu mai există.

Prințul şi-a întors privirea spre locul în care Emra atârna de zid, apoi s-a uitat încă o dată la Aren.

— Aşa e, greşeala mea. Te rog, continuă.

Trecând pe lângă Aren, a pornit spre turn, urmat de soldații care o escortau pe femeia-general Anaphora.

Dar ea s-a smuls din mâinile lor şi a căzut în genunchi înaintea lui Aren.

— Îmi pare rău, Alteță! a exclamat ea, întâlnindu-i privirea, şi Aren a văzut că ochii îi lucesc înlăcrimați. Pentru toate pierderile suferite! Şi pentru partea de vină pe care o port pentru acestea. Mă rog ca într-o bună zi să-mi pot răscumpăra greşeala.

Înainte ca Aren să poată răspunde, unul dintre soldați a ridicat-o în picioare şi a mârâit la ea:

— Roagă-te ca Majestatea Sa să nu-ți înfigă capul într-o țeapă de pe poarta Venciei, valcottană nenorocită!

Zarrah l-a scuipat în față şi bărbatul a ridicat mâna, vrând s-o lovească, dar tonul rece al prințului a săgetat aerul.

— Ai uitat ce a pățit ultimul om care mi-a lovit prada? Soldatul s-a făcut alb la față şi şi-a coborât mâna,
mormăind:

— Mergi!

Grupul lor şi-a continuat drumul, dar, înainte să se facă nevăzut, prințul a strigat peste umăr:

— Fă bine şi curăță mizeria asta, Magpie!

— Aduceți-i pe ceilalți doi prizonieri, a şuierat Serin printre dinți. Să vedem ce ne mai destăinuie domnia sa.

6. LARA

LARA ŞI-A RIDICAT faţa din nisip şi s-a şters la gură, exasperată de faptul că, după trei zile petrecute pe marea învolburată, până şi *pământul* se legăna şi-i sălta sub picioare, ca pentru a-i da o pedeapsă bine meritată.

— Mi-e greu să înţeleg cum ai reuşit să te duci în Harendell şi să te întorci fără să te îneci cu propria vomă, fătucă.

— N-aş vrea să repet experienţa aia.

S-a ridicat încet şi şi-a scuturat fusta de nisip.

Doar ea şi Jor se aflau pe plajă, pe când ceilalţi ithicani -puţinii supravieţuitori ai gărzii de onoare a lui Aren - rămăseseră în barcă, cu expresii la fel de întunecate precum cerul din spatele lor.

— N-avem timp pentru căutările astea, a spus Jor, asta fiind cea mai politicoasă variantă a refrenului pe care Lara îl auzise neîncetat de când porniseră de la Eranahl.

— Se poate să ai dreptate.

Aplecându-se pentru a-şi ridica traista, Lara şi-a urcat-o pe umăr şi a privit dealurile abrupte pe care trebuia să le urce. Ar fi fost indicat s-o facă înainte ca soarele să ajungă la zenit.

— Dar, în circumstanţele date, nu prea văd altă opţiune.

— Am putea să atacăm acum. Ticălosul de taică-tău îl ţine prizonier pe Aren de *săptămâni întregi,* Lara. Dumnezeu ştie ce-i fac maridrinienii!

— Tatăl meu nu-i va face rău, dar crede că sunt şanse ca Ahnna să cedeze Eranahlul la schimb pentru întoarcerea lui în siguranţă.

Lara fusese de faţă când prinţesa ithicană primise scrisoarea de la tatăl ei. Ea însăşi o citise în timp ce Ahnna stătea cu spatele plecat, copleşită de suferinţă, şi cuvintele de atunci i-au revenit în gând.

Alteţei Sale Regale, prinţesa Ahnna Kertell a Ithicanei,

A venit vremea să punem capăt acestui război. Ca dovadă a bunăvoinţei noastre, fratele vostru, Aren Kertell, vă va fi trimis de îndată ce Insula

Eranahl va fi predată forțelor navale care o înconjoară. Dacă vor accepta pacea, supuşii voştri vor fi aduşi în Maridrina şi, după o perioadă rezonabilă, vor primi pământuri în interiorul regatului, pe care să se stabilească. Sperăm că veți da dovadă de mai multă empatie şi de mai mult simț de răspundere față de viitorul poporului vostru decât ați demonstrat față de propriul frate.

Cu cele mai sincere urări de bine,
Silas Veliant, regele Maridrinei şi stăpânul podului

— Minte, îi spusese Lara Ahnnei. Dacă deschizi porțile, îi va măcelări pe toți.

— Îmi dau seama, a răspuns Ahnna, ridicându-şi ochii. Dar, dacă refuz, ar putea decide că Aren nu-i mai e de niciun folos.

— Ştie că voi veni să-l salvez. Nu va irosi şansa de a fi martorul morții mele.

Prințesa i-a întâlnit privirea.

— Ştie că te vei duce să-l salvezi. Ştie, totodată, că e la fel de probabil să te duci în căutarea răzbunării.

Jor a tuşit, aducând-o pe Lara cu mintea în prezent.

— Tatăl tău ştie că Ahnna o să refuze înțelegerea.

— Poate. Dar n-ar avea ce să facă cu un cadavru şi nu îl costă nimic să-l țină pe Aren prizonier. Îl va lăsa în viață măcar până când va câştiga războiul.

— Adică până când va cădea Eranahlul.

Lara l-a aprobat mormăind. *Acela* era termenul problematic. Oraşul era plin ochi şi, chiar şi sub regimul de rații stabilit, proviziile se împuținau vertiginos. Pescarii ieşeau cu duiumul în intervalele dintre furtuni, dar nu îndrăzneau să se aventureze departe, pentru că tatăl ei îi plătea pe amaridi-eni să navigheze pe mările învolburate, ca să supravegheze insula-fortăreață. Eranahlul mai avea destule resurse cât să supraviețuiască până la începutul următorului sezon de furtuni, dar nu mai mult. Dacă s-ar fi ajuns în punctul acela, Ithicana ar fi fost cu adevărat pierdută.

Jor a privit-o încruntat.

— Şi, în ciuda situației urgente, tu vrei să te aşteptăm să organizezi o reuniune de familie?

— Arfi cel mai bine, a răspuns Lara, mijind ochii în direcția zorilor. Dar bănuiesc că veți continua să irosiți viețile bărbaților şi pe ale femeilor noastre cele mai vrednice în încercarea de a pătrunde în palatul tatei. Motiv pentru care salvarea lui Aren va fi şi mai dificilă când va veni vremea s-o fac eu. Trebuie să colaborăm ca să avem o şansă cât de mică de a-l elibera. Şi, dacă nici aşa nu te laşi convins, îți amintesc că Ahnna şi-a dat acordul pentru planul ăsta. Din câte ştiu, *ea* e la conducere.

Jor a oftat amărât şi Lara l-a privit neliniştită. Bătrânului soldat îi era greu. Făcuse parte din grupul care îi atacase pe maridrinieni în ziua în care fusese capturat Aren, iar Lara înțelegea că Jor se învinuieşte, deşi nu avea nicio vină. Lara reuşise să afle detaliile de la Lia, garda de corp a lui Aren, şi înțelesese că el căzuse în sfârşit pradă propriei înclinații spre fapte riscante. Se aventurase prea departe în rândurile mari-drinienilor şi, când aceştia descoperiseră ce pradă le căzuse în mâini, bătuseră în retragere, răpindu-le lui Jor şi celorlalți orice şansă de a-l salva.

— Nu ai nicio vină.

— Aşa e! a izbucnit el. *Tu* eşti de vină. Şi nu mai spune noi. Nu eşti de-a noastră, deci nu te gândi că ai vreun drept asupra bărbaților şi a femeilor care au luptat şi au murit încercând să-ți îndrepte... *greşelile.*

Deşi aproape toți ithicanii cu care dăduse ochii îi aruncaseră în față diverse variante ale acestor cuvinte, Lara a tresărit. Merita furia, neîncrederea şi ura lor, pentru că, într-adevăr, Ithicana căzuse din cauza ei. Faptul că toate se întâmplaseră dintr-o greşeală, izvorâtă, pe deasupra, din laşitate, nu făcea decât să-i sporească vinovăția.

— Ştiu, Jor. De aceea mă străduiesc din răsputeri ca să îndrept răul pe care l-am făcut.

— Pe morți n-ai cum să-i învii.

— Roagă-te, totuşi, să reuşesc, a răspuns ea, amintindu-şi cum zăcuseră surorile ei pe masa ospățului, cu piepturile nemişcate şi ochii neclintiți. Pentru că altfel suntem cu adevărat pierduți.

Jor a scuipat în nisip.

— Îți dau înapoi armele.

S-a întins după sacul de la picioarele lui, dar a blestemat când, săltându-l, a văzut că atârnă gol.

Zâmbind, Lara şi-a ridicat marginea fustei pentru a dezvălui unul dintre pumnalele pe care şi le recuperase cu ore în urmă.

— Credeam că Maridrina ne-a trimis o mieluşea, a spus Jor, clătinând din cap. Dar, în tot timpul ăsta, am stat la masă cu o lupoaică, care ne-a păcălit pe toți.

— Aren a aflat. *Şi totuşi o iubise.*

— Da. Şi uite unde a ajuns.

Chipul lui Aren, îndurerat la descoperirea trădării ei, i-a apărut înaintea ochilor, dar Lara a alungat amintirea. Nu putea schimba trecutul, dar era hotărâtă să influențeze viitorul.

— Mă întorc în câteva săptămâni. Dacă nu apar, înseamnă că am murit.

Lara şi-a întors din nou privirea spre Maridrina. Dacă Marylyn spusese adevărul, atunci surorile ei erau pe aici pe undeva, vii şi sănătoase.

Şi venise momentul ca Lara să-şi colecteze datoriile.

7. AREN

RESPIRAȚIA LUI SERIN i-a risipit epuizarea şi i-a stârnit fiori de scârbă pe şira spinării.

— Spune-ne cum să cucerim Eranahlul, i-a şoptit el la ureche.

Zile în şir, Aren stătuse încuiat într-o încăpere mică şi goală şi suportase întrebările Maestrului de Spionaj, la care refuzase să răspundă.

— Nu am ce să-ți spun, a mârâit Aren, incomodat de bățul care-i fusese fixat între dinți, în caz că i-ar fi trecut prin gând să-şi muşte limba. Oraşul e impenetrabil.

— Dar dacă am escalada versanții?

Tonul lui Serin nu se schimba niciodată, indiferent de ce ar fi răspuns Aren. Oricât s-ar fi străduit să-l facă să-şi piardă răbdarea.

— Un singur soldat ar putea să pătrundă nevăzut în craterul vulcanic?

— Ce-ar fi să testezi teoria?

Aren a încercat să-şi întoarcă capul pentru a-l privi, dar mişcarea i-a învârtit tot trupul atârnat de lanțuri, iar vederea i s-a tulburat din cauza sângelui care i se aduna în cap.

— Însă bănuiesc că ați încercat deja. Oare sora mea a folosit distrugătoarele de nave ca să arunce cadavrele spre corăbiile voastre? Ahnna ocheşte *foarte* bine.

Asta dacă într-adevăr era acolo. Dacă mai era în viață.

— Descrie-mi interiorul craterului, a spus Serin, păşind în jurul lui Aren în timp ce el se învârtea. Cum arată? Din ce materiale sunt construite clădirile?

— Foloseşte-ți imaginația! a şuierat Aren, dar îi era tot mai greu să se concentreze şi începea să-şi piardă cunoştința.

Serin nu s-a lăsat descurajat şi a continuat cu întrebările.

— Poarta... e construită la fel ca hersa de la Southwatch?

— Du-te naibii!

— Câți soldați o păzesc?

Aren a scrâşnit din dinți, dorindu-şi să leşine, dar ştiind că atunci Serin i-ar fi vărsat o găleată de apă în cap ca să-l trezească. Apoi întrebările ar fi continuat. Nesfârşitele întrebări. De asta Aren era convins. După zile întregi de tortură, era *convins.*

— Câte vase țineți în caverna aceea? Câți civili locuiesc pe insulă? Câți copii?

Aren voia doar să doarmă. Ar fi dat orice ca să poată dormi. Dar Serin îl lăsa să se odihnească doar câteva minute, după care îl trezea subit prin cele mai cumplite mijloace, care-i provocau o panică atât de chinuitoare, încât inima stătea să-i explodeze în piept.

— Ce fel de provizii are oraşul? Unde sunt păstrate? Ce sursă de apă au oamenii?

— Ploaia, evident!

Cuvintele au răbufnit dintre buzele lui Aren şi întregul trup i s-a cutremurat. S-a înfierbântat, apoi i s-a făcut frig. De ce naiba punea omul ăsta nişte întrebări atât de prosteşti?

Deodată, Aren a fost coborât pe podeaua umedă a încăperii. Două gărzi l-au apucat de subsuori şi l-au târât până la patul lui, pe care l-au azvârlit fără menajamente, ca apoi unul dintre ei să-i scoată bucata de lemn dintre dinți şi să-i ofere o cană cu apă. Aren a dat-o pe gât şi garda i-a umplut-o la loc fără niciun cuvânt.

Prăbuşindu-se pe pat, Aren s-a făcut ghem şi şi-a tras mâinile încătuşate la piept.

Nu pierd nimic dacă-i răspund la întrebări fără rost, şi-a spus el, abia observând când soldatul l-a acoperit cu o pătură. Dar temerile sale l-au hăituit şi în vise.

A visat Insula Midwatch.

A visat izvoarele termale din curte.

A visat-o pe Lara.

Şi-a amintit în vis cum o învățase să plutească pe spate, ținându-i în brațe trupul gol, cum părul i se răsfirase, purtat de vârtejurile curentului. Lara şi-a arcuit spatele şi sânii ei plini au răsărit deasupra apei, cu sfârcurile picurate de ploaie. Privirea lui Aren i-a alunecat pe suprafața netedă a abdomenului şi s-a oprit acolo unde apele

cascadei îi dezvăluiau, apoi îi ascundeau locul dintre copase, stârnindu-i o dorință care niciodată nu se domolea cu adevărat când se afla în preajma ei.

— Relaxează-te, i-a şoptit el, fără să ştie cui anume îi dă indicații, ei sau lui. Lasă-te purtată de apă.

— Dacă-mi dai drumul, a răspuns ea, o să fiu foarte nemulțumită.

— Apa ți-ar ajunge doar până la talie.

Lara a deschis ochii şi s-a uitat la el, cu genele umezite de aburi.

— Nu asta-i problema.

Zâmbind, Aren s-a aplecat şi i-a sărutat buzele, gustând-o din plin înainte de a-i şopti:

— Nu-ți voi da drumul niciodată. Dar, în loc să

răspundă, Lara a țipat.

Aren a deschis deodată ochii şi a încercat să se ridice în capul oaselor, dar era legat de patul pe care stătea întins. Camera era cufundată în beznă şi Lara țipa, cu vocea plină de durere şi teroare.

— Lara! a strigat el, zbătându-se să scape de legături. Lara!

Apoi țipetele au încetat şi la urechile lui Aren a ajuns sunetul paşilor tot mai îndepărtați. O uşă s-a deschis şi s-a închis la loc, o lampă s-a aprins, orbindu-l, şi Aren a descoperit chipul ascuns sub glugă al lui Serin.

— Bună dimineața, Aren.

Țipetele nu fuseseră ale Larei. Fusese doar încă un truc psihologic al Maestrului de Spionaj. Venindu-şi în fire, Aren a spus:

— Nu-i aşa de bună. Magpie a zâmbit.

— Azi-noapte am prins încă doi oameni de-ai tăi în canalele de sub palat... se pare că nu ştiau despre măsurile de protecție introduse recent. Mă duc să-i primesc în Maridrina *cum se cuvine*. N-ai vrea să mi te alături?

8. LARA

LARA ŞI-A FERIT ochii de strălucirea orbitoare a lacului montan, cercetând cu atenție detaliile satului stabilit printre copaci pe malul vestic. În săptămâna din urmă vizitase în jur de zece alte aşezări asemănătoare, întrebând cu prudență despre o femeie frumoasă cu păr negru şi ochi albaştri ca marea.

Sarhina. Sora ei preferată. Sora ei cea mai apropiată. În al cărei buzunar strecurase biletul cu explicații cu doar câteva clipe înainte de a le otrăvi pe ea şi pe celelalte.

Cât de convinsă fusese atunci că surorile sale o vor ierta pentru înşelătoria ei! Că se vor trezi din leşinul lor înfrățit cu moartea, că vor găsi biletul şi vor înțelege că Lara le oferise posibilitatea să trăiască în libertate. Nu se aşteptase neapărat ca ele să-i mulțumească propriu-zis, dar sperase că vor înțelege că doar aşa puteau să supraviețuiască cu toate.

Furia lui Marylyn îi zdruncinase profund această convingere.

Ea fusese cea mai îndreptățită să se supere. Marylyn fusese sora aleasă - cea hotărâtă să devină regina Ithicanei - şi Lara îi furase onoarea. *Mai bine spus, i-am răpit răsplata promisă de tatăl nostru,* s-a corectat ea, amintindu-şi scânteile maniacale care-i jucaseră în ochi lui Marylyn când îi dezvăluise ambiția sa adevărată.

Dar poate că şi celelalte surori aveau la fel de multe motive s-o urască pe Lara pentru fapta ei. Îşi petrecuseră viețile concurând pentru un singur titlu... pe care Marylyn îl câştigase pe drept şi pe care Lara îl furase printr-un subterfugiu. Le mințise pe toate. Le otrăvise pe toate. Le lăsase să scape cum puteau din Deşertul Roşu, fără cămile, fără provizii. Drept pedeapsă, era foarte posibil ca surorile ei să-i taie beregata de îndată ce ar fi dat ochii cu ea.

Sarhina era singura despre care Lara era convinsă că o va ierta.

Fiind cea mai isteață dintre surori, Sarhina era o luptătoare fioroasă, un strateg neînduplecat şi o conducătoare înnăscută. Şi totuşi, avusese doar rezultate mediocre, deşi ar fi fost firesc să le

întreacă pe toate. Lara ajunsese să creadă că procedase astfel cu bună-ştiinţă şi, chiar dacă maeştrii lor îi bănuiseră tacticile, nu reuşiseră niciodată să le dovedească. Sarhina nu fusese atât de nesăbuită încât să recunoască că-şi sabotează singură şansele de a deveni regină, dar fricile puteau fi grăitoare, după cum descoperise Lara.

— Se spune că Ithicana e învăluită de o ceaţă atât de densă, încât, oriunde ai privi, abia dacă vezi la zece paşi, îi şoptise Sarhina în timpul nopţilor întunecate petrecute în dormitorul pe care-l împărţeau. Că junglele sunt atât de luxuriante, încât trebuie să-ţi croieşti drumul prin ele cu sabia şi că toţi cei neatenţi se trezesc imobilizaţi între crengi ca nişte muşte prinse într-o pânză de păianjen. Că, odată ajuns pe insule, nu mai vezi cerul.

— Sună bine, a mormăit Lara. M-aş bucura să mai scap de soare.

— Îmi pare un mormânt, a răspuns Sarhina. Neliniştea ei nu avusese importanţă la vremea respectivă, dar, pe măsură ce Serin zorise antrenamentele surorilor, silind-o pe fiecare să participe la torturarea celorlalte, Lara ajunsese să-i înţeleagă temerile. Văzuse cum îi cedează nervii când celelalte îi vărsau nisip în cap, lopată după lopată, ca s-o îngroape de vie. Văzuse cum imploră şi destăinuie orice informaţie, numai să scape.

Serin nu făcuse decât să ridice exasperat mâinile, dezgustat de eşecul ei, şi să-i strige Sarhinei că ithicanii o vor îngropa cu adevărat dacă va face destăinuiri, după care poruncise ca tânăra să fie aruncată înapoi în groapă, ca să repete exerciţiul. Iar şi iar, Sarhina învăţase să-şi stăpânească groaza. S-o ascundă. S-o compenseze.

Dar niciodată să şi-o învingă.

De aceea se afla Lara în punctul cel mai înalt din Maridrina: în Munţii Kresteck. Lanţul muntos se desfăşura de-a lungul coastei de est, peisajul era râpos, sălbatic şi plin de lacuri strălucitoare, de pâraie năvalnice şi de mirosul pătrunzător al pinilor. Zona era slab populată, locuită în mare parte de vânători care trăiau izolaţi în cabane rudimentare, iar puţinele cătune ascunse în văi şi pe malurile lacurilor aveau rareori mai mult de o sută de locuitori. Traversarea

munților era periculoasă din cauza alunecărilor de teren, a inundațiilor şi, în timpul iernii, a avalanşelor, la care se adăuga problema tâlharilor care bântuiau puținele rute stabile desfăşurate de la nord la sud.

În ochii Larei, era un loc îngrozitor, rece şi neprimitor. Dar piscurile se înălțau spre cer, priveliştea era vastă, întinzân-du-se la kilometri întregi împrejur, şi, în inima sa, Lara era convinsă că Sarhina venise aici.

Dar găsirea ei avea să fie o cu totul altă poveste. În zilele de dinaintea acelui ospăț fatidic, Lara nu avusese timp să se gândească la un mijloc de a relua legătura cu surorile ei în viitor... fără a-şi dezvălui planul. Motiv pentru care spera ca
Sarhina s-o găsească pe ea. Celelalte fete ştiau că tatăl lor le doreşte moartea. Poate ştiau chiar şi că Marylyn le divulgase secretul supraviețuirii dăruite de Lara. În orice caz, probabil că se aşteptau să fie urmărite. Şi era la fel de probabil că se pregătiseră să întâmpine pe oricine le-ar fi căutat. Asemenea Larei, toate surorile Veliant erau vânători; ea nu trebuia decât să declanşeze una dintre capcanele lor.

Şi, din moment ce i se spusese că o tânără cu înfățişarea Sarhinei ar putea să locuiască aici, Lara era convinsă că în sfârşit declanşase o capcană.

Descălecând, şi-a priponit poneiul de munte suficient de departe de drum încât să nu fie văzut şi a pornit spre cătun. Din hornurile caselor ieşea fum şi Lara a zărit doi bărbați care întindeau pe rame piei la uscat, pentru ca blănurile respective să fie transportate apoi pe pod şi, în cele din urmă, să fie vândute pentru a căptuşi mantiile şi mănuşile nobililor harendellieni şi amaridieni. Un alt bărbat zvelt, dezbrăcat până la brâu, tăia lemne, adunându-le într-o grămadă uriaşă. O bătrână stătea aplecată lângă un foc şi ungea cu sos carnea care se învârtea pe o frigare, pe când în spatele ei o mulțime de copii alergau prin clădiri, râsetele lor răsunând printre copaci până la urechile Larei.

A înconjurat aşezarea, cercetându-i pe toți locatarii şi observând armele pe care le purtau, precum şi căile de fugă cele mai potrivite

pentru eventualitatea în care s-ar fi complicat situația. Muntenii erau destul de paşnici, dar, sub imboldul necesității, se purtau cu prudență față de străini şi se dovedeau a fi luptători pricepuți. Deocamdată nu o deranjase nimeni, dar lucrurile se puteau schimba într-o clipă. Şi era esențial ca nicio veste să nu ajungă la Vencia, mai exact la urechile lui Serin, despre o femeie cu înfățişarea ei, în niciun caz odată cu informația că persoana respectivă căuta femei cu semnalmentele prințeselor Veliant.

Mulțumită că reuşise să cerceteze împrejurimile în mod cuprinzător, Lara a făcut un pas spre sat, pregătindu-se să-şi recite povestea cum că ar umbla în căutarea unei surori demult pierdute, moment în care uşa uneia dintre locuințe s-a deschis şi Sarhina a ieşit cu un coş agățat de braț.

Lara a încremenit între doi paşi şi a văzut că sora ei traversează spațiul comun spre bărbatul care tăia lemne. Munteanul s-a oprit din lucru, şi-a şters sudoarea de pe frunte şi s-a aplecat pentru a-i şopti ceva la ureche. Sarhina a râs zgomotos şi s-a aplecat pe spate, despărțindu-şi laturile mantiei şi descoperind două pumnale nupțiale legate deasupra burții umflate.

Larei i s-a tăiat respirația.

Privind peste umăr şi făcându-i cochet cu ochiul bărbatului zâmbitor, Sarhina şi-a continuat drumul pe poteca spre pădure, cu mantia fluturându-i în urmă.

Lara nu s-a clintit, înțelegând încet că situația se schimbase. Din motive pe care nu şi le putea explica, se aşteptase să-şi găsească surorile aşa cum fuseseră înainte: prințese războinice care se luptau între ele pentru dreptul de a-şi apăra patria, ca şi când ar fi existat într-un fel de bulă ferită de trecerea timpului. Dar după mai bine de un an şi jumătate de când le părăsise în oază, se pare că Sarhina, cel puțin, îşi văzuse de viață.

Se căsătorise.

Era însărcinată.

Avea o viață tihnită.

Întocmai cum sperase Lara. Cum să-i tulbure acum liniştea? Cum

să pericliteze toate realizările surorii ei, să pericliteze viețile oamenilor pe care era limpede că-i iubeşte, doar cu scopul de a-şi îndrepta propriile greşeli? De a salva un singur om?

Lara a închis ochii şi lacrimile i-au alunecat pe eşarfa purtată în jurul gâtului. A înțeles că trebuie să plece. Să nu-i fure surorii ei pacea pe care i-o răscumpărase. Să încerce s-o găsească pe alta dintre ele... pe Cresta. Poate pe Bronwyn.

Sau poate că nu trebuia să le mai caute deloc.

Poate că Lara trebuia să-şi înfrunte de una singură problemele.

În acel moment, tăişul unui pumnal i-a atins gâtul şi o voce cunoscută a spus:

— Dacă te aşteptai să ne iei prin surprindere, Marylyn, eşti chiar mai țicnită decât credeam.

9. LARA

FĂRĂ SĂ EZITE, Lara a spus:

— Marylyn a murit.

Femeia care ținea pumnalul a inspirat scurt şi aspru, dar lama a rămas lipită de gâtul Larei, ca apoi gluga să-i fie smulsă de pe cap, descoperindu-i chipul.

— *Lara?* Credeam că *tu* ai murit.

— Gândăcelul e greu de omorât, a spus ea şi a întors capul, reuşind s-o vadă cu coada ochiului pe sora ei înaltă şi brunetă.

— Nu vrei să-ți muți pumnalul, Bron?

— Mai întâi să-mi explici ce cauți aici.

— Lasă naibii arma, Bronwyn! a răsunat vocea Sarhinei prin aerul răcoros. Dacă Lara ar fi avut de gând să te omoare, pumnalul ăla al tău n-ar fi putut s-o oprească.

— Nu înseamnă neapărat că trebuie să-i uşurez munca.

— Liniştește-te, Bron, a spus Lara. N-am venit ca să vă fac probleme.

— Altceva nu ştii să faci.

Nu era departe de adevăr. Oftând, Lara şi-a ridicat deodată brațul şi a apucat mâna cu care Bronwyn îşi ținea pumnalul, pe care aceasta l-a coborât cu forță spre pieptului surorii ei în aceeaşi clipă în care Lara i s-a învârtit sub braț. Dar, în loc să se folosească de avântul mişcării lui Bron ca să-i înfigă arma între coaste, Lara i-a dat drumul şi a sărit în lături.

Traversând luminişul, Sarhina s-a apropiat de ele, urmată îndată şi de Cresta, care le privea amuzată.

— Ar fi trebuit să mă asculți, Bron, a spus Sarhina cu o mână în şold, ținându-şi încă coşul atârnat de braț. Să te scuteşti de situația asta penibilă.

— O să țin minte data viitoare, a răspuns Bronwyn încruntată, masându-şi încheietura.

— E adevărată? a întrebat Lara, arătând burta umflată a surorii ei,

de la care nu reuşea să-şi ia ochii.

— Aşa sper, a spus Cresta, zâmbind deodată. Altfel nu s-ar putea explica toate vânturile pe care le dă de la o vreme încoace.

Sarhina a dat ochii peste cap.

— Încă trei luni nu scapi de ele.

— Tatăl e bărbatul acela care taie lemne în sat? a întrebat Lara.

— Tatăl copilului şi soțul meu, a răspuns Sarhina, aşezân-du-şi părul negru şi mătăsos după ureche. Dar avem de discutat probleme mai importante decât viața mea amoroasă.

Toate cele patru surori au amuțit, privindu-se într-o tăcere sumbră, întreruptă doar de vântul care sufla printre pini. Devenise o străină, a înțeles Lara deodată. Nu mai era una de-a lor, nu cu adevărat. Să fie din cauza faptei sale? Sau pentru că ultimul an şi jumătate le schimbase tot atât de mult pe ele pe cât o schimbase pe ea?

Aşa cum se aştepta, Sarhina a fost cea care a rupt tăcerea.

— Ai spus că Marylyn a murit. A omorât-o tata? Lara a simțit un gust acru în gură şi a înghițit în sec.

— Nu. Eu am omorât-o.

Atmosfera dintre cele patru surori a devenit şi mai încordată, Cresta şi Bronwyn s-au foit neliniştite şi mâinile le-au alunecat spre arme, dar imediat şi le-au retras. Doar Sarhina a rămas nemişcată.

— De ce?

— Tata a trimis-o ca să mă omoare în noaptea în care a cucerit Ithicana. L-a amenințat pe so... pe regele ithican. V-a amenințat şi pe voi.

Pulsul i-a uruit în urechi şi a trebuit să-şi smulgă din gură fiecare cuvânt.

— Văzând cum se poartă... auzind ce spune... A trebuit s-o fac.

Sarhina a mijit ochii, iar o cută i s-a format între sprâncene.

— De ce să vrea tata să te omoare? Cu siguranță că... *izbân-dele* tale cântăresc mai mult decât mica ta demonstrație de duplicitate din oază, nu?

— Probabil că vrea s-o omoare tocmai *din cauza* izbânde-lor ei, a spus Cresta, plimbându-şi degetele pe mânerul sabiei sale. Nu mai

avea nevoie de ea şi doar ştim *toate* cât de important e pentru tata să-şi şteargă urmele.

Ridicând mâna, şi-a plimbat un degete peste beregată.

— Vrea să mă omoare pentru că l-am trădat.

Trei perechi de ochi albaştri au pironit-o, toate pline de uluire.

— Cum anume l-ai trădat? a întrebat Sarhina. Ai făcut *exact* ceea ce ai fost... ceea ce *am fost* antrenate să facem. Te-ai infiltrat în spatele liniilor de apărare ale Ithicanei şi ai venit cu o strategie prin care să fie cucerită. O strategie care, e clar, a avut efectul scontat, de vreme ce Ithicana a fost înfrântă, regele ei e prizonier şi tatăl nostru stăpâneşte tot podul.

Cu inima zvâcnindu-i poticnit în piept, Lara a început să respire scurt şi sacadat, de parcă nu reuşea să-şi umple plămânii. În vocea Sarhinei nu distingea nicio urmă de admirație față de faptele ei, ci mai curând o acuzație.

Ştiau.

Ştiau că fuseseră minţite aproape toată viața, că Ithicana nu e un regat asupritor, ahtiat după putere, aşa cum nici
Maridrina nu e o victimă înfometată. Ştiau că Lara nu e o eroină care îşi salvase națiunea, ci o cuceritoare mânjită cu sânge, care capturase o pradă de război.

— Lara?

Cuvintele pe care le pregătise pentru a le explica ce se întâmplase între ea şi Aren i-au dispărut din minte. Ca o neghioabă, a deschis şi a închis la loc gura.

Dar Sarhina reuşise mereu să-i descifreze gândurile.

— Te-ai îndrăgostit de el, aşa-i? De regele ithican? I-ai dezvăluit misiunea cu care ai fost trimisă la el şi ai încercat să îndrepți pagubele provocate, iar tata a aflat. Cam aşa ceva?

— Cam aşa ceva.

Lara s-a aşezat pe pământul reavăn, încercând fără succes să-şi astâmpere greața care o răscolea lăuntric, şi o lacrimă fierbinte i-a alunecat pe obraz.

— Am dat-o-n bară.

— Nu mă mir. Îți stăpâneşti emoțiile cam tot atât de bine cum ştie Bronwyn să atace pe la spate cu un pumnal. Adică deloc, a spus Sarhina, aşezându-se cu grijă în fața Larei. Ai dat-o în bară şi acum tata a pus mâna şi pe regatul, şi pe soțul tău.

— Asta-i situația pe scurt.

Sarhina a privit-o cu înțeles şi a clătinat din cap.

— Să ghicesc, ai venit pentru că ai nevoie de ajutorul nostru ca să-l salvezi.

10. LARA

SARHINA ŞI SOȚUL EI, Ensel, locuiau într-una dintre cabanele mici care alcătuiau cătunul Renhallow. Locuința lor era clădită din buşteni doborâți şi îmbinați cu pricepere ca nişte piese de puzzle, pentru a-i feri de aerul rece. În interior mirosea a fum şi a pin, toată mobila fusese construită de Ensel, iar păturile țesute de mama lui, care trăia în casa de alături, ofereau un plus de confort. Duşumeaua curată era acoperită cu covoare de nuanțe închise de verde şi albastru şi încăperea principală avea în centru o masă grea de lemn, cu suprafața zgâriată, dar lustruită îndelung.

Era un spațiu surprinzător de primitor, în ciuda faptului că nu mai fusese aici, dar Lara a înțeles repede că sentimentul se datora faptului că se afla în casa surorii ei, unde mâna Sarhinei se observa în nenumărate detalii. Borcanele erau aranjate în şiruri perfect ordonate, la fel şi cratițele atârnate, iar ghetele erau înşirate cu călcâiele parcă aliniate cu rigla. Ordinea o liniştea pe Sarhina, care o liniştea pe Lara, aşa că aceasta s-a simțit în largul ei stând față în față cu ea la masa din bucătărie.

Împreună au urmărit-o pe Bronwyn cum aşază un ibric deasupra focului, a cărui lumină îi dădea o nuanță arămie părului ei castaniu. Cresta a venit de afară cu brațele încărcate cu lemne, cu părul roşcat atârnându-i pe spate, împletit într-o coadă groasă, şi s-a aşezat în genunchi lângă sora ei, ocupată să scormonească tăciunii. Erau apropiate, întocmai ca Lara şi Sarhina, deşi între ele se observa o diferență ca de la cer la pământ. Bronwyn era înaltă, iute de limbă şi extrovertită, pe când Cresta era mignonă, taciturnă şi cu expresia mereu indescifrabilă, mai puțin în clipele în care se îndupleca să-şi arate emoțiile.

— Voi două unde locuiți?

— Cu mama lui Ensel, a răspuns Bronwyn. Ajutorul nostru îi prinde bine, iar nouă ne prinde bine să avem un acoperiş deasupra capului, aşa că ne înțelegem perfect.

— Celelalte unde sunt?

— N-am idee. Am considerat că e mai bine să nu ştie fiecare unde se află toate celelalte, în caz că Serin ar fi prins-o pe vreuna dintre noi.

— Bine gândit. Dar bănuiesc că aveți mijloace de a lua legătura cu ele?

— Poate că da, poate că nu.

Bron şi-a întors spatele slăbănog la foc pentru a şi-l încălzi.

Rezemându-se de perete, Cresta s-a încruntat şi, cu toate că nu a spus nimic, Lara i-a simțit limpede neîncrederea şi i-a bănuit motivele.

— Când v-ați dat seama că Marylyn nu e de partea voastră? a întrebat ea, primind o ceaşcă fierbinte de la Ensel. S-a înfuriat imediat ce s-a trezit din leşinul provocat de otravă?

— *Toate* ne-am supărat pe tine când ne-am trezit, Lara. Sau, în orice caz, ne-am supărat când nu te-am găsit printre morți, a spus Cresta. Poți să-ți închipui cum ne-am simțit când ne-am trezit înconjurate de fum, flăcări şi *cadavre?* Încă am coşmaruri aproape în fiecare noapte.

— Ai dispărut, a spus Sarhina, plecându-şi privirea pierdută asupra mesei dintre ele. M-am trezit cu o durere îngrozitoare de cap şi abia mă țineam pe picioare, atât de amețită eram, dar nu mă puteam gândi decât la faptul că ai dispărut. Că ai murit în luptă.

Lara a simțit un gol în stomac.

— Dar biletul...

— *Nu* mi-a stat mintea să-l caut în primele clipe în buzunar, a intervenit Sarhina, ridicând capul şi întâlnind privirea Larei. Mai întâi te-am căutat printre cadavre.

Şi-a întors mâinile, arătându-şi palmele brăzdate de cica-trici rozalii. Urme de arsuri.

— Toate avem rănile astea. Până şi Marylyn.

— Îmi pare rău.

Lara s-a simțit copleşită de remuşcări.

— Doar aşa am crezut că veți putea scăpa cu viață.

— Nu ți-a trecut prin cap să ne împărtăşeşti şi nouă despre planul

tatei? a întrebat Bronwyn de lângă cămin. Ai fi putut să începi cu asta. Astfel, măcar ne-am fi trezit conştiente de situaţie.

— Bineînţeles că m-am gândit şi la asta! Dar când am reuşit noi douăsprezece să convenim asupra vreunei probleme fără să ne certăm zile în şir?

Lara a luat o gură de ceai şi s-a strâmbat când şi-a ars limba.

— Ne-am fi certat pe tema soluţiei. Apoi ne-am fi certat ca să stabilim cine pleacă în Ithicana. Apoi iar ne-am fi certat pe tema soluţiei. Nu era timp, aşa că am hotărât singură.

— Şi datorită acelei hotărâri suntem în viaţă, a spus Sarhina, punând capăt discuţiei, aşa cum făcea întotdeauna. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, Marylyn nu prea ne-a dat explicaţii înainte să ieşim din Deşertul Roşu. Şi apoi nu ne-a mai spus nimic, pur şi simplu a dispărut în timpul nopţii. Primul indiciu că ne-a trădat a fost ziua în care soldaţii tatei au început să ne vâneze.

A scuipat în focul din cămin, aflat în capătul opus al încăperii.

— Nemernică trădătoare!

— Nu o cunoşteam cu adevărat, a observat Lara, deşi încă i se făcea rău când îşi amintea de moartea surorii ei.

Încă simţea tremurul care-i zdruncinase braţele când îi rupsese gâtul. Încă vedea cum i se stinge lumina din ochi.

— A fost creaţia tatei, a şoptit Cresta. Mai mult decât oricare alta dintre noi.

Toate au tăcut o vreme şi nu s-au mai auzit decât trosnetele focului din cămin şi sunetele stinse scoase de Ensel, care pregătea cina, tăind cu grijă morcovi pentru tocană, cu mâinile lui bătucite. Lara aflase că e surd, dar Sarhina se grăbise să adauge că soţul ei poate să citească de pe buze chiar şi în nopţile fără lună. Lara i-a simţit privirea când a întrebat:

— Cum aţi reuşit să vă ascundeţi de soldaţii tatei? Sarhina a ridicat din umeri.

— Localnicii nu-l îndrăgesc nici pe el, nici pe Serin. Când apar străini iscoditori, primim avertismente. Dacă se apropie prea mult, scăpăm de ei. Dar nu putem continua aşa la nesfârşit. Serin ştie că

suntem aici, în munți, şi, în cele din urmă, una dintre noi va fi prinsă.

— Bănuiesc că v-ați gândit la o soluție?

— Ne-am propus să ne despărțim definitiv la sfârşitul sezonului de furtuni. Să pornim pe mare în nord şi în sud, spre locuri ferite de influența lui Serin.

Lara s-a uitat la Ensel, apoi iarăşi la Sarhina.

— Pleci şi tu?

— Eu nu. Mi-am stabilit căminul aici.

Un cămin care nu avea să scape niciodată de pericol, pentru că toate ştiau că tatăl lor nu va înceta să le vâneze.

Dornică să risipească tensiunea care apăruse deodată în cameră, Lara a întrebat:

— Cum v-ați cunoscut?

Un zâmbet blând a apărut pe chipul Sarhinei când s-a uitat la soțul ei, care-i urmărea mişcările buzelor.

— După ce am adunat toate lucrurile de folos din complex, am pornit spre est, cu gândul să ieşim din deşert. După dispariția lui Marylyn, am hotărât că e mai prudent să ne împărțim în grupuri mai mici, aşa că eu, Bron şi Cresta am pătruns mai adânc în munți. Nu aveam bani, aşa că am vânat atât cât am putut şi în rest am furat. De regulă, am furat de la călătorii de pe drumul mare care păreau că-şi permit să se lipsească de bunurile lor, dar uneori am fost nevoite să furăm din cătune. Ca să avem ce mânca.

Lara a fost din nou cuprinsă de remuşcări, înțelegând că surorile sale flămânziseră în timp ce ea mânca pe săturate din cele mai fine preparate. Că dormiseră în ploaie, în frig şi în noroi, în timp ce ea se scălda în izvorul termal de pe Insula Midwatch.

— Deja ne furişam din când în când în Renhallow de vreo săptămână, a continuat Sarhina. Luam legume din grădini. Furam uneori câte o găină.

— Patru găini, dragostea mea, a murmurat Ensel, întor-cându-şi din nou privirea spre legumele din fața lui. Ştiți o sută de metode de a ucide, dar nu sunteți în stare să întindeți capcane pentru iepuri.

Sarhina s-a înroşit în obraji.

— Ei, şi m-am decis să iau şi a cincea găină, dar Ensel pregătise o capcană în fața cotețului şi am călcat în ea. M-am trezit atârnând cu capul în jos şi cu o săgeată ațintită spre fața mea.

Ensel a zâmbit.

— Credeam că am prins un strigoi, când de fapt capturasem ceva mult mai periculos.

Îndepărtându-se de cuptor, s-a aplecat şi a sărutat-o pe Sarhina, care a spus:

— M-a cucerit cu complimentele lui fermecătoare şi m-am hotărât să rămân aici.

Şi acum Lara venise ca s-o ia din căminul ei. Ca să pună în pericol viața surorii sale şi pe a copilului ei, pentru a-şi îndrepta propriile greşeli.

— N-ar fi trebuit să vin, a spus ea, ridicându-se în picioare. Nu-i corect să vă cer ajutorul. V-ați văzut de viețile voastre.

— Chiar aşa? a întrebat Sarhina, privind-o fix. Ce drept ai tu să judeci lucrurile astea? Şi, chiar dacă ne-am văzut mai departe de viață, asta nu înseamnă că am uitat ce ne-au făcut tata, Serin şi toți ceilalți. Oricât de mult timp s-ar scurge, oricât de departe am călători, nu am putea să uităm.

Cresta şi Bronwyn au dat la unison din cap.

— Tata trebuie să plătească, a spus Sarhina. Şi eu, una, aş fi încântată dacă l-am sili să plătească tocmai cu lucrul pe care ne-a antrenat să-l obținem pentru el. Pentru că te cunosc bine şi ştiu că nu ai de gând să-l salvezi doar pe regele Ithicanei.

Lara i-a zâmbit sec şi a clătinat din cap.

— Dar trebuie neapărat să-l salvăm. De dragul Ithicanei, trebuie să-l eliberez.

De dragul Ithicanei, dar şi de dragul ei.

— Dar va fi periculos. E ținut prizonier în palatul tatei din Vencia, înconjurat în permanență de gărzi. Ithicanii au încercat de mai multe ori să-l salveze, dar toți trimişii lor au fost ori capturați, ori ucişi.

Observând sclipirea îndrăzneață din ochii lui Bronwyn, a adăugat:

— Sunt luptători iscusiți. Şi spioni şi mai iscusiți, Bron. Dacă nici ei n-au reuşit, atunci s-ar putea să fie imposibil.

Dar scânteile din privirea surorii ei au licărit şi mai intens.

— Am fost antrenate să facem față situațiilor imposibile. Şi, de bine, de rău, realizarea ta dovedeşte că suntem mai mult decât capabile.

— Tata şi Serin se aşteaptă să-l salvez pe Aren. Serin, mai ales, ştie tot ce pot să fac. Ştie cum gândesc. Ithicana nu avea un astfel de avantaj.

Bronwyn şi-a înclinat capul într-o parte.

— Ai venit să ne convingi să te ajutăm sau să renunțăm la idee? Îmi dai impresia că e vorba despre a doua variantă.

Cu colțul ochiului, Lara a văzut că Ensel le urmăreşte cu atenție, citindu-le de pe buze. Aşa că s-a întors şi l-a privit direct.

— Viețile voastre nu sunt mai puțin valoroase decât cea a lui Aren. Nici cea a pruncului din burta ta, Sarhina.

Ensel a strâns din dinți şi s-a întors spre soția lui, cu care a purtat o conversație mută. Apoi a oftat şi a încuviințat scurt din cap.

— Unele lucruri trebuie făcute, a spus Sarhina, indiferent de risc. Nu vreau ca pruncul meu să crească cu o asemenea moştenire, Lara. Vreau să fie mândru de mama lui. Şi de mătuşile sale.

Muşcându-şi interiorul obrazului, Lara s-a gândit să refuze, dar apoi a spus:

— Trebuie să te ții departe de lupte. Vreau să-mi promiți.

Deodată, Lara s-a trezit culcată pe spate, pentru că scaunul îi fusese smuls de dedesubt cu o lovitură de picior fulgerătoare, dată pe sub masă de Sarhina.

— Ce jigodie eşti! a bombănit Lara în timp ce îşi masa ceafa, iar Cresta şi Bronwyn au izbucnit în râs.

Sarhina a ocolit masa şi s-a aplecat pentru a ajunge nas în nas cu ea.

— Eu hotărăsc cum facem, Majestate. Ai înțeles? Lara s-a încruntat, apoi a zâmbit.

— Am înțeles.

— Cât despre voi două, a spus Sarhina, adresându-se Crestei şi lui Bronwyn, mâncați pe săturate, apoi faceți-vă bagajele şi porniți la drum. A sosit momentul ca surorile Veliant să organizeze o mică reuniune.

11. AREN

VÂNTUL A SUFLAT în grădină, stârnind foşnete printre tufele îngrijite de trandafiri şi gardurile vii, minuțios aranjate, şuierând apoi pe lângă cornişele zidului cât să lase în urmă pârâitul frânghiilor de care atârnau cadavre. Se adunaseră optsprezece. Optsprezece ithicani care muriseră în încercarea de a-şi salva regele. În încercarea de a-l salva pe *el.*

Nu merita efortul ăsta. Nu merita sacrificiile lor. Pentru că toate suferințele Ithicanei porniseră de la alegerile lui. Lara formulase scrisoarea cu toate detaliile ei osânditoare, dar, dacă el nu i-ar fi acordat încredere, dacă n-ar fi *iubit-o,* ea n-ar fi avut puterea să-i facă rău poporului său.

Şi cadavrele se tot legănau, primind o dată la câteva zile câte o femeie nouă sau câte un bărbat nou în rândurile lor. Uneori trecea mai mult timp, iar atunci Aren spera prosteşte ca supuşii lui să fi renunțat. Apoi Serin apărea cu încă o persoană care se zvârcolea şi Aren se închidea înăuntrul lui, singurul mod prin care putea îndura torturile la care Serin îi supunea compatrioții fără să destăinuie absolut toate secretele Ithicanei.

Trupul Emrei nu mai era decât un schelet ciugulit de ciori până la oase, care nu mai putea fi identificat decât în amintirile lui Aren, dar cele apărute mai recent îl priveau cu orbite goale. Chipurile familiare se înnegreau şi se umflau în fiecare zi petrecută aici, legat de masa de piatră din grădina aceasta scoasă din iad.

Din care nu putea să evadeze.

Deşi încercase de multe ori. Mai bine de zece gărzi aveau ochii învineți sau nasurile rupte. Un soldat purta un colier de vânătăi, toate lăsate de lanțul dintre încheieturile lui Aren, iar pe altul îl omorâse după ce reuşise să-i ia sabia, dar apoi fusese doborât de alți zece. Se alesese doar cu coaste rănite, cu dureri de cap şi cu tot mai multe gărzi, care-l înconjurau zi şi noapte, fără să-i lase nicio clipă de intimitate. Era percheziționat frecvent în căutarea oricărui obiect cu care şi-ar fi putut descuia cătuşele şi silit să doarmă legat de pat, sub

lumina strălucitoare a unei lămpi care-i elimina orice şansă de a evada la lăsarea întunericului. Singurul tacâm care-i era permis era o nenorocită de lingură de lemn.

Epuizase toate şiretlicurile ştiute în tentativele lui disperate de evadare, deşi strategia logică ar fi fost să aştepte cu răbdare. Dar logica amuțea când, zi după zi, Aren vedea tot mai mulți ithicani torturați şi ucişi în urma încercărilor lor de a-l salva.

Motiv pentru care îi rămăsese o singură opțiune: să se elimine pe sine din ecuație.

Privea țintă la masa de piatră şi încerca să-şi adune curajul, simțind că inima îi bubuie în piept. Transpirația îi curgea în şiroaie pe spinare şi-i îmbiba până la refuz cămaşa de pânză fină cu care fusese îmbrăcat. *Haide!* şi-a poruncit în gând. *Dă-i de capăt! Nu fi laş! Dacă mori, vei forța Ithicana să se descurce fără tine.* S-a lăsat pe spate, atât cât i-au îngăduit lanțurile, şi, inspirând adânc...

— Nevestele încep să se plângă din cauza mirosului. Nu pot să le-o reproşez.

Vocea l-a şocat într-atât încât Aren a tresărit, făcându-şi lanțurile să zornăie când a dat ochii cu prințul blond pe care îl întâlnise în ziua în care murise Emra. Avea o carte jerpelită la subraț.

— E o practică oribilă, a spus prințul, mijind ochii la cadavrele înşiruite de-a lungul zidurilor, a căror carne putrezită colcăia de insecte. Lasă mirosul; problema e că atrage muşte şi alți dăunători. Creează un focar de boli, a spus tânărul, întorcându-se iarăşi spre Aren. Dar bănuiesc că tu, Alteță, suferi şi mai mult, din moment ce îi cunoşti. Mai ales pentru că au murit încercând să te elibereze.

Era ultimul subiect pe care Aren ar fi acceptat să-l discute, pentru că imaginea, duhoarea şi *gândul* acela erau suficient de chinuitoare şi fără asemenea vorbe aruncate în vânt.

— Iar tu eşti...?

— Keris.

Prințul s-a aşezat la masă în fața lui, o dovadă surprinzătoare de îndrăzneală, având în vedere ce ar fi putut să-i facă Aren, dar sclipirea din ochii lui sugera că nu e nici pe departe prost. Era

prințul-filosof căruia Aren îi îngăduise să traverseze podul spre Harendell, unde, chipurile, ar fi avut de gând să urmeze studii la universitate. Escorta lui fusese formată, de fapt, din soldați deghizați, care jucaseră un rol-cheie în invazia maridriniană. Dacă s-ar fi putut întinde peste masă, Aren i-ar fi frânt cu dragă inimă gâtul.

— Ah. Prințul *inadecvat.*

Keris a ridicat din umeri şi şi-a aşezat cartea pe masă, care părea să fie un text de ornitologie. Şi filosof, *şi* amator de privit păsări. Nu era de mirare că Silas nu voia să aibă nimic de-a face cu el.

— Am avut opt frați mai mari, a spus prințul, toți pe placul tatei, dar toți au murit şi acum tata se eschivează să mă numească moştenitor, căutând o cale de a mă îndepărta fără a-şi încălca propria lege. I-aş ura succes în demers dacă n-aş şti că manevrele lui şi ale lui Serin amenință să mă bage şi pe mine în mormânt, alături de frații mei.

Aren s-a rezemat de spătarul băncii în zornăit de cătuşe.

— Nu vrei să domneşti?

— E o răspundere grea, pentru asumarea căreia nu mi-ar mulțumi nimeni.

— Adevărat. Dar, cu ajutorul coroanei, ai putea să schimbi decorul, a spus Aren, arătând spre cadavrele aliniate de-a lungul zidurilor grădinii.

Prințul a izbucnit în râs şi familiaritatea sinistră a acelui sunet i-a zburlit lui Aren părul de pe brațe, ca şi când ar fi fost atins de o stafie.

— A domni e o răspundere grea, mai ales pentru regii care urcă pe tron cu dorința de a aduce schimbări, pentru că aceştia îşi vor petrece toată viața înotând împotriva curentului. Dar cunoşti bine problema aceasta, nu-i aşa, Alteță?

Era a doua oară când prințul i se adresa folosindu-i titlul... fapt interzis explicit de Silas.

— Tu eşti filosoful. Sau poate că şi ăsta a fost un element al înşelăciunii voastre?

Prințul a zâmbit cu umor şi a clătinat din cap.

— Cred că a fost o plăcere deosebită pentru Serin să se folosească într-un mod atât de pervers de visurile mele. A fost una dintre puținele situații în care a reuşit să mă păcălească şi nu voi uita şocul suferit când am fost legat şi ținut deoparte când *escorta* mea a invadat Ithicana. Chiar şi aşa, poate că i-aş fi iertat duplicitatea dacă tatăl meu mi-ar fi îngăduit să merg mai departe la Harendell ca să-mi încep studiile, dar, după cum vezi - prințul a întins brațele în lături -, sunt aici.

— Condoleanțe.

Keris şi-a plecat capul în răspuns la sarcasmul lui Aren, dar apoi a spus:

— Imaginează-ți o lume în care oamenii petrec tot atât de mult timp filosofând cât petrec învățând să fluture arme.

— Nu pot, a mințit Aren. Nu mă pricep decât la război, idee care nu prea îmi face cinste, având în vedere că-l pierd pe cel curent.

— Da, poate că îl pierzi, a şoptit Keris. Dar încă nu l-ai pierdut definitiv. Pentru că Eranahlul rezistă şi încă eşti în viață. Altfel, de ce ar fi insistat tatăl meu să pună în scenă spectacolul ăsta?

— Înțeleg că sunt o momeală pentru fiica lui rătăcitoare.

— Soția ta.

Aren nu a răspuns.

— Lara, a continuat Keris, trecându-şi o mână peste barbă. Ştiai că e sora mea?

— Dacă-ți închipui că asta a fost vreo mare revelație, mă tem că am să te dezamăgesc.

A râs scurt, discret, dar lui Aren nu i-a scăpat cum prințului i-a fugit privirea prin grădină, de altfel prima fisură apărută în înfățişarea lui de aparentă indiferență.

— Nu suntem frați vitregi. Avem şi aceeaşi mamă.

Fără să vrea, Aren s-a îndreptat de spate, amintindu-şi brusc de jocul brutal al adevărurilor pe care îl jucase cu Lara. Din câte îi spusese, amintirea ei cea mai cumplită era legată de ziua în care fusese separată de mama sa şi dusă la complexul unde fusese crescută. Se temea că n-ar mai putea să-şi recunoască mama.

Raţiunea îi spunea lui Aren că aceasta fusese doar o născocire menită să-i manipuleze sentimentele, dar instinctul îi şoptea altceva.

— Şi ce dacă?

Keris şi-a umezit buzele, rătăcind cu privirea pentru o clipă, ca apoi să şi-o aţintească din nou asupra lui Aren.

— Aveam nouă ani când soldaţii tatei mi-au luat sora... eram suficient de mic încât să locuiesc în harem, dar suficient de mare încât să-mi pot aminti clar momentul acela. Să-mi amintesc cum li s-a împotrivit mama. Cum a încercat să iasă pe furiş din palat în căutarea surorii mele, ştiind în inima ei că tata are planuri nefaste cu ea. Cum a fost prinsă şi târâtă înapoi, ca apoi tatăl meu s-o sugrume cu propriile mâini, de faţă cu noi toţi. Drept pedeapsă. Drept avertisment. Mama Larei murise.

Aren a simţit un junghi în piept. Adevărul avea s-o îndurereze cumplit pe Lara, mai ales pentru că mama ei murise încercând s-o ajute.

Dar a alungat gândul. Şi ce dacă ar fi plâns Lara? Îl minţise. Îl trădase. Nimicise toate lucrurile la care ţinea. Era duşmanul lui. Întocmai ca bărbatul pe care-l avea acum în faţă.

Pe de altă parte, dacă Keris spunea adevărul, atunci era un duşman pe care Aren putea să şi-l facă aliat. Prinţul avea motive atât să-şi urască tatăl, cât şi să se teamă de el, ceea ce însemna că, asemenea lui Aren, ar fi avut de câştigat de pe urma morţii lui.

— Ce jocuri îţi închipui că faci, Keris?

— Un joc pe termen lung, în care eşti doar una dintre piesele de pe tablă, deşi una importantă, a răspuns prinţul, pri-vindu-l fără să clipească. Presimt că te gândeşti să te retragi din joc. Speram să te răzgândeşti.

— Dacă aş rămâne în viaţă, ithicanii ar încerca în continuare să mă salveze. Şi ar continua să moară. Nu pot să îngădui una ca asta.

Keris şi-a îndreptat privirea peste umărul lui Aren şi o scânteie de ură i s-a aprins în ochi.

— Joacă în continuare, Aren. Viaţa ta nu-i aşa de inutilă pe cât îţi închipui.

Înainte ca Aren să poată răspunde, o voce supărător de familiară a spus:

— Nu v-ați găsit o companie potrivită, Înălțimea Voastră.

Keris a ridicat din umeri.

— Mereu am fost victima curiozității mele, Serin. Ştii bine.

— A *curiozității* voastre?

— Chiar aşa. Aren e o figură legendară. Fostul rege al insulelor cețoase ale Ithicanei, luptător de renume şi soțul uneia dintre misterioasele mele surori războinice. Puteam, oare, să nu-l întreb despre aventurile prin care a trecut? Din păcate, nu prea se arată dispus să-mi vorbească.

— Trebuia să vă întoarceți în Nerastis, a răspuns Serin, numind oraşul mereu amenințat de pericole din preajma graniței contestate dintre Maridrina şi Valcotta. Trebuie să fiți instruiți de generalii tatălui vostru.

— Generalii tatălui meu sunt plictisitori.

— Plictisitori sau nu, instrucția lor este un element esențial al educației voastre.

— *Coț, coț, coț,* a exclamat Keris, reproducând cântecul coțofenelor* cu o fidelitate uluitoare. Nu mă mir că aşa te-au botezat soțiile din harem, Serin. Vocea ta chiar îmi macină nervii.

S-a ridicat.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Aren. Dar te rog să mă ierți, mirosul ăsta îmi face rău.

Fără niciun alt cuvânt, prințul Keris a traversat agale curtea şi l-a lăsat pe Aren singur cu Magpie.

— Majestatea Sa te invită la cină diseară.

— Refuz.

Asta-i mai trebuia lui Aren, să stea la taclale cu Silas şi cu nevestele lui! Serin a oftat.

* *Magpie,* din limba engleză, se traduce *coțofană* (n.t.).

—A pocnit din degete şi, după o clipă, nişte membri ai gărzii au apărut târând după ei un trup nemişcat, învelit cu un cearşaf însângerat.

Cum vrei. Te las în compania compatrioților tăi. Înțeleg că a mai venit cineva să li se alăture.

— Din nefericire, acesta şi-a luat viața când şi-a dat seama că e încolțit, a continuat Serin, clătinând din cap. Cât spirit de loialitate!

Apoi a pornit liniştit în direcția în care plecase Keris.

Aren a privit cum soldații urcă cadavrul pe zid, atârnân-du-l de o cornişă. *Gorrick.* Prietenul lui din copilărie şi una dintre ultimele lui gărzi de corp.

Şi-a încovoiat umerii şi a strâns din dinți, disperat să-şi stăpânească suspinul tot mai îndurerat din piept şi să înăbuşe greața care-i răscolea stomacul. *De ce?* De ce încercau în continuare să-l salveze? De ce nu renunțau la el? Nu merita loialitatea lor. Nu le merita sacrificiile.

Trebuia să le pună capăt.

Cu ochii injectați, Aren a clipit furios şi a fixat cu privirea suprafața netedă a mesei de piatră, făcându-şi curaj. Apoi a ezitat.

Keris îşi lăsase în urmă cartea de ornitologie. *Coțofana.*

În zornăitul lanțurilor, Aren s-a întins spre carte şi i-a dat încet paginile, până când a găsit capitolul despre Corvidae şi a văzut o ilustrație a păsării căutate, care-şi făcea veacul pe coasta de est a Maridrinei. *O pasăre oportunistă, coțofana omoară şi mănâncă puii păsărilor cântătoare...*

Aren a închis cartea şi a împins-o în lături. Keris spusese că Serin îşi primise porecla de la soțiile din harem. *Dar nu din cauza vocii*

agasante a Maestrului de Spionaj, a gândit Aren. Nevestele ştiau că Serin le luase pe Lara şi pe surorile ei la porunca regelui. Şi, bănuia el, nu-l iertaseră pentru crimele
lui.

Compatrioții lui morți îl urmăreau. Pieriseră încercând să-i redea libertatea şi, până adineauri, Aren fusese hotărât să-şi ia viața ca nimeni să nu mai moară de dragul lui. Dar, dacă nevestele ar fi fost dispuse să-l ajute, poate că ar fi reuşit să-i transmită popoului său că trebuie să renunțe la tentativele de a-l salva. Şi, cu acest răgaz, poate că Aren ar fi avut posibilitatea să intre în joc, după cum se exprimase Keris.

Problema era următoarea: lui Aren îi era interzis să vorbească cu soțiile regelui. Şi orice încercare de a o aborda pe vreuna dintre ele ar fi atras atenția asupra ei. Doar dacă nu cumva...

Aren s-a întors spre una dintre gărzile care păzeau intrarea şi a răcnit:

— Tu! Vino încoace! Bărbatul s-a apropiat încruntat.

— Ce vrei?

— M-am răzgândit, a spus Aren. Spune-i regelui tău că mi-ar face plăcere să iau cina cu el.

12. LARA

SARHINA A TRAS de hățuri şi a oprit catârul.

— Eşti sigură că-i aici? a întrebat.

— Aici mi-a spus Jor să vin.

Era singura informație precisă pe care i-o încredințase bărbatul, din moment ce nu avea suficientă încredere în Lara încât să compromită prezența ithicană din ținutul maridrinian.

— Mi-a dat o parolă pe care să i-o spun hangiului, care ştie cum să ia legătura cu ei.

— Atunci hai să cerem ceva de băut.

În ciuda burții voluminoase, Sarhina a sărit din căruță cu o sprinteneală care încă o uluia pe Lara, deşi călătorea alături de sora ei de mai bine de o săptămână. Ensel le fusese alături aproape tot timpul, în parte pentru a descuraja răufăcătorii să le atace pe drum, dar mai mult pentru a evita întrebările pe care le-ar fi pus lumea dacă ar fi văzut două femei maridri-niene călătorind singure. Pornise înapoi în dimineața aceea şi umflăturile care-i apăruseră Sarhinei în jurul ochilor înlăcrimați abia se estompaseră, iar cuvintele de rămas-bun pe care şi le adresaseră avuseseră un aer atât de definitiv, încât pe Lara o bătuse gândul să-şi lege fedeleş sora şi s-o trimită acasă.

După ce a priponit catârul, Lara a intrat în sala comună a hanului şi, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască cu lumina slabă, a fost copleşită de mirosul de bere vărsată şi de mâncare piperată. Era un local grosolan, numai bun pentru micul sat pescăresc în care se aflau, cu podeaua acoperită cu rumeguş. După aspect, mobilierul părea să fi rezistat multor încăierări. Doi bătrâni stăteau la o masă din colț, fiecare mai atent la bolul cu supă din fața lui decât la tovarăşul de alături. Cu excepția lor, singura persoană prezentă era hangița, care ştergea un pahar în spatele tejghelei. Lara a oftat îndelung.

— Am venit unde trebuie.

Mâinile lui Marisol şi-au oprit lucrul şi femeia le-a fixat cu ochii pe amândouă. Duse erau rochiile scumpe şi brodate pe care le purtase

când o cunoscuse Lara: acum avea una modestă, țesută în casă, şi părul auriu împletit pe spate într-o singură coadă. A aşezat deoparte paharul când Lara s-a apropiat, urmată îndeaproape de Sarhina.

— Ia uite cine a venit!

— Bună, Marisol, a salutat-o Lara, care s-a aşezat pe unul dintre scaune, sprijinindu-şi coatele de tejghea. O mare diferență față de *Pasărea Cântătoare.*

— Vizita voastră m-a deconspirat. Am considerat că ar fi prudent să mă dau la fund pentru o vreme.

— Bine gândit.

Marisol a pironit-o cu privirea şi Lara i-a observat expresia ochilor, a văzut cum i se încordează muşchii obrajilor şi cum îi tremură mâinile din cauza furiei abia stăpânite. Aşa că nu a fost surprinsă când femeia a întins deodată mâna şi a plesnit-o peste față.

— Ar fi trebuit să te omoare. *Eu* ar trebui să te omor. Masându-şi obrazul înroşit, Lara s-a întors spre Sarhina,
care părea gata să sară peste tejghea, şi a clătinat din cap.

— Din fericire pentru mine, cei aflați la putere au hotărât că le sunt mai utilă vie decât moartă.

— Eşti o creatură hidoasă şi respingătoare! a şuierat Marisol. O trădătoare. Nu pot să înțeleg de ce au încredere în tine.

— Păi nu au.

Văzând că femeia se pregăteşte s-o plesnească din nou, Lara a adăugat:

— Ți-ai luat porția. Dacă mai încerci o dată, îți rup încheietura.

Marisol a privit-o atunci cu teamă, un semn că fusese avertizată în privința abilităților ei războinice, dar furia nu i-a dispărut din ochi.

— Eşti leită tatălui tău.

— Ai grijă..., a spus Sarhina cu răceală, atrăgând pentru întâia oară atenția hangiței.

— Mi s-a spus să vin aici, a anunțat Lara înainte ca situația să se complice şi mai mult. Înțeleg că mă poți ajuta să reiau legătura cu asociații mei. Timpul e scurt, aşa că propun să lăsăm depănatul amintirilor pe mai târziu.

Marisol a privit-o încruntată, dar a încuviințat scurt din cap şi, luând o eşarfă verde de sub tejghea, a pornit spre uşa de la intrare.

— Cine-i tipa? a întrebat Sarhina în şoaptă. Pare să fie maridriniană, nu ithicană. Mai şi vorbeşte ca o maridriniană.

— Ştii tu cum arată şi vorbesc ithicanii? a mormăit Lara.

— Răspunde-mi la întrebare.

— E maridriniană, dar spionează pentru ithicani, a spus Lara, adăugând apoi, după o clipă de ezitare: Aren a vizitat de multe ori Vencia, sub identități false. Marisol i-a fost iubită.

— Asta se vede de la o poştă.

Conversația le-a fost întreruptă de întoarcerea hangiței.

— Vreți să mâncați ceva cât aşteptați? Lara a clătinat din cap, dar Sarhina a spus:

— Da. Şi o cană cu lapte, dacă ai. Surorii mele să-i aduci ceva mai tare.

Lui Marisol i-a căzut fața şi, în lumina obscură, s-a uitat în ochii Sarhinei, care erau leiți cu cei ai Larei. A clătinat din cap şi a mormăit:

— Sper că aveți cu ce plăti, prințeselor.

— Trece cheltuiala în contul asociaților noştri, a răspuns Sarhina, conducând-o pe Lara spre una dintre mese. Pari agitată. Avem motive de îngrijorare?

— Mă îngrijorează doar gândul că nu-mi voi putea respecta *eu* promisiunile.

Nu primiseră nicio veste de la Bronwyn sau de la Cresta, nu ştiau dacă ele reuşiseră să le adune şi pe celelalte surori şi, în clipa de față, Lara se temea că pierduse săptămâni întregi într-o căutare inutilă, timp pe care ar fi trebuit să-l petreacă, poate, în Vencia, încercând să-l elibereze pe Aren.

Sarhina a mormăit evaziv, părând mai interesată de mâncarea pe care i-o aducea Marisol. Femeia a trântit tava pe masă.

— Poftă mare!

Apoi s-a întors în spatele tejghelei, la paharele ei. Trăgându-şi în față unul dintre boluri, Sarhina a început să mănânce cu lăcomie.

— Mâncarea nu-i rea. Ar trebui să iei şi tu ceva.

Probabil că avea dreptate, dar Larei i s-a făcut rău la gândul de a-şi băga ceva în stomac. Mulțumindu-se cu băutura, a sorbit din lichidul auriu şi, recunoscându-i gustul, a ridicat paharul în cinstea lui Marisol. Femeia i-a răspuns cu o privire mânioasă.

— Au sosit.

Sarhina s-a oprit din mâncat, observând că bătrânii din colț se ridică de la masă şi părăsesc sala comună.

După numai câteva clipe, uşa s-a deschis din nou şi a intrat Jor, urmat imediat de Lia. Amândoi purtau haine maridrini-ene şi singurele lor arme erau pumnalele matrimoniale pe care le purta Lia la brâu, dar Lara era convinsă că au şi altele.

— Nu par câtuşi de puțin demonici, a spus Sarhina printre guri de supă. Sunt dezamăgită.

Lara a avertizat-o din ochi şi s-a aşezat la loc pe scaun, întâlnind privirea sumbră a lui Jor.

— Aşa deci, a spus el înainte să ocupe un loc lângă ele. Aşteptăm de săptămâni întregi să ne aduci întăriri şi tu - a cercetat-o pe Sarhina din cap până-n picioare - ne aduci o fătucă însărcinată şi cu un apetit sănătos.

— Lingurile devin arme uimitor de eficiente în mâini pricepute.

Sarhina a sorbit supa din lingură şi i-a zâmbit vesel, după care s-a pus din nou pe mâncat.

Ignorând-o, Jor s-a încruntat la Lara.

— Ei bine?

— Durează mai mult decât mă aşteptam să-mi adun surorile. Nu le-am găsit pe toate la un loc.

Ca să nu mai menționeze că nici nu ştia sigur dacă vor veni.

— Mereu găseşti scuze.

Lia şi-a scos unul dintre pumnale, cu tăişul ascuțit ca briciul, şi l-a aşezat pe masă. Sarhina l-a luat pentru a-şi tăia turta în două, dar Lia i l-a smuls din mână când prințesa a început să-l folosească pentru a-şi întinde unt pe felii.

Lara se aşteptase la o asemenea înfruntare a voințelor, dar nu

credea că se va isca atât de curând.

— N-am ce să fac în privința întârzierii. Aplecându-se în față, a întrebat:

— Aveți vreo veste? L-a văzut cineva? Ştiți dacă e teafăr?

— Ştim că e în viață.

În viață. Lara a răsuflat îndelung, simțind că i se risipeşte încordarea din umeri. *În viață* era acceptabil. *În viață* însemna că Aren putea fi salvat.

— Şi Eranahlul?

Jor a clătinat abia perceptibil din cap.

— Furtunile au fost violente. Fără pauze. Fără veşti.

Şi fără posibilitatea ca bărcile să iasă la pescuit, prin urmare oraşul trăieşte doar din provizii. Lara a scrâşnit din dinți, dar în privința asta nu putea face nimic.

— Gorrick a murit, a spus Lia pe un ton amar şi tăios, făcând-o pe Lara să tresară.

De când îi ştia, ei doi fuseseră iubiți, iar Aren se gândise adesea că se vor căsători în cele din urmă. Nu toate victimele războiului sunt cadavre.

— Îmi pare rău.

— Nu mă interesează scuzele tale. Singurul motiv pentru care nu-ți tai beregata e că onoarea i se cuvine Ahnnei.

Sarhina s-a foit şi Lara a înțeles că vrea să pună mâna pe o armă. A călcat-o cu putere pe degetul mare de la picior.

— Să ştii că el şi Aren au copilărit împreună. Lia a spus-o pe un ton ciudat. Înăbuşit.

— Gorrick nu a suportat gândul că Aren e întemnițat în vreme ce el e liber. S-a săturat să te tot aştepte şi a hotărât să-l scape de unul singur, a continuat ea, cu un muşchi zvâcnin-du-i în maxilar. Dacă aş fi ştiut că pierdem timpul aşteptân-du-te, m-aş fi dus cu el. Şi poate că acum ar fi în viață.

— Mai probabil e că Regele Şobolanilor ar fi putut să-şi bată joc de Aren cu două cadavre în loc de unul! a izbucnit Jor. Dacă nu te poți stăpâni, aşteaptă afară.

— Mă descurc.

Lara abia i-a auzit răspunsul, pentru că privea fix la o scobitură din masă, cu sângele uruindu-i în urechi. Aren era obişnuit cu pierderile suferite în luptă, dar să-şi piardă cunoscuții în felul ăsta? Să fie silit să vadă cadavrele ithica-nilor, conştient că au murit încercând să-l salveze? Vinovăția avea să-l distrugă.

— V-am spus să renunțați la încercările de eliberare. Îl băgați în groapă.

— Ar fi fost mai bine să nu facem nimic? s-a răstit Lia. Sau poate că ăsta e planul tău, *Înălțimea Ta?* Să ne distragi atenția cu promisiuni, până când va fi prea târziu ca să mai putem face ceva?

Lara a simțit că-i bubuie capul şi şi-a masat tâmplele, străduindu-se să alunge imaginile care-i apăreau în minte, în care Aren îşi lua singur viața într-o încercare disperată de a împiedica moartea altor ithicani. Nu era laş. Dacă ar fi considerat că nu există altă soluție, ar fi făcut-o.

— Trebuie să-l eliberăm.

— Unde-ți sunt surorile? a întrebat Jor mânios. Cât trebuie să le mai aşteptăm?

— Nu ştiu.

Ar fi trebuit să încerce să-l elibereze de una singură. Nu era suficient să fie *în viață.* Ca să poată salva Ithicana, Aren trebuia să fie puternic, nu frânt.

— Vor veni. Trebuiau să vină.

— Pierdem vremea. Eu mă duc. Lia s-a ridicat şi le-a

întors spatele. Şi a dat nas în nas cu Athena.

Poreclită *strigoiul* de către surori, Athena avea părul de culoarea cenuşii şi pielea albă şi fantomatică, moştenită de la mama ei, care se trăgea de undeva de la nord de Harendell. Era capabilă să traverseze spații deschise, în amiaza mare, fără ca soarele să-i observe îndeajuns prezența cât să arunce o umbră. După cum demonstrase adineauri.

— Tu de unde naiba ai apărut? s-a răstit Jor, ridicându-se în picioare.

Şi s-a trezit flancat de Cresta şi de Shae, care-l priveau liniştite, cu mâinile în şolduri. În spatele lor, Brenna şi Tabitha stăteau la tejghea, cu zâmbete largi întipărite pe fețe.

— Ce drăcie mai e şi asta?

— Nicio drăcie.

Sarhina şi-a dat bolul gol la o parte şi, în aceeaşi clipă, Katrine, Cierra, Maddy şi Bronwyn au intrat agale în sala comună.

— Doar o planificare bună. Acum, ce-ați spune să luăm toți loc şi să punem la punct o strategie cu care să-l lovim pe tatăl nostru în punctul lui cel mai sensibil?

— Important e să-l salvăm pe Aren, a spus Jor. Trebuie să-l puneți mai presus de dorința voastră de răzbunare, altfel nu rezolvăm nimic.

— Doi iepuri, a răspuns Sarhina. O singură săgeată.

În privința asta, Lara era convinsă: surorile Veliant ținteau foarte bine.

13. AREN

GĂRZILE LUI AREN l-au condus într-o sală de mese intens înmiresmată. Lanțurile dintre glezne îi zornăiau zgomotos, în ciuda covoarelor pluşate care acopereau pardoseala. Fusese spălat şi curățat până la sânge, iar o trupă întreagă de bărbați înarmați îl supravegheaseră neliniştiți în timp ce fusese bărbierit tocmai de frizerul regelui. Mâna slujitorului tremurase atât de tare, încât Aren îşi ținuse respirația când briciul îi alunecase peste jugulară, întrebându-se dacă Silas dorea de fapt să se descotorosească de el şi să pretindă că a murit într-un accident. Dar Aren scăpase nevătămat şi, îmbrăcat cu o haină verde şi pantaloni negri, cu nişte papuci ridicoli în picioare, din moment ce cătuşele nu i-ar fi putut înconjura ghetele, a fost în sfârşit declarat adecvat ca să ia cina cu regele Maridrinei.

După ce l-au aşezat cu brutalitate pe un scaun, gărzile i-au legat lanțurile de picioarele mesei, astfel încât să nu poată ajunge mai departe de paharul cu vin, pe care un soldat l-a luat la ochi pentru o clipă, ca apoi să poruncească servitoarei din apropiere să aducă o cană mică de tablă, ca pentru copii, pe care i-o îngăduiau în lipsa oricărei alte vesele.

La masă mai erau aşezați câțiva maridrinieni şi toți îl urmăreau cu coada ochiului, încercând totodată să întrețină conversații. În capătul celălalt, ignorându-se intenționat unul pe altul, stăteau prințul Keris, cu nasul într-o carte, şi
Zarrah. Femeia s-a ridicat şi, ducându-şi mâna la inimă, l-a salutat pe Aren. Keris n-a făcut decât să întoarcă pagina cărții şi să se încrunte, citind rândurile următoare.

Încăperea în sine era slab luminată şi nu avea nicio fereastră vizibilă, deşi acestea ar fi putut să fie ascunse în spatele draperiilor întunecate de catifea care acopereau pereții şi tavanul. Tot mobilierul, cu excepția mesei, era tapisat şi pluşat, iar aerul era cald şi înecăcios, stârnindu-i lui Aren o senzație de claustrofobie.

— E ca şi cum ai fi îndesat înapoi în pântecul mamei, nu ți se pare?

Aren a clipit şi s-a întors spre femeia dolofană care stătea aşezată în dreapta lui. Era cam de vârsta Nanei, dar cu mult mai puțin atinsă de trecerea anilor şi uşor adusă de umeri. Avea părul şaten-auriu brăzdat de fire cărunte şi riduri în jurul ochilor verzi. Purta o rochie de brocart roşu, întărită cu numeroase broderii aurii, de încheieturi îi atârnau brățări grele şi un rubin mare cât un ou de porumbel îi împodobea unul dintre degete. Era o femeie înstărită sau de rang înalt. Probabil că şi una, şi alta.

— Ce descriere poetică. Femeia a chicotit.

— Nepotul meu mă tot bate la cap cu aiurelile lui poetice. Cum i se spune? Metaforă?

— Comparație, mi se pare.

— Un bărbat educat! Mi-au spus că eşti doar o fiară sălbatică cu apucături violente.

— Aceste două trăsături nu se exclud neapărat reciproc, deşi unii sunt de altă părere.

Bătrâna a chicotit din nou.

— Nepotul meu te-ar contrazice, dar, în fond, el se contrazice cu toată lumea, deşi îi spune altfel.

— Dezbatere.

— Chiar aşa. De parcă semantica cuvintelor ar putea să schimbe natura lucrurilor pe care acestea le descriu. Ori că suferi de flatulență, ori că dai vânturi, mirosul e acelaşi.

Fără să vrea, Aren a râs, iar observația bătrânei i-a amintit din nou de Nana. Dar râsul i-a trecut când s-a gândit la bunica lui. Nu ştia dacă e în viață. Nici ea, nici ucenicele ei nu se aflaseră în Eranahl când fusese cucerit podul, dar scrisoarea Larei conținuse indicații pentru accesarea Insulei Gamire prin intermediul unuia dintre picioarele podului. Şi acum ținea în buzunar scrisoarea aceea, de care nu se putea despărți, şi a atins-o ca să-şi reaprindă furia. Ca să-şi amintească de țelul lui.

— Ştii cine sunt, dar mă tem că nu pot spune acelaşi lucru în privința ta, doamnă... ?

— Coralyn Veliant.

Surprins de răspunsul ei, Aren a ridicat din sprâncene. Era una dintre nevestele lui Silas, prima pe care o întâlnea şi care nu era măcar cu douăzeci de ani mai tânără decât el. Văzându-i reacția, femeia a strâmbat din buze.

— Sunt una dintre femeile tatălui său. Regele m-a moştenit, spre nemulțumirea lui.

A făcut parte din haremul regelui anterior... Nana petrecuse un an ca spioană în haremul respectiv, apoi fugise. Oare se cunoşteau? Ideea asta a zburat de colo-colo în mintea lui Aren, ispitindu-l cu posibilitățile implicate.

— E un obicei... *interesant.*

Era atât de entuziasmat de oportunitatea unei legături tocmai bune de exploatat, încât sarcasmul i-a scăpat înainte să şi-l poată tempera.

Doamna Veliant s-a întors în scaun, sprijinindu-se cu un cot de brațul scaunului ei şi aplecându-se pe spate ca să-l poată privi mai bine.

— E o *lege* care-i împiedică pe bărbați să le arunce pe bătrâne în stradă. Aşa că te rog să-ți stăpâneşti disprețul față de o problemă pe care n-o înțelegi.

Aren i-a considerat cuvintele.

— Iartă-mă, doamnă Veliant. Am fost învățat să le respect pe femeile în vârstă ale poporului meu. Ideea de a proceda altfel îmi este greu de înțeles, pentru că înțelegerea ar presupune o anumită toleranță față de un comportament pe care îl consider odios. Mă tem, prin urmare, că nu voi renunța la disprețul meu.

— Deştepții cu coloană vertebrală sunt cei mai îngrozitori, a bombănit ea. Sinceră să fiu, aveam doar douăzeci şi trei de ani când a murit ticălosul ăla bătrân şi, dacă n-ar fi fost copiii, m-aş fi bucurat să-mi croiesc singură drumul în viață.

— Ai mulți?

— Le-am şi pierdut şirul. Aren a clipit şi femeia a zâmbit.

— Aşa e haremul, *domnule Kertell,* a spus ea cu sarcasm, ca şi când

ideea de a i se adresa astfel ar fi fost culmea ridicolului. Toate fiicele şi toți fiii născuți în harem aparțin tuturor femeilor care locuiesc în el. Fapt pentru care, deşi nu am copii născuți din sângele meu, am nenumărați copii de care sunt legată cu inima şi mi-aş da viața pentru a-l proteja pe oricare dintre ei.

Şi pentru copiii haremului nu exista duşman mai mare decât bărbatul care le era tată tuturor.

Au întrerupt conversația când doi bărbați s-au aşezat la masă. Cel mai scund a luat loc pe scaunul din dreapta lui Coralyn, iar cel înalt şi slab în stânga lui Aren, mutându-şi scaunul cât mai departe de el, atât cât a putut fără să se cațăre pe cel de alături.

Coralyn a izbucnit în râs.

— E clar că domnul s-a pus la curent cu bârfele şi nu vrea să se trezească cu gâtul înconjurat de lanțul acela de la cătuşele tale.

— Te referi la ăsta?

După ce şi-a ridicat mâinile, Aren şi-a aşezat încheieturile încătuşate pe masă şi s-a amuzat văzând că invitatul slăbănog tresare.

— Nu te sinchisi să le afli numele, a spus ea. Sunt doar nişte lingăi de-ai soțului meu, trimişi să tragă cu urechea la tot ce spui, convinşi că merită să-şi rişte gâturile dacă astfel vor putea să-i intre în grații prin raportarea vreunei informații valoroase. În privința asta nu prea ai ce să faci, dar măcar nu ai de ce să te oboseşti să porți vreo discuție măruntă cu ei. Sau să-i iei ostatici.

Cei doi bărbați s-au încruntat, dar n-au spus nimic.

— Dar tu? a întrebat Aren, privindu-le şi pe celelalte persoane aşezate la masă.

Toți erau nobili maridrinieni, cu excepția unui bărbat roşcat şi palid, pe care-l bănuia a fi ambasadorul amaridian, şi a unui bărbat blond cu un nas uriaş, care probabil că era din Harendell. Stăteau de o parte şi de alta a mesei, privindu-se încruntați şi cu un dispreț vădit. Ostilitatea dintre cele două națiuni era aproape la fel de înverşunată precum cea dintre Maridrina şi Valcotta, dar cele dintâi preferau să recurgă la embargouri comerciale, la declarații politice

belicoase şi, uneori, la asasinate, în loc să-şi declare război fățiş.

Aren s-a întors spre Coralyn.

— Şi tu ai fost aşezată aici ca să mă spionezi?

— Am fost aşezată aici pentru că protocolul impune să ai o parteneră de conversație şi Silas s-a ferit să-şi pună în pericol nevestele preferate. N-ar vărsa nicio lacrimă dacă m-ai omorî, în caz că te gândeşti să-mi pui *mie* la gât lanțul ăla. De ani întregi caută o cale de a-mi închide gura fără să-şi transforme patul într-un loc periculos. Chiar i-ai face o favoare.

Aren i-ar fi făcut o favoare lui Silas şi totodată ar fi pierdut orice şansă de a obține ajutorul haremului.

— Mă voi mulțumi cu ripostele verbale.

În momentul în care în sală a răsunat un sunet delicat de clopoțel, toți s-au ridicat în picioare. Aren doar s-a rezemat de spătarul scaunului, urmărind cum Silas intră în încăpere înconjurat de gărzile lui de corp şi de şase neveste. Toate femeile erau tinere şi uluitor de frumoase, îmbrăcate cu mătăsuri diafane şi împodobite cu pietre prețioase.

Silas şi-a ocupat locul în capul mesei, pe când soțiile lui s-au împrăştiat pe nesimțite printre emisarii şi vizirii prezenți, care au rămas în picioare. Regele a observat postura dezinvoltă a lui Aren şi l-a privit cu o expresie indescifrabilă, gândindu-se, probabil, să le poruncească gărzilor să-l ridice cu forța în picioare.

Aren bănuia că fusese chemat aici pentru a le demonstra tuturor regatelor, atât celor din nord, cât şi celor din sud, că Ithicana fusese înfrântă. Dar toți ştiau că Ithicana încă nu pierduse războiul, pentru că Eranahlul încă nu fusese cucerit. Dacă regele l-ar fi silit pe Aren să se ridice în picioare, n-ar fi făcut decât să atragă atenția asupra împotrivirii sfidătoare a Ithicanei. Totuşi, dacă n-ar fi spus nimic, ar fi dat o impresie de slăbiciune. Nici pe departe prost, regele maridrinian a spus:

— Să-ți aducem nişte lanțuri mai uşoare, Aren? Poate să-i rugăm pe bijutieri să-ți confecționeze ceva mai puțin incomod?

Zalele grele care-i legau cătuşele s-au ciocnit între ele şi au zornăit

înfiorător la contactul cu lemnul mesei, când Aren a întins mâna după cana mică de tablă şi a băut vinul fără să aştepte ca degustătorii să verifice dacă e otrăvit. Apoi a ridicat din umeri.

— Un lanț mai uşor ar fi un ştreang tocmai bun, dar e mai... *satisfăcător* să sugrumi oamenii până la moarte. Ți-aş cere părerea în privința asta, Silas, dar toți cei de față ştiu că tu preferi să-i înjunghii pe la spate.

Silas s-a încruntat.

— Vedeți, dragii mei domni? Ithicanii nu ştiu nimic altceva decât să insulte şi să dea dovadă de violență. Ce bine e acum, când nu mai suntem nevoiți să ne tocmim cu cei de teapa lor pentru a ne putea desfăşura comerțul prin pod.

Ambasadorul amaridian a lovit cu palma în masă, ca pentru a-i da dreptate, dar ambasadorul din Harendell doar s-a încruntat şi şi-a frecat bărbia, deşi Aren nu putea şti dacă o face pentru că nu e de acord cu Silas sau pentru că se fereşte să-l aprobe pe amaridian.

— Mă tem că Valcotta e de altă părere, Înălțimea Voastră, a spus Zarrah. Şi, până când Maridrina se va retrage din Ithicana şi îi veți elibera regele, negustorii valcottani vor continua să evite podul în favoarea rutelor maritime.

— Atunci spune-i mătuşii tale să se obişnuiască cu gândul că-şi va pierde corăbiile pe Mările Furtunoase! a izbucnit Silas. Iar tu ai face bine să-ți aminteşti unde te afli şi să-ți ții gura, fătucă. Te-am invitat aici din simplă curtoazie. Ar trebui mai degrabă să-mi mulțumeşti că ți-am cruțat viața, în loc să-mi pui răbdarea la încercare cu aiurelile tale. Capul tău ar arăta foarte bine înfipt într-o țeapă pe poarta Venciei.

Cu mişcări grațioase, tânăra valcottană a ridicat din umerii bruni, dar, alături de ea, degetele lui Keris s-au albit pe piciorul paharului cu vin. Prințul nu părea încântat de această amenințare la adresa vieții ei. Un fapt deosebit de interesant, având în vedere că cei doi ar fi trebuit să fie duşmani de moarte.

Bând din cana lui, Aren a spus:

— Din moment ce cunosc problema asta îndeaproape, dă-mi voie

să-ți împărtăşesc un mic secret, Silas: un pod gol nu-ți umple cuferele cu aur.

Zarrah şi harendellianul au zâmbit discret, dar Aren a fost mai atent la reacția ambasadorului amaridian şi a simțit un fior mic de entuziasm când bărbatul s-a încruntat şi i-a aruncat lui Silas o privire piezişă. Se pare că cineva întârzia cu plățile datorate reginei amaridiene pentru utilizarea flotei sale.

Ori drept reacție la primirea unui semnal discret, ori din-tr-un simț deosebit dezvoltat în urma unei pregătiri îndelungate, nişte servitori tineri au intrat atunci în sală purtând platouri cu verdețuri aranjate simandicos şi au risipit atmosfera încordată. Unul dintre ei a aşezat cu atenție o farfurie în fața lui Aren, lângă lingura lui de lemn, singurul tacâm care-i era permis.

Ceva i-a căzut în poală şi, când Aren a coborât privirea, a dat cu ochii de o furculiță de argint.

— Iartă-mă, a spus Coralyn. Degetele mele nu mai sunt aşa de sprintene.

Tocmai din acele degete a pocnit apoi zgomotos şi un servitor s-a apropiat în grabă ca să-i aducă o furculiță nouă.

— Ai înnebunit, femeie? a izbucnit bărbatul scund de lângă ea. Gărzi, are o...!

— Vai, taci odată, gogoman laş ce eşti! E doar o furculiță. Ce-ți închipui că o să facă cu ea?

Lui Aren i-ar fi fost foarte uşor să-i înfigă dinții de argint în jugulara cuiva, dar s-a mulțumit să ia o gură de salată, mestecând-o fără să guste mai deloc oțetul şi mirodeniile din sos. Una dintre gărzi a pornit spre el, dar a dat înapoi când Silas i-a adresat o privire severă. Se presupunea că un individ puternic nu s-ar fi certat pentru o biată furculiță.

Totuşi, situația s-a dovedit a fi prea stresantă pentru lunganul din stânga lui Aren, care a bălmăjit ceva în sensul că trebuie să meargă la baie şi a ieşit repede pe uşă. Tânăra soție aşezată alături nu s-a oprit din mâncat, dar Aren a surprins momentul în care ochii i-au fugit la Coralyn şi, privind-o pe femeia mai în vârstă, a încuviințat subtil din

cap.

Când din spatele unei draperii au răsunat primele triluri de muzică, tânăra şi-a lăsat furculița. Ridicându-se, i-a adresat o mică plecăciune lui Silas şi a început să danseze cu mişcări lente şi seducătoare, care mai curând şi-ar fi avut locul într-un dormitor decât într-o sală de mese, dar aproape toți au ignorat-o. Mai puțin bărbatul scund din dreapta lui Coralyn, care o urmărea cu o lăcomie francă.

Bun şiretlic.

— Salata asta fantezistă arată ca o tufă ornamentală, a spus Coralyn, doborând violent cu furculița opera arhitecturală din salată şi castraveți din fața ei. Aveți grădini în Ithicana?

— Da.

Aren a înghițit, cu gândul la curtea casei lui de la Midwatch. Chiar dacă ar fi avut norocul să se întoarcă acolo, ar fi ras-o de pe fața pământului, ca să nu fie nevoit să doarmă în patul pe care îl împărțise cândva cu ea.

— Dar nu sunt cultivate precum cele de aici. Trebuie să lăsăm plantele să crească cum vor, altfel le-ar distruge furtunile. Sunt ființe sălbatice, cărora le merge mai bine dacă rămân neîmblânzite. Astfel capătă şi o frumusețe şi mai mare.

— Parcă ai vorbi despre o fată pe care am cunoscut-o cândva.

Aren a scrâşnit din dinți şi a văzut că tânăra dansatoare trece unduindu-se pe lângă el, atingând umărul spionului cu părul ei blond. Muzica era suficient de tare încât să acopere conversațiile din celălalt capăt al mesei şi, cu toate că Silas nu-şi lua ochii de la ambasadori, Aren a observat că muşchii maxilarului îi sunt încordați de iritare.

— Era o fată tenace. Nu mă mir că şi-a îndeplinit cu succes sarcina.

Era inevitabil ca discuția să ajungă la Lara. Femeile haremului l-ar fi ajutat doar în baza urii pe care i-o purtau lui Silas pentru că le luase fiicele, printre care şi soția lui Aren, şi el ar fi avut doar de pierdut dacă le-ar fi dezvăluit cât de profund o urăşte.

— Nu e atât de nesăbuită încât să vină aici şi să cadă în capcană,

dacă asta e temerea ta.

— Eşti atât de convins?

Nu.

— Da.

Coralyn a oftat încet.

— Şi celelalte flori ale noastre?

Oricât de pricepută ar fi fost bătrâna la jocul ăsta, Aren i-a observat nerăbdarea din voce. Şi frica.

— Una a fost culeasă, a spus el, tăcând pentru o clipă când un servitor i-a luat farfuria, împreună cu blestemata de furculiță. Grădinarul stă cu ochii pe celelalte.

— Grădinarul, a repetat femeia şovăitor. Noi îi spunem altfel.

— M-a informat nepotul vostru.

— Cu mai puțin elan, vă rog! s-a răstit Silas la muzicieni. Abia îmi aud gândurile!

Coralyn a încremenit cu mâna pe piciorul paharului cu vin şi a prins din nou viață abia când un alt servitor a adus supa. Măcar acum Aren putea să-şi folosească lingura, doar că avea gâtul uscat şi ideea de a mânca îi provoca greață.

Dezvăluind următoarea informație, avea să-şi pericliteze poporul, dar, dacă planul îi reuşea, avea să-i împiedice pe ithicani să-şi irosească viețile în încercările lor neputincioase de a-l salva.

Trebuia să-şi asume riscul.

Muzica se domolea, dansul se apropia de final şi bărbatul slăbănog a reapărut în capătul încăperii.

— Înțeleg că nu eşti încântată de mirosul florilor care ți-au fost sădite recent în grădină, a spus Aren.

— Nu, a răspuns Coralyn, luându-şi lingura de supă. Nu sunt.

— Îți propun să-l rogi pe furnizor să nu ți le mai trimită. Femeia a tăcut, dar Aren nu a îndrăznit să se uite la ea. Nu îndrăznea să atragă atenția asupra acestei conversații care ar fi putut să schimbe cursul întemnițării lui.

— E o idee. Din păcate, nu ştiu unde să-l găsesc.

— Unde s-o găseşti, a corectat-o el, simțind un junghi în piept.

Dacă se înşela în privința lui Coralyn? Dacă toate acestea erau doar un şiretlic prin care maridrinienii urmăreau să prindă şi mai mulți ithicani? Dacă Aren cădea în capcana lui
Silas?

Incertitudinile erau nenumărate, dar nu încăpea îndoiala în privința consecințelor care ar fi urmat dacă Aren nu şi-ar fi asumat riscul.

— Treci des prin Piața Safirelor din districtul de est al oraşului? a întrebat el, ştiind răspunsul.

— Fireşte.

Coralyn şi-a arătat încheietura încărcată de nestemate. Piața Safirelor deservea elita Venciei, cunoscută pentru străzile pline de prăvălii unde se vindeau bijuterii, stofe fine şi alte bunuri scumpe, printre care şi flori exotice.

— Florăreasa pe care o cauți îşi are prăvălia la intersecția dintre Gret şi Amot, a spus Aren, precizându-i adresa.

Nu era florăreasă, ci bijutier: era aceeaşi femeie care confecționase colierul mamei lui, pe care Aren îl văzuse ultima dată la gâtul blestemat al Larei. Era spioană ithicană şi ar fi putut să-şi contacteze omul de legătură care, spera el, ar fi ştiut unde să-l găsească pe comandantul responsabil de ordonarea tentativelor de eliberare.

— Florile îi sunt livrate regelui, a spus Coralyn. Aş suporta consecințele dacă s-ar afla că am anulat comanda. Nu cred că merită să-mi asum un risc atât de mare din cauza unui simplu miros. De ce să-mi bat capul?

Slăbănogul dădea ocol mesei. Conversația lor avea să-i ajungă la urechi în numai câteva secunde şi Aren nu mai avea timp pentru stilul ăsta ocolit de exprimare.

— De dragul răzbunării.

— Prin care totuşi nu vom reuşi să ne recuperăm florile. Şi nici nu le vom feri de intemperiile care le amenință.

Aren nu mai avea ce să-i ofere. Nu putea s-o cumpere pe femeia asta şi nu se putea oferi să le protejeze pe surorile Larei, de altfel

singura propunere care ar fi tentat-o. Îi rămânea doar speranța că loialitatea lui Coralyn față de nevestele din harem şi față de copiii lor se va extinde şi asupra singurei femei care reuşise să evadeze dintre zidurile lui. Asupra spioanei care se întorsese în Ithicana şi se recăsătorise. Care născuse un fiu, care se căsătorise cu o regină, care dăduse naştere unui rege.

— Ajunge! i-a strigat Silas soției lui dansatoare. Stai jos!

— Treci pe la florăreasă, stimata mea doamnă, a spus Aren, şi spune-i că te-a trimis nepotul lui Amelie Yamure.

14. LARA

SURORILE LOCUISERĂ ÎN grupuri mici, răsfirate pe tot teritoriul Venciei, pentru a nu atrage atenția, dar locul lor de întâlnire era atelierul din spatele prăvăliei unei femei mari-driniene, care era atât bijutier, cât şi spioană ithicană.

Au sosit pe rând prin ploaie, îmbrăcate în diverse costume, unele deghizate drept cliente de viță nobilă, altele ca negusto-rese, slujnice sau furnizoare. Încăperea s-a umplut în curând, mantiile lor umede s-au adunat pe spătarele scaunelor, iar noroiul şi apa au acoperit duşumeaua. După ce s-au aşezat toate la masă, alături de Jor şi de Lia, Sarhina a ridicat mâna ca să facă linişte.

Motiv pentru care toți au auzit când uşa de la intrarea în prăvălie s-a dat de perete şi o bătrână a strigat:

— Oricine ar putea să dea buzna aici, Beth! Măcar încuie naibii uşa când cele mai căutate femei din Maridrina se întâlnesc sub acoperişul tău!

— Rahat, a mormăit Lara, întorcându-se spre Jor cu o privire acuzatoare.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Unde-i jigodia aia mică şi perfidă căreia îi spunem regină? Am văzut zece prințese cu ochi albaştri intrând aici, dar pe ea n-am zărit-o. Să fi murit, să-mi fi adus soarta bucuria asta mică?

Sarhina şi-a lovit uşor umărul de al Larei.

— Oricine ar fi, nu pare să-ți fie vreo admiratoare devotată.

Înghițind în sec, Lara s-a întors spre uşa care dădea în încăperea din față a prăvăliei şi a dat ochii cu Nana, care stătea cu mâinile pătate de vârstă înfipte în şolduri, cu apa şiroindu-i de pe haine şi băltindu-i la picioare.

— Doar nu credeai cu adevărat că o să te las să faci treaba asta nesupravegheată, prostuță parşivă ce eşti!

Bătrâna vindecătoare şi-a scos mantia şi i-a azvârlit-o lui Jor.

— După cum ai dat-o în bară până acum!

În spatele Larei au răsunat scrâşnetele scaunelor împinse în spate şi şuierul pumnalelor scoase din teci în clipa în care surorile ei s-au ridicat. Sarhina s-a pus între Lara şi Nana.

— Păzeşte-ți limba când îi vorbeşti surorii mele, bătrâno, altfel te trezeşti fără ea!

Încruntându-se, Lia s-a dus lângă Nana cu mâna pe armă. Dar bunica lui Aren a strâmbat din nas.

— Ce mai armată ai adunat, Lara! Un cârd de fețe frumoase şi o gravidă.

Sarhina s-a prefăcut bosumflată.

— M-am bucurat şi eu de o noapte de pasiune şi deja sunt dată afară din clubul fețelor frumoase? Nu-i deloc cinstit. E din cauza burții? Sau a petelor de roşeață? Înțeleg că o să dispară toate după naşterea copilului.

Nanei nu-i ardea de glumă.

— N-ai cu ce să ne ajuți în misiunea asta, fătucă. Du-te acasă şi îngrijeşte-te de plodul care-ți creşte în pântec.

— *Eu* hotărăsc de ce să mă îngrijesc, femeie, i-a răspuns Sarhina pe un ton senin şi liniştit. Deocamdată, mă preocupă două lucruri: coşul de pe obraz şi tu.

Cuvintele Sarhinei intimidau mai mult decât arsenalul adunat în spatele ei. Dar nici certurile, nici amenințările nu ajutau la eliberarea lui Aren. *Nimic* din toate astea nu îi era de vreun folos. Lara a luat-o uşor de braț pe sora ei şi a tras-o înapoi.

— Ea e... Amelie. E bunica lui Aren.

Care nu-i iertase greşelile şi probabil că n-avea să i le ierte niciodată.

Dacă hotărârea i-ar fi revenit Nanei, Lara ar fi fost executată chiar în prima oră petrecută în Eranahl, probabil prin aruncarea ei în fălcile rechinilor îndrăgiți atât de mult de ithicani.

— Sunt bunica lui şi singura persoană din încăperea asta care cunoaşte planul curții interioare şi mijloacele de apărare dinăuntrul zidurilor ei, a răspuns Nana.

— Toate ne-am născut acolo, a spus Bronwyn. Acolo ne-am petrecut primii cinci ani.

— Amintiri din copilărie! a izbucnit Nana, năvălind în cameră şi aşezându-se în capul mesei. Eu am petrecut un an întreg în haremul ăla, spionând pentru Ithicana.

— Acum *o sută de ani?* i-a întors-o Bronwyn, cercetând-o pe Nana din cap până-n picioare. Deci îl cunoşti din amintirile tale de octogenară.

— Vezi cum vorbeşti!

Lia şi-a scos pumnalul, cu scântei furioase în ochi. Bronwyn şi-a lovit uşor lama de bărbie, privind-o cu un zâmbet demonic.

— Amintiți-mi, cine-i tipa asta?

Lara a întâlnit privirea lui Jor, care a încuviințat scurt din cap, parcă singurul dintre cei de față care-i împărtăşea frustrarea.

— Ajunge! a spus ea. Toți urmărim acelaşi lucru, şi anume să-l eliberăm pe Aren. Suntem în dezavantaj din cauza puținelor informații pe care le avem despre planul de construcție şi mijloacele de apărare ale sanctuarului tatei, dar poate că amintirile noastre cumulate vor fi de ajuns. Dacă colaborăm.

— E mult spus, a observat Sarhina. Deocamdată, nu putem decât să intrăm orbeşte. Nu doar că nu cunoaştem programul străjilor şi măsurile lor de securitate, dar nu ştim nici unde-l țin pe Aren şi pe unde îl plimbă pe parcursul zilei. Singura noastră opțiune e să ne infiltrăm destule persoane încât să putem copleşi gărzile, ceea ce n-ar fi deloc uşor. Şi nu mi se pare o strategie de succes ca un grup mic de femei străine să umble prin curtea interioară, căutând în spatele fiecărei uşi încuiate. Avem nevoie de un aliat din interior.

— Am încercat să-i mituim pe slujitori, a spus Jor, luând o gură din plosca pe care şi-o scosese din buzunar. În primul rând, ne-a fost greu să ajungem la ei. Doar câtorva li se permite să intre şi să iasă în voie din palat şi aceia ori sunt prea loiali, ori se tem prea mult de Silas încât să treacă de partea noastră. Am crezut că am câştigat pe cineva de partea noastră, dar persoana respectivă ne-a dat nişte informații de doi bani, din cauza cărora i-am pierdut pe doi dintre

cei mai competenți soldați de-ai mei.

— Şi gărzile?

— Soldații de elită ai lui Silas sunt loiali până-n măduva oaselor.

— Atunci trebuie să ne infiltrăm chiar noi în palat, a spus Sarhina. Poate dacă am aranja ca una dintre noi să fie tocmită ca slujnică...

— Slujitorii îl servesc pe rege ani întregi înainte de a primi sarcini în curtea interioară, a intervenit Nana. Ani întregi pe care nu-i avem.

— Dar dacă una dintre noi s-ar angaja în slujba vreunui nobil? a propus Lara. Ei par să vină şi să plece după bunul-plac.

— Slujitorii personali sunt primiți doar în curtea din afară, a explicat Nana, aşezându-şi coatele pe masă şi uitându-se peste schemele aproximative pe care le desenase Bronwyn după ce aceasta cercetase palatul cu o lunetă dintr-un vârf de colină. Şi vizirilor nu li se permite libertatea de mişcare înăuntrul zidurilor interioare. Sunt conduşi acolo unde li se cere prezența şi apoi sunt escortați afară.

— Nu se poate să nu vadă ce e în jurul lor, doar dacă nu cumva sunt legați la ochi, a spus Sarhina. Putem să-l cumpărăm pe vreunul dintre ei?

— Nu cu fondurile pe care le avem la dispoziție, a răspuns Jor. Silas a prădat vistieriile din Northwatch şi Southwatch, precum şi pe cea din Midwatch. Întoarcerea în Eranahl ar prezenta de asemenea anumite riscuri.

— Dar ambasadorul harendellian? Jor a pufnit.

— Imposibil. Nu-l lasă nici să se uşureze în tihnă.

Dând la o parte schemele, Nana s-a rezemat de spătarul scaunului.

— Vă închipuiați că o să fie uşor, fetelor? Nu mi-am vândut trupul bunicului vostru bătrân şi puturos pentru că mi s-a părut un bărbat fermecător. Era *singura* cale de a pătrunde în palat. Şi am reuşit să evadez doar pentru că ştiam că voi avea unde să mă refugiez. Noi nu mai avem un asemenea loc.

S-a întors mânioasă spre Lara, arătându-şi fățiş resentimentele.

Lara ştiuse că nu va fi uşor, dar acum, în lupta lor cu timpul şi cu atâtea piedici aparent de neocolit, imposibilitatea misiunii îi întorcea

stomacul pe dos. Strategii peste strategii i-au vuit în minte, pe rând evaluate şi abandonate. Ithicanii se pricepeau de minune la folosirea explozibililor, dar palatul era plin de femei şi de copii, iar un asemenea atac ar fi riscat să-l omoare şi pe Aren. Ar fi putut să aducă întăriri din Ithicana, dar pierderile ar fi fost astronomice şi n-ar fi avut nicio garanție de reuşită. Lara şi surorile ei ar fi putut încerca să se infiltreze orbeşte în palat, dar probabil că multe dintre ele ar fi murit şi, în definitiv, ea nu era dispusă să le rişte viețile de dragul unui plan atât de şubred. Indiferent din ce unghi privea problema, Lara întrevedea doar pierderi, doar cadavre pe care să le adauge la mormanul celor care muriseră deja din cauza greşelilor ei.

— Propuneri? a întrebat ea.

Toți au privit în tăcere schemele, până când nişte bătăi zgomotoase i-au scutit de obligația de a-i răspunde Larei.

— Beth a afişat semnul „închis", a spus Jor. N-are decât să aştepte, oricine ar fi.

A răsunat încă o bătaie, apoi o voce înăbuşită a poruncit de afară să fie primită în prăvălie.

— Maridrinieni nenorociți! a mormăit Nana. Niciodată nu acceptă să fie refuzați.

— Beth va trebui să...

Lui Jor i-au tăiat vorba declicul zăvorului şi clinchetul clopoțeilor când uşa de la intrare s-a deschis.

— Ai spus că femeia asta e loială Ithicanei! i-a şuierat Sarhina lui Jor, care a încuviințat panicat din cap, apropiin-du-se încet de ieşirea din cameră.

A aruncat o privire pe după perdea, timp în care Bronwyn şi Cresta s-au dus în spatele clădirii, în căutarea vreunui indiciu cum că întâlnirea le-ar fi fost compromisă.

Din sala din față, bijutierul a spus cu voce tare:

— Sunt onorată să o primesc pe una dintre soțiile Înălțimii Sale. Cu ce vă pot servi în dimineața aceasta frumoasă?

Rahat! Beth nu avusese de ales. Dacă nu ar fi deschis uşa uneia dintre nevestele din harem, le-ar fi adus pe cap tot felul de probleme,

dar, chiar şi aşa, tot era un ghinion supărător.

— Voi aşteptaţi afară, a spus o voce necunoscută, ca a unei femei în vârstă. N-am nevoie să-mi suflaţi în ceafă ca să vedeţi cât cheltuiesc din banii lui Silas.

— Doamna mea..., a dat să răspundă un bărbat, întrerupt însă de o poruncă fioroasă: *Afară!*

Uşa s-a trântit. Cresta a revenit din spatele clădirii şi a şoptit:

— Escortă de şase gărzi. Pare a fi o coincidenţă nefericită. Prin urmare, nu aveau de ales şi trebuiau să aştepte.

— Mi s-a spus că voi găsi o florărie aici, a spus soţia din harem. Şi că *tu* eşti florăreasă, nu bijutier.

Jor şi-a dus mâna la pumnalul de la brâu şi Lia şi l-a scos pe al ei, privind amândoi cu expresii sumbre.

— E numele ei de cod, a şoptit Lia. Am fost deconspiraţi. Trebuie să plecăm!

Bronwyn s-a întors şi a clătinat din cap.

— Două gărzi au venit în spate ca să fumeze. Nu putem să trecem de ele fără să le omorâm.

— Sunt specializată în confecţionarea de bijuterii în formă de flori, a răspuns Beth. Poate că de aici a pornit neînţelegerea.

— Nu e nicio neînţelegere, a spus soţia. Doar disimulare. Vezi tu, e o diferenţă.

Cele două gărzi probabil că aveau sarcina să dea impresia unor ţinte uşoare, ca să-i momească afară. Fără îndoială că mai mulţi soldaţi aşteptau la pândă. Lara a simţit un fior de groază în stomac. Ea îşi adusese surorile aici, ea le pusese în pericol ca să-l salveze pe Aren. *Încă o greşeală. Făcuse încă o greşeală.*

— Desigur. Înţeleg, a spus bijutierul, cu un tremur uşor în voce. Îmi permiteţi să vă arăt operele mele sau doriţi să vă îndrum spre o florărie respectabilă din apropiere?

— Nici una, nici alta.

— Poftim?

— Avem o cunoştinţă comună, din câte am auzit. Persoana în cauză mi-a dat de înţeles că aţi putea să faceţi ceva în privinţa

florilor care se tot adună în grădina palatului. Niciunul dintre noi nu e încântat de mirosul lor şi cunoştința respectivă a susținut că aveți posibilitatea să anulați orice livrare viitoare.

— Vocea ei îmi pare cunoscută..., a spus Sarhina şi s-a încruntat când Nana a dat-o la o parte ca să ajungă lângă Jor, încercând să privească peste umărul lui la femeia din prăvălie.

— E foarte ciudat, a spus Beth. Din păcate, nu înțeleg cum aş putea să vă ajut. Fac comerț cu bijuterii, nu cu flori, şi nu am primit nicio comandă din partea coroanei.

— Nu din partea coroanei maridriniene, vrei să spui. Dar poate că ai afaceri cu o alta.

Bronwyn a tras-o pe Lara de braț şi a arătat spre tavan, unde deja deschisese o trapă prin care ploaia cădea şi împroşca masa.

— Pleacă cu Sarhina, a şuierat ea. Le distragem noi atenția ca să puteți fugi pe acoperişuri.

— Nu, a spus Lara, smulgându-şi brațul din mâinile surorii ei. Pe mine mă caută în primul rând tata şi sunt convinsă că vrea să mă captureze în viață. Cât le voi distrage atenția, voi trebuie să plecați.

Sarhina se întorsese.

— Nu fi proastă, Lara! Dacă te prinde, tata o să aibă mai puține motive să-l țină în viață pe Aren. Şi odată cu el ar muri orice speranță de supraviețuire a Ithicanei. Nu e doar viața ta în joc.

Bijutierul îndruga mai departe despre tot felul de creații pe care le făcuse pentru personalități regale străine, încercând să-i distragă atenția femeii suficient cât pentru ca grupul lor să poată fugi.

— Trebuie să plecăm.

Sarhina s-a urcat pe scaunul pe care Bronwyn îl aşezase pe masă, întinzându-se spre trapa care ducea în pod.

— Şi tu, Nana. Aren n-o să mă ierte în veci dacă îi las să te prindă.

Jor a tras de bătrână, încercând s-o ia de lângă ieşire, dar ea i-a făcut semn s-o lase în pace.

Din încăperea din față a clădirii, vocea nevestei din harem a acoperit zgomotul făcut de soldații care mărşăluiau prin apropiere.

— Gata cu flecăreala, femeie! N-am mult timp la dispoziție. Spune-

le ithicanilor pe care-i ascunzi că am venit trimisă de nepotul lui Amelie Yamure.

15. LARA

BIJUTIERUL, BETH, A ÎNCERCAT în continuare să tragă de timp ca ele să poată fugi, dar nimeni nu se mai mişca în odaie.

— Lăsați-o să intre.

Pentru întâia oară de când o cunoscuse pe Nana, Lara a distins un tremur uşor în vocea bătrânei. O urmă de frică.

— Ajunge!

O pereche de tocuri a străbătut cu hotărâre duşumeaua, iar o femeie în vârstă, îmbrăcată în haine scumpe de catifea şi cu bijuterii şi mai scumpe, a apărut în prag.

Unde s-a oprit brusc, cu ochii cât cepele.

— Dumnezeule... să fie adevărat? Sarhina a păşit în față, încruntată.

— Tuşă?

Femeia a fixat-o cu privirea.

— Micuța Sarhina?

Din doi paşi, a venit la ea şi i-a cuprins umerii, strângând-o la piept şi privindu-le şi pe celelalte.

— Nu mă aşteptam să găsesc aşa ceva. Cum o fi ştiut el? a spus ea, clătinând apoi din cap. Nu, fireşte că nu ştie. Nu ar fi propus în veci una ca asta, dacă ar fi ştiut că...

Vocea i-a devenit deodată tăioasă.

— Care dintre voi e Lara?

Lara a păşit în față şi, pe neaşteptate, şi-a spus că ar fi trebuit să se îmbrace mai frumos. Pentru ea, hainele fuseseră mereu ca o armură, ca nişte unelte de care să se poate sluji. Şi, în momentul de față, se simțea deosebit de prost echipată.

— Eu sunt.

Bătrâna a privit-o îndelung, apoi a făcut o plecăciune.

— Majestatea Voastră.

— Te rog, nu vorbi aşa! a bălmăjit Lara. Nu merit titlul.

— Majoritatea celor care poartă titluri nu le merită.

— Cu atât mai puțin ea, a spus Nana. Nu ne-am mai văzut de ceva

vreme, Coralyn. Din câte văd, ai trăit în puf.

— Tu arăți de parcă ai fi fost lăsată la copt sub soare timp de jumătate de secol.

Nimeni n-a mai respirat când cele două bătrâne s-au înfruntat din priviri.

— Deci îți aminteşti de mine, a spus Nana în cele din urmă.

— Mi s-o fi hodorogit trupul, dar nu şi mintea, a pufnit femeia care-şi spunea Coralyn. Eşti singura dintre noi care a dispărut fără nicio explicație.

I s-a încleştat maxilarul.

— Credeam că ai murit.

— Nici vorbă, a spus Nana. Doar că obținusem tot ce-mi trebuia. Mi-aş fi periclitat toate eforturile dacă aş fi stat să-mi iau rămas-bun de la voi.

Cu o mişcare fulgerătoare, Coralyn s-a repezit la ea şi i-a dat o palmă.

— Asta-i pentru minciuni. Şi pentru că ai abandonat haremul.

— Să zicem că o meritam, a spus Nana, masându-şi obrazul cu o mână, după care, spre şocul Larei, a traversat distanța dintre ele şi a îmbrățişat-o strâns pe cealaltă femeie. Aşadar, te-ai întâlnit cu nepotul meu.

— O, da! Frumuşel băiat mai e Aren ăsta al tău. Pe tine te moşteneşte.

Sarhina a izbucnit în râs, dar cele două femeie au ignorat-o. Şi Lara şi-a pierdut răbdarea.

— E teafăr? L-a rănit tata? Oftând, Coralyn a clătinat

din cap.

— Magpie nu e atât de nechibzuit încât să-i provoace răni vizibile, pentru că Silas încă încearcă să negocieze capitularea Eranahlului în schimbul vieții lui şi, mai ales, pentru că harendellienii bombăne din cauza întemnițării lui. Cât despre psihicul lui...

A tăcut deodată.

— Vinovăția îl distruge treptat şi se agravează de fiecare dată când trimiteți pe altcineva ca să fie capturat şi ucis. Serin îi torturează, îi

atârnă în grădini şi are grijă ca băiatul vostru să petreacă cât mai mult timp acolo, fără nimic altceva de făcut decât să privească cum putrezesc cadavrele. În cele din urmă, tacticile lui Magpie îl vor doborî.

Lia a icnit şi chipul lui Jor s-a încordat de durere, dar Lara a simțit în inimă doar o hotărâre ca de gheață.

— O să-l omor. O să-i smulg blestemata aia de inimă din piept!

— Se aşteaptă să încerci, a răspuns Coralyn. E pregătit pentru sosirea ta, Lara. Dacă te prinde, te va ucide în modul cel mai groaznic cu putință.

— Pentru mine o fi pregătit, dar nu şi pentru noi toate.

— Imaginează-ți cât se va bucura când va vedea cât de mult i-ai înlesnit sarcina de a vă omorî pe toate, a continuat bătrână, clătinând din cap şi fluturându-şi cerceii grei. Trebuie să plecați, fetelor! Fugiți cât mai departe de Maridrina.

— Nu, a mârâit Lara şi a auzit cum toate surorile ei păşesc în față, refuzând să dea înapoi. Dacă ții atât de mult la viețile noastre, atunci ajută-ne! Dă-ne informațiile de care avem nevoie ca să-l salvăm pe Aren!

— Nimic din ce v-aş putea spune nu v-ar ajuta. Ca să-l scoateți de acolo, v-ar trebui o armată întreagă, de care nu dispuneți. Şi refuz să vă fac vreun serviciu dacă în felul ăsta voi pune în pericol viețile femeilor şi pe ale copiilor din harem.

— Ai putea să ne spui unde îl țin închis. Să ne dai informații despre planul general al palatului şi despre locurile în care sunt staționate gărzile. Ai putea să ne ajuți să găsim o cale de intrare.

Coralyn a strâns din buze şi a clătinat ferm din cap.

— O cale de intrare? Asta-i partea uşoară, fata mea. Pericolul de moarte va apărea când veți încerca să ieşiți, mai ales dacă va trebui să-l târâți după voi şi pe Aren. Palatul a fost conceput în aşa fel încât să nu poată fugi nimeni din el. Nu e decât o temniță frumoasă.

— Are dreptate, a spus Nana aspru. Nu aveam de gând să petrec un an întreg în harem, dar, după ce am ajuns înăuntru...

A oftat îndelung.

— Am descoperit că mi-e imposibil să evadez. Singura opțiune a fost să mă străduiesc să câştig încrederea regelui, suficient încât să-mi permită să ies din palat cu escortă. Chiar şi în condițiile astea, a trebuit să ies de mai multe ori până când am reuşit să fug. Şi nu eram supravegheată nici pe departe atât de straşnic ca Aren.

Un uruit surd i-a vuit Larei în urechi. *E imposibil. Imposibil.*

— Dar ne poți ajuta să *intrăm,* a răsunat vocea Sarhinei, croindu-şi drum prin vacarmul din mintea Larei. Ai spus că e uşor, dar nouă nu ni se pare deloc aşa.

— E *relativ* uşor.

— Răspunde te rog la întrebare, mătuşă! a spus Sarhina. Să ştii că o să mergem până la capăt, cu sau fără ajutorul tău.

Tăcere.

— Ce fel de educație ați primit în deşert? a întrebat Coralyn în cele din urmă, privindu-le pe toate cu atenție. Nu mă refer la prostiile alea legate de pregătirea ca spioane războinice, ci la celelalte îndemânări.

A ridicat o mână înainte ca Lara să-i poată răspunde.

— O altă întrebare: *Pe cine* a pus tatăl vostru să vă învețe cum să fiți soții bune?

Lara i-a aruncat Sarhinei o privire scurtă, apoi a răspuns:

— Pe doamna Mezat. Coralyn s-a întunecat la față.

— S-ar putea să găsesc o soluție, dar voi avea nevoie de ajutorul unora dintre nevestele mai tinere.

— Crezi că vor accepta? a întrebat Lara, neîncrezătoare față de ideea că unor femei mult mai apropiate în vârstă de ea şi de surorile ei le-ar fi păsat câtuşi de puțin de hotărârile luate de tatăl lor cu mai bine de şaisprezece ani în urmă, darămite să accepte să rişte totul pentru a-l pedepsi.

Coralyn a încuviințat din cap.

— Nu sunteți singurii copii pe care Magpie i-a răpit cu încuviințarea lui Silas. Şi categoric nu sunteți singurele ale căror vieți sunt în pericol din cauza lui.

— Excelent! a exclamat Sarhina. Acum nu trebuie decât să găsim o

cale de a evada dintr-un loc pe care nu l-am mai văzut de peste şaisprezece ani.

Le trebuiau un aliat din interior. Şi nu orice aliat.

Rozându-şi unghiile, Lara a dezbătut problema în gând. Coralyn le putea descrie spațiile interioare, dar îi lipsea pregătirea necesară ca să observe detaliile care le-ar fi putut folosi în momentul evadării. Pentru acestea, aveau nevoie de o persoană care să ştie totul despre strategia de apărare şi, prin urmare, să cunoască toate metodele posibile de evitare a mijloacelor defensive.

— Mi-a venit o idee.

16. AREN

A DOUA ZI, după ospăț, asupra oraşului se abătuse o furtună, o monstruozitate care s-a întins deasupra lor şi nu s-a urnit din loc aproape o săptămână întreagă. Din moment ce Vencia a fost copleşită de un potop continuu, Aren a fost ținut înăuntru aproape în permanență, de regulă în celula lui mică. Nu ca să-i fie mai comod, bănuia el, ci pentru că soldaților lui Silas nu le-ar fi convenit să stea în ploaie.

În mod obişnuit, Aren s-ar fi enervat dacă ar fi fost silit să petreacă atât de mult timp închis, dar, în cazul de față, a petrecut vremea căzut pe gânduri, întrebându-se cum se poate folosi de alianța lui cu haremul.

Primul pas ar fi fost să afle dacă Coralyn reuşise să se întâlnească cu oamenii lui ca să le transmită ordinul de încetare a încercărilor de salvare. Aren nu putea să gândească limpede atât timp cât se adunau cadavrele, atâta vreme cât chipurile pe care le cunoştea şi le îndrăgea acopereau treptat zidurile grădinii de coşmar a lui Silas. Ar fi preferat să moară decât să îndure un asemenea chin.

Dar, dacă şirul morților ar fi luat sfârşit...

Făcând tracțiuni atârnat de cadrul uşii dinspre baie, Aren s-a întrebat ce ar fi putut realiza mai precis dacă ar fi rămas în viață. Evadarea era un țel evident, dar egoist. Întemnițat în palatul ăsta, se simțea neputincios, incapabil să-şi ajute regatul. Singurele veşti pe care le aflase despre Ithicana erau informațiile alese pe care se îndurau să i le dea Silas şi Serin, iar acestea trebuiau primite cu scepticism. Nu ştia câți supra-viețuiseră din armata lui, unde se ascund, dacă sunt apți de luptă. Fără astfel de informații, îi era imposibil să formuleze strategii; parcă s-ar fi luptat pe întuneric. Dar, dacă ar fi reuşit să evadeze...

Gândul era urmat mereu de teama că, chiar şi dacă ar fi *reuşit* să se elibereze, nu ar fi putut să facă nimic ca să schimbe cursul războiului. În fond, ce izbutise să realizeze înainte de capturarea lui?

Luptaseră zi şi noapte, dar fuseseră respinşi iar şi iar de maridrinieni şi amaridieni, care aveau mai multe efective, mai multe resurse, mai mult din toate. Întoarcerea lui Aren n-ar fi schimbat situația. În plus, oricare dintre ceilalți Comandanți de Rond, printre care se numără şi Ahnna, ar fi fost tot atât de capabil să conducă armata Ithicanei.

Nu eşti bun de nimic.

Se străduia să-şi alunge cuvintele din minte, deşi reveneau la nesfârşit, oricât s-ar fi stăpânit. *El* provocase dezastrul ăsta, pentru că avusese încredere în Lara. Era numai vina lui. Asta însemna că poate Ithicanei i-ar fi fost mai bine fără el.

Mârâind iritat, s-a aşezat pe podea şi a trecut la abdomene, făcându-şi lanțurile de la glezne şi încheieturile mâinilor să zornăie.

— Nu înțeleg de ce te strofoci aşa, a spus unul dintre paznicii lui, stând rezemat de perete. Mi se pare o risipă de energie.

— Aşa o fi, a spus Aren între două abdomene. Dar nu vreau să ajung să arăt ca tine.

Garda s-a înroşit la față şi i-a aruncat o privire piezişă colegului său, care a rânjit.

— Bănuiesc că e important să te prezinți bine pe drumul spre butucul călăului.

Aren s-a încruntat. Nu pentru că amenințarea soldatului l-ar fi neliniştit în mod deosebit, ci pentru că începea să se întrebe *de ce* îl ține Silas în viață. Îi spusese că vrea s-o momească pe Lara, dar trecuse mult timp de când fusese capturat şi, dacă cineva aflase ceva despre peregrinările reginei Ithicanei, pe el nu-l înştiințase nimeni. *Poate că a murit.*

Gândul i-a stârnit o furtună de emoții în inimă şi, cu o mişcare scurtă şi violentă, s-a ridicat şi s-a dus la fereastra zăbrelită, ca să se uite în curtea interioară.

Poate că nu reuşise să scape cu viața din Ithicana. Maridrina îşi pornise atacul la începutul sezonului furtunilor şi Lara nu se pricepea deloc la navigație. Nici nu avea cunoştințe practice legate de geografia Ithicanei, cu excepția zonei din jurul Insulei Midwatch. Mai mult ca sigur că murise încă din ziua în care fugise disperată de

el, că îi venise de hac unul dintre numeroasele pericole care pândeau țărmurile şi mările Ithicanei.

Doar că instinctul îi spunea lui Aren că nu murise. Că, oricât de imposibil ar părea, Lara supraviețuise. Ceea ce însemna că păstrează tăcerea cu tot dinadinsul.

N-o să vină.

Aren nu era sigur dacă o asemenea constatare scotea la iveală regrete sau uşurare, însă nu reuşea să şi-o alunge pe Lara din minte, iar amintirea chipului ei îl chinuia necontenit.

Te iubesc, i-a şoptit vocea ei în gând.

— Mincinoaso! a mormăit el drept răspuns.

În acel moment a zărit o siluetă zveltă care traversa curtea cu o carte în mână. Întorcându-se spre paznici, Aren a spus:

— Vreau să ies.

Keris stătea la aceeaşi masă la care îşi vorbiseră întâia oară. Era înconjurat de surorile lui vitrege mai mici, prințese îmbrăcate cu rochii viu colorate, ca nişte imitații miniaturale ale celei purtate de nevasta lui Silas care le supraveghea. Observându-i pe muzicienii din apropiere, Aren a bănuit că fetele urmează să primească cine ştie ce instrucțiuni de dans. Deşi se afla în centrul vârtejului de tinere dansatoare, Keris nici nu se uita la ele, captivat de cartea pe care o ținea în mână.

Aren s-a aşezat în fața lui şi lanțurile i-au zornăit când gărzile le-au legat de bancă. Abia când soldații au păşit în spate s-a îndurat prințul să-şi lase cartea şi să-l fixeze pe Aren cu ochii lui azurii.

— Bună dimineața, Alteță. Te-ai gândit să profiți de scurtul răgaz dintre ploi?

— Ploaia nu mă deranjează.

— Aşa o fi.

Keris şi-a aşezat cartea pe masă, într-un loc care se uscase în lumina soarelui, privind apoi spre gărzile care zăboveau alături.

— Aveți nevoie de ceva?

Ambii bărbați s-au foit nelinişțiți.

— E periculos, Înălțimea Voastră, a răspuns unul dintre ei în final. Mai bine am rămâne în apropiere, în caz că va trebui imobilizat. E foarte rapid.

Keris s-a încruntat, apoi s-a aplecat şi a privit pe sub masă la picioarele lui Aren, spunând cu vocea uşor înăbuşită:

— E legat de o bancă de piatră.

S-a îndreptat de spate şi s-a răstit la gărzi:

— Cât de nevolnic mă credeți dacă vă imaginați că n-aş putea să fug nici de un bărbat legat de o bancă?

— Majestatea Sa...

— Nu e aici, a intervenit Keris. La cât de aproape stați, parcă ați vrea să participați la conversație, dar, după acest scurt schimb de replici, am ajuns deja la concluzia că nu vreau să mai discut nimic cu niciunul dintre voi. În plus, le încurcați antrenamentul surioarelor mele. Dați-vă la o parte!

Gărzile s-au înnegurat la față, dar s-au retras la o distanță respectabilă. Totuşi, unul dintre soldați a privit peste umăr şi a spus din mers:

— Țipați dacă vă face probleme, Înălțimea Voastră. Aşa au fost sfătuite să procedeze nevestele.

— Voi ține minte, a răspuns Keris şi, deşi chipul lui nu a deviat de la obişnuita sa expresie plictisită, Aren a remarcat atât străfulgerarea sinistră din adâncul ochilor prințului, cât şi faptul că şi-a încordat muşchii bine definiți ai antebrațelor, de parcă s-ar fi gândit să pună mâna pe un pumnal.

Era un lup în blană de oaie, exact ca sora lui. Aren s-a întrebat dacă Silas e conştient de situație.

Observându-i privirea iscoditoare, Keris şi-a tras mânecile hainei peste încheieturi, în ciuda căldurii dogoritoare care pătrundea printre nori.

— Aşadar, cu ce te pot ajuta, Alteță? Poate că ai vrea ceva nou de citit?

— Deşi cartea ta de ornitologie a fost deosebit de edificatoare, trebuie să refuz.

— Cum doreşti.

Fetele au început să se învârtă în cercuri şi să bată la intervale regulate din palme, primind din când în când indicații de la nevasta din harem.

Dar Keris nu le dădea nicio atenție, urmărindu-l în schimb pe Aren, ca şi când l-ar fi aşteptat să spună ceva.

— Rişti să te trezeşti cu un pumnal în spate dacă te porți aşa cu soldații tatălui tău.

— De pericolul acesta nu m-aş putea feri indiferent de ce aş spune sau aş face, a răspuns prințul, aşezându-şi coatele pe masă. Întocmai ca tatăl meu, soldații au interpretat lipsa mea de interes pentru problemele militare ca pe o jignire personală şi, în afară de cazul în care m-aş încumeta să devin o persoană cu care nu mă pot identifica defel, nu există nicio cale de a mă reabilita în ochii lor. Aşa mi-am aşternut.

Aren şi-a trecut o mână peste bărbie, luând în considerare cuvintele prințului şi conştient că fiecare are un scop precis. Nu era un secret că Silas nu-l avea la inimă pe Keris. Într-adevăr, părea inevitabil că regele îl va ucide pentru a le face loc unor frați mai mici, considerați mai adecvați pentru preluarea tronului, dar, indiferent de ce ar fi spus prințul, Aren nu era câtuşi de puțin convins că fratele Larei se resemnase cu gândul unei morți iminente.

— Există şi alte mijloace de a câştiga respectul oamenilor, pe lângă fluturarea săbiilor.

— Cum ar fi hrănirea unei națiuni înfometate? a propus Keris, ducându-şi o mână la ureche. Ascultă! Îi auzi?

Vencia era mereu zgomotoasă, mai ales în comparație cu Ithicana, iar vocile a mii de oameni murmurau neîncetat dinspre stradă. Dar astăzi, pe deasupra hărmălăii răsunau nişte strigăte mai puternice, şi, chiar dacă cuvintele rămâneau indescifrabile, furia poporului era evidentă. Zeci de oameni, a estimat Aren. Poate chiar sute. Din moment ce îi auzea atât de bine, probabil că se adunaseră chiar lângă zidurile palatului.

— Circulă un zvon cum că ai fi torturat pentru ca tatăl meu să afle

cum poate învinge Eranahlul, a spus Keris. Ce idei sinistre născoceşte poporul când oamenii stau închişi în case pe timp de furtună! Mâinile leneşe aduc sărăcie, dar minţile leneşe...

Servesc scopurilor prinţilor.

Dar Aren nu desluşea precis aceste scopuri.

— Mă mir că-i supără ideea asta.

— Chiar aşa? s-a minunat Keris, strâmbând din nas cu dispreţ. Mătuşa mea te consideră mai inteligent decât pari, dar încep să-i pun la îndoială judecata.

— Mă faci *prost?*

— Dacă aşa te consideri...

Dumnezeule, nu mai încăpea îndoiala că prinţul e de-un sânge cu Lara!

Ascultând strigătele tot mai bubuitoare, răspândite parcă de o adevărat gloată, Aren a mijit ochii. Lara era cea care propusese ca resursele Ithicanei să fie folosite pentru a-i hrăni pe maridrinieni, subminând astfel planul tatălui ei de a da vina pe Ithicana pentru suferinţele lor. Pe tot parcursul Mareelor de Război, Aren crezuse că strategia Larei reuşise: maridrini-enii îi aclamaseră numele pe străzi, declarând în gura mare că alianţa cu Ithicana le adusese salvarea. Şansele păruseră minime ca Silas să-şi ducă până la capăt intenţia de a cuceri podul, dar, evident, Aren se înşelase amarnic. Atât de amarnic, încât ajunsese la concluzia că planul Larei fusese doar un tertip menit să-l facă să slăbească vigilenţa Ithicanei. Dar acum...

— Dă-mi voie să-ţi ofer câteva indicii ajutătoare, a spus Keris. Eşti de acord că înţelegerea firii poporului tău a fost un factor esenţial al domniei tale de succes?

— Nu am domnit cu succes. Keris a dat ochii peste
cap.

— Nu fi posac!

Veliant mucos şi enervant ce eşti! Aren l-a privit încruntat.

— Evident că a fost esenţial.

— Dezvoltă ideea. Îmi voi da seama dacă ai înţeles după expresia de pe chipul tău.

Închizând ochii şi inspirând adânc pentru a se calma, Aren a cugetat la întrebarea prințului, care avea de-a face nu cu el şi cu Ithicana, ci cu Silas şi Maridrina.

Întemnițarea lui Aren îi supărase pe maridrinieni pentru că el le câştigase loialitatea şi prietenia. Şi, spre deosebire de regele lor, ei nu-i priveau cu ochi buni pe cei care-şi înjunghie prietenii pe la spate. În timpul vizitelor lui în Maridrina,

Aren observase comportamentul acesta de nenumărate ori: locuitorii regatului nu luau în calcul, nici măcar în treacăt, posibilitatea de a profita de pe urma dificultăților prietenilor lor. Mai curând ar fi murit de foame decât să mănânce din-tr-o pâine obținută pe căi necurate. Aren a înțeles deodată şi stomacul i s-a întors pe dos.

— În sfârşit!

Keris a bătut din palme şi, ca la semnal, muzicienii au început să cânte pentru fetele dansatoare, care țopăiau şi-şi scuturau clopoțeii, umplând văzduhul cu glasurile lor ascuțite.

— Credeam că va trebui să aştept toată dimineața. Aren nu i-a luat în seamă zeflemeaua.

— Poporul maridrinian nu vrea podul.

— Într-adevăr, nu-l vrea. N-a câştigat nimic de pe urma lui, dar a avut multe de pierdut.

Aren fusese atât de preocupat de supuşii lui, încât nu se gândise deloc la maridrinieni. Nu se întrebase ce însemnătate ar putea să aibă podul pentru ei.

Podul era un bun prețios şi totodată o povară, în numele căreia stăpânul lui era silit să dea mâna cu aceeaşi oameni care ar fi fost dispuşi să-l atace la momentul oportun. Să fie imparțial în relațiile cu celelalte națiuni, chiar şi în cazul în care una i-ar fi prietenă şi alta duşman. Să sacrifice viețile unor bărbați şi femei de ispravă pentru a apăra podul de cei care râvneau la el. Doar în condițiile astea se puteau obține câştiguri pe seama lui. Dar Silas le refuza accesul valcottani-lor. Îi favoriza pe amaridieni în defavoarea harendellienilor. Îi oferea podului doar sânge maridrinian, dar nu era suficient.

Comerțul încetase.

Podul era pustiu.

— Aşa îmi imaginez că se simt părinții când copiii lor învață să vorbească, a spus Keris. Îmi oferi o mare satisfacție prin această demonstrație de inteligență, Alteță.

— Taci! a spus Aren îngândurat, analizând complexitatea jocului politic aflat în desfăşurare, o sarcină deloc facilă din cauza zgomotului pe care-l făceau copiii.

Cât timp ar mai fi acceptat maridrinienii să plătească cu sângele lor stăpânirea unui bun pe care nu-l doreau? A unui bun de pe urma căruia nu câştigau nimic? Cât timp ar mai fi răbdat înainte să-l detroneze pe Silas şi să-l înlocuiască cu cineva mai apropiat de modul lor de gândire?

Cu cineva precum prințul de față?

— Când veți rămâne fără bani? a întrebat Aren, ştiind că, fără plată, regina amaridiană nu va mai permite folosirea flotei sale.

Mai ales acum, când relația dintre Amarid şi Harendell devenea tot mai încordată.

Keris le-a zâmbit celor două surioare care au trecut învâr-tindu-se pe lângă el.

— Cu mare regret, te informez că vistieriile sunt complet golite.

— Pari foarte încântat de ideea că vei moşteni un regat aflat la un pas de faliment.

— Tot ar fi mai bun decât un mormânt.

Aren a mormăit, plimbându-şi vârful degetului de-a lungul unei fisuri de pe suprafața mesei. De data asta însă, Keris s-a arătat prea nerăbdător ca să-l mai aştepte.

— Dacă Eranahlul ar capitula, tatăl meu n-ar mai avea nevoie de flota amaridiană, a spus prințul. Şi, presupunând că e puțin probabil să se arate milostiv față de locuitorii oraşului capitulat, Ithicana nu ar mai periclita stăpânirea Maridrinei asupra podului. Tatăl meu ar deveni mai puternic decât oricând. După cum vezi, Alteță, foarte multe depind de supraviețuirea micuței tale cetăți insulare.

— În primul rând, posibilitatea de a fura coroana maridri-niană de

la tatăl tău printr-o lovitură de stat.

Keris nici nu a clipit.

— În primul rând, *viața mea.* Lovitura de stat şi coroana sunt doar mijloacele necesare pentru atingerea unui scop.

— Îți asumi un mare risc spunându-mi toate astea, a observat Aren. Şi nu înțeleg de ce o faci. Implicarea mea nu schimbă nimic. Dimpotrivă, după moartea mea, poporul maridrinian ar deveni şi mai ostil față de tatăl tău. Totuşi, sunt convins că nu am fi purtat conversația asta dacă n-ai fi urmărit să obții ceva de la mine.

Keris a tăcut. Şi, în ciuda faptului că întreaga lor discuție se apropiase treptat tocmai de acest subiect, Aren a simțit că prințul refuză să-i spună ce doreşte de la el. Nu... problema nu era că nu vrea să-i spună. Era neliniştit. Ezita, poate chiar de frică.

— Zarrah.

Keris a încuviințat abia perceptibil din cap.

— Vrei s-o ajut să evadeze.

Prințul a încuviințat din nou din cap.

— De ce îți închipui că aş accepta să-mi periclitez poporul ca s-o salvez, când nu sunt dispus să fac asta nici ca să mă salvez pe mine însumi?

— Pentru că, a răspuns Keris, în schimbul acestui serviciu, Zarrah a promis să aprovizioneze Eranahlul cu suficientă hrană încât să supraviețuiască asediului tatei.

Aren nici că ar fi putut visa la o ofertă mai bună. Mai ales acum, după ce distrusese cu totul relația dintre Ithicana şi Valcotta când ordonase spargerea blocadei organizate de val-cottani în jurul Insulei Southwatch.

— Mi-e greu să cred că împărăteasa şi-a dat acordul pentru aşa ceva.

— Zarrah e o persoană influentă şi înțelegerea o vei face cu ea, nu cu împărăteasa. Trebuie s-o accepți în condițiile date sau deloc.

— Te aliezi cu duşmanul de moarte al regatului tău ca să pui mâna pe coroană, a spus Aren, fluierând încet. Dacă poporul tău ar afla, ai avea de suferit.

— Aşa e, motiv pentru care ar fi mult mai bine pentru amândoi dacă s-ar ajunge să se creadă că ați eliberat-o tu şi ithicanii.

Era un joc riscant. Din cauza căruia Aren putea să piardă zeci de soldați în eventualitatea în care încercarea de salvare ar fi eşuat. Dar Zarrah era păzită cu mult mai puțină atenție decât el. Şi, dacă oamenii lui ar fi reuşit s-o elibereze, poate că întregul Eranahl ar fi fost salvat.

Rămânea, totuşi, o problemă supărătoare.

— De acum ai acces la supuşii mei. Nu mai ai nevoie de mine.

Keris s-a strâmbat.

— Serin nu are încredere în mine, aşa că sunt supravegheat aproape constant când ies din palat, ceea ce înseamnă că nu pot să iau legătura în mod direct cu oamenii tăi. Am nevoie de intermedierea haremului. Problema e următoarea: nevestele îi detestă pe valcottani, la fel ca orice maridrinian, aşa că nu există şanse să-şi dea acordul pentru planul meu.

— Şi ce soluție propui? a întrebat Aren, înțelegând perfect unde bate prințul.

— Haremul nu m-ar ajuta s-o eliberez pe Zarrah. Dar mă va ajuta să te eliberez *pe tine,* a spus Keris, cu un licăr în privire. Motiv pentru care vei apela la el pentru a-ți planifica propria eliberare şi, în ziua evadării, o vei lua cu tine şi pe Zarrah.

17. AREN

ZILE ÎNTREGI DUPĂ conversația dintre el şi Keris, Aren şi-a petrecut tot timpul cercetând sistemul defensiv al palatului, descoperind repede ceea ce ştiuse dinainte: nu exista cale de scăpare. Nu pentru el, în orice caz, pentru că era păzit prea îndeaproape.

Mereu era înconjurat de câte opt bărbați, aflați la doar câțiva paşi distanță. Alți doisprezece păzeau toate căile prin care s-ar fi putut ajunge la el. Nenumărați alți soldați aşteptau să le sară în ajutor la nevoie. Şi pentru paza lui Aren erau numite doar cele mai competente gărzi. Oamenii lui n-ar fi avut nicio şansă să le reducă pe toate la tăcere fără ca măcar un maridrinian să dea alarma şi, în clipa în care ar fi sunat clopotele, în curtea interioară a lui Silas ar fi fost activate adevăratele mijloace de apărare.

Porțile ar fi fost închise, zăvorâte şi apărate din ambele părți. Zeci de soldați ar fi ocupat meterezele. La fel de mulți ar fi fost puşi să patruleze la baza zidurilor interioare.

Lista de tactici defensive părea nesfârşită, pentru că, în fiecare zi, Aren încercase o altă cale de evadare. Nu pentru că ar fi avut vreo şansă să reuşească de unul singur, ci pentru că singura cale de a identifica toate măsurile de securitate ale curții interioare era să le declanşeze.

După nenumărate încercări, de pe urma cărora se alesese cu tot mai multe răni, i se confirmase un lucru deja cunoscut: era imposibil să evadeze.

Toată viața lui de adult, Aren contribuise la întreținerea Ithicanei ca fortăreață impenetrabilă, asumându-şi modul de gândire al duşmanilor regatului pentru a încerca să întrevadă cum şi unde vor ataca. Pentru a înțelege cum e mai bine să-i respingă. Şi, mai ales, pentru a identifica punctele vulnerabile ale mijloacelor de apărare ithicane. Dar, oricât de mult timp ar fi petrecut străduindu-se să se pună în locul lui Silas, Aren nu reuşea să găsească nicio soluție.

Asta nu însemna însă că ia în calcul opțiunea de a renunța.

Gărzile lui îl conduceau printr-una dintre galeriile care legau între ele clădirile palatului. Doi soldați îl țineau de brațe şi ceilalți înaintau în fața şi-n spatele lui. Ploua mocnit, dar nevestele încă stăteau în grădini, iar şase dintre ele exersau un fel de dans sub supravegherea lui Silas.

În mod previzibil, paznicii lui Aren s-au uitat şi ei la dansatoare - sau, mai bine spus, au admirat felul în care ceața le lipea rochiile de trupurile zvelte - şi prizonierul lor a profitat de ocazia ivită.

Împingându-se în lături cu trupul lui greu, Aren l-a izbit de balustradă pe soldatul din stânga şi, apucându-l de braț, l-a ridicat.

Garda a țipat şi s-a prăvălit peste parapet, dar Aren nu i-a dat drumul şi, folosindu-se de greutatea victimei lui, a reuşit să se elibereze din strânsoarea celuilalt bărbat.

Au căzut împreună, iar Aren s-a lipit de soldat pentru ca trupul lui să suporte cea mai mare parte din forța impactului cu pământul.

Căzătura a durut oricum.

Dar era prima dată când reuşise să scape de gărzi şi era hotărât să profite cât mai mult de situație.

Ignorând țipetele îndepărtate ale nevestelor, s-a ridicat greoi în picioare şi a înaintat cât de repede a putut, în condițiile în care avea gleznele înlănțuite, şontâcăind spre una dintre gurile de deversare aflate la marginea grădinii, al cărei grătar fusese înlăturat.

De îndată ce s-au declanşat clopotele de alarmă, curtea interioară s-a umplut de strigătele maridrinienilor care au intrat în acțiune, iar Aren le-a urmărit mişcările cu atenție în timp ce se strecura printre ghivece cu plante şi statui.

În față, a văzut grătarul aşezat alături de deschidere. Dacă ar fi reuşit să intre în canal, atunci...

Cineva l-a lovit cu putere în spate şi l-a doborât, apoi tot mai mulți soldați s-au aruncat peste el, până când Aren abia a mai putut să respire.

— Văd că nu te dai bătut, s-a auzit vocea lui Silas. Încep să mă întreb dacă valoarea ta justifică pagubele provocate, domnule Kertell. Dacă n-aş fi un bărbat onorabil, aş porunci să-ți fie înfipt

capul într-o țeapă de pe poarta Venciei chiar în după-amiaza asta.

— Am întâlnit până şi şobolani mai onorabili decât tine! a răbufnit Aren, care şi-a folosit cotul pentru a lovi o gardă în față, un efort răsplătit cu un geamăt de durere. Şi îți pierzi vremea: Lara n-o să-şi rişte viața ca s-o salveze pe a mea. Nu-i stă în fire.

— Eşti atât de convins? a întrebat Silas, aplecându-se până la pământ şi ajungând cu fața la doar câțiva centimetri de cea a lui Aren. Cât timp crezi că vei mai rămâne în toate mințile când o vom jupui de vie şi o vom atârna de perete, ca să se uite
la tine?

Deşi soldații îl striveau cu greutatea lor, Aren s-a zvârcolit, fără alt gând în afară de acela că trebuia să-l omoare pe bărbatul din fața lui.

— Ca un câine turbat care încearcă să evadeze din cuşcă, le-a spus Silas nevestelor care urmăreau scena din spatele lui. E dispus să-şi zdrobească oasele de gratii, oricât de inutile i-ar fi eforturile. Aşa sunt cei din poporul lui, dragele mele. Nu seamănă deloc cu noi.

Înfuriat, Aren şi-a arătat dinții şi câteva tinere au sărit înapoi, speriate.

— Nu vă temeți, iubitele mele! a râs scurt Silas şi, apucând-o pe una dintre ele, care avea o burtă uşor rotunjită, semn al unei sarcini timpurii, a împins-o spre el. Acestui câine i-am pus botniță.

Soldații au aşteptat ca Silas să plece cu nevestele lui înainte să se ridice şi să-şi elibereze membrele înlănțuite. În clipa în care l-au tras în picioare, Aren s-a oprit cu privirea la turnul care se înălța spre cer deasupra lui şi i-a venit o idee.

Silas avea dreptate: Aren nu semăna deloc cu el. Şi venise momentul să gândească din nou ca un ithican.

18. LARA

LARA STĂTEA ÎN fața tejghelei unui cofetar, alături de Bronwyn, şi amândouă gustau din dulciuri.

— Pe unde tot umblă? a mormăit Bron, îndesându-şi încă o caramea sărată în gură.

— O să vină.

Beth primise încă de dimineață mesajul prin care i se cerea să vină aici, dar, de atunci, inima Larei rămăsese încleştată de nerăbdare şi teamă.

S-a deschis uşa.

— Aşteptați afară! s-a răstit o voce cunoscută. N-am nevoie să mă împroşcați cu apă cât îmi fac cumpărăturile.

Ceilalți clienți şi-au întors privirile, aşa că Lara le-a urmat exemplul şi a văzut că mătuşa ei, Coralyn, traversează nonşalant încăperea, cu hainele uscate şi cu pantofii în mod miraculos neatinşi de noroi.

Cofetarul s-a grăbit să pună diverse dulciuri pe o tavă şi a aşezat-o pe tejghea tocmai când Coralyn a ajuns lângă Lara. Întinzând mâna, bătrâna a luat o bomboană de ciocolată, a privit-o pentru o clipă, apoi a băgat-o în gură. Cât mesteca, a şoptit:

— Soțul tău şi-a făcut treaba.

— Poftim? a întrebat cofetarul, aplecându-se în față.

— Am spus că vreau o sută din astea.

Bărbatul s-a luminat la față şi le-a întors spatele ca să ia un formular de comandă. În clipa aceea, Coralyn a strecurat un bilet în mâna Larei.

— A sosit clipa.

19. AREN

TREBUIAU SĂ ACȚIONEZE la cină. Era singurul moment din zi în care el şi Zarrah se regăseau în aceeaşi încăpere şi, chiar dacă ar fi existat ocazii şi locuri mai avantajoase pentru ithicani să-l salveze pe *el,* necesitatea eliberării generalului valcottan merita înfruntarea pericolelor adiționale. Aşa că urmau să-şi pună atunci planul în aplicare.

Coralyn avea de gând să-i introducă pe furiş înăuntrul zidurilor pe şase dintre soldații lui, dar, mai departe, Aren nu ştia nimic despre planurile ithicanilor. Şi aşa îi fusese greu să-i transmită bătrânei cunoştințele lui. Fusese nevoit să le scrie în grabă pe toate, pe o bucată de hârtie ascunsă în baie, în timpul singurului minut de intimitate care-i era îngăduit, forțat să mimeze afecțiuni stomacale mai multe zile la rând pentru a reuşi să noteze toate informațiile.

Chiar şi aşa, comunicase doar jumătate din plan, lăsând restul în seama celor care veneau să-l salveze.

Micul zvon al lui Keris prinsese viață şi, zi şi noapte, în fața porților palatului se adunau gloate în toată regula, ale căror strigăte pătrundeau prin zidurile groase de piatră, cerând eliberarea lui Aren. În ultima vreme, protestele deveniseră violente, aşa că soldații lui Silas apelaseră la forță pentru ca nobilii să poată veni şi pleca fără să fie hărțuiți. Aceiaşi nobili fuseseră instruiți să le spună mulțimilor că Aren e tratat cu cea mai desăvârşită bunăvoință şi cu cel mai profund respect.

Nu au reuşit decât să întețească focul zvonurilor, pentru că maridrinienii nu aveau încredere în nobili nici în vremurile de prosperitate. Şi în prezent nu se punea problema de aşa ceva.

Gărzile l-au condus pe Aren pe coridoarele palatului până la sala de mese retrasă şi întunecată, unde majoritatea musafirilor se adunaseră deja şi vorbeau între ei. Îmbrăcată cu o rochie maridriniană albastră, care-i lăsa descoperite brațele şi o mare parte a spatelui, Zarrah stătea în capătul îndepărtat al mesei şi asculta

conversațiile din jur cu chipul lipsit de expresie, dar Keris era de negăsit. Ştiind ce avea să se întâmple, mucosul ăla probabil că se ascundea undeva.

Dar poate că era mai bine aşa. Pe termen lung, era important pentru Aren ca prințul să rămână în viață, iar în timpul bătăliilor se întâmplau adesea accidente.

Ocupându-şi locul obişnuit în capătul mesei, Aren a salutat-o pe Coralyn cu o mişcare a capului, cât gărzile îi legau lanțurile de picioarele mesei.

— Bună seara, stimata mea doamnă.

— Chiar este o seară plăcută, nu-i aşa? Niciun nor pe cer, a răspuns ea, zâmbindu-i larg, dar apoi s-a încruntat şi i-a acoperit degetele cu mâna zbârcită. Ai grijă!

Lui Aren i-a tresărit inima în piept, însă s-a străduit din răsputeri ca fața să nu-i trădeze fiorul lăuntric de entuziasm şi teamă.

Silas a intrat în sală, de data asta fără să fie însoțit de nevestele lui preferate.

— Unde sunt? s-a răstit la Coralyn. Dacă începi să-ți neglijezi datoria, vizitele tale extravagante în Piața Safirelor vor lua sfârşit.

Coralyn şi-a plecat capul.

— Fetele haremului vor sosi în curând, *dragul meu soț*. Ți-au pregătit un spectacol. Având în vedere câte eforturi au depus pentru a-ți oferi o reprezentație memorabilă, te încurajez să le acorzi toată atenția când vor veni.

Silas s-a încruntat, dar a încuviințat scurt din cap şi s-a întors spre ambasadorul amaridian, vizibil hotărât să nu asculte de îndrumarea celei mai *puțin* dragi dintre nevestele
lui.

Servitorii au intrat cu salatele, dar Aren a mâncat mecanic, ciulind urechile după eventuale zgomote de luptă care ar fi putut să răzbată dinspre coridor. După tropote de ghete. După strigăte sau țipete sau orice semn care ar fi indicat că oamenii lui trecuseră la fapte.

Însă nu a auzit nimic.

Sudoarea a început să-i alunece pe spinare şi salata din gură a

căpătat deodată un gust ca de rumeguş. Dar lângă el, Coralyn mânca cu poftă, aparent lipsită de griji.

Servitorii au revenit pentru a debarasa masa, deşi Aren abia se atinsese de farfurie.

Unde erau?

Când uşa principală s-a dat de perete, Aren a tresărit, scuturându-şi zgomotos lanțurile, dar în locul războinicilor ithicani au intrat doi bărbați bătând zdravăn la tobe, apoi alți doi cântând la cimbale, care s-au poziționat în colțuri opuse ale încăperii. Au continuat bătăile înfocate şi, după o serie de duruituri tunătoare, au amuțit.

Pulsul lui Aren a luat locul vacarmului care-i urla în urechi în tandem cu tobele. Apoi în sală au intrat nevestele lui Silas şi i s-a strâns inima.

Fusese un vicleşug.

Doar un vicleşug, deoarece Coralyn n-ar fi acceptat nici în ruptul capului să pună haremul în pericol. Oamenii lui ori fuseseră capturați, ori nu aveau să vină. În orice caz, tot efortul lui fusese în zadar.

Aren a urmărit scena cu o privire pierdută, ceea ce nu se putea spune despre ticălosul de Silas, care încă era prins într-o discuție aprinsă cu amaridianul.

Toate cele şase neveste purtau mătăsuri diafane şi văluri care le ascundeau fețele, cu clopoței legați atât la glezne, cât şi la încheieturile mâinilor, şi păşeau în tălpile goale. Au înconjurat masa ca un curcubeu, legănându-şi ispititor şoldurile, cu mătasea hainelor sclipind în lumina lămpilor.

În mersul lor se observa o anumită energie - o anumită hotărâre -, pe care Aren n-o mai observase, şi, fără să înțeleagă precis de ce o face, le-a urmărit cu tot mai multă atenție în timp ce îşi ocupau locurile.

— Eşti un scump, i-a spus Coralyn, întinzând mâna şi mângâindu-i obrazul. Şi adevărul e că tinerele acestea vor da un spectacol mult mai frumos pentru tine decât pentru nenorocitul ăla bătrân şi puturos din capătul mesei.

O femeie zveltă, cu părul de culoarea mierii, a început să danseze, scuturându-şi uşor încheieturile mâinilor şi făcând clopoțeii care le împodobeau să scoată sunete cristaline, discrete. A executat o serie de mişcări mlădioase, cu legănări îmbietoare din şolduri, apoi i s-au alăturat şi celelalte, oglin-dindu-i perfect gesturile înainte să intre în joc şi muzicanții.

Tinerele au înconjurat masa, cu tălpile goale bătând iute în podea într-o serie complicată de paşi, iar aerul părea să vibreze în ritmul muzicii. S-au învârtit, iar buclele lungi le-au fluturat în urmă, mângâindu-le pielea descoperită de deasupra şoldurilor.

Tobele şi-au grăbit bătăile, femeile au ocolit masa, învâr-tindu-şi şoldurile în cercuri sugestive, şi, atraşi de mişcări, câțiva dintre bărbați au renunțat să se mai prefacă şi s-au holbat la ele fără să se ascundă, dar Silas le-a ignorat cu tot dinadinsul.

O tânără cu părul lung şi castaniu a alunecat pe lângă Aren, iar mătasea mânecii ei transparente i-a mângâiat obrazul, un îndemn să se întoarcă şi să se uite la ea. La fel ca celelalte, avea chipul ascuns de un văl şi i se vedeau doar ochii. Erau azurii. Femeia i-a făcut cu ochiul şi s-a îndepărtat printr-o piruetă.

Niciuna dintre neveste nu avea ochi de culoarea aceea. Niciuna. Cu privirea zburându-i de la o femeie la alta, Aren a descoperit că ochii tuturor au acelaşi albastru-ticălos de Maridrina şi a simțit furnicături pe piele.

— Nu-ți par talentate? a şoptit Coralyn.

— Ba da.

A trebuit să-şi smulgă cu forța răspunsul din gură, observând muşchii tonifiați ai femeilor, care nu se potriveau deloc cu trupurile molatice ale soțiilor lui Silas. A zărit liniile abia vizibile ale unor cicatrici ascunse aproape complet cu ajutorul machiajului. Reprezentația lor era însuflețită de un anumit foc, de un spirit pe care Aren nu-l mai simțise la niciuna dintre nevestele din harem, care ştiau că menirea lor e să ofere divertisment şi să fie ignorate.

Femeile astea nu erau neveste din harem.

Femeile astea erau cu totul altceva. Cum le spusese Coralyn? *Fetele*

haremului.

Fiicele haremului.

Neliniştit, Aren şi-a întors atenția spre blonda cu părul de culoarea mierii pe care o ignorase în mod atât conştient, cât şi inconştient, de fiecare dată când trecuse pe lângă el, iar mătasea costumului ei a alunecat şi a fluturat, dezvăluind o siluetă pe care Aren o cunoştea mai bine decât îşi ştia propriul trup.

Lara a dansat şi s-a rotit, evitându-i cu grijă privirea până când a ajuns în spatele tatălui ei. Atunci a întors capul şi ochii li s-au întâlnit. Lui Aren i-a zvâcnit violent inima în piept.

Îl trădase. Îl lăsase fără regat şi provocase moartea supuşilor lui. Din cauza ei îl întemnițase Silas. Aren o *ura* mai mult decât pe oricine altcineva, dar, în clipa aceea, gândul i-a fost luat cu asalt de amintirea clipelor în care îşi trecuse degetele prin părul ei. În care îi simțise mâinile pe trup, coapsele încleştate în jurul taliei, buzele lipite de ale lui. În care parfumul ei îi umpluse nările şi vocea ei, urechile.

Toate au fost minciuni! şi-a urlat sieşi în tăcere, când Lara a înconjurat masa. *Ea ți-a adus pieirea!*

Şi totuşi, nu se îndoia că venise aici pentru a-l salva.

Tobele şi-au grăbit din nou bătăile frenetice şi muzica a culminat cu un tunet zguduitor de cimbale, moment în care toate femeile au încremenit în diverse posturi.

— Bravo! a izbucnit Coralyn, bătând din palme. Bine executat, frumoasele mele! N-au fost spectaculoase, Silas?

Regele Maridrinei i-a adresat un zâmbet acru.

— Minunate, dar cam zgomotoase.

A făcut un semn şi toate tinerele s-au retras în umbrele de lângă pereți, cu capetele plecate. Toate, mai puțin una.

Lara a făcut trei paşi rapizi şi a sărit, aterizând în mijlocul mesei ca o pisică şi făcând paharele să tremure.

— Ce faci, femeie?! a izbucnit Silas. Dă-te jos, până nu pun biciul pe tine!

— Cum se poate, tată? a gângurit Lara, care a traversat masa şi a

doborât cu fiecare pas paharele de vin, făcându-i pe nobili şi pe ambasadori să se dea în spate, alarmați. Aşa o primeşti pe fata ta *preferată?*

Silas a făcut ochii mari când Lara şi-a smuls vălul de pe față şi l-a lăsat să cadă uşor pe o farfurie. În toată sala s-au auzit exclamații, dar nimeni nu a vorbit. Nimeni nu a îndrăznit să o facă.

— Nesăbuito!

Silas s-a ridicat şi, fără să ezite, şi-a scos sabia.

— Ce-ți închipui că vei realiza venind aici în seara asta?

— Am de gând să recuperez ce-mi aparține.

Nu-ți aparțin, a vrut Aren să urle, dar Coralyn l-a apucat de braț.

Lara s-a oprit şi, cu un şold înclinat într-o parte, şi-a dus un deget subțire la buze.

— M-ai mințit. M-ai manipulat. Te-ai folosit de mine, dar nu pentru binele poporului nostru, ci pentru câştigul tău. Ca să-ți satisfaci lăcomia. Cred că meriți să fii pedepsit pentru faptele tale.

Silas şi-a îndreptat vârful sabiei spre ea.

— Îți admir încrederea că vei reuşi o asemenea ispravă de una singură, fata mea.

Râzând, Lara şi-a lăsat capul pe spate.

— Chiar crezi că sunt atât de proastă încât să fi venit singură?

În jur s-au auzit horcăituri şi mai multe trupuri s-au prăbuşit pe podea.

Privirea lui Aren a fugit de la Lara la celelalte cinci dansatoare, care țineau în mâini arme pătate cu sângele lucios al gărzilor pe care tocmai le omorâseră. Şi-au înlăturat simultan vălurile şi, zâmbind, au exclamat:

— Bună, tată!

În încăpere s-a dezlănțuit haosul.

Musafirii au țipat şi s-au grăbit să se pună la adăpost, izbindu-se de gărzile care se repezeau la dansatoare, dar tinerele au luat armele victimelor lor şi i-au măcelărit cu uşurință pe soldați.

— Lăsați-le pe *ele...* puneți mâna pe ea! a zbierat Silas, moment în care doi bărbați s-au năpustit spre masă, cu săbiile în mâini şi cu

ochii la Lara.

Care era neînarmată.

Aren a vrut să sară de pe scaun, dar mâinile şi gleznele îi erau legate de masă, aşa că nu a putut decât să privească cum soldații se apropie de prada lor.

Dar Lara nu avea nevoie de ajutorul lui. Sau de al oricui altcuiva.

Luând un pahar, l-a aruncat în fața unuia dintre soldați şi a profitat de clipa lui de neatenție ca să-i lovească încheietura mâinii şi să-i azvârle sabia.

Cealaltă gardă şi-a fluturat arma, dar Lara a sărit şi, cu tăişul lamei şuierând pe sub ea, şi-a întins piciorul şi l-a lovit pe bărbat în față. Acesta s-a dat înapoi şi şi-a acoperit nasul rupt.

Prima gardă şi-a revenit şi a apucat-o de glezne. Până să-i tragă Larei picioarele de sub ea, fata s-a prăbuşit peste el şi amândoi au dispărut sub masă.

Aren a auzit trosnetul unui gât frânt şi Lara s-a ivit din nou cu sabia în mână. Cu o lovitură fioroasă, i-a tăiat gâtul gărzii cu nasul rupt, apoi s-a învârtit pentru a întâmpina asaltul alteia, parând loviturile atacatorului corpolent cu umerii cutremurându-i-se sub forța ciocnirii dintre arme.

I-a respins loviturile o dată, de două ori, dar al treilea impact i-a aruncat sabia din mână.

— Nu!

Aren s-a năpustit în față, zbătându-se în lanțuri, dar masa abia s-a clintit.

Cu un răcnet gutural, bărbatul a țintit gâtul Larei.

Ea şi-a plecat capul pe sub lamă şi, după ce a luat un pahar de vin spart, s-a învârtit şi i l-a înfipt soldatului în umăr, lovindu-l imediat cu călcâiul şi sfărâmându-i rotula.

— Ce-ar fi să te scăpăm de lanțurile astea?

Coralyn s-a ridicat de pe scaunul de pe care urmărise netulburată măcelul. Scoțând o cheie, a desfăcut cătuşele din jurul mâinilor lui Aren, apoi s-a aplecat ca să facă întocmai şi cu cele de la glezne. Din celălalt capăt al încăperii, înconjurat de opt gărzi, Silas a văzut totul.

— Omorâți-l! a strigat regele. Omorâți-l pe ithican!

Un soldat s-a despărțit de ceilalți şi a fugit spre Aren, dar el şi-a azvârlit unul dintre lanțuri şi l-a încolăcit în jurul sabiei atacatorului. Cu o smucitură puternică, i-a zburat arma din mână. Bărbatul s-a împleticit şi a încercat să-şi scoată altă armă, dar atunci Coralyn i-a eliberat gleznele lui Aren, permi-țându-i să sară la soldat şi să-l culce la pământ.

S-au tăvălit grămadă printre picioarele invitaților panicați. Soldatul a scos un pumnal, dar Aren i-a parat lovitura şi i-a apucat încheietura mâinii. Scrâşnind din dinți din cauza efortului, a coborât treptat arma, iar bărbatul a țipat, apoi a horcăit când lama i-a străpuns gâtul.

Ridicându-se cu greu, Aren a pocnit o gardă în față şi pe alta a înjunghiat-o, moment în care nişte bătăi puternice i-au răsunat în urechi.

Uşile.

Erau boltite.

Întocmai cum dispusese în planul oferit lui Coralyn, care la rândul ei i-l dăduse *Larei.* Prin urmare, în tot acest timp, Aren colaborase fără să ştie cu soția lui. Dar nu era momentul să stăruie asupra gândului că fusese manipulat.

S-a întors val-vârtej în căutarea generalului valcottan şi a descoperit că Zarrah se lupta înarmată cu o bucată de lemn ruptă dintr-un scaun. I-a strivit țeasta unui bărbat şi se pregătea să-l atace pe altul când Aren a prins-o, ferindu-şi capul în ultima clipă de atacul ei, care şi-a schimbat brusc ținta.

— Toate vor fi în zadar dacă mori, a şuierat el, trăgând-o spre una dintre draperii şi ascunzând-o în spatele ei.

Pleacă! i-a şoptit o voce în gând. *Cunoşti restul planului... nu ai nevoie de ele. Important e s-o salvezi pe Zarrah.*

Dar, în loc să asculte de ea, s-a uitat după silueta familiară a Larei şi a zărit-o luptând cu doi soldați, cu o sabie într-o mână şi cu un pumnal în cealaltă.

Soldații erau luptători experimentați, mai înalți decât ea cu un cap,

dar viteza cu care se mişca Lara...

N-o mai văzuse luptând, remarcase doar urmele pe care le lăsase la Serrith. Dar acum... acum a înțeles de ce descoperise atâtea cadavre.

S-a holbat captivat la ea, în vreme ce Lara evita loviturile sărind în lături şi plecând capul. S-a învârtit pe lângă unul dintre soldați exact când camaradul lui şi-a fluturat sabia şi a ajuns să-şi înfigă lama adânc în pieptul maridrinianului, moment în care Lara a țâşnit spre el şi l-a înjunghiat, culcân-du-i pe amândoi la picioarele ei.

S-a întors, cu ochii tot mai mari, şi, dintr-o singură mişcare rapidă, a pornit la atac. Pumnalul din mână i-a zburat pe lângă urechea lui Aren, care s-a răsucit brusc şi a dat cu ochii de un soldat aflat în spatele lui, cu sabia ridicată pentru a-l lovi chiar şi-n timp ce se împleticea înapoi, cu pumnalul Larei înfipt în ochiul stâng.

— Nu vei scăpa! a răsunat vocea lui Silas peste vacarm. Regele Maridrinei se retrăsese într-un colț, înconjurat de soldați care formau un scut în fața lui, aparent deloc dispuşi să le atace pe tinerele care le măcelăriseră camarazii.

— Ştiam că vei veni! a declarat Silas, râzând nebuneşte. Pentru tine am pregătit capcana asta şi ai căzut în ea! Mai mult, ți-ai adus şi surorile!

— Nu-i o capcană aşa de reuşită, a răspuns Lara, aplecân-du-se şi tăindu-i gâtul soldatului care hârâia la picioarele ei. Ți-ai pierdut îndemânarea.

Silas i-a rânjit cu scântei ucigaşe în ochi.

— Nu există cale de ieşire. Serin te-a antrenat, aşa că îți închipui că nu a prevăzut toate planurile pe care le-ai putea încropi? Ştie precis cum gândeşti!

— Tocmai pe asta mizez.

Lara şi-a aruncat pumnalul din mână spre capul lui.

Unul dintre soldați a sărit în calea armei, care i s-a înfipt în trup cu un sunet înfundat, dar Lara deja traversa încăperea alergând şi, cu sabia ridicată, a doborât încă o gardă.

În sală a răsunat atunci un trosnet puternic. Privirea lui Aren a fugit spre uşa principală. O crăpătură lungă apăruse în lemn, pentru

că soldații aflați de cealaltă parte încercau să intre cu forța. Mai aveau doar câteva minute ca să fugă.

Poate chiar mai puțin.

A văzut că Lara se întoarce spre uşă, i-a citit blestemul furios de pe buze şi, urmată de surorile ei, tânăra a bătut în retragere, toate fiind acoperite cu atât de mult sânge, încât păreau mai curând demoni decât femei.

— Trebuie să vii cu noi, mătuşă, a spus Lara, trăgând-o de braț pe Coralyn, dar bătrâna a clătinat din cap şi s-a pus între ele şi gărzile lui Silas.

— Chiar dacă n-aş fi prea bătrână ca să pot fugi, nici nu m-aş gândi să-mi părăsesc familia, a spus ea, ridicând apoi vocea: Credeai că te vom lăsa să scapi nepedepsit, Silas? După ce ne-ai răpit copiii? După ce i-ai ucis? Credeai că nu vei plăti pentru lăcomia ta?

— O să te jupoi pentru asta, jigodie bătrână ce eşti!

— N-ai decât, Silas! a ripostat Coralyn râzând. Mă voi distra în viața de apoi privind cât de liniştit dormi ştiind că toate nevestele pe care le ai şi toate pe care le vei lua vreodată vor sta neîncetat la pândă, aşteptând să se răzbune pentru fapta ta. Haremul îşi protejează membrii şi tu ne-ai dovedit că ne eşti *duşman*. Nu cred că te vei mai grăbi să-ți dai jos pantalonii ştiind că toate gurile frumoase cu care te înconjori au dinți. Aşa că n-ai decât, Silas! Martirizează-mă! Nu vei face decât să-mi oferi o poziție ideală din care să urmăresc cum plăteşti pentru crimele tale.

Fisura din uşa principală s-a lărgit. Le mai rămăseseră doar câteva secunde.

— Trebuie să plecăm, a spus una dintre surorile Larei. Nu mai avem timp.

Aren a apucat-o de braț pe Coralyn, dar, ştiind ce fel de femeie este, nu i-a cerut să fugă.

— Îți mulțumesc.

— Iart-o! Te iubeşte.

Aren a eliberat brațul bătrânei, conştient că Lara se uită la el. Că-i ascultă.

— Nu ştie ce înseamnă să iubeşti.

— Tocmai *de aceea* trebuie s-o ierți.

Înainte ca Aren să poată răspunde, Coralyn a scos un borcan de sticlă dintre faldurile rochiei şi l-a izbit de pământ, împrăştiind în sală un fum gros şi înecăcios.

Trebuiau să iasă. Acum.

Lara şi surorile ei trecuseră deja la fapte şi trăseseră masa grea după ele pentru a o folosi drept scut. Fugind la draperii, Aren a apucat-o de braț pe Zarrah.

— Ascunde-te în spatele mesei şi acoperă-ți urechile!

Cu ochii injectați din cauza fumului, a găsit sticlele lăsate de femeile haremului pe pervazul ferestrei. După ce a băgat două dintre ele în buzunare, le-a folosit pe celelalte pentru a pregăti explozibilul şi a aprins fitilul. Aruncându-se la pământ, şi-a acoperit urechile.

O bubuitură asurzitoare a spulberat fereastra şi gratiile ei, împrăştiind resturile în grădina aflată dedesubt. Sărind în picioare, Aren a fugit la golul tocmai creat şi, scoțând sticlele din buzunare, le-a aruncat în fântânile şi iazurile de jos.

O ceață densă a răsărit din apă, până când Aren a ajuns să nu mai vadă nici la un metru în fața lui.

— Ea cine-i? a întrebat Lara, ținând-o de braț pe Zarrah şi tuşind odată cu ea.

— Mai târziu! a şuierat. Urcați-vă!

Surorile au sărit sprinten pe cadrul înnegrit al ferestrei şi au început să urce, dispărând în ceață. După ce şi-a rupt fusta rochiei, ca să-şi poată mişca în voie picioarele, Zarrah s-a cățărat şi ea după ele.

Aren s-a urcat pe pervaz, cu sunetele mişcărilor lui acoperite de tusea celor închişi în cameră. A escaladat zidul palatului, găsind puncte de sprijin pentru degete în locurile în care mortarul se fărâmițase, urcând tot atât de lejer, încălțat cu papucii subțiri, ca şi când ar fi fost desculț. Lara l-a urmat imediat, cu un pumnal între dinți.

De îndată ce a ajuns la balcon, Aren s-a cățărat peste balustrada de

fier forjat. Una dintre surori stătea la marginea balconului şi arunca în curte clopoțeii pe care i-au purtat toate, dar celelalte aşteptau înăuntru.

— Pe aici, a mormăit Aren.

Clopotele de alarmă băteau încontinuu, o adevărată tortură pentru urechi, dar dangătele le-au acoperit complet retragerea pe coridorul pustiu, cât înaintau în lumina lămpilor dispuse la intervale regulate. În spatele uşilor, Aren auzea discuțiile femeilor speriate. A auzit plânsetul unui sugar. Un copil a strigat după o jucărie pierdută.

— Vor rămâne încuiați în camere până când va înceta alarma şi vor fi anunțați că palatul e sigur, a şoptit Lara din stânga lui. Dar Coralyn a spus că gărzile vor veni în doar câteva minute, ca să se asigure că nu lipseşte nimeni.

Era ciudat să-i audă vocea şi, totodată... *nu era.* Îi consumase gândurile. Îi consumase visele. Aşa că Aren avea senzația că nu fuseseră despărțiți nici măcar pentru o clipă.

S-a întors spre soția lui şi a sorbit-o din ochi. Sângele cu care era acoperită îi ascundea trupul mai bine decât costumul distrus de dansatoare. Mătasea ruptă atârna în fâşii, dezvă-luindu-i rotunjimea interioară a sânului drept, iar abdomenul musculos îi era cu totul descoperit. Într-o mână ținea un pumnal şi-n cealaltă o sabie, iar pielea ambilor pumni îi crăpase în urma luptei. Aren ar fi vrut ca Lara să-i trezească sentimente de repulsie, dar în vene îi ardea doar o dorință fierbinte.

Iritat, a luat-o înainte, ajungând-o din urmă pe Zarrah, care mergea desculță.

— Ce ți-a spus?

Doar Keris părea să cunoască toate elementele planului. Doar el părea să-i cunoască pe toți jucătorii.

— Să fac cum spui tu, atâta tot.

— Ai încredere în el?

Zarrah şi-a înălțat ochii întunecați spre el.

— Cu viața mea.

Tropotul ghetelor care urcau scara au curmat orice altă întrebare.

Au alergat pe coridor, cu paşii înăbuşiți de covoare. După o cotitură, au dat de o uşă, pe care Aren a deschis-o încet: dădea în una dintre galeriile care traversau spațiul de deasupra grădinilor. Înăuntru era întuneric, dar în aer dăinuia mirosul intens al lămpilor stinse recent. Afară, o ceață densă şi fumurie răsărea din fântâni, în care se dizolvaseră borcanele puse de soții, lăsând substanțele chimice dinăuntrul lor să reacționeze cu apa. Au creat o pâclă la fel de neguroasă ca în Ithicana şi au reuşit tot atât de bine să-i dezorienteze pe soldații mari-drinieni care-i căutau.

— Femeile haremului s-au ținut şi de data asta de cuvânt, a spus Lara şi au traversat galeria în grabă, cu capetele plecate, deşi ar fi fost puțin probabil să fie văzuți.

Ajungând în capăt, au pătruns tiptil în turn şi Aren le-a arătat scara.

— În sus!

Lara şi surorile ei au urcat treptele două câte două, fără să dea nici cel mai mic semn de oboseală. Dar lui Aren i s-a pus un junghi în coastă, drept consecință a zilelor lungi şi sedentare petrecute ca prizonier. Urcând în continuare, au trecut pe lângă toate uşile care dădeau spre diferitele etaje ale turnului.

Apoi uşa din dreapta lui Aren s-a deschis şi cineva a ieşit pe casa scării.

Lara l-a împins pe Aren în lături şi a ridicat sabia, repezin-du-se la nou-venit. Chiar înainte să atace, Aren l-a recunoscut pe Keris. Întinzându-se după Lara, a apucat-o de încheietura subțire a mâinii şi a tras-o înapoi.

— Cine e? a întrebat ea contrariată.

— Nu ne-am mai văzut de multă vreme, surioarele mele, a spus Keris, plecându-şi capul înaintea femeilor Veliant. Aş fi vrut să ne revedem în circumstanțe mai fericite.

Lara l-a privit fix, apoi a făcut ochii mari.

— *Keris?*

Prințul a încuviințat din cap şi un zâmbet i-a apărut pentru o clipă pe chip, înainte să-l transforme într-o amintire.

— Ne ajuți?

— Mă ajut pe mine însumi, a răspuns el. Dar, în seara asta, interesele noastre coincid.

S-a întors spre Zarrah, care a trecut pe lângă Aren. Keris a ridicat mâna şi a atins vânătaia tot mai întunecată de pe obrazul valcottanei.

— Eşti bine?

— N-am nimic.

Prințul şi-a întors atenția spre Aren.

— Aici te despărți de general.

— Nu prea cred. Zarrah vine cu noi. Vreau să mă asigur că se va ține de cuvânt.

Keris s-a pus între el şi valcottană, ignorându-le pe Lara şi pe surorile ei, care şi-au ridicat armele.

— Sunt şanse prea mari să fii capturat sau ucis. Şi viața ei e mai importantă decât a ta. O voi ajuta să evadeze, în timp ce soldații vă urmăresc pe voi.

Aren s-a încruntat.

— Sunt doar blestemata ta de momeală?

— Întocmai. Dar, din moment ce planul meu are şanse mai mari să-ți ofere ceea ce îți doreşti, ai putea să renunți la proteste. Timpul ne presează.

Keris a împins-o cu blândețe pe Zarrah spre uşa deschisă, dar Aren a apucat-o de braț.

Femeia i-a întâlnit privirea cu ochii ei întunecați.

— Pe cuvântul meu de onoare, dacă scap cu viață, voi dispune să fie duse provizii în locuri din Ithicana accesibile oamenilor tăi, a spus ea, ducându-şi mâna la inimă. Îți doresc succes, Alteță!

A dispărut înăuntru fără niciun alt cuvânt.

— E momentul să vă vedeți de drum, a spus Keris. Dar, înainte să pleci, trebuie să laşi impresia că măcar am *încercat* să te opresc.

— Cu mare plăcere.

Aren i-a trântit un pumn zdravăn în obraz. Prințul s-a împleticit şi s-a izbit de cadrul uşii, tresărind când şi-a atins fața, care deja se umfla.

— În zece minute voi înştiința gărzile. Folosiți-le cu cap! Au fugit mai departe până în vârful turnului, ajungând
într-o încăpere închisă cu pereți de sticlă, înconjurată de un balcon larg.

— Unde e? a cerut să afle Aren.

Una dintre surori s-a dus la un perete şi a dat jos o operă de artă înrămată, formată din bucăți de lemn şi de metal dispuse în mod aleatoriu, dar, când i-a desprins rama şi a vărsat conținutul la picioarele lui, Aren a înțeles ce are înaintea ochilor.

— Jor mi-a spus că vei şti cum să le asamblezi, a spus ea.

— E în viață?

— Era, când l-am văzut ultima dată. A spus că, dacă nu ştii să construieşti asta, atunci poate că-ți meriți soarta. Apropo, eu sunt Bronwyn.

Fără să-i răspundă, Aren s-a aşezat în genunchi şi a început să ordoneze piesele, timp în care femeile au îmbrăcat
uniformele maridriniene ascunse în unul dintre cufere. Lara i-a aşezat alături o uniformă şi o pereche de ghete.

— Repede, a spus ea. Deja au trecut cinci minute.

De parcă ar mai fi avut nevoie să-l zorească cineva... Cu fruntea asudată, a potrivit între ele piesele armei, folosind uneltele mici ca să strângă şuruburile şi să bată diverse elemente în locaşurile lor. Timpul s-a scurs secundă cu secundă. Apoi minut cu minut.

— Grăbeşte-te! a bombănit una dintre surori, dar Aren le-a ignorat, concentrându-se asupra muncii lui.

— Gata.

Ridicând arbaleta grea, i-a testat mecanismul de două ori, ca să se asigure că funcționează, şi a luat singura săgeată care fusese inclusă înăuntrul operei de artă. În timp ce asamblase arma, bruneta înaltă pe nume Bronwyn dezmembrase rama goală şi găsise o frânghie, pe care acum i-a înmânat-o lui Aren.

— Eşti sigură că-i suficient de lungă? a întrebat el, îmbră-cându-şi uniforma şi încălțându-şi ghetele.

Tânăra a ridicat dintr-o sprânceană şi, fără niciun cuvânt, i-a

indicat balconul.

— E timpul să dovedeşti că-ți meriți reputația, Majestate.

— Ți-e teamă că tu ai rata ținta. Bronwyn a rânjit.

— Şi chipeş, *şi* isteț. Ar fi trebuit să-mi dau mai mult silința, ca să mă pot căsători *eu* cu tine.

— Ajunge, Bronwyn, a bombănit Lara. Lasă vorba pe mai târziu, să scăpăm de aici mai întâi.

Clătinând din cap, Aren a deschis încet uşa spre balcon şi a ieşit cu capul plecat, privind printre zăbrelele balustradei din fier forjat. Dedesubt, curtea era ascunsă pe deplin de ceață, care se înălțase suficient încât să plutească în jurul ghetelor soldaților care mişunau pe metereze. Şi zidurile exterioare erau bine păzite, dar atenția soldaților de acolo era concentrată asupra gloatei uriaşe de civili care înconjura palatul, strigând numele lui Aren şi cerând eliberarea lui.

Lara a îngenuncheat lângă el, cu chipul umbrit de gluga hainei. În ciuda mirosului de sânge, Aren i-a simțit parfumul dulce, pentru că prezența ei îi era atât de familiară, încât n-ar fi putut s-o confunde cu a niciunei alte femei.

S-a mutat de lângă ea, întorcându-şi privirea spre acoperişul boltit al corpului de gardă din colțul zidului interior. Asta risca să fie hiba fatală a planului său. Câteva dintre surori ar fi putut să coboare pe cablu înainte să fie descoperite de gărzi, dar nu toate. Şi, îndată ce le-ar fi văzut soldații, ar fi fost nevoiți să-i înfrunte.

— Nu vom reuşi să scăpăm pe acolo, a spus Lara încet. Trebuie să ajungem tocmai până la zidul exterior.

Aren s-a uitat în direcția indicată de degetul ei: Lara arăta spre turnul de pază al zidului exterior, o clădire construită în întregime din piatră, care pe deasupra se afla cu cel puțin cincisprezece metri mai departe de ținta la care se gândise el.

— Imposibil.

— Jor a spus că se poate.

— Nu am în ce să trag. Turnul ăla e făcut din piatră solidă, prin urmare săgeata pur şi simplu o să ricoşeze la contact.

— Trebuie doar s-o tragi prin fereastra aia, a spus ea. Surorile mele ar fi trebuit să pătrundă deja în turn. Ne vor da un semnal de îndată ce...

A tăcut când două licăriri scurte au răzbit prin fanta îngustă a ferestrei.

— E cale lungă până acolo.

Şi trebuia să reuşească din prima încercare. N-ar fi putut să tragă săgeata înapoi prin curtea palatului ca să încerce din nou.

— N-avem nicio şansă să nu fim observați de soldații de pe metereze când vom zbura pe deasupra lor, Lara. Vom deveni ținte uşoare pentru arcaşii lor. E un plan prost. Nu putem scăpa.

— Dacă nu crezi că poți să tragi până acolo, a spus ea, atunci dă-mi mie drăcia aia! Cât despre celelalte probleme, află că oamenii noştri sunt pregătiți să le distragă atenția soldaților.

— Oamenii noştri?

Nu era momentul potrivit. Nu era locul potrivit. Dar lunile petrecute departe de ea nu-i temperaseră deloc furia provocată de trădarea ei.

— Te referi la oamenii care şi-au pierdut locuințele? Care şi-au pierdut apropiații? Şi viețile? Din cauza *ta. Nu* sunt ai tăi.

Lara şi-a smuls gluga de pe cap şi s-a întors spre el.

— Lasă drama pe mai târziu, acum trebuie să evadăm. Ithicana şi-a investit aproape toate resursele rămase în operațiunea asta de salvare şi ar fi păcat să irosim eforturile tuturor din cauza unei probleme de semantică.

— Lara, sunt pregătite.

Vocea lui Bronwyn a risipit încordarea dintre ei şi, pe culmile îndepărtate, Aren a zărit alte licăriri. Unul. Două. Trei semnale.

— Poți să tragi până acolo sau nu?

Aren a ridicat arbaleta şi a țintit turnul de pază.

— Pot.

— Cinci. Patru. Trei, a numărat Bronwyn. Doi...

Şoapta i-a fost înăbuşită de o explozie în oraş, care a reverberat până la turn şi l-a zdruncinat din temelii. A mai urmat încă una, şi

încă una. Exploziile luminoase au aprins cerul întunecat şi lui Aren au început să-i țiuie urechile.

— Acum! a spus Lara, aşa că Aren a inspirat adânc, con-centrându-se asupra ferestrei înguste.

Şi a lansat săgeata.

Proiectilul a țâşnit prin aer, întinzând cablul în urma sa, şi, în timp ce zbura, oraşul s-a cutremurat sub forța unor explozii noi. Dedesubt, soldații răcneau zăpăciți, uitând de disciplină, crezând că tot oraşul e atacat. Dar Aren abia îi auzea. Abia îi vedea.

— Haide. Haide.

Săgeata a intrat pe fereastră.

Bronwyn s-a întins spre el şi l-a lovit uşor peste obraz.

— Vai, eşti magnific!

Aren s-a ferit de ea, încruntându-se furios.

Două dintre surori au legat capătul cablului şi toți au aşteptat încordați ca persoanele din turnul de pază să facă la fel cu celălalt capăt. Apoi au zărit o lumină.

Surorile aveau cârlige identice cu cele folosite în Ithicana, iar Lara i-a întins unul şi lui Aren.

— Pornesc eu prima. Apoi tu. Privirea i-a zburat la
surorile ei.

— Să nu vă pierdeți cu firea.

Apucând bine mânerul cârligului, l-a agățat de cablu.

— Aşteaptă! a spus Aren şi s-a întins după ea, amintin-du-şi că mai fuseseră situații în care cablurile cedaseră.

Se mai întâmplase ca soldații lui să cadă, dar de obicei ajunseseră în apă şi astfel supraviețuiseră. Nimeni nu ar fi supraviețuit prăbuşirii în curțile aflate dedesubt.

— Dă-mi voie să...

Încă o explozie a luminat cerul nopții şi Lara a sărit.

Lui Aren i s-a strâns inima. S-a apucat de balustradă şi a urmărit cum Lara alunecă silențios în jos, accelerând treptat. *Nu priviți în sus,* s-a rugat el în tăcere, când Lara a traversat zidul, trecând pe la numai câțiva metri peste capetele soldaților. *Nu priviți în sus.*

Dar norocul sau soarta era de partea lor şi soldații panicați au rămas cu ochii la grădinile şi curțile înceţoşate situate dedesubt, unde bănuiau că se ascunde Aren.

Apropiindu-se de turnul de pază, Lara şi-a ridicat mâna înmănuşată pentru a-şi încetini coborârea. A lovit piatra turnului cu picioarele şi s-a oprit preț de o clipă, cât să se asigure că n-o observase nimeni. Apoi s-a urcat pe turn şi s-a ghemuit printre umbre.

— Haide!

Bronwyn l-a înghiontit uşor între umeri şi, coborându-şi privirea pentru a confirma că nimeni nu se uită în sus, Aren a sărit.

20. LARA

NU A PUTUT respira când Aren a zburat pe deasupra palatului înceţoşat, îmbrăcat cu hainele negre, aproape invizibil pe cerul nopţii lipsit de lună. Explozii noi au scuturat pământul şi aerul s-a îmbâcsit de fum. Dincolo de ziduri, gloata îşi pierduse mințile şi oamenii urlau, dar ea nu le dădea nicio atenție.

Până acum, toate decurseseră conform planului, însă situația se putea schimba într-o clipă. *Fratele* ei, care, fără ca ea să ştie, participase la pregătirea planului, probabil că se ducea să-i avertizeze pe soldați că se aflau în turn. Gărzile care-i căutau în curtea palatului nu vor putea să-i vadă prin ceață, dar îi vor vedea cele de pe zidul interior. Şi surorile ei vor deveni ținte uşoare.

Dar ea nu se putea gândi decât la ochii lui Aren când o recunoscuse. Când îi văzuse ultima dată în Midwatch, fuseseră injectați, plini de furie şi durere. Dar acum... erau reci. Ca şi când Lara n-ar fi însemnat nimic pentru el, ca şi când n-ar fi ținut niciodată la ea.

Hârşâitul ghetelor lui pe peretele turnului de pază a adus-o cu mintea înapoi în prezent. S-a aplecat spre el ca să-l ajute, dar Aren i-a refuzat mâna şi s-a ridicat singur printr-o singură mişcare lină.

S-a ghemuit lângă ea în umbre şi Lara a strâns din dinți, cu pieptul chinuit de durerea apropierii lui.

Şi a distanței dintre ei.

— Să nu-ți închipui că se va schimba ceva între noi, a şoptit el între explozii. Nu țin atât de mult la viața mea încât să poți răscumpăra daunele provocate prin salvarea ei. Nu vreau să te mai văd după ce scăpăm de tatăl tău. E clar?

Nu avea rost să se certe cu el, având în vedere planurile pe care le pusese la cale, şi a şi pierdut ocazia când Athena s-a cățărat pe turn şi li s-a alăturat.

Încă patru.

Cu inima zvâcnindu-i în piept, Lara şi-a împărțit atenția între

surorile care alunecau pe cablu şi gărzile care forfoteau dedesubt. În ciuda haosului dezlănțuit în oraş, niciuna dintre ele nu se pregătea să iasă din palat, concentrându-şi eforturile asupra capturării ei şi a lui Aren.

Şi Cierra a urcat până la ei, apoi şi Cresta. A urmat Brenna, cu fața albă ca varul.

— A fost groaznic, a mormăit ea. Nu mai fac niciodată aşa ceva.

Rămăsese doar Bronwyn. Dar ceața se risipea, împrăştiată de vântul premergător unei furtuni. Cu dinții încleştați, Lara a văzut că silueta întunecată a surorii ei se agață de cablu şi îşi începe coborârea.

— Haide! a murmurat ea. Mai repede!

Bronwyn a prins viteză, dar, când a trecut pe deasupra zidului interior, s-au auzit nişte răcnete din curte.

— Sunt în turn!

Toate gărzile de pe zid au ridicat privirile şi au zărit-o pe Bronwyn deasupra lor. Au strigat şi s-au întors spre ea, ridi-cându-şi armele.

— Aruncați poarta în aer! a ordonat Lara, deşi era prea devreme.

— Am semnalat deja, a răspuns Athena. Închideți-vă ochii şi acoperiți-vă urechile!

După o clipă, lumea a explodat în jurul lor.

21. AREN

AREN ŞI-A ACOPERIT urechile şi a închis din instinct ochii, apropiindu-şi faţa de parapet.

Nu i-a fost de mare ajutor, pentru că detonarea a zdruncinat împrejurimile, lumina cumplită a substanţelor chimice aprinse i-a străpuns pleoapele, iar urechile i-au ţiuit. Fără s-o vadă, a simţit că Lara îi vine alături şi, când a deschis ochii, a găsit-o aplecată peste parapet, cu mâna întinsă spre Bronwyn, care atârna dedesubt.

— Jigodie! s-a răstit bruneta înaltă când Lara a tras-o în sus.

Ochii îi lăcrimau din cauza exploziei orbitoare.

— Nu puteai să mă previi? Lasă, nu-ţi răci gura de pomană... nu aud nimic.

Lara a târât-o după ea pe acoperişul turnului de pază. Celelalte surori coborau deja pe zid, profitând de puţinele clipe în care soldaţii aveau să fie la fel de surzi şi de orbi ca Bronwyn.

Urmându-le, Aren a văzut cum încă două surori îmbrăcate în uniforme maridriniene ies din turn. Una le-a făcut semn să-şi tragă glugile peste capete şi s-o urmeze, după care a gonit în jos pe scările interioare, pătrunzând în inima haosului. Aerul era plin de fum şi poarta fusese azvârlită spre interior de puterea exploziei. Câţiva soldaţi zăceau în genunchi, ţinându-se de urechile însângerate.

Dar femeile l-au condus pe Aren în altă direcţie. Au intrat în grajdul din colţul îndepărtat, unde caii se învârteau disperaţi în boxele lor. Câţiva erau înşeuaţi şi femeile au intrat repede în clădire şi s-au ghemuit.

Lara l-a târât pe Aren într-una dintre boxe şi l-a tras în jos.

— Nu mai e mult, a şoptit ea.

Într-adevăr, nişte strigăte au răsunat din cealaltă parte a zidului de piatră.

— Acolo! Au ieşit din curte!

Printre spaţiile dintre scânduri, Aren a văzut că soldaţii năvălesc în grajd, scot caii din primele rânduri de boxe şi, sărind în şei, ţâşnesc

pe uşă, galopând pe urmele a ceea ce bănuia că sunt ținte false menite să le distragă atenția.

— Acum!

Lara s-a ridicat, a apucat hățurile calului din boxă şi i le-a pus în mână. Aren s-a holbat la fiara uriaşă.

— Nu ştiu să călăresc.

— Învață! Şi ține-ți gluga peste cap!

Ferindu-se de gura plină cu dinți a calului, Aren l-a scos din boxa lui şi i-a petrecut cu grijă hățurile peste cap. Şi-a pus piciorul în scară şi doar încordarea disperată cu care se ținea de şa l-a salvat de la cădere când fiara s-a smucit deodată în lături.

— Grăbeşte-te!

Lara deja urcase în şaua altui animal, cu gluga trasă pentru a-şi ascunde fața şi părul, hainele voluminoase dând o înfățişare corpolentă siluetei sale subțiri. Avea un arc atârnat de umăr şi o tolbă cu săgeți plină ochi legată de şa.

— Mi-ar prinde bine nişte arme noi, a mârâit Aren.

— Tu ai grijă să nu cazi din şa.

Încruntându-se fioros, Aren şi-a trecut un picior peste spinarea calului şi abia a apucat să-l fixeze pe celălalt în scară, când Lara i-a dat animalului o palmă peste coapsă. Şi au pornit.

Caii au năvălit pe poarta fumegândă, tropăind zgomotos pe dalele pavajului, iar podoabele lor, precum şi uniformele călăreților, i-au convins pe soldații de pe ziduri că pornesc tot pe urma momelilor care ieşiseră galopând în oraş. Dar, dacă cineva s-a fi uitat cu atenție la Aren, ar fi înțeles imediat că nu e un soldat maridrinian, pentru că sălta îngrozitor în spinarea calului şi se ținea disperat de coama lui, cu hățurile atâr-nându-i în față, complet inutile.

Răsculații de pe străzi au sărit din calea lor. Femeile îşi conduceau cu pricepere caii pe serpentine. Din fericire, al lui Aren se ținea după ei, pentru că regele ithican nu avea nici cea mai vagă idee cum să-l manevreze şi nu putea decât să încerce din răsputeri să se țină pe spinarea lui.

— Portul probabil că-i plin de soldați! a strigat el. Probabil că au şi

ridicat lanțul. N-o să putem ieşi cu nicio corabie.

— Nu mergem în port, i-a răspuns Lara. Ai încredere că avem un plan, Aren, şi fii atent să nu cazi de pe cal.

De parcă aş mai putea vreodată să am încredere în tine! a gândit el, dar a început să plouă, punând capăt oricărei conversații. Pavajul a devenit alunecos, dar femeile nu au încetinit, deşi cailor le era greu să se țină pe picioare. Al lui Aren a alunecat şi a fost cât pe ce să cadă, făcându-i inima să-i tresară în piept şi transpirația să-i curgă în şiroaie pe spate.

În urma lor, turnul cu tobe al palatului a emis un semnal. Femeile au ciulit urechile şi Aren s-a încruntat nemulțumit, conştient că nu înțelege codul, dar bănuind că, în esență, mesajul transmite că tertipul le fusese descoperit.

— La fix! a strigat Bronwyn, iar grupul a cotit pe un bulevard principal, în direcția porții de est, făcându-şi caii să gonească până la limita puterilor.

În zare, cerul s-a aprins deodată, lumina orbitoare a unor explozibili detonați lângă poartă spulberând întunericul. Câțiva dintre cai s-au poticnit şi au făcut ochii mari, speriați de zguduitura cumplită.

În clipa în care i-a trecut țiuitul din urechi, Aren a auzit tropot de copite şi strigăte. Soldații se apropiau din toate direcțiile, grăbindu-se să le iasă în cale înainte să ajungă la poartă.

Au urmat alte bătăi de tobe şi, de data asta, Aren a recunoscut mesajul: *Poarta de est este atacată.*

Ithicanii. Ei trebuiau să fie!

— Mai repede! a strigat Lara. Trebuie să-i atragem pe toți! Caii au galopat în continuare, mânați printre clădirile
aliniate de ambele părți, transformate în nişte neguri tulburi în ploaia dezlănțuită ca un potop orbitor. În față se vedeau flăcări. Poarta era parțial cuprinsă de văpăi şi lumina incendiului dezvăluia zeci de soldați înşiruiți pe zid. Nenumărați alți soldați forfoteau dedesubt, încercând să stingă focul şi să asigure apărarea porții.

Tobele din turnul ei au repetat mesajul de dinainte.

— Ne văd! a strigat Bronwyn. Cheamă întăriri!

O săgeată a trecut pe lângă fața lui Aren şi alta a zgâriat coapsa calului Larei, care a nechezat şuierător de durere. Alte trei proiectile s-au ciocnit de zidurile caselor, ratându-şi țintele doar grație întunericului şi a ploii.

— Mai avem puțin! a strigat Lara.

Tobele şi-au reluat semnalul, dar s-au oprit deodată înainte de a-l duce până la capăt. Lângă Aren, Lara şi-a smuls gluga de pe cap şi a înălțat ochii spre acoperişuri. Aren i-a urmărit privirea şi a zărit o siluetă ascunsă în umbrele de pe o clădire din față. Aceasta a aprins un foc de semnalizare, care i-a luminat chipul. Lia.

Prietena şi garda lui personală l-a salutat scurt când au năvălit pe lângă ea, dar apoi Lara s-a întins şi a apucat hățurile lui Aren, trăgând de ambii cai pentru a-i opri. La fel au făcut şi celelalte surori şi fiarele au început să se învârtă agitate, prinse între soldații care se aliniau în fața porții şi cei care-i fugăreau din spate.

Lia a aruncat ceva în stradă.

Lumea s-a zdruncinat sub puterea unei noi explozii, caii au tresărit şi s-au cabrat, iar Aren abia a reuşit să se țină în şa când o a doua explozie a erupt în intersecția alăturată, spăr-gându-i timpanele şi înconjurând grupul din ambele direcții ca să îl ascundă în fum.

Trei dintre fete şi-au îndemnat caii pe o străduță care ducea spre nord, dar al lui Aren a luat-o în direcția opusă, tras şi condus cu ajutorul hățurilor de către Lara, care l-a îndrumat pe o alee diferită, înaintând în spatele lui Bronwyn, urmată de o altă soră.

Au străbătut întunericul aproape de nepătruns al străduței şi, ieşind pe un drum lat, au pornit înapoi în direcția din care veniseră.

Străzile erau aproape pustii, pentru că maridrinienii se adăpostiseră în locuințele lor, convinşi că Vencia se află sub atac.

— Unde naiba mergem? a întrebat Aren mânios.

— Spre vest, a răspuns Lara, privind spre strada din spatele lor. În doar câteva minute, gărzile vor relua semnalele de tobe şi ne vom trezi cu toată garnizoana pe urmele noastre.

Apoi a blestemat.

— Cresta! Bronwyn! Vine cineva!

De îndată ce avertismentul i-a zburat de pe buze, calul Larei s-a împiedicat, fiind cât pe ce să cadă, şi s-a reechilibrat cu dificultate. Sângele îi şiroia pe picioarele din spate, din locul în care fusese săgetat. Nu avea să mai poată ține pentru multă vreme pasul.

— Luați-mă de pe partea cealaltă! i-a strigat Lara lui Bronwyn. Încerc să mai câştig timp.

A oprit calul istovit lângă clădiri şi, urcându-se în spinarea lui, s-a lăsat pe vine, cu arcul atârnându-i de umăr. Apoi a sărit.

Cu riscul de a-şi pierde echilibrul, Aren a aruncat o privire în urmă şi a văzut că Lara se legăna sub un balcon. S-a cățărat. Şi-a potrivit o săgeată în coarda arcului, cu încă două între dinți, țintind soldații care-i urmăreau. Unul dintre ei a căzut de pe cal şi altul s-a apucat cu putere de umărul în care i se înfipsese o săgeată. Ceilalți au zărit-o pe Lara şi au arătat-o cu degetele, înălțându-şi la rândul lor armele, dar calul lui Aren a derapat când a cotit pe după colț şi regele ithican n-a mai putut vedea nimic.

Trebuie să mă întorc. Gândul îi răcnea în minte, dar Bronwyn i-a venit alături, genunchi lângă genunchi, şi a clătinat din cap.

— Ştie ce face. Nu te opri.

Au urcat pe strada abruptă, până când răsuflările hârâite ale cailor au devenit aproape la fel de zgomotoase precum tropotele copitelor.

Poate că a murit, şi-a spus Aren. *Poate că zace însângerată pe stradă.*

— Atunci a meritat-o, a mârâit el în sinea lui.

Totuşi, în ciuda mustrării sale, a simțit o mare uşurare când o umbră a apărut pe acoperişurile clădirilor din față. Lara a sărit într-un balcon şi de acolo în stradă, unde s-a rostogolit, ca apoi să se ridice într-o fracțiune de secundă şi s-o ia la goană.

Bronwyn a galopat spre ea şi, în ultima clipă, Lara s-a apucat de una dintre scările şeii ei. A sărit, apoi şi-a petrecut piciorul peste spinarea calului. Bronwyn i-a prins mâna liberă şi a ajutat-o să se aşeze.

Tobele au început să bată un semnal nou, iar sunetul bubuitor le-a fugărit pe străzi.

Poarta de vest abia dacă îşi merita numele, pentru că nu era decât o fantă zăbrelită deschisă în zid, prin care se pătrundea pe o cărare îngustă, drumul ducând la o prăpastie abruptă, înălțată deasupra țărmului. Acolo nu existau locuri de acostare; singura cale de a ajunge la vreo corabie ar fi fost să înoate până la ea. Aren putea s-o facă. Fără probleme. Dar Lara şi cele două surori ale ei...

Şi-au continuat urcuşul pe străduțele întortocheate, zorin-du-şi caii rămaşi fără aer şi aproape epuizați. Poarta s-a ivit în față, o hersă de oțel îngustă, păzită de şase soldați bine înarmați.

— Nu ştim parola, a spus Cresta, cealaltă soră, venind alături de Aren, iar grupul lor a încetinit, mergând întâi la trap şi apoi la pas. Spune-le că turnurile cu tobe au fost compromise, dar că am primit rapoarte despre apariția unor corăbii ithicane dincolo de dig. Trebuie doar să ne apropiem de ei îndeajuns cât să-i putem elimina.

— Opriți-vă şi prezentați-vă! a strigat un soldat.

Aren şi-a dres glasul şi s-a străduit să-şi moduleze vocea suficient cât să imite accentul maridrinian.

— Turnurile cu tobe sunt compromise! a strigat el, alunecând într-o parte de pe spinarea calului, cu picioarele străbătute de junghiuri.

— Parola! a strigat bărbatul, ridicându-şi arcul şi țintind o săgeată asupra pieptului lui Aren.

— Parola a fost compromisă, nerodule! a strigat Aren, improvizând. Ithicanii au aflat-o. Cum naiba îți închipui că au reuşit să intre şi să iasă din haremul regelui?

Soldatul s-a încruntat, dar nu şi-a coborât arma, iar camarazii lui au rămas cu mâinile pe mânerele săbiilor.

— Am primit rapoarte legate de apariția unor corăbii ithi-cane dincolo de dig. Conform ultimelor veşti veridice, ştim că regele ithican se îndreaptă spre poarta de sud. Ar putea să înconjoare oraşul şi să coboare pe faleză până la apă fără să bănuiți nimic, deştepților!

Bărbatul şi-a lăsat arcul în jos, dar, când Aren a făcut un pas spre el, a clătinat din cap.

— Fă-mi pe plac, prietene. Care-i parola în noaptea as... A tăcut

deodată, cu un pumnal înfipt în gât.

Lara şi surorile ei au atacat, dezlănțuind o furtună scânteietoare de oțel. După ce a luat sabia scăpată de primul bărbat, Aren a sărit la luptă şi a doborât un soldat, folosindu-i apoi arcul pentru a trage în altul, care încerca să fugă pe lângă zid.

Lupta s-a încheiat în doar câteva minute, dar din spate se apropiau în goană cai. Întăriri.

Când s-a întors, Aren a văzut că surorile deja ridicaseră pe jumătate hersa şi toți patru s-au rostogolit pe sub vârfurile de fier parțial înălțate, lăsând o sabie înfiptă în lanțul mecanismului de ridicare, astfel încât să încetinească înaintarea celor care îi urmăreau.

Au străbătut cu atenție poteca întunecată, până când au ajuns la o răscruce, de unde o cărare cobora spre golf şi alta urca pe versantul abrupt. Aren a auzit freamătul valurilor, iar în aer a distins mirosul sărat al apei. De luni întregi nu mai văzuse marea. N-o mai auzise. Nu-i mai inspirase parfumul pur, ferit de duhoarea oraşului. În câteva ore avea să ajungă înapoi în Ithicana.

Dar Lara trăgea de el în direcția opusă.

— Pe aici.

Aren a refuzat să se mişte.

— Aren, nu ne aşteaptă nicio corabie. Nicio barcă, a şuierat ea. A fost doar un tertip. Ne aşteaptă cai odihniți într-un crâng din apropiere.

Nu voia să meargă cu ea. Nu voia nici să se apropie de ea, nu doar din cauza faptelor ei, ci şi pentru că, alături de Lara, Aren nu se putea încrede în propriile instincte.

— Unde să mergem cu ei?

— La locul de întâlnire, unde am lăsat provizii, a răspuns ea, privind cu o nelinişte evidentă în urmă, pe poteca care ducea în oraş. Trebuie să ne grăbim!

— Nu merg nicăieri cu tine, Lara. Mă întorc în Ithicana.

Pentru că putea să se întoarcă singur. Putea să călătorească de-a lungul coastei, până când va reuşi să fure un vas şi să pornească spre casă.

— Nu fi prost! a izbucnit ea, înfuriindu-se deodată. Ne pregătim de săptămâni întregi pentru evadarea asta şi tu vrei să ne iroseşti toată munca!

— N-am încredere în tine! s-a răstit el. Nici în planurile tale. Ți-am spus că nu vreau să te mai văd. Că o să te omor. Ai noroc că nu te arunc în prăpastie.

— Încearcă numai, nemernic nerecunoscător ce eşti! s-a răstit Bronwyn, dar Lara i-a făcut semn să se liniştească.

— Nu-ți reproşez că nu ai încredere în mine, a spus ea. Dar încrede-te, mai bine, în sora ta. În bunica ta. În Jor. În toți ithi-canii care şi-au pus toate speranțele în planul ăsta. Ai încredere în ei.

Cu inima chinuită de indecizie, Aren s-a strâmbat la ea, furios. Deşi Lara nici n-ar fi putut să-l vadă pe întuneric.

— Când am ajuns în Eranahl, *singurul* motiv pentru care Ahnna mi-a cruțat viața a fost faptul că Ithicana ar fi avut şanse mai mari să te salveze cu ajutorul meu. Şi mi-a spus răspicat că, după ce vei fi eliberat şi te vei întoarce acasă, mă va ucide dacă voi mai pune vreodată piciorul în Ithicana. Te rog, măcar de data asta, dovedeşte-mi că ai o fărâmă *cât de mică* din pragmatismul ei.

Cum naiba ajunsese Lara în Eranahl? a fost primul gând care i-a fulgerat în minte lui Aren, dar l-a alungat.

— Fie!

— Urcați-vă, idioților! a exclamat Cresta, urmărind cărarea care ducea înapoi în Vencia. Aproape că au ajuns.

Scrâşnind din dinți, Aren a început să se cațăre pe versant, căutând puncte de sprijin în întuneric doar cu ajutorul simțului tactil. Dedesubt s-a auzit un tropăit de ghete, al soldaților care porniseră în fugă pe urmele lor după ce îşi găsiseră camarazii ucişi. *Mai repede!*

— Se cațără după noi!

Strigătul s-a auzit de dedesubt şi, după o clipă, Aren a auzit şfichiurile unor corzi de arc şi mai multe săgeți au ricoşat de versant.

A tresărit când una s-a înfipt în pământul stâncos aflat la doar câțiva centimetri de mâna lui şi alta i-a atins călcâiul ghetei.

Dar mai aveau puțin.

Atunci i-a răsunat un țipăt de durere în urechi.

— Bronwyn! a exclamat Lara.

Aren a privit printre picioare şi a văzut că o siluetă alunecă pe versant, oprindu-se la vreo cinci metri sub el.

— Mergeți! a strigat Bronwyn. Luați-l de aici!

— Nu te părăsesc!

Aren a auzit că Lara porneşte în jos şi a ezitat.

— Nu! a şuierat Bronwyn. Dacă vă prind sau vă omoară pe tine şi pe Aren, atunci tata a învins! Va scăpa nepedepsit pentru tot ce ne-a făcut. Pentru toate faptele la care ne-a silit. *Te rog,* Lara! Trebuie să lupți în continuare!

Aren a simțit că Lara se opreşte sub el şi că ia o hotărâre. A intuit-o în inima sa.

Dar nu mai voia ca oamenii să moară de dragul lui.

— Urcă până în vârf şi apără-mă cu arcul! i-a spus Crestei, pornind apoi în josul versantului.

Lara a încercat să-l apuce de braț când a trecut pe lângă ea, dar Aren i-a dat peste mână.

— Urcă naibii şi ținteşte ca lumea!

I-au trebuit câteva secunde ca să ajungă la Bronwyn, care gâfâia din cauza durerii.

— Unde?

— În umărul drept, a răspuns ea încordată. Pleacă! Nu-i lăsa să mai tragă săgeți norocoase.

Ignorând-o, Aren şi-a strecurat capul şi umărul pe sub brațul ei sănătos.

— Ține-te bine!

Bronwyn s-a apucat mai strâns şi i-a înconjurat talia cu picioarele, icnind încet când şi-a mişcat umărul rănit.

Corzile unor arcuri au zvâcnit deasupra, schimbând săgeți cu soldații, şi țipetele de durere dinspre baza versantului au dovedit că Lara şi Cresta îşi nimeresc mult mai bine țintele. Aren a ignorat toate zgomotele şi a început să se cațăre, scrâşnind din dinți din cauza greutății suplimentare pe care o purta şi echilibrându-se cu

dificultate, dezavantajat de puterea lui împuținată. A simțit că sângele fierbinte al lui Bronwyn îi îmbibă hainele şi că mirosul puternic îi pătrunde în nări, dar tânăra se ținea strâns.

O săgeată a ricoşat de stâncă, fix lângă fața lui, şi Aren a auzit vag că unii soldați încep să se cațăre după ei, dar nu s-a uitat în jos. Nu s-a uitat nici în sus, ca să vadă cât mai are de urcat.

— Te-am prins!

Vocea Larei. Atunci Bronwyn i-a dat drumul şi surorile ei au tras-o în sus.

Aren s-a apucat de marginea prăpastiei şi s-a urcat peste ea, ținând capul plecat în eventualitatea în care celor de jos le-ar mai fi rămas săgeți.

Apoi toți au luat-o la fugă pe terenul accidentat, cât au putut de repede, împiedicându-se de bolovani şi de tufe, printre care Lara a târât-o şi pe Bronwyn.

— Fugiți înainte şi luați caii! i-a şoptit Lara Crestei. Vor ajunge în câteva minute în vârful versantului şi probabil că deja au trimis ordin călăreților să înconjoare oraşul pornind de la poarta de sud. Trebuie să ne mişcăm repede.

Cresta a dispărut în întuneric şi Aren le-a ajuns din urmă pe Lara şi pe Bronwyn, lăsându-şi mâna pe spatele fetei din urmă. Era năclăit de sânge.

— Rahat! a blestemat el, luând-o în brațe. Ți-a mai rămas vreo săgeată?

— Trei, a răspuns Lara. Dar pot să-i omor şi fără ele. Numai să-mi lăsați un cal.

Spunând acestea, a făcut cale întoarsă.

22. LARA

LUCRURILE *NU* DECURGEAU conform planului.

Lara s-a întors într-o tăcere desăvârşită pe drumul pe care venise, ținându-şi arcul lejer în mână şi ciulind urechile după soldații care-i urmăreau.

Când a auzit nişte bufnete surde de ghete, s-a mutat pe o parte a cărării şi a numărat soldații care au trecut în pas alergător pe lângă ea, cu săbiile în mâini. *Şase.* Şi în curând aveau să apară şi mai mulți.

Sărind în spatele lor, a tras săgeți în spinările a trei dintre soldați, apoi s-a ascuns printre umbre când ceilalți au strigat alarmați şi s-au grăbit să se pună la adăpost. Scoțând un pumnal, Lara s-a furişat încet pe lângă stânci, având grijă să nu fie auzită, şi s-a oprit, ascultând atent.

Nimic.

Dar o adiere i-a atins obrazul, purtând un iz greu de transpirație. Cu un zâmbet pe buze, Lara s-a ghemuit până aproape de pământ şi a înaintat cu nasul în vânt, oprindu-se când a zărit o stâncă mare în spatele căreia soldații ar fi fost feriți de săgeți. A aruncat o piatră în tufişurile din depărtare şi a observat mişcările discrete cu care bărbații şi-au întors capetele după ea.

Aruncând încă o piatră, a făcut câțiva paşi iuți înainte să arunce pumnalul.

În loc de țipete, un bufnet înfundat i-a confirmat precizia aruncării şi, scoțându-şi sabia, Lara a renunțat la furişat şi a sărit la atac.

Soldații şi-au ridicat armele, pregătiți s-o întâmpine, iar zăngănitul metalic a răsunat în noapte. Lara s-a năpustit asupra unuia dintre ei şi s-a ferit de loviturile celuilalt soldat, care încerca s-o înjunghie în spate, ademenindu-l tot mai aproape, până când bărbatul a năvălit spre ea. Atunci Lara a sărit în lături şi l-a lăsat să-şi înjunghie camaradul în piept, după care imediat i-a separat brațul de trup.

Soldatul a urlat şi a căzut, ținându-se de ciotul însângerat al brațului, dar Lara i-a tăiat gâtul cu vârful sabiei, curmând întâi

glasul lui şi apoi pe cel al camaradului său muribund. Şi-a recuperat pumnalul din trupul celui de-al treilea soldat şi, de îndată ce s-a ridicat, a auzit tropote de cai.

Gărzile de la poarta de sud.

Blestemând, a luat-o la fugă spre crângul în care erau ascunşi caii. Aşa cum conveniseră, îi rămăsese un cal şi Lara a sărit în şa, i-a dat pinteni şi a pornit spre soldații care se apropiau.

Pentru că Bronwyn era rănită şi Aren era de-a dreptul incompetent călare, trebuia să-i momească pe urmăritori departe de ei. Să le ofere răgaz să ajungă la Sarhina, care avea provizii.

Şi-a tras gluga de pe cap, apoi şi-a desprins banda din jurul părului şi l-a lăsat să i se reverse pe spate. Astfel, chiar şi pe întuneric, soldații aveau s-o poată identifica.

Zburdând pe drum, a aşteptat să le zărească grupul înainte de a-şi opri calul. L-a îmboldit să se învârtă în cerc, ca şi când s-ar fi rătăcit. Ca şi când ar fi intrat în panică. Apoi a lăsat hățurile pe umărul animalului şi a năvălit înapoi pe drum, zâmbind sumbru când a văzut că soldații o urmăresc.

Ploaia se oprise, dar drumul era noroios, apa murdară îi împroşca armăsarul şi picioarele în timp ce-i conducea pe soldații tatălui ei departe de Aren şi de surorile sale, spre o aşezare mică aflată într-un golf la vest de Vencia. Calul a coborât alunecând pe cărarea înclinată spre casele de piatră împrăştiate pe versantul țărmului, cu ferestrele luminate de lămpi. Doar câțiva oameni umblau pe străduțe. Au făcut ochii mari şi au sărit din calea Larei, lăsând-o să galopeze mai departe spre dana mică de care erau legate bărcile de pescuit.

— Aşteptați! a strigat ea, destul de tare încât s-o audă jumătate de sat. Vin... nu mă lăsați aici! Aren, nu mă lăsa!

Ajungând pe dană, a sărit de pe spinarea calului, a dezlegat pripoanele bărcilor şi le-a împins în larg pentru a crea haos. Auzind că soldații se apropie, s-a lăsat sub debarcader, unde s-a scufundat aproape cu totul în apă şi s-a ținut strâns cu degetele de pontonul incrustat cu scoici.

Valurile trăgeau de ea şi o spaimă veche şi familiară i s-a aprins în

piept. Dacă i-ar fi alunecat mâinile? Dacă refluxul ar fi tras-o în larg? Dacă sub suprafața apei pândeau rechini?

— O vedeți? a strigat un soldat.

A venit alergând pe dană împreună cu câțiva camarazi.

— Era calul ei!

Tot mai mulți soldați au năvălit pe urma lui, călcând apăsat şi acoperind răsuflările sacadate ale Larei. S-au dus în capătul îndepărtat, iar tânăra şi-a imaginat că soldații privesc în largul mării întunecate, în căutarea vreunei bărci.

— Am găsit martori care susțin că striga cuiva de aici, a spus un bărbat, trecând pe deasupra ei, cu silueta neguroasă vizibilă prin golurile dintre scânduri. Că a strigat cuiva s-o aştepte. A pomenit numele ithicanului.

Ofițerul a înjurat.

— Sunt pe apă. Aprindeți semnalele pentru navele de patrulare. Dacă marina nu-i prinde în curând, au să ne scape. Chemați nişte pescari ca să ne ajute cu căutările.

Lara a aşteptat ca soldații să se întoarcă la țărm, apoi a pornit încet pe sub dană, strecurându-şi degetele printre scânduri şi apucându-se de ele, conştientă că trebuie să se grăbească. În zori, urmăritorii aveau să ajungă repede la concluzia că Aren şi surorile ei nu trecuseră pe aici şi tatăl ei avea să intuiască şiretlicul. Trebuiau să plece până atunci.

Ajungând la țărmul stâncos, Lara s-a târât prin apa care îi ajungea până la genunchi, tresărind de fiecare dată când un val îi trecea peste cap. Mâinile şi genunchii îi sângerau din cauza pietrelor tăioase, dar nu putea risca să se ridice în picioare în apropierea grupului de soldați.

Şi tot mai mulți soseau clipă de clipă. Nu erau proşti. Aveau să cerceteze toate bărcile de-a lungul coastei, iar pe Lara nu ar fi mirat-o dacă ar fi adus şi copoi ca să-i ajute în căutare.

Convingându-se că s-a îndepărtat suficient şi că nu o să fie văzută, Lara a urcat pe plajă şi a tresărit din cauza zgomotelor scoase de ghetele ude, care păreau să răsune până departe în noapte. Înaintând

pe la marginea satului, a urcat în fugă versantul şi a luat-o spre est, păstrând o distanță de vreo zece paşi față de drum, până când a ajuns la un pod care traversa un pârâu şi a auzit susurul apei. A început din nou să plouă şi, din când în când, un fulger lumina cerul. Şi-a continuat drumul urcând pe lângă pârâu, în căutarea petelor de culoare aproape insesizabile ale algelor luminoase după care trebuia să se orienteze.

Şi doar când le-a găsit şi-a îngăduit să se întrebe dacă Bronwyn scăpase cu viață. Dacă vreuna dintre surorile ei fusese rănită. Dacă fuseseră omorâte.

O chinuiau remuşcările. Înțeleseseră pericolul când conveniseră s-o ajute, dar totuşi ajunseseră în situația asta din cauza ei. Lara le salvase viețile ca acum să le rişte din nou.

Iar Aren?

I s-a făcut rău când s-a gândit la el. Când şi-a amintit cum se uitase la ea, cu ce ură îi vorbise! Nu avusese niciun motiv să se aştepte la altceva, dar totuşi sperase.

Urmând semnele discrete ale algelor şi ştergându-le din mers, Lara a urcat dealul cu brațele şi picioarele grele ca de plumb, tot mai obosită din cauza nenumăratelor răni mici care o secau de puteri.

Ajungând la intrarea unei peşteri mici, a văzut caii priponiți într-o parte. Şi petele de sânge de pe pietrele de sub picioarele ei, care continuau spre interior. *Să fie toți în viață,* s-a rugat ea. *Să fii aici, Aren, te rog!*

— Femeie-vânător! a spus ea, răguşită, apoi a adăugat, înghițind în sec: Sunt Lara.

Apoi a intrat în peşteră, întâmpinată imediat de o voce tăioasă şi familiară.

— Ei bine, se pare că aştrii chiar *nu* ne sunt favorabili în noaptea asta, dacă încă eşti în viață.

23. AREN

DUPĂ ZECE MINUTE de mers călare, au trebuit să se oprească ca s-o lege pe Bronwyn de armăsarul ei.

— Scoate-o! a bâiguit ea. Mă doare.

— Doar săgeata te împiedică să sângerezi până la moarte. Dar Aren îi înțelegea durerea, pentru că nu era deloc străin de asemenea răni.

— Ți-o scoatem imediat ce ajungem la loc sigur. Dacă Bronwyn avea să reziste până atunci.

Cresta ducea de hățuri calul surorii ei, care stătea aplecată peste grumazul armăsarului, dar, chiar şi pe întuneric, Aren observa cum Cresta se uită iar şi iar înapoi, oprindu-se din când în când pentru a-i lua pulsul lui Bronwyn. Era cu mintea în altă parte.

— Unde mergem? a întrebat el în cele din urmă. Şi cu cine ne întâlnim?

— Mai sus, lângă râu, e o peşteră mică. Acolo o s-o găsim pe sora noastră, Sarhina, de la care tu şi Lara o să luați proviziile care vă trebuie pentru călătorie.

— Până unde trebuie să călătorim mai exact?

Ura faptul că nu cunoaşte planul. Că trebuia să urmeze indicațiile lor, după ce toată viața fusese un conducător.

— O să-ți explice Lara când ne revedem.

— Poate că n-o să ne revedem. Poate că a murit. Cresta a râs încet.

— Sunt atât de recunoscătoare că nu trebuie să merg cu voi. Nu există nimic mai cumplit decât să fii a cincea roată la căruță pe lângă doi iubiți certați.

— Nu mai e *iubita* mea, a răspuns Aren printre dinți. Singurul ei răspuns a fost un pufnet amuzat, ca şi cum conflictul dintre el şi Lara ar fi fost o simplă neînțelegere cu privire la decorul unei încăperi.

— Cum spui tu, Majestate. Dar să nu-ți închipui că ai să scapi atât de uşor. Lara n-o să se lase ucisă de soldații tatei. Femeia aia e

imposibil de omorât - de aceea îi spunem *Gândăcel* - şi chiar şi numai faptul că încă nu ne-a prins nimeni dovedeşte că toate merg precis după planul ei.

În clipa aceea, Bronwyn a gemut, iar Aren i-a dat pinteni calului şi a tras cu stângăcie de hățuri până când s-a apropiat de ea, împroşcându-şi pantalonii cu apa din râu. S-a aplecat spre ea, apoi şi-a apăsat degetele pe gâtul ei şi a descoperit că are pulsul slab şi pielea rece.

— Trebuie să ne grăbim.

Din pricina întunericului, caii puteau înainta numai lent în sus pe râu, ca să nu alunece pe pietre. La pas, Aren ar fi mers de două ori mai repede, dar nu şi dacă ar fi cărat-o pe Bronwyn. Era epuizat, trupul lui nu mai era obişnuit cu eforturi atât de intense, iar realitatea îl supăra îngrozitor. Îl supăra faptul că se simte slab, după ce toată viața lui fusese puternic.

A zărit lumina familiară a algelor înaintea Crestei şi, la vederea lor, a simțit o încordare în piept. Erau o fărâmă din Ithicana, o dovadă a faptului că poporul lui e implicat în această etapă a planului.

Cresta a descălecat repede şi a priponit caii, în timp ce Aren a dezlegat-o pe Bronwyn. Coborând-o uşor din şa, a purtat-o spre peşteră.

— Femeie-vânător! a strigat Cresta şi, după o clipă, s-a ivit o femeie însărcinată, cu părul negru şi lung, cu o sabie într-o mână şi cu un pumnal în cealaltă.

— Bronwyn a fost nimerită de o săgeată.

— La naiba!

Femeia însărcinată, care Aren bănuia că e Sarhina, şi-a pus deoparte armele şi s-a apropiat cu paşi mari de ei. Apoi a încremenit.

— Unde-i Lara?

— Îi îndrumă departe pe urmăritori, a răspuns Cresta. Vine şi ea în curând.

— Intrați!

Aren a intrat în peşteră cu Bronwyn şi s-a oprit deodată la vederea unui chip cunoscut.

— Nana?

Stătea în picioare, ținând şi ea arme, dar, când l-a văzut, maceta i-a căzut din mână, zdrăngănind pe podeaua peşterii. O veşnicie parcă n-a spus nimic, apoi a şoptit:

— Eşti în viață. Eşti aici. Slavă Domnului Atotmilostiv... Şi lacrimile i-au şiroit pe obraji.

În toată viața lui, Aren nu-şi văzuse niciodată bunica plângând. Nici măcar când tatăl lui, propriul ei fiu, se pierduse pe mare.

Apoi Nana a văzut-o pe Bronwyn şi, ştergându-şi lacrimile, şi-a venit imediat în fire.

— Adu-o aici!

— O săgeată i-a străpuns umărul, a spus el, întinzând-o pe tânără pe jos. A pierdut mult sânge.

Nana doar a mormăit şi, scoțând un pumnal, i-a tăiat hainele lui Bronwyn.

— Of, Bronwyn...

Femeia însărcinată l-a înghiontit pe Aren până când i-a făcut loc şi, aşezându-se încet, a luat-o de mână pe sora ei.

— De ce te răneşti mereu doar tu?

Săgeata îi trecuse cu totul prin umăr şi vârful îi lucea însângerat în lumina focului. Cresta apăruse de cealaltă parte a ei şi o privea îngrijorată, cu chipul palid.

— O să-şi revină? Nana n-a răspuns.

— Aren, rupe vârful ăsta şi stai de veghe afară. Du-te şi tu cu el, a adăugat ea, aruncându-i o privire înnegurată Sarhinei.

— Să se ducă Cresta.

— Cresta rămâne aici, i-a întors-o Nana. Am nevoie de o asistentă şi, spre deosebire de tine, ea ştie să-mi urmeze indicațiile.

Hotărât să ignore înfruntarea dintre ele, Aren s-a aplecat şi a rupt vârful săgeții, făcând-o pe Bronwyn să geamă, dar nimic mai mult. După ce l-a aruncat în lături, s-a ridicat şi exact atunci o voce răguşită a strigat de afară:

— Femeie-vânător! Apoi:

— Sunt Lara.

Aren a fost copleşit de uşurare când soția lui rătăcitoare a intrat în peşteră. Gâfâielile sacadate îi înălțau şi îi coborau umerii, era udă leoarcă, cu părul de culoarea mierii atârnat lins şi încâlcit peste umeri. Avea o vânătaie viorie pe un obraz, pantalonii i se rupseseră la genunchi şi pielea de dedesubt era însângerată. Şi totuşi, când Lara şi-a ridicat ochii la el, lui Aren i s-a oprit inima.

Vocea Nanei l-a readus în prezent.

— Ei bine, se pare că aştrii chiar *nu* ne sunt favorabili în noaptea asta, dacă încă eşti în viață.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc.

Privirea Larei a zburat la Bronwyn şi, la vederea surorii ei, a strâns din buze.

— E... ?

— E în viață, dar la limită. Spală-te pe mâini şi vino să mă ajuți. De data asta, s-ar putea să fii şi tu bună de ceva.

Fără niciun cuvânt, Lara a trecut pe lângă el şi Aren s-a repezit de-a dreptul spre ieşirea din peşteră. Îşi simțea pieptul prea încordat, nu-i ajungea suficient aer în plămâni şi abia când a ajuns sub cerul înnorat, iar ploaia caldă i-a spălat transpirația de pe fața înălțată spre boltă, i s-au relaxat muşchii îndeajuns încât să inspire adânc.

Cresta a trecut pe lângă el.

— Mă duc în cercetare.

Silențioasă ca orice ithicană, a dispărut asemenea unei stafii în noapte, printre copaci.

Un scâncet de durere s-a auzit din peşteră, un semn că lui Bronwyn îi fusese scoasă săgeata din umăr, însă Aren s-a îndepărtat şi a coborât colina, pentru că nu voia să asculte. Nu voia să simtă nimic.

— Deci tu eşti regele Ithicanei.

Aren a tresărit, surprins. S-a întors şi a dat cu ochii de Sarhina, care apăruse lângă el cu părul negru udat de ploaie. Deşi părea să fie în ultimele săptămâni de sarcină, se mişcase la fel de silențios precum Cresta. Douăsprezece. Silas făurise douăsprezece astfel de arme. Şi Aren bănuia că abia acum înțelege bărbatul acela cât de periculoase sunt.

— Am fost.

Sarhina a oftat exasperată.

— Te rog, n-o face pe îmbufnatul! Sora mea stă să moară în peşteră şi nu-mi arde de tânguieli inutile.

— Inutile?

Vocea îi era plină de venin, dar nu s-a sinchisit să şi-o tempereze.

— Ithicana încă n-a fost cucerită. Eranahlul a rezistat tuturor atacurilor şi, din câte înțeleg, majoritatea civililor voştri au reuşit să se refugieze pe insulă înainte de sosirea soldaților tatei.

Aren ştia asta. Ştia că cei mai mulți dintre ei sosiseră acolo doar cu hainele de pe ei şi că doar soldații de carieră ai Ithicanei rămăseseră pe celelalte insule pentru a se împotrivi forțelor maridriniene. Luni întregi trăise în sălbăticie împreună cu cei rămaşi din garnizoana de pe Insula Midwatch, dormind pe pământ şi mâncând doar ce reuşeau să vâneze sau să culeagă din junglă, luptându-se totodată cu soldații care trăiau în casele lor şi mâncau regeşte din proviziile transportate prin pod.

— Şi ce-ți închipui că mănâncă civilii ăia acum? Sarhina l-a privit netulburată în ochi.

— Trăiesc din rații, evident. Motiv pentru care trebuie să acționăm repede. Sora ta îndeplineşte prima parte a planului Larei şi, acum că eşti liber, putem începe şi a doua parte. Jur că îți vei recăpăta tronul. Tatăl meu a supărat pe cine nu trebuie când ți-a supărat soția.

— Nu-i spune aşa.

— De ce nu? E adevărul.

— Pentru că e o mincinoasă şi o trădătoare căreia merită să i se taie gâtul, de aia!

Deodată, Aren s-a trezit întins pe spate, cu lama unui pumnal apăsându-i jugulara.

— Dă-mi voie să mă fac înțeleasă, Majestate, a şuierat Sarhina, iar în întuneric nu i s-a mai văzut decât albul dinților. N-o să mai vorbeşti niciodată aşa despre sora mea, altfel o să te trezeşti chiar tu cu gâtul tăiat. Ai înțeles?

Aren a privit-o cu mânie, fără să răspundă. Lama pumnalului l-a

apăsat mai tare şi un strop de sânge i-a alunecat pe gât.

— Nu însemni nimic pentru mine. Eşti un nimic. Eu şi surorile mele am acceptat să te ajutăm doar pentru că te iubeşte *Lara,* iar noi o iubim pe ea. Ca să nu mai spun că-i datorăm viețile noastre.

Şi-a relaxat uşor mâna pe pumnal şi Aren s-a întrebat cum s-o arunce de pe el fără să-i rănească copilul.

— N-ai idee câte a îndurat, a continuat ea. Câte am îndurat toate la cheremul tatei şi al lui Serin şi al tuturor celorlalți. *Cincisprezece* ani nenorociți în care ne-au spălat pe creier, ca să ne convingă că poporul nostru moare de foame din cauza Ithicanei. Ne-au bătut şi ne-au flămânzit şi ne-au transformat în ucigaşe şi în tot timpul ăsta ne-au şoptit că fac totul pentru a salva Maridrina de *tine.* Că trebuie să suferim din cauza *ta.* Că eşti un demon odios, căruia nu-i pasă de suferința pe care le-o provoacă unor oameni nevinovați doar pentru a-şi satisface lăcomia!

Vorbea cu furie şi Aren şi-a spus că ar fi fost nesăbuit s-o provoace. Dar nu şi-a putut stăpâni izbucnirea:

— Lara a văzut adevărul după doar câteva zile petrecute în Ithicana. Realitatea i-a apărut clar înaintea ochilor iar şi iar, însă tot a ales să creadă minciunile tatălui vostru şi să mă trădeze!

— A ales?

Cuvintele i-au şuierat Sarhinei printre dinți.

— Cum poți să fii atât de prost încât să nu pricepi că minciunile lui au fost ca o otravă? De pe urma căreia n-o să ne vindecăm *niciodată* cu adevărat. Şi eu ştiu adevărul. L-am văzut cu ochii mei, însă adesea mă trezesc noaptea în delir şi-mi redescopăr ura față de Ithicana, ca şi când n-aş fi scăpat nicio clipă de ea.

La fel de subit cum îl atacase, Sarhina a țâşnit în picioare, apoi şi-a masat spatele chiar deasupra şoldurilor. Privind-o cu prudență, Aren s-a ridicat şi şi-a atins gâtul unde îl ustura pielea.

— Lara a făcut o greşeală, a spus ea obosită. Dacă ar fi avut mai multă încredere în tine şi ți-ar fi spus întregul adevăr, nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea. Dar înțelege, te rog, că până şi încrederea pe care i-ai câştigat-o e de-a dreptul miraculoasă. Şi ea e

victima intrigilor tatei, ca tine, ca Ithicana. Dar, spre deosebire de tine, ea refuză să-i cedeze victoria. Lara a rămas regina Ithicanei, chiar dacă tu ai renunțat să fii regele ei.

Fără niciun alt cuvânt, Sarhina s-a întors în peşteră, lăsân-du-l în ploaie. După câteva minute, Lara a apărut la intrare şi s-a oprit. Apoi a venit la el.

— Cum se simte Bronwyn?

— Am oprit sângerarea, dar e foarte slăbită. Abia mâine o să putem şti sigur dacă o să-şi revină şi, chiar şi atunci, rămâne riscul ca rana să se infecteze.

Şi-a apăsat degetele pe tâmple, trădându-şi epuizarea şi efortul cu care îi îndepărtase pe urmăritorii lor, iar Aren şi-a stăpânit imboldul de a-i masa ceafa acolo unde ştia că Larei i se încordează mereu muşchii.

— Va supraviețui, a spus el. E o luptătoare. Lara şi-a luat mâinile de pe față şi s-a uitat la el.

— Mă mir că-ți pasă de ea.

Bineînțeles că-mi pasă... Nu sunt ca tine! i-a venit lui să exclame, dar s-a mulțumit să răspundă:

— Nu sunt în conflict cu surorile tale.

— Nici cu cea care a fost cât pe ce să-ți taie gâtul?

Şi-a întins o mână spre gâtul lui, dar Aren i-a îndepărtat-o cu o lovitură puternică.

— Nu mă atinge!

Strângându-şi brațele pe lângă trup, Lara a făcut un pas în spate.

— Sarhina spune că ai târât-o şi pe Ahnna în planul ăsta al tău, a spus el. Unde e? Ce face? Şi unde mai exact îți închipui că o să merg cu tine?

— Ahnna e în drum spre Harendell, a răspuns ea. S-a dus să-şi îndeplinească angajamentul luat prin Tratatul de Cincisprezece Ani şi să ceară ajutorul Harendellului pentru readucerea Insulei Northwatch sub stăpânirea noastră. Şi-a întors capul într-o parte.

— Adică sub stăpânirea *ta.* Lui Aren i-au înghețat

mâinile.

— Le-ai trimis-o pe sora mea de dragul unui tratat care nu mai există? Nu are nicio putere acolo. Niciun aliat. Pot să facă ce vor cu ea.

Aren i-a întors spatele, căutând disperat o cale să o oprească pe Ahnna înainte să fie prea târziu.

— S-ar fi purtat bine cu ea doar ca să obțină termeni comerciali favorabili pe pod. Pe un pod pe care Ithicana nu-l mai stăpâneşte! În ochii lor, Ahnna n-are nicio valoare.

Nici Ithicana nu mai avea vreo valoare. Dacă Harendellul şi-ar fi propus să cucerească Insula Northwatch de la Maridrina, probabil că ar fi reuşit. Dar n-ar fi avut niciun motiv să nu o păstreze sub conducere proprie.

— E un plan prostesc.

Lara a tăcut câteva clipe, apoi a spus:

— Nu sunt de acord. După ce ne-am despărțit, am petrecut luni întregi în Harendell. Regatul ni se va alătura fără ezitare, dar doar dacă vei îndeplini la rândul tău promisiunea la care ne-am angajat.

— Şi anume?

— Una e ca Harendellul să cucerească Insula Northwatch. Ar fi cu totul altceva să traverseze Mările Furtunoase ca să cucerească Insula Southwatch de sub nasul Maridrinei. Trebuie să găsim încă un aliat.

Lui Aren i s-a strâns inima pentru că a *înțeles* ce are de gând să facă Lara. Şi totodată a înțeles că e o nebunie să viseze la o asemenea realizare.

— Motiv pentru care, a continuat Lara, noi doi vom porni spre sud ca să îndreptăm relația dintre Ithicana şi împărăteasa Valcottei.

24. LARA

VENISERĂ ZORII ŞI cerul, care se înseninase în timpul nopții, era scăldat de luminile strălucitoare rozalii, portocalii şi aurii ale răsăritului, dar Lara nu putea admira frumusețea priveliştii. Stătea afară, lângă intrarea în peşteră, ciugulind dintr-un colț de pâine, deşi nu avea poftă de mâncare. Nu dormise mai deloc.

Cum săfi dormit, când Bronwyn era în pragul morții din cauza unei răni suferite pentru că Lara o implicase în dezastrul ăsta? De fiecare dată când adormise, Lara se trezise agitată, convinsă că sora ei nu mai respiră. Convinsă că o pierduse. Că o omorâse, la fel de sigur cum o omorâse pe Marylyn.

Şi Aren doar îi îngreuna situația. După ce-i explicase planul, el făcuse tot posibilul să se țină cât mai departe de ea în peştera mică şi refuzase să-i întâlnească privirea, preferând să se uite ore în şir în inima focului plăpând.

Încă din noaptea în care fusese exilată din Ithicana, remuşcările îi erau tovarăşe nedespărțite, dar acum reînviau cu îndârjire, provocându-i dureri în stomac. Făcuse atât de mult rău! Chiar dacă i-ar fi reuşit planul, chiar dacă Ithicana ar fi încheiat alianțe şi ar fi recucerit podul, un asemenea rău n-ar fi putut fi îndreptat.

— Eşti gata?

Sarhina i-a venit alături şi i-a dat o cană de tablă plină cu un lichid fierbinte.

— Mă urăşte.

Fără să vrea, o lacrimă arzătoare i-a curs pe obraz, însă Lara s-a grăbit să şi-o şteargă cu furie.

— Credeam...

A tăcut deodată, clătinând din cap.

— Nu ştiu ce credeam.

— Că o să te ierte pentru că i-ai salvat fundul ăla nerecunoscător, deşi destul de perfect?

Lara a scos un sunet pe jumătate hohot de râs, pe jumătate suspin.

Aruncând o privire în urmă, spre peşteră, Sarhina a luat-o de braț şi a condus-o în vale.

Se luminase îndeajuns pentru ca Lara să vadă chipul surorii ei, să-i vadă umbrele de sub ochi şi buzele încordate. Era sleită de efort şi griji, care nu-i făceau deloc bine copilului.

— S-ar putea să nu te ierte niciodată, ştii asta, nu? Şi n-ai cum să-i influențezi decizia.

Lara a încuviințat din cap, iar gâtul i-a trosnit din cauza muşchilor încordați.

— Ştiu.

— Faptul ăsta schimbă ceva? a întrebat Sarhina. Vrei să renunți la toate astea? Pentru că ai putea. Am putea să le lăsăm cai şi provizii cotoroanței ăleia şi Majestății Sale şi să plecăm toate patru, să-i lăsăm să facă cum îi taie capul.

— Nu.

Lara nu putea să dea înapoi. Mai curând ar fi murit decât să dea înapoi, indiferent de ce simțea Aren față de ea, deoarece eliberarea Ithicanei de sub tirania tatălui ei era ceva ce trebuie să facă pentru a se ierta pe sine.

— Chiar dacă el m-ar ierta, ceilalți ithicani n-o să mă ierte niciodată. Şi nu vreau să-l oblig să aleagă între noi. O să duc misiunea la capăt, apoi o să plec şi...

Şi apoi?

Planurile ei vizau doar eliberarea lui Aren şi apoi a Ithicanei, aşa că nu-şi îngăduise să-şi imagineze ce va face după atingerea acestor țeluri. Să se gândească la clipa în care va trebui să se despartă de Aren şi să nu mai privească înapoi.

— Cred că o să-l vânez pe tata. Sarhina a oftat.

— Sau ai putea să renunți la toate astea şi să vii cu mine. Să-ți faci un rost într-un loc ferit de jocuri politice şi de violență. Să-ți vezi mai departe de viață alături de cineva care să te pună pe primul loc.

Larei i s-a strâns inima şi, simțindu-se copleşită deodată de durere, şi-a ferit privirea.

— Nu suport să mă gândesc la asta.

Şi, oricât de ilogic ar părea, *nu* voia să ducă viața descrisă de Sarhina. Ea *nu* era aşa.

— E dureros acum, pentru că suferința e recentă. O să-ți treacă în timp.

Sarhina a tras-o spre ea şi i-a sărutat fruntea.

— Fă ce trebuie ca să scapi cu bine din povestea asta şi apoi întoarce-te la noi. Îmi promiți?

Până să poată răspunde, Lara a auzit paşi grei şi, luându-şi ochii de la sora ei, s-a întors şi l-a văzut pe Aren la intrarea în peşteră, cu brațele încrucişate peste piept şi cu buzele strânse într-o linie subțire.

Abia acum îl vedea în lumina zilei şi s-a trezit privind îndelung la trupul lui înalt, la umerii lați şi drepți, la fruntea înălțată. Avea părul mai lung decât îl purta în Ithicana, uşor ondulat şi puțin asemănător cu al Ahnnei, iar barba nerasă îi întuneca obrajii.

— Bronwyn s-a trezit şi întreabă de tine, a spus el pe un ton grav, indescifrabil.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus.

A încercat să-i întâlnească privirea, dar el şi-a ferit-o şi a spus:

— Mă duc să încarc caii. Sarhina a pufnit.

— De parcă ai şti cum se face. Te ajut eu.

— Mă duc să-mi iau rămas-bun de la Bronwyn şi Cresta, a bâiguit Lara.

Intrând în peşteră, a inspirat scurt când a văzut-o pe Bronwyn în şezut, rezemată de Cresta, apoi pe Nana, care-i dădea să mănânce supă cu lingura.

— Mă bucur că te-ai trezit.

— Fără tragere de inimă, a răspuns sora ei, zâmbind. Dar n-aş fi acceptat să mă laşi iar leşinată lângă un foc.

Nana a pufnit şi, după ce a scuipat într-un colț, le-a lăsat singure.

— Dumnezeule, ce femeie arțăgoasă! a mormăit Bronwyn, strâmbându-şi chipul încă palid. Cum ai suportat-o un an întreg?

— Am evitat-o pe cât posibil, a spus Lara rânjind. A trebuit să plec pe furiş într-o noapte, aşa că i-am strecurat un laxativ. Am putut să umblu liberă ore în şir, cât a stat în latrină.

Ambele surori au izbucnit în râs, iar Bronwyn s-a apucat de umăr.

— Gata! Opreşte-te! Mă doare!

Lana s-a aplecat ca să-şi atingă fruntea de a surorii ei.

— Să te faci bine! Nu accept altceva.

— Ai devenit foarte autoritară, Majestate, a spus Bronwyn, sprijinindu-se apoi de ea.

Şi Cresta şi-a apropiat capul de ale lor. Apoi încă două braţe au apărut de jur-împrejur şi burta umflată a Sarhinei
s-a strecurat între ele, ca să se poată îmbrăţişa toate patru. Preţ de
câteva clipe, Lara şi-a îngăduit să respire în voie.

— Urmaţi planul, le-a zis. Întoarceţi-vă în munţi şi feriţi-vă de probleme.

Era uşor de spus, dar ştia că surorile ei încă sunt în pericol de moarte. Cele rămase în Vencia aveau să aştepte în oraş şi să se ascundă până la sfârşitul sezonului furtunilor, ca apoi să se despartă şi să pornească pe corăbii spre nord şi sud, pe când Sarhina, Bronwyn şi Cresta urmau să se întâlnească cu o caravană de negustori de-ale compatrioţilor lui Ensel, care aveau să le ascundă şi să le ducă înapoi în Renhallow - înainte de naşterea copilului Sarhinei, spera Lara.

— Plecăm îndată. Sarhina s-a ridicat.

— Căruţa are un compartiment ascuns; acolo o să le ascundem pe Bronwyn şi pe Cresta, în caz că întâlnim vreo patrulă. Nimeni n-o să bănuiască o bătrână şi o tânără însărcinată. Şi nicio patrulă n-o să caute marfă de contrabandă într-o căruţă plină cu bălegar uscat.

— Te-ai gândit la toate.

— Încearcă să mai faci şi tu aşa, i-a răspuns sora ei, zâm-bindu-i Larei şi împingând-o uşor spre ieşirea din peşteră.

Afară, Aren aştepta lângă cai şi purta o discuţie aprinsă cu Nana, dar şi-au întrerupt conversaţia când au zărit-o pe Lara, care s-a dus direct la calul ei, i-a legat mai bine centura şi a verificat ca sacii să fie legaţi bine de şa înainte să încalece. Şi-a îndepărtat privirea când Aren s-a urcat cu stângăcie pe armăsarul lui, deşi o parte meschină a ei s-a bucurat văzând că şi el e incompetent la ceva. Mai ales după

cât râsese de ea pentru că i se făcea rău pe mare.

— Dacă băiatul ăsta pățește ceva..., a început să spună Nana, dar Lara se săturase de amenințările ei.

— Da, da, ştiu! Mă vânezi şi mă dai de mâncare la rechini. Îmi amintesc.

A plescăit brusc din limbă, ca să-şi pună calul în mişcare, şi a pornit în vale, spre râu. După o clipă, a auzit în urmă tropotele calului lui Aren.

A aşteptat să traverseze râul şi să pornească spre sud-est, spre munții joşi, apoi i-a venit alături.

— Probabil că au tras deja concluzia că i-am păcălit azi-noapte şi că n-am fugit pe mare. Dar probabil că asta se aşteaptă să facem şi bănuiesc că vor trimite patrule numeroase de-a lungul coastei. De aceea vom ocoli Deşertul Roşu până când vom ajunge pe teritoriul valcottan, apoi ne vom întoarce la drumul mare şi vom continua direct spre Pyrinat.

În capitala Valcottei aveau cele mai mari şanse s-o găsească pe împărătească.

Aren a rămas cu privirea la cărarea din fața lor şi strângea atât de tare hățurile, încât i se albiseră încheieturile degetelor.

— Dacă Keris a eliberat-o pe Zarrah, atunci n-are rost să facem nimic din toate astea. Şi-a dat cuvântul că va trimite provizii în Eranahl.

— Promisiunea ne câştigă timp, dar nu rezolvă problema. Şi nu putem şti dacă într-adevăr a scăpat, având în vedere că fratele meu vitreg e implicat în povestea asta. Eşti prea încrezător, Aren.

— Fratele tău şi atât.

Lara a deschis gura, dar a închis-o la loc. După o clipă, a întrebat:

— Poftim?

— Aveți aceeaşi mamă. În orice caz, el aşa a spus.

Poate că aşa era. Lara plecase de la palat la cinci ani şi, cu toate că nu-l uitase pe Keris, amintirile erau vagi şi imprecise.

— Şi află că n-am încredere în Keris... câtuşi de puțin, a spus Aren. Dar sunt pe deplin convins că o să facă tot ce-i stă în putere ca să-şi

salveze viața şi pentru asta trebuie să preia coroana de la tatăl tău. Şi pentru asta trebuie ca Eranahlul să reziste.

Lara l-a ascultat în tăcere cât i-a explicat planul lui Keris, care, după părerea ei, era prea complicat. Dar, în loc să se gândească la intrigile *fratelui* său, prima întrebare care i-a ieşit de pe buze a fost:

— Mama mea... e în viață?

Aren a tăcut preț de câteva clipe, apoi a clătinat din cap.

— Nu.

Pe Lara a săgetat-o o durere cumplită, pe care anii lungi de când o văzuse ultima dată nu au reuşit deloc s-o domolească.

— Ştii cum a murit?

— E mai bine să nu ştii.

Aren i-a dat pinteni calului său şi i-a luat-o înainte pe cărare.

O scânteie de furie i-a înfierbântat sângele şi Lara l-a întrecut la galop, întorcându-şi calul val-vârtej şi tăindu-i calea.

— Nu fi meschin, Aren! Ar fi o josnicie să-mi ascunzi adevărul doar ca să mă enervezi.

— Eşti cam încrezută dacă presupui că-mi pasă de tine suficient cât să-mi fi pus în gând să te enervez.

Când a rostit cuvintele, Aren şi-a ferit privirea, iar Lara a mijit ochii, înțelegând că vrea să-i distragă atenția de la subiectul discuției. Expirând încet, a spus:

— Te rog, spune-mi adevărul. S-a lăsat tăcerea.

— Ştiu doar ce mi-a spus Keris. Aren s-a uitat în ochii ei.

— A spus că mama ta a încercat să fugă din palat ca să te aducă înapoi şi că tatăl tău a sugrumat-o drept pedeapsă. Şi ca să le avertizeze şi pe celelalte soții să nu i se împotrivească. Îmi pare rău, a adăugat după o clipă de ezitare.

Lara nu putea să respire. Lumea din jur se încețoşa şi redevenea clară, iar ea s-a aplecat, cu degetele încleştate în jurul hățurilor.

— Îl urăsc! a şuierat printre dinți.

— Şi Keris îl urăşte. De asta măcar poți să fii convinsă. Aren şi-a lovit uşor calul în coaste şi a pornit înainte, săl-

tând ca un sac uriaş de cartofi, însă a forțat-o să-l urmeze.

Viteza cu care înaintau şi necesitatea de a rămâne vigilentă au reuşit să-i distragă atenția Larei de la durerea grea şi apăsătoare din piept, în timp ce călăreau pe drumul şerpuitor dintre dealurile şi munții de la marginea Deşertului Roşu. Din când în când, au întâlnit în cale câte un fermier sau câte un păstor, dar oamenii îi ignorau, pentru că amândoi erau îmbrăcați ca negustorii maridrinieni şi Lara îşi ținea ascunse toate armele.

La amiază s-au oprit lângă un pârâu ca să mănânce şi să-şi adape caii, dar Aren a tăcut în continuare. Aşa că Lara a tresărit când el a spus:

— Cum ai reuşit?

— Ce să reuşesc? a întrebat ea, deşi ştia la ce se referă. Ar fi vrut să evite discuția asta.

— Cum şi *când* ai scris planul tău de infiltrare a Ithicanei pe scrisoarea pe care i-am trimis-o tatălui tău? Am scris-o chiar înainte ca noi să...

A tăcut deodată şi, întorcându-se, şi-a făcut de lucru cu şaua calului său.

— Lasă, nu contează! Nu vreau să ştiu.

— Aren...

— Nu vreau să ştiu. A încălecat greoi.

— Să mergem.

Cu inima strânsă, Lara şi-a umplut burduful în apa pârâului şi, urcând în şa, a pornit după el.

— Mi-am scris planul în noaptea în care ai fost săgetat în umăr de acei atacatori.

De îndată ce a spus asta, şi-a amintit cum Aren stătuse în genunchi pe cărarea noroioasă, sângerând abundent, şi cum încercase să-i explice visul lui cu privire la o Ithicana diferită, netulburată de violență şi de războaie neîntrerupte.

— Am copiat mesajul pe toate foile tale, ştiind că, în cele din urmă, aveai să-i scrii ceva tatei.

— Nu vreau să aud!

I-a dat pinteni calului său, dar în acelaşi timp l-a tras de hăţuri şi animalul iritat n-a făcut decât să pufnească şi să lovească din copite, stând pe loc.

— Mişcă-te, creatură netrebnică!

— În prima noapte petrecută împreună, înainte să vin la tine în curtea interioară, am fost în camera ta şi am distrus hârtiile. Eu sunt vinovată pentru cerneala aia vărsată, pentru care ai dat vina pe pisică. Şi am numărat toate colile. Scrisoarea pe care ai început-o şi celelalte... toate erau acolo. Nu ştiu cum de mi-a scăpat una, dar te rog să mă crezi: când am venit la tine, credeam că îmi pusesem capăt planurilor.

Renunţând la cal, Aren a descălecat şi a pornit pe cărare cu paşi mari.

— Nu contează, Lara! Tot s-a întâmplat!

Cum să nu conteze? Cum să nu conteze pentru el faptul că ea încercase să pună capăt planurilor ei? Cum să nu conteze că îi întorsese spatele tatălui său şi dăduse uitării antrenamentul de-o viaţă? Cum să nu conteze faptul că invazia îi provocase un şoc la fel de mare ca lui?

Apucând hăţurile calului său, a galopat uşor după el.

— Aren, ascultă-mă! Îmi dau seama că e vina mea, dar, te rog, înţelege că n-am vrut să se întâmple nimic din toate astea!

Aren s-a întors val-vârtej şi, băgând mâna în buzunarul interior al hainei, a scos o coală de hârtie mototolită şi uzată după împăturiri şi despăturiri nesfârşite, pe care Lara a recu-noscut-o drept scrisoarea blestemată.

— Am citit-o în fiecare zi de când mi-a pus-o sora ta sub nas. În *fiecare zi,* îţi citesc planul şi îmi amintesc că m-ai manipulat. Că toate momentele petrecute împreună au făcut parte din strategia cu care m-ai ademenit şi m-ai înduplecat să-ţi acord încredere. Ca să aduni informaţiile necesare pentru a distruge toate lucrurile la care ţin.

Oricât de prostesc ar fi fost, ăsta era motivul pentru care Lara nu-i spusese că-şi scrisese planul: ştia că avea să reacţioneze aşa.

— Dar asta nu-i partea cea mai gravă! a strigat el. Tu aveai motive bune ca să faci tot ce ai făcut. Eu ce scuză am? Toate informațiile detaliate pe care le-ai adunat, toate şansele pe care le-ai avut ca să spionezi... astea au fost greşelile mele. Eu am greşit când te-am adus în Ithicana. Eu am greşit pentru că am avut încredere în tine. Eu am greşit pentru că te-am iubit.

Ridicând o piatră de pe jos, a azvârlit-o într-un copac.

— Ithicana a fost înfrântă din cauza mea şi, dacă-ți închipui că are să renască sub conducerea mea, te înşeli amarnic.

În clipa aceea, Lara a înțeles ce-i stârnea furia din ochi. Nu ea. Nu ceea ce făcuse ea. De fapt, Aren se învinuia pe sine.

Şi ce putea să-i zică? I se părea inutil şi prostesc să-i spună că nu trebuie să se învinovățească pentru că acceptase căsătoria lor cu bună-credință. Şi-a deschis gura şi a închis-o la loc, respingând toate cuvintele care-i apăreau pe buze.

— Aren...

A tăcut deodată, auzind tropot de copite. S-a întors în şa şi a privit în urmă, pe drumul pe care veniseră, dar i-a fost imposibil să vadă ceva printre copaci.

— Vine cineva.

— Mai mulți oameni.

Aren a venit lângă calul ei, ascultând atent, cu capul aplecat.

— Auzi?

Lara a distins lătrăturile stinse ale unor câini.

— Ne-au luat urma. Trebuie să mergem repede. Acum!

Timp de două zile au înaintat şerpuind printre coline şi văi, străduindu-se să scape de urmăritorii care nu păreau să obosească niciodată, aflați mereu la doar câțiva paşi depărtare, oricâte şiretlicuri ar fi încercat Lara. Când au dat de sate mici şi ferme, a furat cai odihniți pentru ei, lăsându-şi caii epuizați drept plată, dar cei noi nu se puteau compara cu armăsarii soldaților tatălui ei şi, oră de oră, tropotele şi lătrăturile câinilor se auzeau tot mai aproape.

— Şi-au dat seama unde vrem să ajungem, i-a spus Aren, foindu-se

în şa în timp ce caii beau dintr-un pârâu mic.

— Ştiu.

Lara şi-a astupat burduful şi i l-a înmânat, umplându-l apoi şi pe celălalt.

— Mă aşteptam ca Serin să-mi ghicească planul, dar nu atât de repede.

Nu putea decât să spere că Serin elucidase misterul pentru că o cunoştea bine, şi nu pentru că o capturase pe vreuna dintre surorile ei.

— Tatăl tău probabil că a trimis soldați călare care să înainteze repede pe drumul mare, de-a lungul coastei, ca apoi să o ia spre est şi să ne taie calea. Nu avem nicio şansă să-i între-cem. Nu pe gloabele astea.

— Nu sunt gloabe, a mormăit Lara, încălecând din nou şi mângâindu-şi calul asudat. Doar că n-au constituția necesară pentru galop.

— Îmi cer scuze că i-am jignit! a izbucnit Aren. Problema rămâne că avem nevoie de cai rapizi.

Aveau nevoie de *somn.* Niciunul dintre ei nu apucase să doarmă mai mult decât câteva ore şi ațipiseră doar în şa, pe rând, ca unul dintre ei să îndrume caii. Lara era epuizată şi avea febră musculară, iar atitudinea arțăgoasă a lui Aren o călca pe nervi.

— Trebuie să ne apropiem mai mult de deşert. Nu prea o să mai găsim apă, motiv pentru care sper să nu se aştepte la o asemenea decizie. După ce scăpăm de ei, am putea să ne întoarcem pe coastă şi să cumpărăm cai mai rapizi.

Dacă ar fi fost măcar pe jumătate la fel de încrezătoare pe cât suna!

Şi-a dat pinteni calului şi l-a condus pe Aren în sus, pe cărarea îngustă, privind înapoi din când în când. Le era imposibil să-şi ascundă traseul pe terenul accidentat, lipsit deja de copaci, şi Lara surprindea reflexele luminii soarelui pe lentila unui ochean şi vedea norul de praf stârnit de copitele cailor.

În clipa aceea ar fi dat orice pentru ploaie, ca apa rece şi curată să cadă din cer şi să-i spele trupul murdar, să-i umple gura, să le

ascundă urmele. Dar de aici înainte nu aveau să mai întâlnească decât, eventual, furtuni de nisip.

Oră de oră au înaintat tot mai mult spre est, aerul a devenit tot mai uscat şi vântul le-a adus mirosul familiar de nisip. Îndemnându-şi calul să urce pe culmea unui deal, Lara s-a oprit şi a privit în vale spre nisipurile roşii care se întindeau până în zare, vaste şi nesfârşite precum oceanul.

— De aici mergem cât de mult putem spre sud, până când însetează caii. Apoi trebuie să...

A tăcut brusc, zărind norul de praf care se apropia. *Imposibil!*

— La naiba! a izbucnit Aren furios, arătând în spatele lor. Încă două grupuri se apropiau vertiginos. Îi înconjurau
din toate părțile.

Din toate părțile, mai puțin una.

Întorcându-şi calul, Lara a privit spre est, spre nisipurile roşii care păreau să tremure şi să se mişte încontinuu, copleşite de valuri de aer fierbinte.

Nu erau bine echipați pentru o asemenea călătorie. Nu aveau destulă apă, categoric nu şi pentru cai, dar măcar în pustiul acela aveau o şansă de scăpare, pe când, dacă ar fi rămas aici, ar fi murit sau ar fi fost capturați.

Luând o hotărâre, Lara şi-a lovit în coaste calul asudat şi i-a condus pe Aren şi pe calul lui în Deşertul Roşu.

25. AREN

NU MAI CUNOSCUSE niciodată asemenea călduri.

Deşi se afundau de zile întregi în deşert, norul de praf stârnit de urmăritorii lor încă se vedea la orizont.

Băuse până şi ultimul strop de apă şi acum gura îi era uscată, pielea îl ardea sub apăsarea nesfârşită a soarelui şi buzele îi crăpaseră. Sub el, calul s-a clătinat şi a respirat greoi, epuizat, cu părul tasat şi incrustat cu transpirație uscată şi albicioasă. A gemut şi a căzut în genunchi, aruncându-l pe Aren în nisip.

— Ridică-te! i-a strigat el animalului, trăgându-l de hățuri, dar calul a rămas întins pe o latură, umflându-şi nările.

— Lasă-l.

Trecând pe lângă el, Lara a dezlegat traistele agățate de şaua lui şi i le-a dat lui Aren, după care şi le-a desprins şi pe ale ei. Deshămând ambii cai, i-a mângâiat de câteva ori pe grumaz, apoi şi-a ridicat traistele pe umăr.

— O să murim aici, i-a spus Aren.

În loc să-i răspundă, Lara a ridicat o mână ca să-şi ferească ochii de lumină şi a privit în zare.

— Încă nu. Să mergem.

Au mers ore întregi, până când fiecare pas al lui Aren s-a transformat într-un act de voință şi fiecare respirație a devenit dureroasă. Dar Lara nu se lăsa şi el refuza să cedeze primul.

S-au cățărat pe o dună care părea să se înalțe tocmai până la cer, un munte de nisip care aluneca şi fremăta sub picioarele lui, făcându-l să se împiedice. Să cadă. Să se cațăre din nou, ca apoi s-o ia de la capăt.

Îi era atât de sete! Cum nu-şi închipuise niciodată că ar fi posibil, atât de sete, încât îl cuprindea panica, ca şi când s-ar fi aflat sub apă şi ar fi vrut cu disperare să respire. Dar chinul ăsta nu părea să se mai sfârşească.

Ajungând pe creasta dunei, s-a oprit lângă Lara, gâfâind din greu,

ştiind că ar trebui să privească în urmă ca să vadă cât de mult se apropiaseră urmăritorii lor, dar mult prea istovit ca s-o facă.

Apoi şi-a ridicat capul şi a văzut ce o îndemnase pe Lara să se oprească.

Zidul de nisip probabil că se înălța sute de metri, iar prin el se distingeau fulgere orbitoare, tunetele răsunând după câteva clipe printre dune.

Lara stătea nemişcată şi se uita lung la furtună, de parcă ar fi fost hipnotizată, cu părul răvăşit de vânt ca un nor auriu în jurul capului. Smulgându-şi privirea de la ea, Aren i-a urmărit pe cei opt bărbați din zare cum se apropiau călare pe cămile, fluturându-şi brațele şi lovindu-le ca să le zorească.

— Lara!

Îşi simțea gura îngrozitor de uscată.

— Cămilele pot să fugă de furtună?

Lara s-a întors şi a privit grupul care se apropia vertiginos.

— Aşa speră călăreții. Vor să ne prindă sau să ne omoare, apoi să se întoarcă în goană, ca să se adăpostească în corturi până la trecerea furtunii.

— Atunci trebuie să ne luptăm cu ei şi să le luăm cămilele. Şi poate că planul ăsta chiar ar fi fost bun dacă n-ar fi fost amândoi deshidratați şi epuizați. Dar nu le rămăseseră săgeți cu care să doboare măcar o parte dintre inamici şi, chiar şi numai scoțându-şi sabia din teacă, Aren şi-a consumat aproape toată energia rămasă. N-ar fi putut să-i învingă.

Şi, observând expresia sumbră de pe chipul Larei, şi-a dat seama că şi ea ajunsese la aceeaşi concluzie.

— Va trebui să lupte furtuna pentru noi.

Luând-o la fugă, a pornit spre inima acelui coşmar de vânt şi de nisip.

26. LARA

ERA SINGURA LOR şansă de scăpare.

Mulți ar fi spus că văzuseră un miraj sau că de vină fusese dorința lor deşartă, dar ea zărise linia verzuie din depărtare, ajutată de un fel de al şaselea simț întipărit în ea în urma unei vieți întregi petrecute în deşert. Trebuia doar să ajungă acolo înaintea furtunii.

Capul îi zvâcnea, asaltat de bubuituri constante care păreau să se ia la întrecere cu tunetele tot mai asurzitoare, dar Lara a mers mai departe, târându-l şi pe Aren după ea.

El s-a împiedicat şi a căzut, dar Lara l-a ajutat să se ridice din nou şi i-a petrecut brațul peste umărul ei, cu toate că şi ea abia se ținea pe picioare. Privind repede în urmă, a văzut călăreții, care se apropiau tot mai mult.

Ce le promisese tatăl ei? Pentru ce răsplată, pentru ce averi ar fi meritat să înfrunte pericolul morții doar ca să ucidă două persoane?

Sau poate că nu era vorba despre nicio răsplată.

Poate că-i mâna frica față de ceea ce le-ar fi făcut tatăl ei dacă nu ar fi reuşit să-i aducă atât capul ei, cât şi pe cel al lui Aren.

Vântul se întețea şi împrăştia nisip în aer, aşa că Lara s-a oprit ca să-şi aranjeze eşarfa, trecându-şi-o strâns peste gură şi urechi, înainte să facă acelaşi lucru şi pentru Aren, dar aco-perindu-i şi ochii.

— Să nu-mi dai drumul! a strigat ea, conducându-l mai departe.

O usturau ochii din cauza nisipului şi trupul ei nu era capabil să producă lacrimi ca să şi-i clătească. Dar Lara îi simțea mirosul. Al apei. Salvare. Erau atât de aproape!

Când a auzit strigătele soldaților tatălui ei, soarele a dispărut de pe cer, ascuns de vârtejul de nisip. Minute. În doar câteva minute, furtuna urma să ajungă la ei şi n-aveau să mai vadă nimic.

Trebuiau să meargă mai departe.

Vântul vuia necontenit şi sufla cu putere, împingându-i încolo şi-ncoace, nisipul îi jupuia pielea descoperită şi ochii o dureau cumplit, dar a ținut bine mâna lui Aren şi l-a târât mai departe, pas cu pas.

Vei reuşi! şi-a urlat ea în gând. *Vei supraviețui!*

S-a făcut întuneric şi Lara a închis ochii, trăgându-şi eşarfa peste față şi acoperindu-şi-o complet.

Pierduse orice simț al orientării. Abia mai făcea diferența dintre sus şi jos.

Prin aer zburau deja obiecte mai grele decât nisipul şi Lara a țipat când o piatră i-a tăiat umărul.

Alături, Aren a început să tuşească îngrozitor şi a căzut, iar mâna i-a alunecat dintre degetele Larei.

— Aren! a țipat ea, bâjbâind prin nisip şi tuşind la rândul ei din cauza particulelor mici care-i pătrundeau prin eşarfă în plămâni şi o sufocau. Aren!

Dar nu-l găsea şi-i era groază să se mişte, de teamă să n-o ia în direcția greşită.

— Aren!

Şi-a întins mâinile cât a putut de mult, învârtindu-se în genunchi. Pietrele o loveau, îi sfâşiau hainele. Şi pielea.

— Aren!

A simțit pânză sub degete şi s-a repezit spre ea, găsindu-i trupul căzut. Şi-a apropiat buzele de locul în care eşarfa acoperea urechea lui Aren.

— Ridică-te!

Dacă rămâneau prea mult pe loc, aveau să fie îngropați.

— Târăşte-te!

Aren a tresărit şi s-a ridicat în patru labe. Lara simțea cum se zbate, tuşind, deşi nu-l auzea din cauza vântului. Şi a trosnetelor înfiorătoare ale tunetelor.

Printre pleoape a zărit un fulger şi urechile i-au țiuit în urma bubuiturii care a urmat. Apoi un miros de fum i-a umplut nările.

Fulgerul nimerise unul dintre copacii din oază.

Abia reuşind să respire, a apucat bine haina lui Aren şi a urmat mirosul vag care se învârtea şi dansa în jurul ei.

Nu te opri! şi-a spus ea. *Nu-l vei lăsa să moară!*

S-a lovit cu degetele de ceva tare. Tuşind, a pipăit obiectul. O piatră

netedă. Blocuri de piatră.

Zidul terenului de antrenament, acum îngropat aproape cu totul în nisip.

A înaintat cu nerăbdare de-a lungul zidului, care în cele din urmă avea să cotească şi să ajungă la clădirea în care erau ținute armele. Puteau să se adăpostească înăuntru până la trecerea furtunii.

Aren s-a prăbuşit.

— Nu! a țipat ea. Nu!

Apoi a izbucnit într-un acces de tuse şi i-a fost imposibil să mai vorbească.

Apucându-l de subsuori, s-a chinuit să-l târască pas cu pas. Cădea şi se forța să se ridice iar şi iar, asigurându-se mereu că nu se depărtase de zid.

Dar Aren era atât de greu, de două ori mai mare decât ea, iar Lara era epuizată şi vlăguită. Se îneca, însă dacă ar fi putut să se întindă puțin şi să se odihnească...

— Nu!

Cuvântul a tâşnit printre tuse. Încă un pas. Încă un

pas.

Zidul i-a dispărut de sub mâna stângă, dar, hotărâtă să se bazeze pe memorie, a înaintat până când s-a izbit de o clădire. După ce l-a aşezat pe Aren pe jos, cu o mână în continuare pe a lui, a căutat uşa.

Aici!

Era deschisă şi l-a târât pe Aren înăuntru, întinzându-l lângă peretele din spate. S-a întors la uşă, a mutat cu mâinile nisipul din calea ei şi a tras de ea până când s-a închis, punân-du-i zăvorul greu.

O usturau ochii şi tuşea la fiecare a treia respirație, avea gura plină de nisip şi era prea deshidratată ca să-l scuipe afară. Se temea însă că Aren e într-o stare şi mai proastă.

Nu se clintise din locul în care îl lăsase. Tuşea aproape fără întrerupere, dar cel mai mult o îngrijora problema deshidratării, care putea să-l omoare. Care *avea* să-l omoare, dacă Lara nu i-ar fi adus în curând apă.

Dar furtuna putea să dureze ore în şir. Zile întregi. Şi burdufurile

pe care le țineau legate la şolduri erau complet goale.

Fără să-şi descopere fața, Lara s-a târât în direcția din care auzea tusea şi a bâjbâit pe lângă Aren, până când i-a atins gâtul descoperit cu degetele. Avea pulsul grăbit şi pielea încinsă din cauza febrei.

— Aren.

L-a scuturat.

— Aren, trebuie să te trezeşti!

El a mormăit şi a tresărit, împingând-o de lângă el.

— La naiba! a izbucnit ea, cuprinsă de panică. Să nu îndrăzneşti să mori, idiotule!

Trebuia să aducă apă de la izvor şi trebuia s-o facă chiar acum, chiar şi pe furtună.

După ce i-a dat jos eşarfa din jurul ochilor, ca Aren să nu se trezească orb, Lara s-a întors pe bâjbâite la uşă. Verificând ca eşarfa să îi fie bine legată, s-a proptit cu umărul în uşă şi a împins-o. S-a luptat cu vântul, în timp ce ghetele îi alunecau pe pardoseala de piatră.

Treptat, uşa s-a deschis puțin, moment în care furtuna a agățat-o şi i-a smuls-o Larei din mână, izbind-o de peretele clădirii.

Nisipul şi vântul au năvălit înăuntru şi, cu urechile asaltate de uruitul tunetelor, Lara s-a străduit s-o închidă. S-a pus între uşă şi peretele clădirii, apoi a împins-o cu picioarele ca să o trântească la loc. Şi-a înfipt pumnalul într-o balama, ca să nu se deschidă din nou, şi a pornit târâş.

Îi rămăsese doar simțul tactil, aşa că Lara a înaintat încet, cu multă grijă, pentru că, dacă s-ar fi rătăcit, n-ar mai fi reuşit nici să ajungă la izvor, darămite să se întoarcă la Aren înainte ca furtuna s-o omoare.

Îndrumată de memorie, şi-a plimbat degetele pe pereții clădirilor şi le-a cufundat adânc în nisip, în căutarea mozaicului îngropat al cărării. Ultima dată trecuse pe aici în noaptea ospățului fatidic, pregătită să însceneze moartea surorilor ei pentru a le salva viețile. Amintirile i-au vuit în minte: sunetele scoase de tocurile ei, mirosul de mâncare din aer, senzația faldurilor de mătase ale fustei pe picioare. Singura asemănare dintre drumul ei de acum şi cel de

atunci era groaza copleşitoare.

Centimetru cu centimetru, s-a apropiat de izvor, zguduită de tuse şi rănindu-şi usturător mâinile în nisip. Vântul a suflat peste ea dintr-o direcție, apoi din alta, parcă decis să o doboare la pământ şi să o lovească încontinuu cu pietre şi crengi smulse din oază, până când Lara a simțit că trupul îi sângerează din mai multe locuri.

Capul îi zvâcnea atât de tare, încât abia mai putea să gândească şi, ezitând dezorientată înainte de fiecare mişcare, a fost cât pe ce să încremenească.

Nu te opri! şi-a strigat în gând. *Încă zece paşi.*

Dar dacă se înşela? Dacă se rătăcise?

Lara a înmărmurit, sufocată şi de nisip, şi de panică, respirând prea repede şi prea sacadat, fără să tragă în plămâni mai nimic din aerul de care avea nevoie. A amețit deodată. Brațele şi picioarele i s-au încordat şi trupul i s-a strâns laolaltă, făcându-se ghem în nisip.

Nu te opri! Eşti regina Ithicanei! Nu *te vei lăsa înfrântă de nisip!*

Chinuitor de lent, membrele i s-au supus şi Lara s-a târât mai departe.

Memoria îi spunea că podețul care traversa apele izvorului se afla drept înainte, dar, când a simțit că ajunge la capătul zidurilor scunde de piatră care încadrau cărarea, n-a găsit în fața ei decât nisip. Atingând unul dintre ziduri cu piciorul, ca să nu-şi piardă orientarea, s-a întins, s-a proptit într-o mână şi a bâjbâit în jur cu cealaltă, căutând repere familiare.

Atunci pământul de sub ea s-a surpat.

A căzut cu fața într-un amestec de apă şi de nisip. S-a zbătut şi s-a rostogolit, reuşind să-şi aducă picioarele sub trup şi, de îndată ce s-a ridicat în genunchi, a simțit că mocirla îi ajunge până la brâu.

Înjurând, şi-a amintit că, ultima dată când o furtună se abătuse asupra complexului, muncitorilor le trebuiseră săptămâni întregi ca să curețe puțul şi încă o lună ca să facă apa să curgă ca înainte. Cea de aici probabil că era potabilă, dar trebuia s-o filtreze mai întâi.

Dezlegându-şi unul dintre burdufurile de la brâu, Lara şi-a rupt o fâşie de pânză din haine şi i-a acoperit gura cu ea, având grijă s-o

lege strâns. Apoi l-a cufundat în mâzga tulbure şi, aşteptând să se umple, şi-a dat eşarfa la o parte şi a băut din burduf. Apa era nisipoasă şi avea un gust oribil, dar lichidul răcoros i-a stârnit fiori de extaz, aşa că şi-a clătit gura, a scuipat şi a luat o înghiţitură mare.

Lara a băut cât de mult a putut, atentă însă să nu i se facă rău. Şi-a umplut burduful din nou, l-a umplut şi pe al lui Aren şi, asigurându-se că-i sunt legate bine de centură, a pornit înapoi pe cărare.

Apa i-a dat putere şi Lara s-a târât repede pe drumul de întoarcere.

— Vin! a bâiguit ea printre tuse. Rezistă!

Ajungând la depozitul de arme, a forţat uşa să se deschidă şi a zăvorât-o în urma ei. Pe fondul vuietului furtunii, a auzit tusea lui Aren, aşa că s-a târât orbeşte până la el, i-a ridicat capul şi umerii, sprijinindu-l de ea, şi a destupat unul dintre burdufuri.

A aşteptat să-i treacă un acces de tuse înainte să-i deschidă forţat gura şi să îi toarne puţină apă înăuntru, apoi i-a închis-o strâns, aşteptând ca Aren să înghită, şi a repetat procedura. A patra oară, Aren s-a înecat şi a scuipat. Smulgându-se din braţele ei, s-a rostogolit pe o parte.

— Aren?

— Mai vreau, a hârâit el şi Lara i-a pus burduful în mână, ascultând cum înghite până când i s-a părut de ajuns şi l-a tras înapoi.

— Mai vreau.

— Dacă bei mai mult, o să vomiţi, i-a spus ea, bând la rândul ei din burduf. Şi nu ies să iau mai mult apă până nu se domoleşte furtuna.

Lara s-a aşezat cu spatele rezemat de piatra răcoroasă a peretelui şi a luat încă o gură. Ochii o usturau îngrozitor şi se ruga să nu-i rămână răni permanente. Trebuia să şi-i clătească, dar pentru asta îi trebuia apă mai curată. Era udă leoarcă de când căzuse în izvor, nisipul o irita în cele mai neplăcute locuri, o durea burta şi crampele îi asaltau toţi muşchii. Dar cel mai rău era frigul, din cauza căruia hainele ude parcă au devenit reci ca gheaţa, pe măsură ce temperatura deşertului cobora odată cu lăsarea nopţii.

— Unde suntem? a întrebat Aren răguşit. Ce e aici?

Era un loc secret. Unde Lara n-ar fi vrut să se întoarcă niciodată.

— Aici, a şoptit ea, descheindu-şi rochia udă şi trăgân-du-şi-o peste cap, a început totul.

27. AREN

AREN MERGEA PE coridorul răcoros, ascultând tunetele taifunului de afară în aerul umed şi animat de fulgere. Avea o sută de probleme de rezolvat. O mie. Dar, ca fierul atras de un magnet, îşi întrerupea până şi sarcinile cele mai importante ca s-o caute.

Când s-a oprit pe palierul scărilor, s-a sprijinit cu coatele pe balustradă şi a privit în jos, în vestibulul palatului. Lara stătea pe podea, înconjurată de vreo zece copii, care o urmăreau cu expresii fermecate. Le citea, aşa cum făcea adesea pe timp de furtună, când vocea îi urca şi-i cobora în chip dramatic, iar copii se aplecau nerăbdători în față când povestea atingea punctul culminant. Simțindu-i prezența, Lara a ridicat privirea şi pe chip i-a apărut încet un zâmbet.

Bum!

Tunetul a cutremurat palatul şi câțiva copii au sărit speriați.

— Liniştiți-vă, le-a şoptit Lara. Nu e niciun pericol aici.

Un fulger a izbucnit şi a luminat încăperea boltită, un detaliu care lui Aren i s-a părut ciudat, pentru că pereții nu aveau ferestre.

Bum!

Toate lămpile s-au stins, cufundând palatul în întuneric. Au răsunat țipete şi Aren a coborât în goană treptele, împie-dicându-se şi împleticindu-se în beznă.

— Lara! Alte țipete.

A fulgerat din nou şi, preț de o clipă, Aren a văzut. A văzut pardoseala şi pereții palatului mânjiți cu pete stacojii. Apoi iarăşi întuneric.

Bum!

— Lara! a strigat-o el, bâjbâind în beznă. Unde eşti?

Încă un fulger, arătându-i pe Lara în genunchi şi, în spate, pe tatăl ei, ținându-i un pumnal la gât.

— Spune-mi cum să cucerim Eranahlul! S-a trezit deodată.

Întunericul şi zgomotul îl înconjurau de jur-împrejur, iar Aren a

tuşit violent, simțindu-şi gura uscată ca rumeguşul, cu gustul nisipului pe limbă.

Copleşit de panică, şi-a smuls eşarfa de pe față şi a atins cu degetele ceva moale ca părul.

Lara.

Stătea cu trupul lipit de al lui şi tremura. Aren avea un braț petrecut pe după gâtul ei şi cu celălalt îi înconjura talia, iar degetele lor erau întrepătrunse. Lara a tuşit şi s-a întors cu fața spre el, dormind în continuare. Şi, ştiind că nu trebuie s-o facă, Aren a strâns-o mai bine în brațe, trăgând-o aproape ca s-o protejeze de frigul nopților din deşert.

Zgomotul era incredibil, la fel de intens ca al oricărui taifun, şi vântul uruitor lovea în clădirea mică de piatră cu nisip şi cu cine ştie ce altceva. Tunetele cutremurau pământul. Deşi uşa era închisă şi încăperea era lipsită de ferestre, praful şi nisipul încă pluteau în aer, silindu-l să-şi tragă din nou eşarfa peste nas şi gură, oricât de mult ar fi detestat senzația de sufocare provocată.

Lara nu-i mai spusese mare lucru după ce îi dezvăluise că se află în complexul în care crescuse şi amândoi fuseseră atât de epuizați, încât adormiseră unul lângă altul, după ce ea îşi dezbrăcase rochia udă şi-şi pusese cămaşa lui. Dar nu fusese nevoie să-i dea nicio explicație ca Aren să înțeleagă că-i salvase viața.

Ținea minte doar că fusese înconjurat de un întuneric nisipos şi înăbuşitor, apoi nimic şi, când se trezise, Lara îi turna apă în gură. Ceea ce însemna că ea reuşise atât să găsească clădirea, cât şi să-l târască înăuntru, ca apoi să iasă din nou pentru a-i aduce apă. Erau realizări aparent imposibile, dar ea dovedise contrariul şi, fără să vrea, îi stârnise admirația.

Rezistența Larei la efort şi la suferință era de-a dreptul uluitoare, ceea ce era o surpriză pentru el şi totodată... *nu era.* Chiar şi pe vremea când îi ascunsese adevărata ei fire, se dovedise a fi atât adaptabilă, cât şi dispusă să înfrunte cele mai dificile circumstanțe. În parte, era rezultatul antrenamentului ei, a încercărilor la care le supusese Serin şi ceilalți pe ea şi pe surorile ei în timpul petrecut aici,

dar asta nu era totul.

Voința. Asta o mâna mereu de la spate. O voință de fier şi o încăpățânare pe măsură.

Dar ce spera să obțină ajutându-l?

Dacă voia s-o primească înapoi, atunci îşi pierdea vremea. Nu avea importanță că scrisoarea aceea ajunsese din greşeală la tatăl ei; consecințele erau aceleaşi. Şi toate porniseră de la minciunile ei, de la faptul că-l înşelase şi-l manipulase. Femeia de care se îndrăgostise nu exista... era doar o mască pe care o purtase Lara pentru un timp. Nu o cunoştea. Nu voia s-o cunoască.

Mincinosule! i-a şoptit o voce în gând. *Uită-te la tine! Dacă n-ați fi amândoi pe jumătate morți, probabil că ai fi între picioarele ei!*

Aren s-a înfuriat şi, retrăgându-şi brațul de sub gâtul Larei, s-a ridicat. I-a găsit rochia în întuneric, care se uscase, şi i-a întins-o peste trupul adormit. Atunci vântul s-a oprit deodată şi rafalele de proiectile care le izbeau adăpostul şi-au întrerupt asaltul.

Pe lângă marginile uşii pătrundea o lumină difuză, aşa că Aren a deschis-o uşor şi a clipit când a descoperit strălucirea soarelui de dimineață, văzând că zidul furtunos de nisip se deplasează încet spre vest. Era cu totul diferit de taifunurile care năpăstuiau Ithicana, dar la fel de fatal.

Închizând uşa în spatele lui, a cercetat locul în care copilărise Lara.

Peste tot se înălțau dune roşii, acoperind parțial clădirile de piatră de la marginea complexului, dar privirea i-a zburat îndată la copaci şi la vegetație, care nu păreau să-şi aibă locul în pustiul deşertului.

Cum la fel de nelalocul lui era şi mirosul de apă.

Aren s-a plimbat printre clădirile pătate de funingine, unele uşi fiind sfărâmate sau arse, dar nu s-a oprit ca să le studieze mai îndeaproape, pentru că setea îl îndemna înainte.

Ajungând la copaci, cu trunchiurile jumulite de frunze din cauza furtunii, a descoperit izvorul din care se hrănea vegetația, deşi părea doar o supă nisipoasă. A adunat nisip în lături, până când în mijlocul lui s-a format o baltă mică, apoi a luat apă în mâinile făcute căuş şi a băut. Deşi s-a înecat din cauza impurităților, a savurat senzația

lichidului călduț pe limbă. Abia după ce şi-a astâmpărat setea s-a dus în inima oazei, unde a găsit o masă mare înconjurată de scaune răsturnate, îngropate aproape cu totul sub nisip. Tacâmuri de argint se ițeau din loc în loc, sclipind în soare, şi în jurul lor erau răsfirate farfurii sparte şi cioburi de sticlă.

Tot mai curios, Aren s-a apropiat, dar piciorul i s-a agățat de ceva din nisip şi s-a împiedicat, cât pe ce să cadă. Aplecându-se ca să şi-l elibereze, s-a oprit cu mâna întinsă când şi-a dat seama pe ce călcase.

Pe un cadavru uscat.

Înjurând, şi-a smuls piciorul dintre oase şi haine, dar, când şi-a înălțat capul, a descoperit că acela nu e singurul cadavru. Oriunde privea, din nisip răsăreau oase şi scena nu mai arăta ca o petrecere întreruptă, ci ca un cimitir.

A căutat în clădirile înconjurătoare, pline cu piese de mobilier distruse şi arse, şi a găsit tot mai multe trupuri. Zeci de morți - focul nu fusese suficient de puternic pentru a înlătura toate urmele masacrului. Deşi văzuse multe cadavre în viața lui, locul ăsta îi stârnea furnicături pe piele.

— Aren!

Vocea Larei i-a ajuns la urechi, aşa că a ieşit din clădire, clipind în lumina strălucitoare a soarelui.

— Aren, unde eşti?

Las-o să intre în panică, i-a şoptit partea înfuriată a conştiinței lui. *Las-o să creadă că ai părăsit-o, că n-ai nevoie de ea.*

Apoi a văzut-o apropiindu-se pe potecă, încălțată cu ghetele ei şi îmbrăcată doar cu cămaşa lui. Înainta încet, cu ochii acoperiți încă de eşarfă. Ce era în neregulă cu ea?

— Aren!

Mergea cu brațele întinse, îndrumându-se după pereții clădirilor, dar şi-a agățat gheata de o piatră, s-a împiedicat şi a căzut. S-a ridicat îndată, dar, văzând că se clatină, Aren şi-a dat seama că e dezorientată. Rătăcită.

— Eşti bine?

Durerea şi teama din vocea ei i-au strâns inima.

— Sunt bine, Lara. Nu te mişca! Vin acum.

Aren a străbătut din câțiva paşi mari distanța care îi separa, apoi i-a dat jos eşarfa, cu grijă, şi a tresărit când i-a privit chipul. Pleoapele îi erau umflate şi aproape închise, pielea din jurul ochilor era roşie şi zgâriată, iar lacrimile îi şiro-iau pe față cu nisip şi sânge.

— Nu vezi deloc?

— Nu prea.

Aren şi-a amintit atunci de furtună, de clipa în care Lara îi acoperise fața, inclusiv ochii. De faptul că-l condusese la loc sigur, plătind cu suferința propriilor ochi.

— Lasă-mă să mă uit mai bine.

Dar nu prea ştia cum s-o ajute. Ochii erau nespus de delicați şi, deşi Aren se pricepea să îndrepte oase şi să coase răni, nu avea experiență cu asemenea probleme. Trebuia măcar să-i clătească, ceea ce-i stătea în putere.

— M-am plimbat prin zonă şi am găsit bucătăria. Ar trebui să te pot spăla cu ceva de acolo.

Luând-o de mână, a condus-o pe poteci, încercând să nu se gândească la pielea pe care i-o simțea sub degete. Nu mai era catifelată şi netedă cum fusese în Ithicana, ci uscată şi acoperită cu bătături. Cu toate astea, forma mâinii ei şi modul în care i se strângea în jurul mâinii lui erau chinuitor de familiare. Aren i-a dat drumul imediat ce au ajuns în bucătărie.

— Aşteaptă aici, a mormăit el. Mă duc să iau apă. Nisipul începuse să se depună în izvor, dar apa încă era
tulbure. A umplut un ibric şi o oală şi le-a dus în bucătărie. După ce s-a gândit puțin, s-a dus în una dintre clădirile în care văzuse rămăşițe de rochii şi a luat un teanc de mătăsuri. Prin încercări repetate, a reuşit să filtreze apa prin pânza lor, până când a devenit limpede, apoi a fiert-o pe cuptor şi a aşezat ibricul alături ca să se răcească.

— La un moment dat mi-ai spus că tatăl tău i-a omorât pe toți cei care-i cunoşteau planurile. Aici s-a întâmplat?

Lara şi-a întors capul, ştergându-şi obrajii.

— Da.

— L-ai ajutat să-i omoare?

— Nu, i-a răspuns ea pe un ton lipsit de emoții. Dar nici nu am încercat să-i salvez.

Aren a privit-o, aşteptând, şi i-a observat tremurul discret al muşchilor bărbiei. Şi cuta abia vizibilă de pe frunte, care, ştia el acum, înseamnă că se întreabă dacă să-i spună adevărul sau să-l mintă.

Lara a oftat.

— Tatăl meu a venit cu oamenii lui de încredere ca s-o ia pe fiica aleasă de Serin pentru a-ți deveni soție, adică pe sora mea, Marylyn.

Femeia care încercase să-l omoare pe Insula Midwatch, cea care chiar *reuşise* să-i omoare pe Eli, pe mama şi pe mătuşa băiatului, şi cine ştie pe câți alții. Sora pe care *Lara* o omorâse, rupându-i gâtul dintr-o singură mişcare.

— Eram apropiată de Maestrul Armelor. În seara în care ne-a vizitat tata cu escorta lui, el a făcut în aşa fel încât să-i aud vorbind despre planurile lui. Am descoperit că intenționa să ne omoare pe mine şi pe celelalte surori ale mele în seara în care Marylyn urma să fie desemnată aleasa lui în mod oficial şi că ar fi fost prea riscant să ne lase în viață. Aşa că mi-au rămas câteva zile ca să găsesc o cale de a ne salva pe toate.

— Tatăl tău mi-a spus povestea asta. Lara s-a încruntat.

— De ce?

— Nu ştiu.

O minciună. Pe Aren îl liniştise gândul că Lara n-ar fi fost dispusă să-şi rişte propria viață pentru a-i salva pe alții. Silas îi răpise ideea asta reconfortantă.

— De ce nu le-ai spus surorilor tale, de ce nu ați fugit? Având în vedere cum ați fost instruite, v-ar fi fost uşor.

— Da, dar ar fi însemnat să ne petrecem restul vieții ca fugare, dacă nu i-am fi ucis pe tatăl nostru şi pe toți soldații lui, un plan care ar fi implicat anumite riscuri evidente. Şi apoi...

A tăcut, clătinând uşor din cap.

— Pe vremea aceea, toate încă credeam ceea ce ni se spusese despre perfidia Ithicanei şi suferinţele Maridrinei. Dacă aş fi fugit, ar fi însemnat să renunţ la tot ce consideram a fi singura şansă a ţării noastre de a se vindeca, un gând pe care n-am putut să-l accept.

Şi-a încordat chipul.

— Acum mi se pare stupid că am crezut aşa ceva, dar bănuiesc că e greu să-ţi imaginezi cum e să fii orb când eşti văzător.

De aceea le ascunsese Silas aici. Nu ca să le protejeze de asasini, ci pentru ca fiicele lui să nu afle adevărul.

— De ce ţi-ai propus s-o faci tocmai tu? Ai fi putut să-ţi înscenezi propria moarte, precum şi pe ale surorilor tale, şi s-o laşi pe Marylyn să-şi continue misiunea ca aleasă a tatălui vostru.

— Am avut anumite motive logistice. Şi-a muşcat buza

de jos.

— Dar, în mare parte, am procedat aşa pentru că nu eram convinsă că Marylyn ţi-ar fi putut supravieţui.

A râs cu amărăciune.

— De fapt, situaţia era pe dos: tu nu i-ai fi supravieţuit ei. Măcar de pericolul ăsta te-am scăpat.

Vocea i-a tremurat când a rostit cuvintele din urmă.

Două lacrimi i s-au rostogolit pe obrajii umflaţi şi Aren abia s-a abţinut s-o strângă în braţe. S-a ridicat, a verificat temperatura apei şi a simţit că se răcise.

— Aşază-te cu capul pe masă, a spus el, mototolind o rochie de mătase ca să i-o pună sub obraz. O să te doară.

Lara a strâns din dinţi, dar n-a spus nimic când Aren i-a turnat încet apă peste ochii injectaţi. Faţa ei era acoperită de vânătăi şi zgârieturi, dar tot era frumoasă.

Oare Aren s-ar fi îndrăgostit de vreuna dintre celelalte surori dacă i-ar fi luat locul Larei? Oare ar fi făcut aceleaşi greşeli?

Poate, dar se îndoia. *Ea* avea ceva special. Ceva care îi subjugase sufletul aşa cum nu mai reuşise nicio altă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Ithicana nu o va ierta niciodată, s-a mustrat singur în tăcere. Şi, dacă

le-ar fi cerut ithicanilor s-o ierte, ar fi însemnat să-i scuipe în față pe toți cei care-şi pierduseră copiii, părinții, surorile şi frații. Nu putea s-o facă, oricare i-ar fi fost sentimentele față de ea.

Dar asta nu însemna că trebuie să zăbovească cu gândul la toate suferințele pe care nu le mai putea îndrepta. Trecutul era trecut şi Aren trebuia să privească spre viitor.

Vârând mâna în buzunar, a scos scrisoarea. A citit-o pe față şi apoi pe spate, dar, pentru întâia oară de când i-o dăduse Marylyn, textul nu i-a mai stârnit furia. S-a întors spre cuptor şi a privit flăcările care pâlpâiau sub ibricul cu apă.

Lara s-a foit şi şi-a înălțat capul.

— Ce arde?

— Nimic important, a răspuns el, privind în continuare la scrisoarea care se făcea scrum.

28. LARA

COMPLEXUL LE SALVASE VIEȚILE, dar nu putea fi salvarea lor. Nu aveau mâncare. Şi tatăl ei probabil că trimisese alți soldați care să se asigure că ea şi Aren muriseră. Aşadar, provocarea cea mai mare le stătea înainte: cum să iasă în viață din Deşertul Roşu.

Surorile ei luaseră toate proviziile şi tot ce rămăsese aici era ori acoperit de nisip, ori sfărâmat sau ars. Mai rău, pe când surorile ei porniseră pe drumul mai scurt spre Maridrina, din nord, Lara şi Aren trebuiau să o ia în sud, spre Valcotta, prin urmare să străbată un drum de două ori mai lung.

— Adună cât mai multe recipiente în care să putem pune apă, i-a spus lui Aren. Şi orice se poate mânca, deşi mă îndoiesc că o să găseşti mare lucru.

În privința asta, a avut dreptate. Pe lângă câteva curmale, un singur sac cu făină şi un borcan cu ardei iuți, Lara nu a găsit nimic comestibil. În oază erau câțiva copaci roditori, dar furtuna le spulberase fructele. Grădinile erau acoperite cu nisip, sub care n-a găsit decât o mâzgă vegetală imposibil de mâncat. În concluzie, aveau să călătorească aproape două săptămâni fără mâncare.

— N-am găsit mai nimic.

Aren a aşezat proviziile găsite lângă izvor, pe care Lara încerca să-l curețe cu o lopată, cu rochia udă de transpirație. Era înfiorător de cald, dar era mai important să adune apă curată decât să se spele şi putea să facă munca asta cu ochii închişi. O binecuvântare, având în vedere cât de tare o usturau.

Bâjbâind după o cană, a umplut-o şi i-a întins-o.

— Apa e cea mai importantă.

— Dar e şi mai grea.

Lara a auzit că Aren bea, apoi un pleoscăit.

— Dumnezeule, ce bine e! a şoptit el. Ce n-aş da să pot înota puțin!

— Afară! a țipat ea, forțându-se să deschidă ochii, mai îngrozită de ceea ce făcea Aren decât de durerea ei. E interzis!

Ignorând expresia contrariată de pe chipul lui Aren, care a ieşit din

izvor, Lara a ridicat o mână şi, întinzându-şi degetele unul câte unul, i-a explicat:

— Animalele nu au voie să bea direct din izvor, ca să nu murdărească apa. Trebuie folosite doar vase curate, preferabil din argint sau aur. Şi n-ai voie să te scalzi!

— Apa e plină de nisip şi nu mai e nimeni aici.

Lara l-a fixat cu o privire furioasă, însă efectul a fost risipit de lacrimile care-i şiroiau pe obraji.

— Să zicem că nu vreau să beau din apa în care ți-ai înmuiat picioarele transpirate.

Aren a ridicat din umeri, de parcă ăsta ar fi fost singurul argument valabil.

— Ar trebui să ne întoarcem pe coastă. E mai aproape.

— Coasta probabil că e înțesată de patrule. Mă aştept ca soldații tatei să supravegheze deşertul, aşteptând să ieşim din el.

Ochii îi porunceau să-şi coboare pleoapele, dar Lara şi-a ignorat durerea când Aren şi-a dat cămaşa jos şi a aruncat-o deoparte. Apoi şi-a dus o mână la frunte şi a privit deşertul din jur. O cicatrice nouă îi brăzda coastele, avea încă una chiar deasupra cotului, iar Lara şi-a dat deodată seama că-l cercetează cu atenție, căutând schimbări pe trupul acela pe care-l cunoştea atât de bine. Era mai zvelt decât înainte, pentru că-şi pierduse o parte din masa musculară în timpul captivității, dar asta nu-i diminua deloc înfățişarea. Aren s-a întors din nou spre ea, însă Lara şi-a închis ochii înainte ca el să-i observe privirea stăruitoare.

— Soldații ăia n-au cum să fi supraviețuit furtunii, a spus el. Şi, văzând că nu se întorc, tatăl tău va presupune că am murit odată cu ei.

— Sau că i-am omorât. Aren a oftat.

— Poate.

— Şi faptul că soldații aceia au murit nu înseamnă că nu vor veni şi alții, a spus Lara. Serin bănuieşte, probabil, că voi încerca să vin aici. Nu va lăsa nimic la voia întâmplării.

— Am putea să aşteptăm soldații în ambuscadă. Să le luăm caii şi proviziile.

Sprijinindu-se de lopată, Lara i-a luat în considerare propunerea.

— N-o să trimită un grup mic. Şi o să ne atace pe întuneric.

— Am putea să ne ascundem şi să-i atacăm pe la spate, pe lumină.

— Poate că am reuşi dacă am avea săgeți, dar surorile mele le-au luat pe toate când au fugit şi nu-mi surâde ideea de a mă lupta corp la corp cu zeci de soldați bine instruiți.

Aren a tăcut câteva momente.

— Atunci ce propui? Să stăm aici şi să murim încet de foame?

O broboană de sudoare i-a alunecat Larei peste zgârieturile din jurul ochiului şi a tresărit, stăpânindu-şi impulsul de a şi-i freca ca să-şi domolească durerea.

— În est există un drum al caravanelor. Propun să atacăm un grup de negustori şi să luăm ce ne trebuie ca să ajungem în Valcotta. Vor avea gărzi, fireşte, dar n-ar trebui să ne provoace probleme. Tăcere.

Lara a continuat să adune nisip cu lopata, refuzând să deschidă ochii şi să se uite la el, pentru că deja intuia că o judecă în gând. Şi-a dat seama ce vrea să-i spună Aren încă din clipa în care a tras aer în piept ca să-i răspundă.

— Vrei să omorâm negustori nevinovați şi să le furăm proviziile? Mi se pare o cruzime.

Lara era o supraviețuitoare, iar supraviețuitorii erau adesea nevoiți să fie cruzi.

— Ai prefera să murim?

— Aş prefera să ne gândim la soluții mai puțin extreme. De ce să nu le cerem ajutorul negustorilor? Sau să furăm ce ne trebuie şi să-i lăsăm în viață? Sau, şi mai bine, ce-ar fi să *cumpărăm* ce ne trebuie, folosind aurul ăla pe care ştiu că-l ai.

Larei i s-a părut ciudat că la un moment dat îl considerase un bărbat necruțător şi nemilos, cu totul lipsit de inimă. Că toată viața fusese convinsă că toți ithicanii sunt la fel.

Înfigând lopata într-o movilă de nisip, s-a întors spre el.

— O să întâlnim doar negustori aflați în drum spre nord, pe urma

furtunii ăleia, ceea ce înseamnă că, dacă i-am lăsa în viață, în câteva zile ar ajunge la marginea Deşertului Roşu. Unde s-ar întâlni cu siguranță cu soldații tatei, care i-ar descoase în amănunt. În momentul de față avem un avantaj, şi anume că tatăl meu nu ştie sigur dacă am supraviețuit, un avantaj pe care l-am pierde de îndată ce negustorii ăia ar povesti cum au fost acostați de două persoane cu înfățişarea noastră.

— Ştiu asta, a răspuns Aren cu răceală. Dar vom avea un avans prea mare față de ei ca să ne poată prinde în deşert.

— Dar nu suficient de mare pentru ca nişte călăreți rapizi, care pot schimba caii în fiecare zi, să nu ne-o ia înainte spre Valcotta şi să ne iasă în cale când ieşim din deşert.

— Văd că ai un răspuns pentru toate.

Un pocnet surd a răsunat când Aren i-a lovit lopata cu piciorul, urmat de pleoscăitul pe care l-a făcut aceasta când a căzut în izvor.

— Şi sunt de-a dreptul şocat că răspunsul respectiv e crima.

Lara a simțit că-şi pierde răbdarea şi că sângele începe să-i clocotească în vene, dar s-a străduit să-şi păstreze cumpătul. Însă era o cauză pierdută.

— Ai impresia că vreau să omor oameni? Că-mi face plăcere?

Deschizând ochii, a călcat pe grămada de nisip şi s-a repezit la el cu pumnii încleştați.

— Nu încerc să mă salvez. Încerc să te salvez *pe tine,* pentru că eşti singurul în stare să încheie o alianță cu Valcotta.

— De ce trebuie s-o fac tocmai eu?

— De ce?! a strigat ea. Pentru că, pe lângă Ahnna, eşti singurul ithican a cărui identitate o cunoaşte împărăteasa! Îți închipui că o să-şi implice marina într-o bătălie costisitoare dacă ar ruga-o Jor? Dacă ar ruga-o Lia? Tu trebuie s-o faci, pentru că eşti singura persoană în care va avea încredere că-şi poate îndeplini promisiunile.

Aren şi-a întors privirea.

— Ştiu cum e să fii constrâns să faci alegeri dificile, Aren. Îi tremura vocea.

— Ştiu cum e să sacrifici viețile unor nevinovați pentru a le salva

pe cele ale persoanelor la care ții.

I-a arătat insula acoperită cu oasele slujitorilor şi ale muzicanților cărora nu le luase apărarea.

— Şi gândul mă bântuie şi azi, dar asta nu înseamnă că nu m-aş încumeta s-o fac din nou, pentru că alternativa ar fi fost să-mi pierd surorile. Uneori alegerile sunt dificile, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să le faci.

A tăcut pentru o clipă, apoi a întrebat:

— Aşadar, ce alegi? Câțiva negustori sau, fir-ar să fie, toate sufletele din Eranahl? Alege!

Auzea doar susurul izvorului şi uruitul sângelui din urechile ei.

— Nu.

Aren a clătinat din cap.

— Nu vreau să omor oameni nevinovați ca să-mi salvez pielea. Refuz.

Împinsă de disperare, frustrarea a sfâşiat-o cu ghearele ca o fiară sălbatică, pentru că Lara putea să-l apere pe Aren de furtuni, soldați şi foamete, dar nu putea să-l apere de el însuşi. A deschis gura, vrând să se împotrivească, dar tropotul copitelor pe pietre i-a răsunat în urechi şi inima i-a luat-o la galop.

— Ascunde-te!

Apucându-l de braț, l-a condus în complex şi s-a ascuns în spatele uneia dintre cazărmi. L-a împins la perete, mult prea conştientă de senzația muşchilor tari ai pieptului său dezgolit sub palma ei şi de mirosul lui familiar.

Concentrează-te, nesăbuito!

Cu mânerul sabiei strâns într-o mână, a privit pe lângă colț, ascultând atent.

— Câți? a şoptit Aren, suflându-i aer cald la ureche şi ținând-o strâns de antebraț.

Lara auzea un singur călăreț, dar asta nu însemna că nu veniseră mai mulți. Nu însemna că nu se apropie din toate direcțiile, pregătiți de atac.

S-a învârtit şi s-a lipit cu spatele de zid, lângă el, şi a căutat semne

de mişcare în jur, blestemându-şi vederea înceţoşată.

Dar nu a sesizat nicio altă prezenţă. Niciuna în afară de cea a individului a cărui cămilă bea din izvor. O victimă uşoară.

În orice caz, aşa ar fi fost dacă Lara n-ar fi fost orbită de lacrimi.

Înălţându-şi arma, a inspirat adânc.

— Număr până la trei, i-a spus încet lui Aren. Unu... Aren a ţâşnit de după colţ. Înjurând, Lara s-a repezit după el.

Şi imediat s-a izbit de spatele lui.

— Ce faci? s-a înfuriat ea.

— Îi mulţumesc sorţii pentru norocul ăsta, a răspuns el, păşind în lături. Uită-te şi tu!

29. AREN

CĂMILA STĂTEA CU capul scufundat în apele izvorului, înghițind lacomă iar şi iar, cu muşchii gâtului încordați, dar a întors un ochi în direcția lui Aren când s-a apropiat.

Încă îşi purta căpăstrul şi şaua, cea din urmă aşezată pe un valtrap în culorile Maridrinei, dar mai interesant pentru Aren era cadavrul care-i atârna în lături cu capul în jos, cu piciorul agățat de o parte a şeii.

— Bănuiesc că nimeni nu i-a explicat regulile cămilei. A pornit spre cele două siluete.

— Aren, poate că-i o capcană!

Lara i-a sărit în cale, privind temătoare în jur. Aren a ocolit-o.

— Nu cred.

În orice caz, asta îi spunea instinctul, precum şi experiența anilor lungi petrecuți luptând împotriva atacatorilor Ithicanei.

Cămila a păşit în lături când Aren a întins mâna spre hățurile care-i atârnau sub cap şi a scos un zgomot îngrozitor, clănțănind amenințător din dinții galbeni.

— N-o deranja în timp ce bea.

Lara i-a venit alături, ținându-şi încă arma în mână. Încruntată, a eliberat piciorul soldatului mort, care a căzut cu un bufnet.

Aren a îndepărtat cadavrul din calea copitelor cămilei şi s-a aplecat ca să-l cerceteze. Trupul soldatului fusese târât şi pielea îi era jupuită de nisip şi furtună, dar Aren a tras concluzia că murise cu mai puțin de o zi în urmă. Probabil că fusese unul dintre urmăritorii lor. Şi, spera el, poate că muriseră şi ceilalți.

Lara a dat şaua jos din spinarea cămilei şi a aşezat-o lângă Aren, lăsându-l să desfacă iute cataramele traistelor legate de ea şi să le golească tot conținutul. Carne uscată, fructe şi semințe. Nu era mare lucru, dar le-ar fi ținut de foame pentru câteva zile. Poate chiar pentru o săptămână.

A găsit atât pânză, cât şi frânghii pentru ridicarea unui cort, iar

prăjinile dispărute puteau fi înlocuite uşor. Apoi două burdufuri, pe care le-a aşezat pe grămadă şi, în fundul traistei, o ploscă plină cu whisky.

— Pare să fie bun de băut.

Lara a dat drumul copitei din spate a cămilei, pe care o inspectase, şi a mângâiat-o pe crupă.

— Ai găsit ce ne trebuie în traiste?

— Am găsit destule.

— Bun.

Lara şi-a şters mâinile pe fustă.

— Lăsăm cămila să bea pe săturate şi-i dăm să mănânce din furajul rămas în grajd. Să ne odihnim. Diseară pornim la drum.

30. LARA

ÎN LOC SĂ-ŞI ASCULTE propriul sfat, Lara l-a lăsat pe Aren dormind în unul dintre paturi, incapabilă să-şi stăpânească dorința de a explora locul care îi fusese cândva atât cămin, cât şi temniță.

A umblat prin cazarmă, trecând prin dormitoare până când l-a găsit pe cel împărțit cu Sarhina, care în mare parte rămăsese neatins. Cele două paturi înguste abia încăpeau în odaia lipsită de orice decor personal, pentru că astfel de lucruri le fuseseră mereu refuzate ei şi surorilor sale. Scrinul mic era pătat de funingine, dar, când i-a deschis sertarele, Lara a găsit hainele pe care le purtase când trăise aici.

Dezbrăcându-şi rochia distrusă, şi-a cercetat cât a putut de atent rănile, pentru că ochii încă îi lăcrimau. Şi-a pus lenjerie de corp curată, pantaloni, o cămaşă de olandă şi o haină, apoi şi-a împletit părul şi s-a simțit din nou om, cum nu se mai simțise din noaptea în care îl ajutase pe Aren să evadeze.

S-a aşezat în genunchi şi a înlăturat piatra uşor de desprins de sub patul ei, dezvăluind gaura mică în care îşi ascunsese caseta de lemn, plină cu comorile ei copilăreşti. A luat loc pe pat, cu cutia în poală, şi a scos pe rând obiectele dinăuntru.

O brățară din fâşii de piele, împletită de Bronwyn, pe care şi-a strecurat-o pe încheietură.

O monedă de argint lucioasă, găsită şi dăruită de Sarhina, cu capul şters şi imposibil de identificat, pe care şi-a strecurat-o în buzunar.

Bilete de hârtie scrise şi trecute de la o soră la alta, în care se plângeau de maeştrii lor.

Le-a citit în grabă, uneori zâmbind, alteori îndurerată, pentru că avuseseră mulți maeştri cruzi. Numele lui Serin lipsea cu desăvârşire, pentru că niciuna dintre fete nu avusese curajul să scrie comentarii critice la adresa lui. El mereu reuşea să le dibuie secretele.

Punând deoparte teancul de bilete, a băgat din nou mâna în casetă şi, după ce a dat la o parte o sticluță, a luat un colier de argint cu

pandantiv de safir. Era mic, ca pentru un copil, şi nu-i mai venea la gât, dar tot şi l-a aşezat pe piept. Când i-a atins pielea, ochii i s-au umplut de lacrimi, dar nu din cauza nisipului care îi rănise.

Mama ei îi dăruise colierul. Lara avea puține amintiri despre ea, dar una dintre ele era legată de ziua în care i-l prinsese în jurul gâtului. Îl purta când soldații tatălui ei veniseră ca s-o răpească, dar reuşise să-l ascundă de-a lungul anilor, până la sfârşit - reprezenta bunul ei cel mai de preț, o dovadă a faptului că, la un moment dat, fusese iubită.

Şi mama care o iubise plătise pentru dragostea ei cu propria viață.

Un suspin i-a scăpat din gât şi Lara s-a aplecat, cu umerii tremurându-i.

— Eşti bine?

Patul din fața ei a scârțâit şi, ridicând ochii, Lara a văzut că Aren se aşezase pe el şi că o priveşte cu coatele sprijinite pe genunchi.

— Mama mea mi-a dat asta, a spus ea şi i-a arătat colierul. Atât mi-a rămas de la ea.

— Mă bucur că ai avut ocazia să-l recuperezi.

Lara a încuviințat din cap, trecându-şi degetul mare peste safir.

— Purtam colierul mamei tale în noaptea în care...

A tăcut şi a clătinat din cap.

— Aşa am reuşit să mă întorc. Am desenat conturul pietrelor pe o coală de hârtie şi am folosit-o drept hartă.

— Bine gândit.

— Am bănuit că-l vrei înapoi, aşa că l-am lăsat în Eranahl. Aren nu a răspuns şi a rămas cu ochii fixați pe pardoseala
dintre ei.

— Când te-am căutat, am găsit camera în care Serin îşi ține... *instrumentele.*

Lara a încremenit, înțelegând bine la ce se referă. Serin considera că tortura e o artă care trebuie perfecționată şi, grație *instrucției* primite de la el, ea fusese şi victima, şi mânui-toarea acelor instrumente.

— Serin nu putea să-mi facă rău fizic, aşa că m-a silit să privesc cum îi torturează pe ithicanii capturați. Când nu-mi punea

întrebările lui blestemate despre cum să pătrundă în Eranahl, îmi vorbea despre tot ce v-a făcut ție şi surorilor tale. Şi despre ceea ce v-a forțat să vă faceți una alteia.

Lara a simțit că i se scurge sângele din obraji, aşa că şi-a ferit privirea.

— Nu doar noi douăsprezece am fost aduse la complex. Am fost douăzeci. Două au murit de boală. Patru au murit în timpul exercițiilor de luptă şi una a murit în urma unui accident. Dar una... O chema Alina şi a refuzat să fie implicată în jocurile lui Serin. A refuzat iar şi iar. Apoi, într-o noapte, a dispărut.

Lara a înghițit în sec.

— Nu cred că a fugit.

Aren a încuviințat încet din cap.

— Îi făcea o deosebită plăcere să-mi spună cum te va răni când te va prinde. Mă păcălea, făcându-mă să cred că te-au capturat. Şi eram îngrozit, ştiind că, dacă ar fi reuşit vreodată să te prindă, le-aş fi spus tot ce voiau să afle.

Lara a simțit o durere surdă în abdomen, cu gândul la chinurile îndurate de Aren şi la faptul că Serin reuşise să se folosească de ea împotriva lui.

— O să-şi primească răsplata într-o bună zi, îți promit.

— Nu ştiu dacă s-ar schimba ceva.

Simțind nevoia să destindă atmosfera încordată, Lara a întrebat:

— Ce fel de persoană e fratele meu? Aren a pufnit.

— E îngrozitor. Nu-l suport.

— Nu te-am întrebat ce sentimente îți inspiră. Te-am întrebat ce fel de persoană e.

— Se ține de intrigi iscusite şi are o părere foarte bună despre propria inteligență.

— Şi chiar e inteligent?

Aren a dat din cap, fără tragere de inimă.

— Da. Dar e... greu de descifrat. Susține că vrea să obțină coroana doar pentru că altfel şi-ar afla mormântul lângă frații lui, dar nu sunt

convins că-i aşa. Tatăl tău îl detestă pentru că nu se potriveşte profilului de moştenitor la care aspiră, dar Keris îl întărâtă în loc să încerce să-l îmbuneze.

Încruntându-se, Aren a coborât ochii spre pardoseala de piatră crăpată de sub picioarele lor.

— E dispus să-şi rişte viața de dragul anumitor principii, dar vorbeşte despre sine ca şi cum ar fi un laş. Nu-l înțeleg.

— Să n-ai încredere în el, Aren. V-a ajutat pe tine şi pe femeia valcottană să scăpați doar pentru că împlinirea ambițiilor lui depinde de aprovizionarea Eranahlului.

— Nu cred că adevărul e atât de simplu, a răspuns el, băgând apoi mâna în cutie şi scoțând ultimul obiect. Asta
ce-i?

— Otravă.

— Majoritatea fetelor păstrează scrisori de dragoste în casetele lor cu bijuterii, dar tu ții instrumente de ucis.

Lara a râs cu amărăciune.

— Cu asta am înscenat moartea surorilor mele. Am preparat-o după o rețetă proprie. Mai multe picături ar fi fatale, aşa că ține minte să nu-ți mai bagi picioarele în apa mea de băut.

— Am reținut.

Ridicându-se, Lara şi-a strecurat sticla şi colierul în buzunarul hainei.

— Să mergem. Soarele apune şi trebuie s-o luăm din loc.

31. LARA

NU-L LĂSA SĂ DEPUNĂ prea mult efort.

Gândul i-a trecut pentru a mia oară prin minte şi a privit pieziş spre Aren, care înainta greoi prin nisip, cu umerii aduşi în faţă şi cu chipul întunecat de umbrele felinarului pe care Lara îl ducea în mână.

Mergeau de o săptămână întreagă şi încă nu ajunseseră la oaza cea mai apropiată, de la avanpostul Jerin.

Lara subestimase efectul pe care-l avusese captivitatea asupra lui, atât psihic, cât şi fizic. Acel Aren pe care-l cunoscuse în Ithicana avusese o condiţie fizică perfectă, fiind capabil să-şi împingă limitele până la extrem timp de zile, dacă nu chiar săptămâni întregi, fără să cedeze. Dar în vremea întemniţării fusese legat cu cătuşe şi nu străbătuse decât distanţa dintre celulă şi curtea palatului, petrecându-şi zilele într-un regim sedentar atât de neobişnuit pentru el, încât Lara se mira că nu-şi pierduse minţile.

Dacă ar fi putut să se ţină de plan şi să călătorească de-a lungul coastei, Aren s-ar fi descurcat sau, în orice caz, nu i-ar fi dat Larei motive de îngrijorare, dar călătoria prin Deşertul Roşu era cu totul altceva. O provocare total diferită.

Aren era obişnuit cu vremea caldă, dar nu chiar atât de caldă. Şi Lara se îndoia că petrecuse vreodată mai mult decât câteva ore fără să bea apă. De ce ar fi procedat altfel, când cerul Ithicanei oferea mai multă apă decât ar fi putut bea vreodată? Era străin până şi de foamea adevărată, pentru că insulele erau pline de surse de hrană, numai să ştii unde să le cauţi... motiv pentru care poporul lui supravieţuia chiar şi fără ajutorul podului cucerit.

Gândindu-se la ithicani, Lara a scrâşnit din dinţi de frustrare. Ea şi Aren erau în întârziere, ceea ce nu-şi permiteau. Sezonul de acalmie - căruia ithicanii îi spuneau Mareele de Război - avea să înceapă în curând, ceea ce însemna că le rămăsese puţin timp ca să obţină ajutorul Valcottei pentru alungarea Maridrinei. Dacă ar mai fi zăbovit mult, şi-ar fi pierdut ocazia, pentru că orice atac ar fi fost

imposibil în timpul sezonului furtunilor. Chiar dacă tatăl ei ar fi pierdut susținerea marinei amaridiene, refugiații din Eranahl n-ar fi avut aproape nicio şansă să supraviețuiască încă un sezon fără ajutorul podului.

În clipa aceea, Aren s-a împiedicat, cât pe ce să cadă, şi Larei i s-a strâns inima. Trăgând de dârlogul cămilei ca s-o oprească, a spus:

— Urcă şi stai o vreme în şa.

— Nici vorbă!

Aren nu se înțelegea cu cămila, pe care ea o botezase Jack, şi fiecare privea cu duşmănie la celălalt când se credea nevăzut. La un moment dat, Lara îl înduplecase pe Aren să meargă în spinarea lui Jack, dar, înainte ca el să se îndrepte în şa, cămila se ridicase deodată şi-l aruncase cu fața în nisip. Întâmplarea nu prea îl încântase pe Aren.

Lara şi-a muşcat interiorul obrazului.

— Mai avem doar câteva ore până la oaza Jerin. Dacă e să intrăm şi să ieşim din avanpost fără să fim prinşi, trebuie să *nu* te împiedici de propriile ghete.

— Avem apă din belşug. Să ocolim avanpostul şi să ne continuăm drumul.

Într-adevăr, probabil că aveau destulă apă ca să iasă cu bine din deşert, dar puțina mâncare pe care o găsiseră în traistele legate de şaua lui Jack se terminase de ceva vreme. În astfel de condiții, Lara se îndoia că Aren ar mai fi rezistat încă o săptămână cu stomacul gol. Poate că nici ea n-ar fi reuşit.

— Jack n-a mai băut de o săptămână. Îi trebuie apă.

Era o minciună, pentru că animalul respectiv ar mai fi putut merge o săptămână fără să bea, chiar şi pe o asemenea căldură. Dar Aren nu ştia asta.

— Deci trebuie să facem un popas, în afară de cazul în care ai accepta să-ți împarți apa cu el.

— N-am de gând să omor negustori nevinovați.

Lara a ridicat ochii spre stelele de pe cer, rugându-le să-i dea răbdare.

— Probabil că o să găsim în jur de o sută de oameni în Jerin, aşa că nu putem să-i omorâm pe toți ca să-i reducem la tăcere. Trebuie să ne furişăm. Dar, în clipa de față, n-ai putea să te furişezi nici printr-un han harendellian plin de beți.

Aproape că a auzit cum i se luptă încăpățânarea cu simțul practic, dar, în cele din urmă, acesta din urmă a avut câştig de cauză şi Aren s-a oprit din mers.

— Doar o oră.

— Fie.

Îndemnând cămila să se întindă pe nisip, a aşteptat ca Aren să se urce pe spinarea ei şi apoi a scos o funie.

— Ce faci?

— În caz că adormi. Nu vreau să cazi şi să-ți rupi gâtul. Faptul că

Aren a lăsat-o să-l lege de şa a dovedit cât de

epuizat e, dar Lara a strâns funia fără să spună nimic şi, înduplecându-l pe Jack să se ridice din nou, l-a condus mai departe.

Au călătorit toată noaptea şi, întocmai cum se aşteptase Lara, mersul legănat al cămilei l-a adormit treptat pe Aren, care şi-a aplecat tot mai mult umerii, până când, într-un final, a ajuns să-şi lipească fața de grumazul ei. Cam pe atunci s-a stârnit o adiere uşoară şi Jack şi-a ridicat atent capul, grăbind pasul.

— Simți apă? l-a întrebat ea, mângâindu-l pe gât. Foarte bine. Mergi în direcția ei.

Mormăind, Jack a început să tragă de dârlog, un îndemn să meargă mai repede.

— Ştiu, a şoptit ea, dar vreau să mă ajuți să câştig puțin timp.

A oprit cămila şi a priponit-o în aşa fel încât să meargă doar lent. Dezlegând toate burdufurile goale, şi le-a suit pe umăr.

— Ai grijă de el, de dragul meu, a spus ea, mângâind gâtul cămilei, apoi a luat-o uşor la fugă spre oază.

I-a luat numai o oră ca să ajungă la avanpostul care înconjura lacul mic, unde luminile felinarelor făceau aşezarea să strălucească precum inelul arzător al soarelui eclipsat.

Ghemuindu-se în spatele crestei unei dune, Lara a cercetat clădirile. Erau construite din piatră şi aproape lipsite de ferestre, asemenea celor din complexul în care copilărise. Agățați de marginile acoperişurilor, clopoțeii de vânt, din sticlă colorată, răspândeau o muzică plăcută, iar în crângul luminat dintre clădiri şi apă, panouri din mătase colorată atârnau de ramuri. Un semn al influenței valcottane, pentru că aici granița dintre cele două națiuni era la fel de vagă precum în regiunea întinsă desfăşurată de-a lungul coastei, deşi locul ăsta era mult mai puțin contestat. Niciuna dintre națiuni nu ținea la câțiva kilometri de nisip sau, în orice caz, nu atât de mult încât să trimită armate în deşert care să lupte pentru aceştia. Prin urmare, avanpostul Jerin aparținea ambelor națiuni sau, după părerile unora, niciuneia dintre ele.

Apropiindu-se, Lara s-a uitat la oamenii de pe străzi şi a observat că activitățile avanpostului reflectă deprinderile nocturne ale celor care traversau drumul caravanelor. Mulți erau conaționalii ei: îi recunoştea după pantalonii strâmți, după ghete şi jachete, pe când valcottanii preferau să poarte haine voluminoase, legate la încheieturile mâinilor şi la glezne, şi să încalțe sandale de piele. Mai mult, valcottanii aveau tenul mult mai închis la culoare şi părul lor brun şi ondulat era ori tuns scurt, ori legat în noduri strânse în creştetul capului.

Toți umblau în grupuri şi Lara a remarcat că taberele se ocoleau cu grijă, în ciuda regulii nescrise a păcii care trebuia să fie păstrată în oază. Era un semn, a dedus ea, al punctului culminant de care se apropia conflictul dintre Maridrina şi Valcotta, care nu putea decât să vină în favoarea lui Aren şi a Ithicanei.

A alergat uşor spre avanpost, dar s-a oprit când doi câini au țâşnit lătrând dintre clădiri şi s-au repezit spre ea. Luând ardeii iuți pe care-i găsise în complex şi pe care-i adusese tocmai pentru astfel de situații, le-a aruncat în fețele câinilor care se apropiau. Animalele au început imediat să strănute şi să-şi dea cu labele pe la boturi, lăsând-o pe Lara să se strecoare nestingherită în spațiul îngust dintre două clădiri.

Aici s-a oprit brusc.

S-au auzit zgomote şi cineva a deschis o uşă.

— Ce-i cu hărmălaia asta, potăi blestemate? Aici!

Lara a sărit pe un butoi şi s-a întins spre marginea acoperişului. Cățărându-se silențios, s-a târât pe suprafața plată până în capătul opus, de unde a urmărit mişcările mulțimilor.

Maestrul Armelor, Erik, îi descrisese cândva oaza, iar informațiile primite de la el, împreună cu ceea ce vedea acum cu ochii ei, însumau toate cunoştințele deținute despre avanpost. Multe clădiri primeau călători, dar câteva erau locuințe particulare ale oamenilor stabiliți permanent în oază. Existau mai multe localuri care promiteau mâncare, băutură şi divertisment, o fierărie, un şir de grajduri şi câteva clădiri puternic luminate, care păreau să ofere servicii necesare celor care traversau deşertul înainte şi-napoi.

Majoritatea celor care umblau pe străzile înguste erau bărbați, dar Lara a zărit şi câteva femei valcottane, care mergeau semeț, cu frunțile înălțate, strângând în mâini toiagele de luptă folosite cu predilecție. Lara a văzut şi reprezentanți ai altor națiuni, pe care i-a recunoscut după îmbrăcăminte şi culoarea pielii. Niciunul dintre ei nu părea să fie ithican, dar asta nu însemna mare lucru, având în vedere cât de uşor se deghizau compatrioții lui Aren.

Un miros apetisant de carne friptă i-a ajuns Larei la nas; şi-a îndreptat atenția spre un loc aflat la câteva clădiri distanță, unde o femeie stătea lângă un grătar încărcat cu frigări. Îi ploua în gură şi i-au chiorăit mațele. *Întâi apa,* a hotărât ea, întorcându-şi privirea spre întunericul din jurul lacului mai îndepărtat. Trebuia să traverseze trei străzi puternic luminate ca să ajungă la copaci, iar faptul că umbla singură ar fi atras imediat atenția.

Prin urmare, trebuia să le-o distragă cumva.

Soluția evidentă ar fi fost un incendiu, dar, ca şi când ar fi stat chiar lângă ea, Lara şi-a imaginat mustrarea lui Aren, dezlănțuită din cauza ideii de a distruge locuințele şi afacerile unor oameni pentru un asemenea scop. Încruntându-se, Lara a căutat alte opțiuni şi a zărit un grup de cămile priponite la marginea aşezării, cu spinările

încărcate cu mărfuri şi provizii, supravegheate de un singur băiat. Dar în jurul lor se întindea doar spațiu deschis, prin urmare Larei i-ar fi fost imposibil să se apropie de ele pe furiş.

Dedesubt, câinii îşi reveniseră în sfârşit de pe urma ardeilor şi schelălăiau, alergând de colo-colo printre clădiri. Larei i-a venit o idee.

A aşteptat un moment prielnic, apoi s-a ridicat şi a sărit pe acoperişul clădirii învecinate. Apoi pe al următoarei. Apropiindu-se încet de fațada locuinței, a auzit-o pe femeie fredonând şi a observat că tot intră şi iese din casă, ocupân-du-se de treburi casnice sau întorcând frigările pe grătar. După ce şi-a scos sabia, Lara a apucat-o de vârful lamei şi a aşteptat. Când femeia a intrat din nou, s-a aplecat peste marginea acoperişului, şi-a trecut mânerul pe sub una dintre frigări şi l-a deplasat de-a lungul ei, până când a simțit că a apucat-o bine. Apoi a ridicat-o cu grijă şi s-a târât înapoi în partea din spate a acoperişului.

Incapabilă să se abțină, şi-a băgat o bucată de friptură în gură, fără să-i pese că-şi arde limba. Scoțând şi celelalte bucăți de carne, a lăsat frigarea, apoi şi-a coborât mâna între clădiri, atrăgând imediat atenția câinilor.

Când au început să latre şi să țopăie, Lara a tresărit şi a fugit în celălalt capăt al acoperişului, urmată de câini. Asigurându-se că nu o scapă din ochi, a aruncat carnea în spinările încărcate cu marfă ale cămilelor.

Câinii au luat-o la goană după prada lor şi, văzând că se apropie vertiginos, cămilele şi-au ridicat deodată capetele, speriate, şi au început să scoată sunete stridente.

Toate au luat-o în acelaşi timp la fugă, eliberându-se de pripoane şi galopând în avanpost, fugărite de câini. Paznicul lor a strigat şi a încercat să le apuce de dârlogi, dar era o cauză pierdută şi, în curând, străzile s-au umplut de bărbați şi femei alergând după cămile într-o cacofonie de strigăte.

De îndată ce s-a asigurat că eşarfa îi ascunde bine părul, Lara a sărit de pe clădire şi a pătruns în învălmăşeală, croin-du-şi drum pe

străzi înainte să se ascundă în cele din urmă printre umbrele crângului. S-a strecurat cu atenție printre copaci şi s-a dus repede la lac.

Pentru a păstra oaza curată şi pură, locuitorii aranjaseră pietre astfel încât să poți păşi până la apă fără să calci în ea. Aşezându-se în genunchi, Lara s-a aplecat şi a umplut un burduf. Le-a umplut pe rând pe toate şi s-a întors la marginea crângului.

În depărtare a auzit strigăte furioase: negustorii ale căror cămile fuseseră speriate de câini se răsteau la stăpânul lor. După accent, erau maridrinieni, pe când stăpânul câinilor era valcottan. Tot mai multe glasuri s-au alăturat disputei, până când incidentul a curmat pacea precară dintre membrii celor două națiuni şi oamenii au sărit la bătaie. S-au adunat alergând din toate direcțiile şi Lara s-a înfiorat, înțelegând că incendiul ar fi putut să provoace mai puține pagube decât încăierarea pe care o instigase.

Dar acum nu mai putea face nimic.

S-a alăturat celor care fugeau țipând spre locul altercației, în piață. Cămilele doborâseră mai multe tarabe şi mai bine de zece bărbați săriseră la bătaie, stârnind şi mai mult haos.

Cu îndemânare, Lara s-a furişat printre oameni, a înşfăcat un sac de caise uscate căzut de pe o tarabă şi, de pe alta, câteva turte mici aşezate pe o tavă, fără s-o observe nimeni, pentru că toți erau atenți la încăierare. Luând încă câteva produse, Lara s-a strecurat printre două tarabe şi a pornit tiptil prin spatele şirului lor.

Trebuia doar să iasă din avanpost, să-i găsească pe Aren şi pe Jack, apoi să...

Două mâini cărnoase au apărut din spatele unei tarabe şi au apucat-o de antebrațe. Şi o voce adâncă a spus:

— Uitați-o şi pe mica noastră hoață!

32. AREN

AREN S-A TREZIT brusc şi, alunecând într-o parte, a încercat cu disperare să se apuce de ceva. S-a prins de gâtul cămilei şi, ameţit, s-a îndreptat cu grijă în şa. De care era legat. Când a văzut că răsare soarele, a mârâit:

— De ce nu m-ai trezit? Niciun răspuns.

Întorcându-se în şa, a privit în jur, dar Lara era de negăsit. S-a neliniştit deodată. Să fi leşinat? Să fi rămas undeva în urmă, oare zăcea neajutorată în nisip?

A apucat hăţurile cămilei şi a tras de ele, încercând să întoarcă animalul, dar Jack l-a ignorat şi a rămas cu urechile ciulite şi întoarse în faţă, spre ceva ce Aren nu reuşea să distingă în lumina obscură.

— Nu vrei s-o abandonezi, a spus Aren, trăgând iar de hăţuri. Ea te place. Eu nu.

În zadar.

Dându-se bătut, Aren a lăsat hăţurile şi a început să dezlege nodurile funiei cu care picioarele îi erau legate de şa, singura care îl împiedicase să cadă de-a dreptul. Alunecând jos, s-a opintit şi a tras cu putere de cămilă, ca să o forţeze să se oprească. Abia atunci a observat priponul dintre picioarele sale din faţă.

Oare Lara încercase să facă un popas în timpul nopţii şi cămila pornise aiurea cu Aren pe spinare? De îndată ce gândul a prins contur, a şi clătinat din cap, provocându-şi pe loc dureri. Haina şi toate proviziile Larei încă erau legate de şa şi, chiar dacă Jack ar fi tras o sperietură şi ar fi luat-o la fugă, n-ar fi putut să scape de mâinile ei agile.

O adiere uşoară i-a suflat în faţă lui Aren şi cămila a început să tragă insistent de dârlog, arătându-se mai dornică de drum decât o văzuse Aren pe tot parcursul călătoriei. Şi explicaţia nu putea să fie decât una singură: apa. Cămila înainta spre oaza despre care-i vorbise Lara.

Într-o clipă, mintea lui buimăcită de soare a înţeles ce făcuse ea şi, înfuriat, Aren a înjurat şi a lovit cu piciorul în nisip. Profitând de

ocazie, Jack a încercat s-o ia din loc, dar regele ithican l-a tras înapoi.

— Trebuie să aşteptăm să se întoarcă *Majestatea Sa,* ca nu cumva să-i stricăm socotelile.

Soarele s-a ivit în est, înălțându-se tot mai mult, dar Lara nu s-a întors. Aren a băut îndelung dintr-un burduf, ştergân-du-şi sudoarea de pe frunte, cu ochii ațintiți spre orizont în căutarea vreunui semn de mişcare.

Jack a gemut, nemulțumit de întârziere, şi zgomotul a răsunat printre dunele pustii.

— Ştiu, i-a răspuns el cămilei. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

Ceea ce însemna că dăduse de necaz.

33. LARA

O PIRONISERĂ LA blestematul ăsta de stâlp al infamiei.

În mijlocul pieței, bărbatul corpolent şi prietenii lui o aşezaseră în genunchi, în timp ce ea ţipa şi lovea din picioare, şi-i puseseră capul şi mâinile pe cadrul de lemn al stâlpului, trântind apoi obada de sus şi imobilizând-o pe fondul strident al înjurăturilor ei.

Care nu o ajutaseră cu nimic.

Transpirația îi şiroia pe trup cât soarele răsărea şi-i ardea pielea descoperită, pentru că, evident, n-o lăsaseră îmbrăcată. Îi luaseră totul, până şi lenjeria intimă.

Şi Lara ştia precis motivul.

— Bea, frumuşico, bea!

O cană i-a fost adusă la buze şi apa prețioasă dinăuntrul ei i-a curs în gură, aşa că Lara s-a străduit din răsputeri să bea cât mai multă fără să se înece. Apoi şi-a înălțat ochii ca să se uite la uriaşul care o capturase. Era un fiu al deşertului, iar chipul şi tenul lui îi sugerau originea mixtă, având deopotrivă strămoşi maridrinieni şi valcottani.

— O moarte uşoară n-ar fi nicio pedeapsă. A bătut-o uşor

peste obraz.

— Şi am pariat că rezişti până la sfârşitul săptămânii. Îndeajuns pentru ca soarele să-ți prăjească pielea de pe oase.

În Deşertul Roşu, unde o cană cu apă putea să facă diferența dintre viață şi moarte, furtul era considerat o crimă la fel de gravă precum uciderea şi era pedepsit ca atare. Oamenii găsiseră o bucată de friptură agățată de unul dintre pachetele din spinarea unei cămile şi înțeleseseră că ea le speriase, moment în care toată furia îndreptată asupra stăpânului câinilor fusese ațintită asupra ei. Doar bărbatul ăsta îi împiedicase s-o omoare în bătaie, dar nu din altruism. Caisele furate de Lara erau ale lui şi se pare că negustorul îi dorea o moarte mai lentă.

— Să mă pupi în cur! a mârâit ea, dar el doar a râs şi a plesnit-o peste numitul fund, a cărui piele, nefiind obişnuită cu soarele, se înroşise deja.

Pentru asta, Lara şi-a jurat să-l eviscereze.

Închipuirea asta încântătoare îi plutea în minte când la urechi i-a ajuns cântecul afon al unui alt bărbat. Era un cântec de cârciumă vulgar, harendellian, despre un bărbat şi un catâr, pe care îl ascultase de nenumărate ori pe parcursul săptămânilor petrecute în națiunea din nord, dar pe care de atunci nu-l mai auzise deloc.

Ridicându-şi capul, Lara a mijit ochii în lumina orbitoare şi a zărit cămila singuratică care se apropia de avanpost. Bărbatul din spinarea ei se clătina în şa, iar într-o mână ținea hățurile şi în cealaltă o ploscă al cărei metal scânteia în soare. Intrând în piață, a tras de hățuri şi cămila s-a oprit drept când bărbatul şi-a terminat cântecul.

Aren a descălecat cu stângăcie, agățându-şi piciorul de şa şi prăvălindu-se la pământ, cât să stârnească râsul puținilor negustori rămaşi în piață.

— Naiba să te ia, fiară nenorocită! a răcnit Aren la Jack. Te-ai mişcat!

Apoi şi-a dus plosca la buze, a găsit-o aparent goală şi a aruncat-o în lături.

— Băutură! Cineva să-mi vândă ceva de băut!

Negustorul pe ale cărui cămile le speriase Lara s-a dus agale la el, ținând relaxat în mână o sticlă.

— Prietene, prietene, cum se face că vii la noi singur şi într-un asemenea hal? Ce-ai pățit?

Lara a văzut că Aren îşi lasă capul în mâini şi i-a căzut fața când a urlat deodată:

— S-au dus!

Când şi-a ridicat chipul, obrajii îi erau plini de lacrimi.

— O furtună cum n-am mai văzut a năvălit peste tabăra noastră şi mi-a răpit tovarăşii şi marfa. S-au dus toți! S-au dus toate! Bunica m-a avertizat să nu-mi risipesc averea în nisip, dar ambiția mi-a întrecut buna judecată.

Lara abia s-a abținut să-şi dea ochii peste cap. Era clar că Aren o zărise în obezi şi că observația lui fusese adresată atât negustorului, cât şi ei.

— Deşertul e o femeie capricioasă, prietene. Negustorul l-a bătut compătimitor peste umăr.

— Cum se face că tu ai supraviețuit? Aren şi-a şters ochii.

— E clar că soarta a preferat să trăiesc cu chinul greşelilor mele decât să mă odihnesc nesimțitor, prins în somnul nesfârşit.

Apoi privirea i-a căzut asupra sticlei din mâinile negustorului.

— Dacă eşti un prieten adevărat, mă vei ajuta să-mi înec amarul.

— Desigur, desigur!

Bărbatul a scos un pahar şi, turnându-i puțină băutură, i l-a oferit lui Aren, care l-a dat pe gât dintr-o singură înghițitură şi l-a întins negustorului ca să i-l umple din nou. Dar el a pleoscăit din limbă, cu părere de rău.

— Regret, prietene, dar toate îşi au prețul în deşert.

— Dar am pierdut totul! s-a tânguit el. Fie-ți milă de mine!

Asta era o minciună. Lara ştia că Aren are aur şi argint în buzunare, pentru că ea i le dăduse pentru eventualitatea în care ar fi fost nevoiți să se despartă. Avea destui bani ca să-şi plătească cazarea, să cumpere provizii şi să-l adape pe săturate pe Jack. Ce avea de gând?

— Poate că ai accepta să vinzi ceva?

— N-am nimic.

Aren s-a aşezat cu capul în nisip, jucând cu măiestrie rolul de fiu de negustor răzgâiat. În clipa aceea, lui Jack i s-a năzărit să pornească spre lac şi Aren s-a târât după el, încercând să-l prindă de hățuri. Negustorul s-a întins după cămilă şi a oprit-o, privind atent atât animalul în sine, cât şi harnaşa-mentul lui; fără îndoială, le calcula valoarea şi cântărea totodată disperarea lui Aren.

— Ne înțelegem noi cumva. Nenorocita aia - negustorul a arătat-o pe Lara cu o mişcare scurtă a capului - mi-a schilodit o cămilă şi nu pot s-o aştept să-şi revină. Te-aş plăti cinstit dacă te-ai încumeta să te desparți de a ta.

Lara a deschis gura, vrând deodată să-i urle: *Să nu îndrăzneşti să o vinzi!* Aveau nevoie de cămilă ca să scape cu viață din deşert.

Dar Aren nu era prost. Ştia că nu puteau renunța la Jack, prin urmare avea un plan. Doar că mintea ei încinsă de soare era prea

buimăcită ca să-l poată ghici.

— Dar am nevoie de ea, s-a tânguit Aren. Cum altfel să ajung în Valcotta?

Negustorul şi-a frecat bărbia.

— Poate chiar ne putem ajuta unul pe celălalt, prietene. Ce ai spune să ni te alături când plecăm la noapte? Cămila ta poate să-mi care o parte din marfă, iar drept răsplată te vom ajuta să părăseşti deşertul în siguranță.

Cu o expresie incredulă, Aren a bolborosit:

— Ai face una ca asta?

Dar chiar şi de la distanța de zece metri, Lara a observat sticlirea din ochii lui, sugerând că tocmai *asta* era oferta pe care regele Ithicanei urmărise s-o obțină de la negustor. Şi Larei i-a înghețat sângele în vene. Dacă s-ar fi dus cu ei, Aren n-ar mai fi avut nevoie de ea; bărbații aceia aveau tot ce le trebuie ca să-şi respecte promisiunea şi cămila valora cât serviciile lor, ba chiar mai mult.

Aren n-avea s-o abandoneze. Nu putea. Dar o voce i-a şoptit în gând: *De ce să nu plece cu ei? Ar fi riscant să te ajute şi nu-ți datorează nimic.*

— Norocul ne surâde amândurora! Cum te numeşti, prietene? Eu sunt Timin.

— James. Şi îți rămân dator, Timin.

Negustorul l-a ridicat în picioare şi i-a condus pe el şi pe Jack spre grajduri. Şi, trecând pe lângă ea, Aren nu i-a aruncat Larei nici măcar o privire.

Durerea din piept i-a întrecut zvâcnetul din cap şi Lara s-a lăsat moale în obezi, simțind că-i ard ochii, deşi era prea deshidratată ca să poată lăcrima. Crezuse că situația se schimbase, că poate Aren n-ajunsese chiar s-o ierte, dar că măcar renunțase la ura care îl consumase.

Dar poate că Lara văzuse doar ceea ce voise să vadă. Ceea ce sperase să vadă. Sau poate că Aren pur şi simplu se prefăcuse. În orice caz, părea că are de gând s-o lase în ghearele morții.

Bărbia i-a tremurat şi, străduindu-se să-şi stăpânească suspinele,

Lara şi-a încleştat dinții. Era o regină. O războinică. Mai mult, era *Gândăcelul.*

Şi nu avea de gând să moară.

Ziua înainta, soarele traversa treptat cerul şi singurul refugiu din calea dogorii lui arzătoare era umbra obezilor. Lara stătea cu capul aplecat, acoperindu-şi fața cu părul, cu mâinile strânse pe cât posibil sub încheieturi, pentru a le proteja de soare. A săpat încet în pământ cu genunchii şi cu degetele de la picioare, acoperindu-şi gambele cu nisip şi ținându-şi coapsele la umbra trunchiului.

Dar nu putea face nimic pentru a-şi proteja spatele şi fesele, iar pielea lor expusă se arsese deja atât de tare, încât în curând avea să facă băşici. Alte cicatrici de adăugat la colecție.

Cu o precizie de ceasornic, bărbatul masiv i-a tot adus apă, pe care Lara a băut-o cu nesaț, imaginându-şi cum îl va omorî după ce se va elibera. Uita că încă nu ştia cum să scape de obezi.

Nu l-a văzut deloc pe Aren.

Bănuia că se odihneşte, profitând de înțelegerea încheiată cu negustorul de cămile şi dormind câteva ore în interiorul răcoros al uneia dintre clădiri. Dar, în ciuda situației dificile în care se afla, pieptul i-a fost copleşit de uşurare când Aren s-a întors în piață, alături de negustor şi de doi tovarăşi de-ai lui. S-au dus la cârciumă şi s-au aşezat la o masă în umbra clădirii.

Au apărut sticle pline cu o băutură chihlimbarie şi pahare mici, precum şi un platou de curmale zaharisite. În scurt timp, bărbații beau şi râdeau de parcă toți ar fi fost prieteni vechi, iar niciunul nu-l întrecea în veselie pe Aren. Li s-au alăturat mai mulți bărbați şi în curând s-a format o adunare numeroasă, în inima căreia regele ithican relata o poveste născocită despre cum supraviețuise furtunii de nisip.

Din când în când, câte unul dintre bărbați se îndepărta de masă şi urina în nisip, lângă stâlpul infamiei. Lara tresărea şi încerca să se ferească de şipotele lor dezgustătoare, imagi-nându-şi că îl lipseşte pe fiecare făptaş de un anumit membru. Din cauza căldurii

dogoritoare, duhoarea din jur devenise aproape insuportabilă.

Soarele se apropia de asfințit când a venit şi rândul lui Aren.

— Nu te aşteaptă nimic bun, a spus el, dezlegându-şi centura. Oamenii ăştia tratează furturile cu *multă* seriozitate.

Scrâşnind din dinți, ca să-şi stăpânească furia, Lara a ridicat capul.

— Poți să-mi aduci sticla aia cu otravă? E în buzunarul hainei mele, pe care am lăsat-o legată de şaua lui Jack.

Aren a ridicat din sprâncene.

— Sticluța?

Recipientul din sticlă maronie i-a apărut în mână, dispărând imediat înapoi în buzunar.

— Aren...

— E un plan interesant. Terminând, şi-a legat
centura.

— Dar nu-ți recomand să procedezi aşa. Au de gând să-ți arunce cadavrul câinilor. Mai bine ai găsi altă soluție.

Fără niciun alt cuvânt, s-a întors la tovarăşii lui.

— Iertați-mă pentru o clipă. Intru să discut ceva cu fata aceea frumoasă de la bar.

A dispărut în clădire şi a lipsit multă vreme. Când a ieşit, părea mai beat decât oricând.

Aren n-avea de gând s-o ajute şi nu prea avea importanță dacă refuza pentru a nu-şi periclita evadarea sau pentru că era de părere că Lara îşi merită pedeapsa. Trebuia să se descurce singură.

Când din soare rămăsese doar o fâşie portocalie şi strălucitoare, Aren, negustorul şi ceilalți din grupul lor s-au ridicat şi şi-au luat rămas-bun de la tovarăşii lor de băutură, râzând şi bătându-se pe spate. Regele ithican se clătina pe picioare.

— Idiotule! a mormăit Lara. Sper să te bucuri de mahmureală, pe lângă regimul de apă raționalizată!

— Vorbeşti singură, frumoaso?

Se întorsese bărbatul corpolent. Aplecându-se, i-a turnat apă în gură şi i-a dat cu grijă să mănânce un colț de pâine, bucată cu bucată.

— Mănâncă! Mănâncă! a şoptit el, cu respirația duhnindu-i a

alcool. Vreau ca soarele să-ți prăjească carnea de pe oase şi pentru asta e nevoie de timp.

Lara şi-a arătat dinții, dar el doar a râs scurt şi s-a îndreptat de spate. Atunci s-a clătinat amețit, sprijinindu-se de obezi. Acestea au pârâit şi s-au mişcat, dar el n-a părut să observe, mai preocupat să-şi aducă contribuția la bălțile de urină din jurul ei.

Legându-şi centura, s-a rezemat iar de obezi, făcând nisipul de sub genunchii Larei să se mişte.

— Ne vedem mai târziu, frumoaso.

Lara a aşteptat ca bărbatul să se întoarcă la tovarăşii lui. Apoi a zâmbit.

— Roagă-te să nu fie aşa.

34. AREN

AREN ÎNAINTA ÎMPLETICIT pe cărarea care ducea la grajd, unde îi aştepta caravana lor.

— Cât va dura călătoria? l-a întrebat pe Timin.

Nu era tocmai beat, dar nici treaz. Din cauza lipsurilor îndurate în ultimul timp, nu făcea față băuturii tari pe care o beau oamenii din oază. Ca să-şi ducă planul la capăt, trebuia să aibă mintea limpede.

— O săptămână, a răspuns Timin, lovindu-l amical pe spate. Poate zece zile. Încotro o vei apuca după aceea, prietene?

— Spre coastă.

Unul dintre grăjdari i-a înmânat lui Aren hățurile lui Jack. Cămila şi-a ridicat buza, de parcă ar fi vrut să-l muşte, dar s-a hotărât că Aren nu merită efortul.

— M-am săturat de nisip.

— Ai prieteni acolo? Rude care, sunt convins, îşi fac griji pentru tine?

Aren abia s-a abținut să-şi dea ochii peste cap, gândin-du-se cât de evident e vicleşugul negustorului, dar a răspuns:

— Slavă Domnului, familia mea e în Harendell! O să am timp să mă gândesc cum să le explic că le-am risipit toți banii.

A râgâit zgomotos.

— Aş putea să trag de timp, să mă întorc abia la anul şi să le spun că am întârziat din cauza furtunilor.

Timin a râs şi le-a strigat oamenilor lui s-o ia din loc, apoi tot grupul a ieşit din oraş şi a pornit în sud, spre Valcotta.

Aerul se răcea rapid şi Aren s-a întrebat cât timp se va bucura Lara, cu pielea ei arsă, de o astfel de binecuvântare, înainte să se prefacă într-un blestem. Păruse deznădăjduită şi grav bolnavă. Şi, de fiecare dată când unul dintre negustori se dusese la ea, Aren apelase şi la ultima urmă de autocontrol ca să nu ia o armă şi să-i sară în apărare.

— Eşti atât de serios, James! s-a auzit vocea lui Timin, cur-mându-i firul gândurilor.

— Mă gândesc doar că trebuie să merg pe jos timp de o săptămână.

— A, da! Poate că asta te-ar liniști.

Negustorul i-a întins o sticlă, dar Aren şi-a ridicat mâinile.

— Deja ai fost din cale afară de generos cu ce mi-ai oferit în schimbul cămilei. N-aş putea să-ți iau mai mult.

— Nici vorbă! E un animal de cea mai bună calitate. Eu sunt cel care iese în câştig.

Prefăcându-se indecis, Aren a acceptat în sfârşit sticla şi s-a prefăcut că bea îndelung.

— Eşti un prieten adevărat.

Au mers pe întuneric aproape o oră şi Timin a cântat încontinuu, iar Aren s-a prefăcut că bea şi, din când în când, pe ascuns, a vărsat din băutură pe nisip. S-a împiedicat de multe ori, lovindu-se de Jack, care nu era deloc încântat.

Dar era treaz de-a binelea când a auzit arma scoasă din teacă în spatele lui.

Întorcându-se, Aren s-a uitat la Timin, care ținea în mână un pumnal lung, flancat de doi dintre partenerii lui. Cel mai tânăr dintre ei stătea mai în spate, ținând dârlogii cămilelor, cu o expresie îngrozită pe chip.

— Lasă dârlogul cămilei tale, i-a spus Timin. Şi întinde-te pe nisip.

— Parcă eram prieteni.

Aren a dat drumul frâului lui Jack, dar a rămas în picioare. Negustorul a ridicat dintr-un umăr.

— Ce pot să spun? Afacerile sunt afaceri.

— Ăsta îmi pare mai degrabă un jaf. Cei trei bărbați au

râs şi Timin a spus:

— Ar fi un jaf doar dacă păgubitul ar supraviețui şi l-ar raporta.

A venit rândul lui Aren să râdă.

— Sunt perfect de acord.

Timin s-a încruntat nedumerit, apoi s-a îngrozit când Aren şi-a smuls sabia legată de şaua lui Jack şi i-a atacat înainte ca bărbații să poată reacționa. I-a spintecat burta lui Timin şi, întorcându-se apoi spre ceilalți doi, i-a căsăpit fără milă. Cu coada ochiului a văzut că

tânărul lasă dârlogii şi o ia la fugă, dar Aren s-a repezit într-o clipă la el.

Fiind mai înalt şi mai puternic, l-a prins cu uşurință şi l-a doborât pe nisip.

— Vă rog! s-a tânguit băiatul. Vă rog, aveți milă! Nu ştiam ce vor să facă.

Probabil că mințea, dar lui Aren nu-i stătea în obicei să omoare copii.

— Nu te omor, dar mă tem că trebuie să-ți închid gura până când reuşesc să ajung departe.

Punându-i căluş şi legându-i încheieturile mâinilor de glezne, Aren l-a lăsat lângă cămile, pe care le-a priponit de pământ. Apoi un geamăt de durere i-a atras atenția.

Ținându-şi mațele cu un braț, Timin se târa spre oază. Aren l-a urmat şi l-a lovit cu piciorul în coaste, după care l-a întors pe spate, moment în care bărbatul a strigat după ajutor.

— Suntem prea departe ca să te audă cineva.

Aren s-a lăsat într-un genunchi lângă negustorul muribund.

— Dar ştiai asta, nu-i aşa?

— Cine eşti? s-a chinuit Timin să întrebe. Ce demon eşti?

— Unul care s-a săturat de nemernici trădători, a răspuns Aren, trecându-şi sabia de-a lungul gâtului bărbatului. Acum, te rog să mă ierți, mă duc să-mi salvez soția.

35. LARA

APLEACĂ-TE ÎN FAȚĂ. Apleacă-te în spate. În stânga. În dreapta.

Lara îşi repeta cuvintele în gând, silindu-şi trupul să i se supună în ciuda epuizării şi a expunerii la elemente, care-şi spuneau cuvântul. Pielea o ustura în locurile arse de soare, dar restul trupului îi tremura de frig. Îi era sete, crampele îi sfâşiau burta şi îi zvâcnea capul. Dacă nu urma să fugă în noaptea aceea, singura scăpare avea să fie moartea.

În față.

În spate.

Obezile erau fixate în pământ, dar nu suficient de adânc. Bărbatul corpolent le slăbise cu greutatea lui, aşa că Larei ar fi trebuit să-i fie uşor să le smulgă din nisip după câteva ore de efort. Însă descoperise că nu are puterea s-o facă. Singura opțiune era să încerce în continuare să le slăbească şi, în final, să le doboare într-o parte, preferabil fără să-şi rupă gâtul.

În piața aglomerată, oamenii îşi vedeau de negoț, pentru că o caravană mare sosise din Maridrina la scurt timp după asfințit. Din fericire, îi acordau Larei mai puțină atenție, dar atât bărbații, cât şi femeile care treceau pe lângă ea o scuipau sau o împroşcau cu nisip. Ei nu prea îi păsa cu ce aruncă în ea, numai să nu observe ce face.

O mulțime numeroasă se adunase la cârciuma maridri-niană şi zeci de bărbați stăteau afară la mesele mici, bând şi râzând, iar unii îşi apropiau capetele aplecate şi vorbeau despre afaceri. Era mare hărmălaie, la care îşi aduceau aportul şi doi muzicanți cu tobe. O dansatoare, care în adâncul nopții probabil că lucra şi ca prostituată, se legăna seducător pe o platformă construită special pentru ea. De aceea, mulțimii i-a luat câteva clipe ca să observe că bărbatul masiv care o capturase pe Lara se prăbuşise în fața clădirii, făcând spume la gură.

Au izbucnit strigăte alarmate, apoi încă doi bărbați au căzut de pe

scaune, prezentând aceleaşi simptome.

— Otravă! Au fost otrăviți! a răcnit cineva.

Haosul a pus stăpânire pe piață. Muşteriii cârciumii şi-au azvârlit paharele şi sticlele, cu ochii mari şi îngroziți.

Era o ocazie nesperată.

Adunându-şi picioarele sub trup, Lara s-a împins, iar tălpile i-au alunecat în nisip. Spinarea i-a urlat de durere, dar obezile s-au aplecat încet în față, trăgând-o după ele. Lara a încercat să le încetinească căderea, însă în zadar. Întinzându-şi deodată spatele, a ajuns cu fundul în aer şi s-a izbit atât de tare cu creştetul capului de nisip, încât a văzut stele verzi. Marginile obezilor din jurul gâtului i-au căzut pe bărbie, apăsându-i gâtul cu putere. Dar Lara a auzit deschiderea zăvorului.

Cu vârfurile degetelor de la picioare înfipte în pământ, a încercat să împingă obada de sus ca să se elibereze, dar se blocase în nisip.

Şi Lara nu putea să respire.

Cuprinsă de disperare, s-a străduit să ridice din nisip tot cadrul de lemn, însă n-a reuşit să găsească niciun punct de sprijin.

Trebuia să se elibereze cât de repede, altfel avea să leşine. Şi, dacă n-o observa nimeni, urma să moară sugrumată şi strivită de propriul plan neinspirat.

De îndată ce a nimerit cu degetul în una dintre găurile lăsate în pământ, Lara a tras de obezi, strivindu-şi oasele încheieturilor sub lemn, cu muşchii străbătuți de convulsii.

Obezile s-au mişcat şi Lara a simțit că partea de sus se desface, eliberându-i mâinile şi gâtul.

Reuşise!

— N-a fost manevra ta cea mai grațioasă, a şuierat o voce cunoscută, apoi două mâini au apucat-o de brațe, ridicând-o în picioare. Ai noroc că nu ți-ai frânt gâtul.

Aren.

— Să plecăm cât nu sunt atenți.

A târât-o printre două tarabe şi au pornit spre lac. După câteva clipe, Lara a auzit strigăte uluite şi a înțeles că locuitorii îi

descoperiseră evadarea.

— Pe aici!

Aren a condus-o până la apă şi Lara a înțeles ce vrea să facă abia când au ajuns pe pietrele cu care era pavat malul.

— E interzis!

— N-am uitat. Şi, având în vedere că majoritatea celor din oază probabil că nu ştiu să înoate mai bine decât tine, n-o să le treacă prin cap să ne caute aici.

Apa era mai caldă decât aerul din jur şi parcă ar fi făcut baie când Aren a condus-o tot mai departe de mal, până când apa i-a ajuns Larei până la coapse, apoi la brâu, dar după încă un pas a simțit că albia coboară vertiginos şi s-a dat speriată înapoi.

— Suntem prea aproape de mal. Ține-te de mine!

Nu avea sens să se împotrivească, nu când nişte lumini veneau săltând spre apă; locuitorii o căutau. Agățându-se cu brațele de umerii lui Aren, a încercat să-şi mențină respirația regulată cât el a înaintat încet spre centrul lacului, unde s-a oprit, cu apa până la bărbie.

Oamenii scotoceau prin crângul din jurul lacului, înconjurându-l treptat, dar nici măcar pentru o clipă nu s-au gândit să privească spre apa întunecată. În depărtare, Lara auzea cum locuitorii se străduiesc să o găsească prin avanpost, vorbind tare şi cu furie. Aveau să caute peste tot.

Lara era amețită şi gurile mici de apă pe care le lua nu reuşeau să-i calmeze greața tot mai apăsătoare. Muşchii brațelor i s-au încleştat, fiindu-i aproape imposibil să se mai țină de Aren. Trupul îi tremura şi inspira adânc pentru a-şi domoli bătăile năvalnice ale inimii, dar fără succes.

Atunci Aren a apucat-o de încheietură şi a tras-o în fața lui, iar mâinile sale i-au găsit talia. Pielea ei arsă de soare s-a răzvrătit la atingerea lui, însă Lara şi-a înăbuşit scâncetul.

— Foloseşte-ți picioarele.

Tremurând, Lara şi-a înfăşurat picioarele goale în jurul taliei lui şi a observat că, din fericire, pielea interioară a coapselor nu îi e arsă. Şi-a

relaxat brațele, cu care-l ținea pe Aren de gât, iar când şi-a lipit fruntea de obrazul lui, a simțit cum răsuflarea sa îi dezmiardă uşor urechea. Pieptul lui îi apăsa sânii şi Lara n-a mai ştiut cui îi zvâcneşte inima, ei sau lui.

— Uşurel..., a şoptit el, apucând-o de subsuori ca să o susțină, atent să n-o atingă în locurile dureroase. Vei fi bine.

— Te-ai întors după mine.

— Credeai că n-o să mă întorc?

Deşi abia i-a auzit şoapta, Lara i-a simțit tonul neîncrezător.

Bărbia i-a tremurat şi a încuviințat abia perceptibil din cap.

— Lara...

Aren i-a cuprins obrazul în palmă şi i-a mişcat chipul astfel încât să-l privească în ochi, deşi era prea întuneric ca să vadă mai mult decât nişte umbre. Lara i-a simțit respirația caldă pe buze şi a auzit cum i se întețeşte când şi-a încordat picioarele în jurul lui, strecurându-şi degetele prin părul său.

Doamne, cât îl iubea! Avea nevoie de el ca de aer. Îl dorea, deşi simțea că trupul i-a ajuns în pragul morții.

Apoi buzele lui Aren le-au mângâiat uşor pe ale ei şi toată suferința a părut să dispară, de parcă n-ar mai fi existat nimic în lume în afară de ei. Lara a tremurat şi s-a lipit şi mai mult de trupul lui, până când Aren a şoptit:

— Lara, oriunde ai fi în lume, dacă vei avea nevoie de mine, îți voi veni în ajutor. Te rog să mă crezi.

Realitatea i-a dat o palmă şi, odată cu ea, inima i s-a umplut de durere. *Oriunde ar fi...* Pentru că ar putea fi oriunde, dar nu lângă el. Nu putea să rămână cu el, ştia bine. Şi totuşi...

Au tăcut şi au rămas ascunşi în apă până când urmăritorii s-au îndepărtat de mal, apoi Aren a pornit spre colina scundă din vârful căreia curgea susurând cascada minusculă care alimenta lacul. Ajungând la versantul ei, a ținut-o bine pe Lara, cât să fie sigur că se poate apuca de pietre.

S-au cățărat, apoi Aren s-a oprit ca să privească peste buza cascadei.

— Au plecat toți. Te simți în stare să alergi?

Lara nu ştia sigur nici dacă ar fi putut să meargă, dar a dat din cap.

— Haide!

Lara a luat-o la fugă, călcând aproape fără zgomot cu tălpile goale. Părul ud i se lovea de spatele descoperit, făcând-o să tresară de durere. S-a împiedicat şi abia a reuşit să se echilibreze, dar nu s-a prăbuşit decât după ce au traversat coama unei dune şi au coborât pe versantul opus.

— Sunt aici, i-a spus Aren la ureche, ridicând-o de pe jos. Vei fi bine.

Sângele i-a uruit Larei în urechi, stelele de deasupra au început să se învârtă, apoi toată lumea s-a cufundat în beznă.

36. AREN

AREN I-A CĂRAT prin întuneric trupul străbătut de frisoane, orientându-se după urmele din nisip. Nu era deloc uşor, pentru că trebuia să-şi folosească felinarul cu flacără mică, aproape imperceptibilă, ca să nu atragă atenția celor care îi căutau în avanpost.

A găsit cămilele, băiatul şi cadavrele exact acolo unde le lăsase. Băiatul a făcut ochii mari când a văzut-o pe Lara, care încă nu se trezise.

— Nu te uita! i-a mârâit Aren, întinzându-şi soția dezbrăcată pe nisip.

Mărind flacăra felinarului, a tresărit la vederea spatelui şi a umerilor ei arşi de soare. Avea pielea fierbinte şi atât respirația, cât şi pulsul îi erau mult mai rapide decât ar fi fost normal.

Căutând în pachetele din spinărilor cămilelor, Aren a găsit traista băiatului, în care se afla un schimb de haine pe măsura Larei. Fata a scâncit când Aren a îmbrăcat-o şi a încercat să se strângă ghem. Munca asta a durat mai mult decât ar fi vrut regele ithican. După ce a dat marfa negustorului jos de pe spinarea lui Jack, a întins-o pe Lara peste ea şi a legat-o de şa cu fâşii de pânză în loc de funii aspre. Apoi s-a întors spre băiat.

— Te las să pleci. Găseşte-ți tovarăşi de drum mai breji. Potrivindu-i legăturile pentru ca tânărul să se poată târî,

i-a indicat direcția în care se afla oaza.

— Dacă porneşti acum, s-ar putea să ajungi înainte de răsărit.

După ce s-a asigurat că toate cămilele sunt legate bine între ele, Aren a apucat dârlogul lui Jack şi l-a împuns cu un băț, ca să-l îndemne să se ridice, urmat de celelalte animale.

— Vezi ce faci cu dinții ăia! l-a avertizat. Ai doi posibili înlocuitori chiar în spate.

Jack i-a adresat o privire plină de reproş, dar l-a urmat ascultător şi au pornit spre sud.

Lara s-a simțit rău zile întregi, vomita aproape tot ce mânca şi era prea obosită ca să facă altceva decât să zacă pe şaua lui Jack. Pielea de pe spatele ei a făcut băşici sau s-a înroşit ca focul. Scrâşnea din dinți de fiecare dată când Aren o ungea cu alifia găsită în unul dintre pachetele de pe cămile. Mai mult dormea leşinată, murmurând şi scâncind în somn, însă Aren nu ştia dacă din cauza unor suferințe vechi sau a altora mai recente. Dar nu avea de ales decât să traverseze dunele roşii într-un ritm alert, înaintând toată noaptea şi chiar şi pe lumină, până când căldura devenea insuportabilă.

Lara şi-a revenit abia când au ajuns la marginea deşertului şi au pătruns în peisajul deluros al Valcottei. Şi faptul că acum mergea alături de el, cu sabia la talie, îl bucura mai mult decât pâraiele susurătoare care le ieşeau în cale. Întremându-se fizic, Lara a putut să-şi îndrepte mintea spre alte probleme în afară de cea a supraviețuirii.

— Ne oprim aici până mâine-dimineață, a declarat ea, părăsind drumul şi pornind spre un crâng.

Un pârâu curgea printre copaci şi alți călători îl zăgă-zuiseră cu pietre pentru a crea un iaz cam de un metru adâncime.

— Abia te-ai pus pe picioare şi deja îmi dai ordine. Mai că mi-e dor de zilele în care nu reuşeai să legi o frază coerentă.

Lara a dat ochii peste cap şi s-a îngrijit de cămile, şoptin-du-le cu blândețe şi legându-le saci plini cu cereale la bot, ca să poată mânca. Câteva şuvițe de păr i se desprinseseră din coada împletită şi fluturau în adierea blândă a vântului, strălucind în lumina soarelui de după-amiază. A vrut să coboare cortul din spinarea unei cămile, dar Aren a apucat-o de încheietura mâinii.

— Mă ocup eu.

Când Lara şi-a înălțat privirea la el, l-a hipnotizat cu ochii săi azurii. Aren părea să se înece în ei, aşa cum se întâmpla întotdeauna.

— Sunt bine, Aren.

— Ştiu. Şi ştiu că te-ai descurca şi singură. Totuşi, lasă-mă să mă ocup eu.

Roşie în obraji, Lara şi-a ferit privirea.

— Cum vrei.

Au început să-şi aşeze tabăra şi, deşi Aren s-a ocupat de ridicarea cortului, aprinderea focului şi aducerea apei de la pârâu, s-a gândit încontinuu doar la ea.

Şi la sărutul acela.

N-ar fi trebuit s-o facă, asta ştia sigur. Şi-a spus că o sărutase îngrozit de gândul că avea să îi moară în braţe. Că fusese doar o atingere neprihănită a buzelor. Că nu însemna nimic.

Dar însemna totul, pentru că acel singur sărut dărâmase zidurile pe care Aren şi le ridicase în inimă ca să o ţină la distanţă. În plus, ştia că, dacă ea ar fi vrut, dacă s-ar fi oferit, atunci orice ar fi urmat între ei n-ar fi fost nici pe departe neprihănit.

Aşezând o oală pe foc, a luat un sac cu linte şi resturile de fructe uscate şi s-a aşezat faţă în faţă cu soţia lui, de cealaltă parte a focului.

— Era mai bine când mă durea.

Lara şi-a ridicat marginea cămăşii pentru a se scărpina pe spate.

— În viaţa mea n-am mai simţit asemenea mâncărimi.

— Cert e că niciodată n-ai arătat atât de rău, a răspuns el, mestecând o caisă uscată şi, dându-se în lături când Lara a aruncat spre el o bucată de piele descuamată, a râs surprins.

— Bădăranule!

Lara a scos un săpun dintr-un pachet.

— Mă duc să mă spăl cât pregăteşti mâncarea. Îţi propun să faci şi tu la fel la un moment dat... miroşi ca o cămilă.

— Şi totuşi nu-mi acorzi nici jumătate din atenţia cu care te îngrijeşti de ele.

Lara a chicotit încet.

— Atunci stai de veghe. Aş prefera să nu trebuiască să sar din apă ca să mă lupt cu bandiţii în pielea goală.

— S-ar putea să ieşi în avantaj.

— Am destule avantaje, mulţumesc.

I-a făcut cu ochiul, a luat un pumnal şi a pornit desculţă spre pârâu, legănându-şi şoldurile în aşa fel încât lui Aren să-i fie imposibil să privească în altă parte. Apoi i-a strigat:

— Ți-am spus să te uiți după soldați, Aren. Nu să stai cu ochii pe fundul meu.

— Pe fundul de pe care pielea ți se desprinde precum coaja cartofilor curățați de un ajutor de bucătar pe o corabie?

Întorcându-se val-vârtej, Lara şi-a înălțat încet degetul mijlociu şi, aruncându-i o privire mânioasă, s-a întors din nou spre apă.

Ce faci? s-a întrebat Aren în gând. *De ce te prefaci că lucrurile dintre voi ar fi bine, când nici c-ar putea să fie mai rele de atât?*

Ithicanii nu aveau s-o accepte niciodată, darămite s-o ierte, iar pe Aren nu-l lăsa conştiința să le ceară aşa ceva. Ar fi fost o greşeală chiar şi să recunoască că o iertase, pentru că, ştia bine, mulți oameni ar fi considerat până şi o astfel de mărturisire un act de trădare. Şi, având în vedere că şi el avea greşeli de răscumpărat, ar fi fost nechibzuit să-şi îngăduie orice formă de intimitate cu ea. Mai ales pentru că aveau să se despartă la un moment dat.

A vărsat lintea în oală şi, luând o lingură cu care s-o învârtă, a încercat să se concentreze asupra sarcinii.

Când?

Când avea să plece? Probabil că momentul oportun era *acum,* pentru că se aflau în Valcotta, un loc mult mai periculos pentru ea decât pentru el. Urma să se întâlnească cu împărăteasa ca să-i ceară iertare şi nu era deloc prudent să se prezinte la braț cu femeia de dragul căreia rupsese aliațele cu poporul ei.

Fără să vrea, Aren s-a întors şi a sorbit-o din ochi pe soția lui. Se dezbrăcase de hainele băieteşti şi stătea pe malul râului doar în chiloți. Se spălase pe păr şi buclele ei, lungi de culoarea mierii, îi atârnau pe spate până la şolduri, ascun-zându-i rănile cicatrizate rămase în urma arsurilor. Cicatrici peste cicatrici, dar, în loc să-i ştirbească frumusețea, o făceau doar să pară mai fioroasă. Şi-l făceau pe Aren s-o dorească şi mai mult.

Lara şi-a înălțat un braț ca să şi-l spele, dezvăluind rotunjimea unui sân, cu sfârcul tare. Lui Aren i s-a întărit penisul, iar dorința i-a străbătut trupul când a văzut cum apa i se prelinge uşor pe piele. Lara şi-a aplecat capul pe spate, cu ochii închişi, şi, storcând din nou

apă din pânză, şi-a despărțit buzele de plăcere.

Înfigându-şi unghiile în palme, Aren şi-a stăpânit pornirea de a se duce la ea. De a-i înlătura ultima bucată de țesătură de pe coapse ca s-o poată gusta. De a o face să-şi piardă controlul şi să-i strige numele, de a simți cum i se cutremură trupul sub el, cu degetele în părul lui când o pătrunde.

Era totul. Minte, trup şi suflet, era tot ce-şi dorea. Tot ce-i trebuia. Era regina de care avea nevoie Ithicana.

Dar, din cauza lui Silas şi a lăcomiei lui, toate îi erau interzise lui Aren.

S-a întors deodată la linte, cu pumnii încleştați. Îi venea să lovească ceva. Să urle de furie. Nu era cinstit. La naiba, nu era deloc cinstit!

Lara a venit la el, răspândind un miros curat de săpun.

— Eşti bine?

— Da.

A simțit că-l priveşte atent, că se întreabă ce să facă. Ce să spună. El nu voia decât să o roage să-l *frângă.* Pentru că o singură atingere de-a ei, un singur cuvânt i-ar fi spulberat complet voința.

Fă-o! a îndemnat-o el în tăcere. *Hotărăşte pentru mine.*

În loc de asta, Lara a spus:

— Când m-am întors în Eranahl, ithicanii s-au abținut să mă omoare doar pentru că i-a împiedicat Ahnna. Şi ea nu m-a ucis doar pentru că voia să te salveze mai mult decât îmi dorea moartea.

Inspirând adânc, Aren s-a întors spre ea. Lara îşi înfăşu-rase trupul cu o pânză şi stătea cu săpunul în mână.

— Mi-au blestemat numele. M-au scuipat. Mi-au cerut moartea în chipuri cumplite. Pentru că mă urăsc. Şi au dreptate să mă urască.

Aren a deschis gura, vrând s-o contrazică, dar Lara a ridicat o mână.

— Rămân cu tine până când ajungem în Pyrinat şi-i găsim pe ithicanii cu care trebuie să ne întâlnim acolo. Apoi voi pleca.

Aren a simțit că i se îndeasă ceva bont în inimă, strivind-o încet în loc s-o despice cu o singură tăietură.

— Lara...

— Te iubesc, Aren. Ochii îi luceau.

— Dar totul s-a terminat între noi. Trebuie să se termine, ştim bine amândoi. Dacă ne prefacem că n-ar fi aşa, ne va fi şi mai greu când va trebui să plec.

Avea dreptate, ştia şi el acest lucru. Dar în inima lui, Aren ştia că legătura dintre ei n-avea să se curme în veci, nici dacă n-ar mai fi văzut-o niciodată.

Lara avea să fie mereu regina lui.

37. LARA

S-AU ÎNDREPTAT DIRECT spre Pyrinat, capitala Valcottei, parcurgând o bună parte a drumului pe o navă, după ce Aren şi-a demonstrat talentul tipic ithican la negocieri şi le-a vândut cămilele la un preț dublu față de valoarea lor reală.

S-au dat drept harendellieni, dar nu puțini valcottani au strâmbat din nas la Lara, al cărui ten îi sugera originea mari-driniană în ciuda rochiilor harendelliene cu guler înalt pe care le purta.

Erau în urma itinerarului cu aproape o lună şi mai rămăseseră doar câteva zile din săptămânile în care Aren ar fi trebuit s-o convingă pe împărăteasa Valcottei să încheie o alianță.

Asta dacă într-adevăr putea fi convinsă.

Dar, în ciuda problemei apăsătoare a întârzierilor, Lara nu credea că ar fi ales să renunțe la tot timpul petrecut cu Aren. Pentru că uneori închidea ochii şi reuşea să se mintă că se aflau în Eranahl, că se jucau, beau vin şi se tachinau reciproc, mereu la un pas de a cădea îmbrățişați în pat pentru a face dragoste.

Însă, spre deosebire de viața lor în Eranahl, acestea din urmă nu s-au întâmplat niciodată.

În ciuda dorinței vădite pe care i-o citea în ochi, pe care Lara i-o provoca cu bună-ştiință în clipele ei de slăbiciune, Aren i-a pus cuvintele la inimă şi nu a cedat nicio clipă pasiunii dintre ei. O pasiune care, în ciuda spuselor ei, părea să se întețească pe zi ce trece.

S-a terminat, şi-a repetat ea la nesfârşit. *Eregele Ithicanei... trebuie să se gândească în primul rând la poporul lui.*

Dar în orele cele mai întunecate ale nopții, când Lara zăcea ghemuită în pat, cu trupul sfâşiat de un amestec de dorință şi de singurătate, rațiunea pierdea teren şi speranța amenința să preia complet controlul.

Abia când vasul lor a acostat în Pyrinat a renunțat în sfârşit să spere şi s-a dedicat întru totul misiunii pe care o aveau de îndeplinit.

Luându-l de braț pe Aren ca s-o ajute să coboare pe chei, Lara s-a oprit şi s-a minunat la vederea proporțiilor uriaşe ale oraşului care-i înconjura.

Râul Pyr, care în anumite locuri era lat chiar şi de un kilometru şi jumătate, trecea prin centrul Pyrinatului, ramificân-du-se iar şi iar şi formând canale care înțesau oraşul ca nişte străzi acvatice. Clădirile dispuse cu spatele la canale aveau ieşiri spre cheiuri mici şi zeci de poduri arcuite, cu trepte înguste, coborau spre apă. Clădirile în sine erau construite din blocuri de gresie şi majoritatea aveau ferestre mari, cu geamuri din cea mai curată sticlă din lume, iar de balcoanele aflate deasupra aleilor atârnau fâşii de pânză colorată.

Parfumul mării plutea pe uscat, îmbinându-se cu mirosul de condimente şi de mâncare pe străzile imaculate ale oraşului. Erau pline de valcottani îmbrăcați cu haine colorate şi voluminoase, iar vocile le răsunau împrejur când se târguiau cu negustorii din piețele aglomerate.

La fiecare colț de stradă părea să cânte câte un muzicant şi, spre deosebire de cei din Vencia, cei de aici erau înveşmântați frumos, aparent mai interesați să încânte mulțimile care se adunau pentru a-i asculta decât să câştige bani. Cu instrumentele lor nemaivăzute, acompaniau adesea cântăreți, fete şi băieți tineri, însă Lara nu le auzise niciodată cântecele.

Fiind familiarizat cu oraşul în urma unor vizite anterioare, Aren a condus-o prin vestitele piețe de sticlă, unde vânzătorii expuneau felurite articole meşteşugăreşti, de la vase şi pahare la sculpturi care se înălțau spre cer, prin care lumina soarelui pătrundea împrăştiind curcubeie pe potecile de gresie. Lara s-a oprit subit de mai multe ori, pentru a privi uluită la bărbații şi femeile care suflau în sticlă, obținând forme complicate cărora le adăugau adesea fire de aur şi de argint ca să creeze opere de artă vrednice chiar şi de împărătească.

— Pe aici, a spus Aren, trăgând-o de braț. Cum spuneai că se numeşte locul de întâlnire?

— Hotelul Nastryan. Înțeleg că patronul e un spion de-ai voştri.

Amintirea i-a înlăturat uimirea inspirată de obiectele de sticlă şi

Lara s-a tulburat. Cineva ar fi trebuit să se întâlnească cu ei ca să le dea informații despre situația Ithicanei, dar, în urma întârzierilor, ce şanse mai aveau să-l găsească pe individul respectiv? Lara şi Aren puteau să se descurce şi singuri, însă ea sperase să afle veşti. Despre Eranahl. Şi despre surorile ei. Faptul că nu ştia dacă scăpaseră cu bine era o povară la care încercase să nu se gândească.

— Aici.

Aren s-a oprit în fața unei clădiri de trei etaje; parterul avea deschidere spre stradă şi o cafenea mare. Cel puțin zece persoane stăteau pe perne colorate în jurul unor mese joase, bând din ceşti de sticlă pline cu băutură brună şi fierbinte. Un coridor pardosit ducea la un birou mare de lemn, în spatele căruia se afla un bărbat valcottan cu pielea lucindu-i în lumina lămpilor aşezate de o parte şi de alta a lui.

Apropiindu-se, Lara i-a zâmbit.

— Bună dimineața. Avem o rezervare.

Ochii valcottanului s-au mărit abia perceptibil, apoi bărbatul s-a întors spre Aren şi iarăşi spre ea. În cele din urmă, a încuviințat din cap.

— Ați cam întârziat.

— Au intervenit circumstanțe neprevăzute. Lara a ezitat, fiindu-i teamă să pună întrebarea.

— A sosit vreun mesaj pentru noi?

Bărbatul a clătinat uşor din cap şi Larei i s-a strâns inima. Oare se întâmplase ceva? Să nu fi reuşit Ahnna să obțină susținerea Harendellului? Să fi fost cucerit Eranahlul?

— Niciun mesaj, a repetat bărbatul. Dar poate că celălalt tovarăş din grupul vostru ar putea să vă ofere informațiile dorite.

A arătat spre cafenea, spre persoana care stătea singură la o masă din colț. Lara a zâmbit.

38. AREN

I-A FOST GREU să se stăpânească. Să nu o rupă la fugă prin cafenea. Să nu se piardă cu firea, dar Aren şi-a impus să meargă încet printre mese, să-şi tragă în tăcere un scaun şi să se aşeze în faţa conaţionalului său.

Cu ochii fixaţi la ceaşca din faţa lui, care *nu* era umplută cu cafea, Jor a mârâit:

— N-am chef de companie.

— Nici de compania unui prieten vechi?

Jor a încremenit şi, cu o mişcare agonizant de lentă, şi-a înălţat chipul. Bătrânul soldat a privit îndelung la Aren înainte să şoptească:

— Pierdusem aproape orice speranţă. Săptămâni... te aştept aici de săptămâni întregi!

Apoi Jor s-a întins deodată peste masă, răsturnându-şi ceaşca pe jos, şi, strângându-l în braţe pe Aren, a fost cât pe ce să se prăvălească cu tot cu el.

— Eşti în viaţă!

Pe lângă scurta lui întrevedere cu Nana, trecuseră luni întregi de când Aren vorbise ultima dată cu vreun ithican. Revederea lui Jor l-a bucurat aproape la fel de mult precum întoarcerea acasă.

— Credeam că ai murit.

Jor vorbea pe un ton răguşit, de parcă s-ar fi străduit să-şi înăbuşe lacrimile, deşi Aren nu-l văzuse niciodată plângând.

— Am ajuns de nenumărate ori la un pas de moarte, a spus Aren, observând că toţi ceilalţi clienţi se holbează la ei.

Împingându-l pe Jor înapoi în scaunul lui, Aren a îndreptat masa şi s-a aşezat la loc.

— Crede-mă, m-am săturat până peste cap de deşert.

— De deşert?

Jor a făcut ochii mari şi s-a întors spre Lara, care aştepta la câţiva paşi lângă ei, cu un zâmbet discret pe chip.

— Planul era altul, fătucă. Ai să-mi dai nişte explicaţii.

— Mai târziu. Avem probleme mai importante de discutat. Jor s-a înnegurat şi a încuviinţat din cap.

— Dar nu aici.

Ridicându-se, i-a strigat uneia dintre chelneriţe:

— Pune-o în contul meu, domniţă. Şi ceaşca.

— Şi când o să-ţi plăteşti datoria, bătrâne? a răspuns fata pe un ton afectuos. Îţi trimit mâncare în cameră. Să mănânci tot... slăbeşti văzând cu ochii.

Aşa era. Aren a observat schimbarea din înfăţişarea lui Jor când l-a urmat, ieşind din cafenea şi urcând un rând de trepte. Era mai adus de umeri şi mai slab, şi mergea mai încet. Cu paşi mai puţin hotărâţi. Nu mai era tânăr, dar nu trecerea timpului îl îmbătrânise pe parcursul lunilor scurse de la despărţirea lor. Jor îl supraveghease pe Aren încă de când acesta învăţase să meargă, îşi sacrificase şansele de a-şi întemeia o familie pentru a-l păzi pe moştenitorul Ithicanei... pentru a-i proteja viaţa. Şi Aren ştia că Jor se învinuieşte pentru capturarea lui, ceea ce însemna că probabil se învinuise şi pentru presupusa lui moarte.

— Îţi mulţumesc. Că m-ai salvat. Că m-ai aşteptat.

Jor s-a uitat peste umăr, ochii lui căprui întâlnindu-i pe cei ai lui Aren, dar singurul răspuns a fost o încuviinţare scurtă din cap. Scoţându-şi o cheie din buzunar, a deschis uşa unei camere de la primul etaj şi au intrat într-un apartament cu vedere spre curtea interioară a hotelului.

— Ce camere simandicoase!

— Aici trebuia să stai tu. Noroc că ai venit, am impresia că omul nostru de la parter se gândea să mă dea afară în favoarea vreunui client capabil să-şi plătească cazarea. Doar faptul că oamenii lui Silas au împânzit oraşul ne-a dat speranţă că încă eşti în viaţă.

Încruntându-se, Aren şi-a aruncat traista cu lucrurile lui modeste într-un colţ al încăperii.

— Serin şi-a dat seama unde mergem şi ne-a tăiat calea. De aceea a trebuit să traversăm deşertul. Dar lasă-i pe mari-drinieni. Ce ştii despre Eranahl? Şi despre Ahnna?

— Eranahlul încă rezistă, la fel şi sora ta. E acolo în momentul de față.

Copleşit de uşurare, Aren aproape că a căzut în genunchi.

— Slavă Domnului!

— Nu slăvi pe nimeni deocamdată. Oraşul supraviețuieşte datorită proviziilor trimise pe insulele din apropiere de un binefăcător misterios, dar, chiar dacă individul respectiv s-ar încumeta să mai facă o livrare, n-am putea să ajungem la provizii decât dacă ar izbucni o furtună puternică. Eranahlul e înconjurat zi şi noapte de corăbii amaridiene. Şi sezonul de acalmie de anul ăsta îşi merită numele cu vârf şi îndesat.

— Deci Zarrah s-a ținut de cuvânt, a spus Lara.

— La fel şi fratele tău.

Jor a ridicat nedumerit dintr-o sprânceană, aşa că Aren a adăugat:

— Zarrah Anaphora e cea care a trimis proviziile. A fost de acord s-o facă pentru ca eu să-i pun la cale eliberarea din ghearele lui Silas, dar, în realitate, n-am făcut decât să-i distrag atenția regelui, ca s-o poată elibera Keris Veliant.

— *Prințul moştenitor?* Aren a dat din cap.

— Se pare că prințul filosof e amator de intrigi politice. Vrea să scape Maridrina atât de tatăl lui, cât şi de podul nostru, aşa că-l avem drept aliat.

— N-ar trebui să-ți pui încrederea în el.

— Asta i-am spus şi *eu,* a mormăit Lara. Pentru el reprezentăm doar mijloace prin care vrea să-şi atingă scopurile, iar dacă ar apărea vreo altă opțiune pentru fratele meu, ne-ar arunca în gura leilor fără nicio clipă de ezitare.

— Poate.

Aren avusese mult răgaz să descifreze motivațiile lui Keris - jocul pe termen lung, după cum se exprimase prințul - şi nu era convins că e atât de egoist pe cât susține. Orice persoană dispunând de resurse şi bani ar fi putut să trimită o corabie încărcată cu provizii în Ithicana, motiv pentru care se impunea următoarea întrebare: De ce considerase Keris că trebuie eliberată Zarrah pentru atingerea

acestui scop? Şi Aren era aproape convins că găsise răspunsul.

— Zarrah e aici?

— Dacă e aici, eu n-am auzit de sosirea ei. Poate că şi-a reluat postul de conducere a garnizoanei valcottane din Nerastis? Apropo, şi Keris e acolo. În Pyrinat se zvoneşte că a pornit pe mare de la Vencia a doua zi după evadarea ta. A preluat personal conducerea trupelor maridriniene de la graniță şi se arată mult mai interesat de îndeplinirea datoriilor lui decât înainte.

— Probabil că vrea să ascundă faptul că a luat-o pe Zarrah de sub nasul tatălui său.

— Ştii ceva despre surorile mele?

Lara i-a pus întrebarea pe un ton stăpânit, dar Aren a observat că-şi încleştează şi-şi relaxează mâinile şi a înțeles că e neliniştită.

— Eşti mătuşă.

Lara a făcut ochii mari.

— Sarhina?

Jor a zâmbit şi a bătut-o cu putere peste umăr, făcând-o să se clatine.

— Fetița e sănătoasă tun. Nana a moşit-o la nici jumătate de zi după plecarea voastră. Din câte am aflat înainte să plec, Bronwyn se ținea bine şi surorile tale din Vencia au scăpat fără prea multe probleme.

Lara a încuviințat scurt din cap, ştergându-şi obrajii.

— Şi Coralyn? a întrebat Aren. Jor a oftat îndelung.

— Mă tem că n-a mai văzut-o nimeni. Dar nici n-am reuşit să-i confirmăm moartea.

Aren nu putea decât să spere că Keris îi luase apărarea mătuşii lui, pentru că, dacă Coralyn era în viață, probabil că spera la moarte.

— Spuneai că Ahnna s-a întors în Eranahl?

— Da. Se pare că a trebuit să înoate pe întuneric până la insulă când s-a întors din Harendell, pentru că n-a fost chip să treacă cu corabia de amaridieni.

Aren s-a făcut alb la față. În perioada de acalmie, în apele din jurul insulei-cetate mişunau rechini.

— N-ar fi trebuit...

— N-a avut încotro, l-a întrerupt Jor. Moralul e la pământ. Se tot vorbeşte despre abandonarea oraşului. Despre abandonarea Ithicanei. Ahnna îi ține în frâu pe toți, ca să câştige timp pentru tine, dar...

S-a poticnit.

— De îndată ce sezonul furtunilor va alunga flota asediatoare, se va porni un exod spre nord, spre Harendell, care s-a oferit să ne adăpostească.

Şi Ithicana nu va mai fi.

— Poate că e cea mai bună soluție.

— Dacă ithicanii ar fi considerat că e cea mai bună soluție, ar fi plecat cu toții în timpul ultimului sezon furtunos! a izbucnit Lara, aruncându-şi la rândul ei traista lângă a lui. Vor să plece pentru că n-au de ales, nu pentru că asta îşi doresc. Trebuie să le oferim altă opțiune. Jor, cum a reacționat regele harendellian la propunerea Ahnnei?

Înainte să poată răspunde, cineva a bătut la uşă şi Jor s-a dus s-o deschidă, primind o tavă cu mâncare aburindă şi mulțumindu-i tinerei care o adusese. A turnat apă dintr-o carafă şi i-a întins un pahar lui Aren.

— Harendellienii sunt cât se poate de supărați de când podul a ajuns sub stăpânirea Maridrinei, mai ales din cauza tratamentului preferențial acordat Amaridului în Northwatch. Prietenul nostru, regele Edward, şi-a dat acordul fără prea mari ezitări. Cu anumite condiții, evident.

— Şi anume?

— În mare parte, e vorba de înțelegeri comerciale. Jor a strâns din buze.

— Şi au pus-o pe Ahnna să promită că se va întoarce în Harendell imediat după încheierea poveştii ăsteia. Se pare că a venit timpul ca prințul moştenitor William să se căsătorească.

Aren a deschis gura, vrând să spună că nu-şi va da acordul pentru aşa ceva, dar Jor i-a tăiat vorba.

— Ahnna deja şi-a dat cuvântul, aşa că nu-ți răci gura de pomană. Dar toate astea depind de obținerea susținerii Valcottei; nu are sens ca regele Edward să se alăture cauzei noastre decât dacă ni se alătură şi împărăteasa.

— Adică toate depind de mine.

Aren a dat apa pe gât, gândindu-se că ar fi preferat o băutură mai tare.

— De tine depind şi trebuie să rezolvi problema în doar câteva zile. E nevoie de timp ca să organizăm o petrecere cu atât de mulți invitați şi trebuie să punem totul la punct înainte să înceapă furtunile. Şi nu prea mai avem timp.

— Atunci, a spus Aren, a venit momentul să port o discuție cu împărăteasa.

Jor a pufnit.

— Nu ştiu dacă se pune problema unei discuții. Mai curând o să te târăşti în genunchi şi să te milogeşti să te ierte.

Luându-şi traista, Aren şi-a scos lama de bărbierit, apoi şi-a trecut cu tristețe o mână peste barba de care se folosise, alături de vestimentație, pentru a-şi ascunde identitatea.

— Dacă e să mă milogesc, atunci trebuie să arăt bine.

39. LARA

LARA A OCOLIT o baltă de pe stradă, cu mărgelele de sticlă colorată ale sandalelor lucind în lumina soarelui.

— Ai cum să-ți dovedeşti identitatea? l-a întrebat pe Aren. Jor le dăduse haine valcottane potrivite pentru ocazie. Lara nu-l mai văzuse pe Aren îmbrăcat în culori atât de vii şi poate că s-ar fi amuzat pe seama disconfortului său dacă situația n-ar fi fost atât de gravă.

— Doar eu şi Ahnna cunoaştem anumite lucruri, a răspuns el, dând-o pe Lara la o parte din calea unui măgar înhămat la o căruță - vizitiul i-a mulțumit ridicând o mână. Altă problemă mă nelinişteşte.

A clătinat din cap, evident încordat.

— Faptul că Maridrina a pus stăpânire pe pod e dezavantajos pentru Valcotta, însă împărăteasa n-a făcut decât să le îngreuneze comerțul. De ce?

— Poate că trage de timp? Ştie că eşti liber... poate că aşteaptă o propunere de alianță?

Aren a mormăit încet.

— Ar fi putut oricând să încheie o alianță cu Ithicana, chiar şi în timpul întemnițării mele. Ar fi putut apela la anumiți intermediari pentru o asemenea înțelegere, ştia bine asta, dar n-a făcut-o.

— Crezi că încă e supărată pentru că Ithicana a luat partea Maridrinei şi a întrerupt blocada de la Southwatch?

Acțiuni întreprinse în baza sfatului ei. Şi pe care Lara nu regreta că-l oferise. Lunile în care Ithicana umpluse burțile maridrinienilor nu doar că salvaseră vieți, ci câştigaseră şi inimi.

— Bănuiesc că vom afla în curând.

S-au apropiat de porțile zidului care înconjura palatul şi Aren a mormăit:

— De data asta, lasă-mă pe mine să vorbesc. N-o să asculte de o maridriniană, darămite de cineva cu ochi ca ai tăi.

Nişte soldați bine înarmați s-au uitat la ei când s-au apropiat, iar

unul dintre bărbați a ridicat o mână, până când Lara şi Aren s-au oprit la câțiva paşi de el.

— Vă rog să binevoiți să-mi spuneți cine sunteți şi cu ce scop ați venit.

— Sunt regele Aren al Ithicanei, a spus Aren. Am venit s-o văd pe împărăteasă.

Soldatului i-a căzut falca, la fel de uluit ca Lara. *Asta* nu făcuse parte din planul lor. Până la amiază, întregul oraş avea să ştie că sunt aici şi asasinii tatălui ei urmau să le sară la gât. Unde naiba i-o fi fost mintea?

— Majestatea Voastră...

Soldatul şi-a pus mâna pe inimă, gestul prin care valcotta-nii îşi arătau respectul.

— Nu ştiam că vă aflați în oraş. Vă rog să-mi iertați impertinența!

Aren şi-a plecat capul.

— Nu am ce să iert. Din motive pe care nu mă îndoiesc că le cunoşti, ar fi fost riscant să-mi anunț sosirea.

— Înțeleg, Majestatea Voastră.

Ochii căprui ai soldatului s-au întors spre Lara şi privirea i-a devenit mai dură.

— Atunci aceasta este...

— Lara.

Aren i-a răspuns pe un ton rece, împiedicând pe loc orice observații ar fi vrut soldatul să facă despre identitatea Larei.

Bărbatul a încuviințat din cap, dar Lara a observat că nu-i arată acelaşi respect precum lui Aren. Nu avea importanță. N-aveau decât s-o urască pentru faptul că era maridriniană, numai să-i ierte pe Aren şi pe regatul lui.

— Vă rog să mă urmați, Majestatea Voastră.

Porțile grele s-au deschis spre interior, dezvăluind o curte întinsă, cu o fântână mare în centru. Trimițând un băiat să anunțe sosirea lui Aren, garda i-a condus prin spațiul deschis până la două porți de bronz aflate în capăt, pe unde au intrat în palat.

Era o clădire diferită de toate cele pe care le văzuse Lara vreodată,

în mare parte pentru că abia putea fi numită clădire. Deasupra, vergi din fier forjat se îmbinau în forme rafinate şi arcuite, în care erau fixate panouri din faimoasa sticlă colorată valcottană. Lumina strecurată înăuntru răspândea curcubeie pe potecile pavate cu dale de sticlă translucidă, care şerpuiau prin grădinile pline cu flori.

— Pe aici, Majestatea Voastră, a spus soldatul, conducân-du-i spre stânga şi străbătând una dintre cărări până la un pavilion.

În centrul lui se afla o masă joasă, înconjurată de perne mari înfăşurate în mătăsuri de nuanțele pietrelor prețioase, iar fântâna de alături, înălțată pe mai multe niveluri, susura armonios.

— În momentul de față, împărăteasa e ocupată, dar dacă binevoiți să aşteptați aici, vă vor fi servite gustări.

Soldatul şi-a pus mâna pe inimă şi, dând înapoi cu spatele, s-a întors şi a pornit pe cărare cu paşi iuți.

Doi băieți, cu prosoape vopsite în albastrul-ametist al Valcottei atârnate de brațe, au apărut cu vase de sticlă pline cu apă.

Lara şi-a spălat cu grijă mâinile şi s-a şters cu prosopul, apoi s-a aşezat pe una dintre perne, netezindu-şi stofa pantalonilor bufanți. O fată cu părul împletit în cosițe spiralate, acoperite cu aur, i-a oferit un pahar înalt şi îngust, plin cu o băutură efervescentă, şi alta i-a adus un platou cu trufe de ciocolată care miroseau a mentă.

Lara a luat o muşcătură dintr-o trufă.

— Sunt foarte prudenți, nu sunt convinşi de identitatea ta. Aren a băut îndelung din paharul lui, i-a privit conținutul
încruntat şi l-a pus deoparte.

— Valcottanii sunt politicoşi, dar nu tolerează lipsa de onestitate. Dacă s-ar afla că mint, m-ar executa înainte de asfințit.

Mâncând încă o trufă, Lara şi-a înălțat privirea şi a admirat candelabrul. Nenumărate vase mici atârnau de lanțuri delicate şi înăuntrul lor ardeau uleiuri aromate, lumina răs-frângându-se pe tavanul placat cu argint. Pe trei laturi, pavilionul era înconjurat de tufe cu frunze late, sugerând o aparență de intimitate, dar, printre ele, Lara a observat siluetele gărzilor care îi supravegheau.

— Opreşte-te, i-a şoptit lui Aren, care deja traversase pavilionul

înainte şi înapoi de vreo cinci ori. Dai impresia că eşti neliniştit.

Aren a ignorat-o şi s-a oprit abia când a auzit apropierea unor paşi stinşi. Şi-a făcut apariția o tânără incredibil de frumoasă, îmbrăcată în ținută militară. Pe chip i s-a ivit un zâmbet larg la vederea lui Aren. Lara a recunoscut-o îndată pe femeia care li se alăturase pentru o vreme în tentativa lor de evadare din palatul tatălui ei.

— Mă bucur să te găsesc în viață, Majestate, a spus Zarrah, ducându-şi mâna la piept. Am auzit că ai întâmpinat probleme după ce ne-am despărțit în dreptul porților Venciei.

Auzindu-i minciuna, Lara şi-a stăpânit expresia. Era clar că Zarrah le spusese valcottanilor că scăpase doar cu ajutorul ithicanilor, ca să ascundă implicarea lui Keris. După părerea Larei, fusese o decizie înțeleaptă, care nu putea decât să-i servească lui Aren.

El şi-a mijit subtil ochii, dar a spus doar:

— Şi eu mă bucur că eşti bine.

— Nu am avut ocazia să-ți mulțumesc, aşa că te rog să-mi permiți s-o fac acum. Poate că voi putea să te răsplătesc într-o bună zi.

— Cred că suntem chit.

Zarrah a clătinat uşor din cap, avertizându-l din ochi, dar zâmbindu-i în continuare. Se înțelegea că nu vrea să se afle despre proviziile pe care le trimisese în Eranahl, prin urmare o făcuse fără aprobarea împărătesei. Lara s-a întors spre Aren, dornică să vadă dacă revelația îl nelinişteşte, dar chipul lui a rămas impasibil.

Zarrah le-a făcut cu mâna gărzilor din apropiere.

— Pe loc repaus. Este, într-adevăr, Majestatea Sa.

Apoi şi-a înclinat capul într-o parte, întâlnind privirea Larei cu ochii ei întunecați.

— Şi ea spune adevărul.

În tăcerea care a urmat, cele două femei s-au privit îndelung, măsurându-se din ochi. Era mai frumoasă decât îşi dăduse seama Lara în timpul evadării. Buclele scurte şi brune îi lăsau descoperiți pomeții înalți şi rotunzi, iar dacă ar fi fost o altă femeie, Lara i-ar fi putut asemăna ochii mari şi căprui cu cei ai unei căprioare. Dar, asemenea ei, Zarrah era departe de a fi o pradă pentru fiare, pentru

că trupul ei înalt avea puterea şi grația unei pantere pornite la vânătoare şi degetele i se încordau pe toiagul pe care-l purta cu ea.

— Mi-a făcut mare plăcere să-ți urmăresc dansul, Majestate, a spus atunci valcottana. Am fost şi mai încântată când l-ai împroşcat cu vin pe tatăl tău. Şi nu oricum, ci direct în față.

Lara şi-a plecat capul.

— Şi pentru mine a fost o plăcere. Zarrah şi-a întors

atenția spre Aren.

— Haide, mătuşa mea vrea să cunoască chipul care îți poartă numele. Bănuiesc că e totodată nerăbdătoare să te mustre pentru toate hotărârile pe care le-ai luat în timpul domniei tale.

Zarrah i-a condus pe cărare, umăr lângă umăr cu Aren, lăsând-o pe Lara să-i urmeze de la o distanță mică.

— Silas răspândeşte zvonuri cum că ai fi murit, Aren. A împrăştiat vestea de-a lungul întregii coaste, deşi modul în care se presupune că ai murit se schimbă în funcție de povestitor. Bineînțeles, noi, valcottanii nu am pus preț pe aceste afirmații. Silas e doar un lăudăros şi pe porțile Venciei nu a apărut niciun cap ithican.

Întorcându-se, Zarrah a adăugat:

— Şi nici capul vreunei femei care să semene cu cele care v-au ajutat. Chiar eşti soră cu toate?

Lara i-a întâlnit privirea.

— Da.

Zarrah a ridicat din sprâncene.

— Fascinant! Mă întreb dacă tatălui tău i-a trecut vreodată prin minte că Maridrina ar putea câştiga războiul dintre națiunile noastre dacă ar renunța la concepția lui nesăbuită cu privire la rolul femeilor în societate.

— Ar însemna să recunoască că s-a înşelat, a răspuns Lara. Ceea ce nu cred că se va întâmpla.

— Tind să-ți dau dreptate. Zarrah a ridicat dintr-un

umăr.

— Suferința ținutului tău natal serveşte de multă vreme intereselor Valcottei, aşa că nu pot spune sincer că-mi pare rău.

Lara nu s-a sinchisit să răspundă. A observat că Aren le ascultă cu atenție, dar nici el nu a spus nimic.

Şi-au continuat drumul în tăcere pe poteci şi Lara a admirat frumusețea grădinii uriaşe, traversată de canale cu apă curgătoare, peste care se putea trece pe podețe ornamentate sau pietre netede. În unele locuri, apa se aduna în iazuri, în adâncul cărora copiii înotau şi se jucau, amintindu-i Larei de portul din caverna Eranahlului, unde ithicanii petreceau în acelaşi fel.

Turnurile pe care le văzuse din afara zidului erau singurele clădiri închise şi la un astfel de turn i-a condus Zarrah.

Gărzile înarmate le-au deschis uşile alcătuite din armături metalice răsucite şi întortocheate, în care erau montate plăci de sticlă de o mie de culori diferite pentru a întruchipa o femeie valcottană cu mâinile înălțate spre cerul albastru. Înăuntru, o scară în spirală urca la etaj, dar Zarrah i-a îndrumat spre o încăpere cu ferestre plină cu mese mici şi perne mari.

Lângă un perete stătea un soldat uriaş. Fiind mai înalt chiar şi decât Aren, brațele lui enorme erau mai groase decât picioarele Larei. În ciuda staturii lui înalte, atenția Larei a zburat spre femeia zveltă aşezată pe una dintre perne, care părea ocupată cu confecționarea unei păpuşi mici din sfori colorate.

— Mătuşă, a spus Zarrah cu o lipsă vădită de formalitate, dă-mi voie să ți-l prezint pe Majestatea Sa, regele Aren al Ithicanei, stăpânul podului...

— Ah, dar nu mai eşti stăpânul lui, nu-i aşa, băiete? a întrerupt-o împărăteasa, atentă în continuare la păpuşă. Onoarea asta îi revine şobolanului maridrinian. Îmi închipui că de aceea ai venit, nu-i aşa?

Înainte ca Aren să poată răspunde, împărăteasa a continuat:

— Şi tu, fătucă? Bănuiesc că eşti puiul şobolanului? În casa asta nu ți se va recunoaşte niciun titlu. Fii recunoscătoare că nu dispun să fii scoasă afară ca să ți se taie gâtul.

Lara şi-a înălțat fruntea.

— De ce nu o faci?

Mâinile femeii au încremenit.

— Pentru că, oricât ne-am dori să nu fie aşa, viaţa ta nu aparţine Valcottei. Şi nici moartea ta.

— Onoarea voastră e salvarea mea. Împărăteasa a
pufnit iritată.

— Nu-mi vorbi despre onoare.

A lăsat păpuşa şi s-a ridicat. Fiind mai înaltă decât Lara, era atât suplă, cât şi musculoasă, confirmând ceea ce se spunea, că la un moment dat fusese şi ea o războinică formidabilă. Era frumoasă şi singurele semne ale vârstei sale erau ridurile discrete din jurul ochilor şi părul cărunt, care i se revărsa din creştet în bucle strânse, întreţesute cu fire de aur, de care atârnau zeci de ametiste sclipitoare. Pantalonii bufanţi şi bluza care-i lăsa abdomenul la vedere erau ţesute din mătase aurie. Purta o centură bogat ornamentată cu broderii şi pietre preţioase, iar brăţări de aur îi urcau pe braţe până la coate. În urechi avea cercei de aur incrustaţi cu nestemate şi la gât, un colier de aur lucrat minuţios. Era o minune că suporta greutatea atâtor podoabe de metal, dar le purta ca şi când ar fi fost uşoare ca nişte pene.

— Majestatea Voastră Imperială, a spus Aren, plecându-şi adânc capul înainte să renunţe la formalităţi. E un privilegiu să te întâlnesc în persoană.

— Un privilegiu sau o necesitate? a întrebat împărăteasa, plimbându-se în jurul lui Aren cu paşi măsuraţi, călcând fără zgomot pe pardoseală în tălpile goale.

Larei i s-a părut cea mai regală figură din câte cunoscuse vreodată.

— Nu poate fi vorba despre amândouă?

În răspuns, împărăteasa şi-a ţuguiat buzele şi a mormăit echivoc.

— De dragul mamei tale, care ne-a fost cea mai dragă prietenă, ne bucurăm că te vedem în viaţă. Cât despre noi?

Vocea i s-a înăsprit.

— N-am uitat că ai scuipat pe prietenia noastră.

Lara a încremenit, dorindu-şi deodată să fi avut o armă. Ştiuse că va fi riscant să-l aducă pe Aren aici, dar se aşteptase ca împărăteasa să fie prea onorabilă ca să-i facă vreun rău pe lângă eventualul refuz

de a acorda ajutor Ithicanei. Dacă se înşelase? Putea să-l scoată cu bine de aici? Măcar era posibilă evadarea?

Soldatul uriaş de lângă perete îi sesizase mişcarea şi s-a apropiat, urmărind-o atent cu ochii lui căprui, deducând, în mod corect, că e periculoasă. Aren nu s-ar fi încumetat să-i facă rău împărătesei, dar Lara nu suferea de asemenea scrupule.

Mai mult, Aren nu dădea niciun semn de neliniște. Masându-şi bărbia, a privit-o îngândurat pe împărăteasă.

— Spui că mama ți-a fost cea mai dragă prietenă, însă ea a propus Tratatul de Cincisprezece Ani dintre Ithicana, Harendell şi Maridrina, inclusiv clauza despre căsătorii. Mama mea a încheiat o alianță cu cel mai mare duşman al tău, dar ei nu i-ai purtat pică. Cu toate acestea, când i-am îndeplinit dorința, ți-am ieşit din grații.

Împărăteasa s-a oprit în fața lui Aren cu o expresie impasibilă, privindu-l cu ochii ei bruni indescifrabili.

— Mama ta nu a avut de ales. Ithicana murea de foame. Şi tratatul, aşa cum l-a formulat ea, nu afecta în niciun fel Valcotta. Jignirea constă în termenii pe care i-ai acceptat după cincisprezece ani.

A îndreptat un deget spre el.

— Soldații mei mor străpunşi de oțelul transportat prin podul ithican.

Lara ştia că Aren detestase acei termeni. Ar fi vrut să aprovizioneze Maridrina cu orice altceva *în afară* de arme. Ştia totodată că tatăl ei nu-i lăsase nicio altă alternativă.

Dar, în loc să apeleze la argumentul ăsta, Aren a clătinat încet din cap.

— De oțel furnizat de *Harendell,* pe care Maridrina oricum îl importa pe mare. A ajuns să-i coste mai puțin, da, dar ar fi greşit să spunem că astfel au câştigat un avantaj deosebit față de soldații tăi. Mai mult, pe această cale, Valcotta a obținut ocazia unică de a-l împiedica pe Silas să-şi obțină prețioasele importuri aproape un an întreg, aşa că s-ar putea spune chiar că, în cele din urmă, termenii s-au dovedit a fi în favoarea ta.

Era adevărat, deşi ideea nu-i trecuse prin minte Larei. Înainte de

încheierea tratatului, Maridrina îşi primise oţelul prin intermediul corăbiilor harendelliene sau amaridiene, corăbii pe care Valcotta n-ar fi putut să le atace fără să rişte represalii din partea celor două naţiuni. Dar, în urma tratatului, tot oţelul a fost transportat prin pod până în Southwatch, unde a aşteptat să fie preluat de corăbiile maridriniene... pe care Valcotta le-a scufundat fără nicio ezitare.

— Puţinele beneficii descoperite au dispărut îndată, când ţi-ai îndreptat distrugătoarele de nave împotriva noastră, a contrat împărăteasa. Ai preferat o alianţă cu Maridrina în locul prieteniei cu Valcotta şi acum vii la mine în lacrimi pentru că ai descoperit că aliatul tău e un şobolan trădător.

Aren a clătinat din cap.

— Ai pus Ithicana într-o situaţie în care toate drumurile duceau la război şi, când ţi-am propus o cale de a obţine pacea, ai refuzat-o.

— Nu aveam de ales. Împărăteasa şi-a ridicat mâinile.

— Dacă am fi renunţat la blocadă, nimic nu ar mai fi împiedicat Maridrina să-şi obţină prada. Mai mult oţel pe care să-l folosească împotriva Valcottei. Şi apoi, era limpede că Silas nici nu se gândeşte la pace. În niciun caz cu Ithicana.

Lara şi-a ţinut respiraţia, aşteptând ca Aren să reacţioneze la această revelaţie. Aşteptând să se înfurie. Dar el a spus doar:

— Dacă ai întrevăzut ce ne aşteaptă şi nu ne-ai avertizat, atunci cum te poţi numi prietena noastră?

— Chiar dacă văd nori pe cer, asta nu înseamnă că pot prezice unde va lovi fulgerul.

Aren doar şi-a sprijinit bărbia pe o mână, lovindu-şi gânditor buzele cu un deget.

Tăcerea s-a prelungit şi, spre surprinderea Larei, a fost spulberată chiar de împărăteasă.

— Mai avem multe de discutat, dar cred că ar fi mai bine să vorbim între patru ochi.

Şi-a întors privirea rece spre Lara.

— Vei aştepta aici.

Lara nici nu se gândea să-l scape din ochi pe Aren.

— Nu.

Împărăteasa a ridicat din sprâncene şi a pocnit din degete, făcându-i semn soldatului.

— Welran, imobilizeaz-o!

Încuviințând din cap, bărbatul masiv s-a repezit spre Lara.

40. AREN

AREN S-A STRĂDUIT din răsputeri să rămână pe loc când valcottanul uriaş a doborât-o pe Lara la pământ, sucindu-i braţul la spate, şi ea s-a făcut roşie la faţă, chinuindu-se să respire sub greutatea lui.

Împărăteasa le-a făcut semn lui Aren şi lui Zarrah să o urmeze şi a pornit spre scări.

Aren s-a luat după femei, dar s-a oprit pentru o clipă lângă Lara şi garda pe nume Welran. Asta-i mai trebuia, să se ajungă la violenţă! Lăsându-şi mâna pe umărul bărbatului solid, a spus:

— Nu pot să plec cu sufletul împăcat fără să te previn. Ochii căprui ai valcottanului s-au înnegurat.

— Ţi-a prevăzut atacul din prima clipă. Ţi-a furat pumnalul când ai doborât-o. Şi vezi cum se foieşte? Pur pariu pe tot ce am că lama e doar la câţiva centimetri de boaşele tale.

Îndreptându-se, Aren a pornit spre scări, urmărit de hohotele de râs ale lui Welran.

Au urcat până în vârf, unde scara dădea într-o încăpere spaţioasă, cu vitralii întruchipând foşti domnitori valcottani, toţi stând cu mâinile înălţate spre cer. Zarrah a rămas lângă uşă, cu toiagul în mână, dar împărăteasa l-a invitat pe Aren să se aşeze pe una dintre numeroasele perne. O slujnică a apărut cu băuturi şi platouri cu deserturi. Deşi nu-i plăceau dulciurile, Aren s-a încumetat să mănânce o ciocolată şi a băut din vinul uleios care le plăcea valcottanilor.

— Să începem discuţia cu motivul vizitei tale, Aren, a spus împărăteasa. Îl bănuiesc, fireşte, dar aş vrea să mi-l spui chiar tu.

Aren a încuviinţat din cap.

— Cred că îţi dai seama că nimeni nu ar avea de câştigat dacă podul ar rămâne sub stăpânirea lui Silas Veliant, nici măcar poporul lui.

Împărăteasa a mormăit nedesluşit, nici nu l-a aprobat, nici n-a negat, aşa că Aren a continuat:

— Am primit de veste că sora mea, prințesa Ahnna, a obținut susținerea Harendellului pentru recucerirea Insulei Northwatch. Speranța mea e că vei înțelege cât de benefic ar fi să mi te alături în încercarea de a recupera Insula Southwatch de la Maridrina şi de a restaura Ithicana ca națiune suverană.

Luând un pahar, împărăteasa i-a privit conținutul.

— Insula Southwatch nu poate fi cucerită. În orice caz, nu ar putea fi cucerită fără pierderi inacceptabile de corăbii şi vieți.

— Poate fi cucerită cu uşurință dacă ştii cum se face. Eu ştiu.

— În urma dezvăluirii unui asemenea secret, Insulele Northwatch şi Southwatch ar rămâne vulnerabile pe vecie... *Ithicana* ar rămâne vulnerabilă pe vecie.

De parcă Aren n-ar şti şi el asta. De parcă ar avea vreo altă opțiune.

— Nu şi dacă Harendellul şi Valcotta s-ar dovedi a fi prieteni şi aliați adevărați.

Împărăteasa a râs amuzată.

— Prieteniile dintre națiuni şi domnitori sunt schimbătoare, Aren. Tu însuți ai demonstrat acest fapt.

— Adevărat, a spus el. Dar nu se poate spune acelaşi lucru şi despre prieteniile dintre popoare.

— Eşti un idealist. Aren a clătinat din cap.

— Sunt realist. Ithicana nu poate continua ca până acum. Pentru a supraviețui, trebuie să ne schimbăm obiceiurile.

Între ei s-a lăsat tăcerea şi conducătoarea celei mai mărețe națiuni din lume i-a contemplat rugămintea, cu o expresie distantă pe chip. În spatele lui, Aren a auzit că Zarrah se mută de pe un picior pe altul. Conducătorii valcottani îşi alegeau singuri urmaşii dintre rude şi se ştia că împărăteasa nu-l are la inimă pe fiul ei. Oare avea s-o aleagă pe Zarrah? Oare ea ar fi rămas preferata ei dacă împărăteasa ar fi aflat ce ştia Aren?

— Semeni cu mama ta, a spus împărăteasa, trezindu-l din gânduri. Dar şi tatăl tău era chipeş.

Aren s-a încruntat.

— Cum ai putea să ştii asta?

Pentru o clipă, pe chipul împărătesei a apărut o urmă de umor... şi una de plăcere, cu gândul că ştia ceva necunoscut lui Aren.

— Doar nu crezi că mi-aş acorda prietenia unei persoane care mi-ar vorbi doar cu fața ascunsă sub o mască, nu?

Mama lui nu-i spusese niciodată clar de ce avea o relație atât de apropiată cu împărăteasa, iar acum Aren începea să bănuiască explicația.

— A vizitat Valcotta.

— O, da, de multe, *multe* ori! Delia nu a acceptat să stea închisă în Ithicana şi tatăl tău a fugărit-o pe două continente pentru a o feri de pericole. O singură dată am fost învinsă la jocurile din Pyrinat şi cred că-ți poți închipui ce şoc am avut când am descoperit că învingătoarea e o prințesă ithicană.

Împărăteasa a zâmbit, stingherită, apoi şi-a atins cicatricea pală care-i traversa rădăcina nasului.

— A fost o femeie aprigă.

O revelație incredibilă şi, simțind că se sufocă, Aren a răspuns răguşit:

— Da.

— E adevărat că tatăl tău a murit încercând să-i salveze viața?

Aren a încuviințat din cap.

Pe chipul femeii a apărut o expresie îndurerată când şi-a pus mâna pe inimă.

— Voi deplânge pierderea ei, precum şi pe cea a tatălui tău, până la sfârşitul zilelor.

Tristețea ei era sinceră - nu erau doar vorbe goale, spuse de dragul politeții sau dintr-un simț al obligației. Şi, deşi îl durea inima, Aren era nevoit să profite de ea.

— Dacă ai cunoscut-o atât de bine pe mama mea, atunci trebuie să fi aflat despre visul ei cu privire la viitorul Ithicanei şi al poporului nostru.

— Visul libertății? Da, mi-a spus. Împărăteasa a

clătinat din cap.

— Dar i-am dat dreptate tatălui tău, care a considerat că nu e

posibil. Pentru a supraviețui, a fost mereu o necesitate imperioasă ca Ithicana să fie impenetrabilă sau măcar aproape impenetrabilă. Secretele ei nu ar mai fi secrete dacă mii de oameni care le cunosc ar călători prin lume.

Privirea i s-a înăsprit.

— Şi mai rău ar fi dacă le-ai permite străinilor să vadă ce se petrece înăuntrul Ithicanei. Dar ai învățat deja lecția asta, nu-i aşa?

Într-adevăr, o învățase. Cât să n-o uite toată viața.

— Şi totuşi, îi permiți armei lui Silas Veliant nu doar să-şi păstreze viața, ci şi să-ți stea alături. De ce?

— Nu e arma lui. Nu mai e.

Aren şi-a muşcat interiorul obrajilor, iritat de faptul că părea să fie în defensivă.

— M-a eliberat din Vencia şi tot datorită ei am supraviețuit apoi călătoriei prin Deşertul Roşu.

— Ar putea fi un alt vicleşug, să ştii. Ithicana încă nu a fost învinsă cu totul, ceea ce îl supără nespus pe Silas. Cum altfel să cucerească Eranahlul decât prin trimiterea pe insulă a femeii care a zdrobit mijloacele de apărare ale podului?

Aren a chibzuit asupra ideii împărătesei, cum că Lara şi-ar masca intențiile. Cum că salvarea lui ar face parte dintr-un plan mai amplu pus la cale de Silas sau de Magpie pentru atingerea scopului pe care nu reuşiseră să-l realizeze pe calea armelor. Dar părea improbabil să fie aşa, având în vedere ce riscuri mari îşi asumaseră Lara şi surorile ei... Bronwyn ajunsese la un pas de moarte. Şi, pe parcursul călătoriei, Lara însăşi înfruntase de mai multe ori pericole de moarte.

— Ne-ar fi foarte uşor să te scăpăm de problema asta, a spus împărăteasa. Femeia aceea ar putea pur şi simplu să dispară.

Gândul că valcottanii ar putea s-o târască pe Lara în cine ştie ce cotlon întunecat şi să-i taie gâtul i-a asaltat mintea. Aren a simțit că i se răcesc mâinile.

— Nu.

— Supuşii tăi nu o vor accepta niciodată ca regină. Ea e trădătoarea din cauza căreia şi-au pierdut căminele şi persoanele dragi.

— Îmi dau seama. Dar răspunsul rămâne nu. O clipă de tăcere.

— Şi dacă i-aş impune moartea drept condiție pentru susținerea Valcottei?

Viața Larei la schimb pentru recuperarea podului. Lăsând la o parte sentimentele lui personale, asta părea să fie alegerea evidentă. Alegerea *corectă,* prin care Aren ar fi reuşit să asigure supraviețuirea poporului său. Doar că *ştia* că împărăteasa nu e atât de meschină încât să-şi condiționeze sprijinul de moartea unei singure femei.

— Nu.

Împărăteasa şi-a dat paharul la o parte şi s-a ridicat deodată în picioare.

— Chiar şi acum pui Maridrina pe primul loc. S-a ridicat şi Aren.

— Pun posibilitatea păcii mai presus de doleanțele noastre vechi. O atitudine pe care ți-o recomand şi ție.

Împărăteasa s-a întors val-vârtej spre el şi ochii i-au scăpărat de furie.

— Să facem pace cu Maridrina? Eşti băiatul prietenei mele, dar în privința asta întreci măsura. Jur pe viața mea că nu-mi voi lăsa toiagul din mână până când Silas Veliant nu îşi va coborî sabia, ceea ce, ştim prea bine, nu se va întâmpla niciodată.

— Nu se va întâmpla, a aprobat-o Aren. Dar Silas nu va domni la nesfârşit.

A privit în spate spre Zarrah, care stătea cu ochii fixați în podea.

— Cum nici tu nu vei conduce veşnic.

Plecându-şi capul, Aren şi-a pus mâna pe inimă, rugân-du-se ca hotărârea asta să nu se adeverească a fi cea mai cumplită greşeală din viața lui.

— A fost o onoare să o cunosc pe prietena mamei mele, dar acum trebuie să te părăsesc. Diseară pornesc spre Ithicana.

Zarrah nu a încercat să-l oprească când a părăsit încăperea şi nimeni nu i s-a pus în cale când a coborât treptele în spirală. În sala principală de la parterul turnului, a găsit-o pe Lara aşezată lângă Welran, ambii prinşi într-un fel de joc de societate. Lara s-a ridicat când l-a văzut.

— Mă bucur să te găsesc nevătămat, i-a spus Aren bărbatului uriaş.

— Am văzut moartea cu ochii, Majestatea Voastră. Welran şi-a dus mâna la piept.

— Cu o asemenea femeie în patul domniei voastre, trebuie să dormiți cu un ochi deschis şi cu mâna pe pumnal.

— Poate că vei avea şi tu norocul ăsta într-o bună zi. Aren şi-a plecat capul înaintea valcottanului şi apoi, întorcându-se spre Lara, i-a spus:

— Trebuie să plecăm.

41. LARA

DE ÎNDATĂ CE AU trecut de porțile palatului, Lara l-a întrebat, nerăbdătoare:

— Ce ți-a spus? Ne va ajuta Valcotta?

— Nu.

Aren a ridicat ochii spre soare şi a clătinat din cap.

— Ideea păcii dintre Maridrina şi Valcotta o interesează tot atât de puțin ca pe tatăl tău.

— Asta ar trebui să fie în favoarea noastră.

Lara a început să alerge uşor ca să se poată ține după paşii mari ai lui Aren.

— Smulgerea Insulei Southwatch din ghearele tatălui meu ar fi trebuit să fie o oportunitate irezistibilă. Doar dacă nu cumva... vrea podul pentru Valcotta?

— Nu.

Aren i-a răspuns pe un ton furios. Abrupt.

— Nu asta vrea.

Cântărind situația, Lara a înțeles deodată.

— A condiționat sprijinul Valcottei de moartea mea. Asta vrea, nu-i aşa?

Aren a încuviințat din cap.

— De ce?

Dar întrebarea la care voia cu adevărat să afle răspunsul era de ce nu acceptase Aren.

— Pentru că moartea ta ar garanta că n-ar mai exista nicio şansă de apropiere între Ithicana şi Maridrina.

Lara îl subestimase. În tot acest timp, crezuse că Aren nu vrea decât să se întoarcă acasă şi să-l alunge pe tatăl ei din Ithicana, dar se pare că avea ambiții mai mari privind soarta regatului său.

— Ai spulberat porțile Ithicanei, Lara. Nu putem să le închidem la loc. Nu ne putem întoarce la obiceiurile noastre vechi. Ceea ce înseamnă că trebuie să găsesc altă cale de a-mi proteja poporul.

— Printr-o pace cu Maridrina? Lara şi-a masat tâmplele.

— Dumnezeule, Aren, dar e imposibil! Nu se poate să nu-ți dai seama că tatăl meu nu va permite niciodată una ca asta.

— Nu, dar fratele tău s-ar putea să consimtă.

— Indiferent de ce ar simți Keris față de mine, sentimentele lui n-au nicio importanță. Fără Valcotta, nu putem recuceri podul. Prima ta prioritate trebuie să fie câştigarea bunăvoinței împărătesei.

— Dacă i-aş permite să impună ea condițiile, ne-am întoarce de unde am pornit.

Aren a deschis uşa hotelului.

— Şi nu mizez viitorul regatului meu pe sentimentele pe care ți le poartă Keris *ție*.

Intrând, Lara l-a urmat spre scări, pe care Aren le-a urcat două câte două, traversând apoi holul cu paşi mari până la camera în care îi aştepta Jor.

— Ei?

Aren a clătinat din cap.

— Trebuie să procedăm ca şi când am fi pe cont propriu. Cât de repede am putea ajunge acasă?

— Putem porni pe mare diseară, dar doar navele valco-ttane sunt lăsate să treacă de Nerastis. De acolo ar trebui doar să călătorim spre nord până la locul de întâlnire.

Panica s-a revărsat în venele Larei.

— Aren, nu putem pleca fără s-o convingem pe împărătească să se alieze cu noi!

— Nu sunt dispus să fac ceea ce trebuie făcut ca s-o înduplec.

— Atunci e o cauză pierdută! a strigat ea, pierzându-se cu firea, pentru că ştia ce trebuie făcut. Nu doar că ne va fi imposibil să cucerim Southwatchul fără navele împărătesei, dar şi ajutorul Harendellului depinde de implicarea Valcottei. Avem *nevoie* de ei.

— Nu.

— Ce vrea împărăteasa? a întrebat Jor, privind când la unul, când la celălalt.

— Să mă omoare. Jor a tresărit.

— Înțeleg.

Dar Lara deja se repezise din nou la Aren.

— Acceptă-i condiția! Dă-i ce-şi doreşte! Oricum n-aş putea să trăiesc cu gândul că am pierdut Ithicana din cauza asta.

Inima îi bătea năvalnic în piept, iar groaza şi tristețea îi goneau prin vene, pentru că nu voia să moară. Dar şi-ar fi dat viața. De dragul Ithicanei. De dragul lui Aren. De dragul ei înseşi, ar fi făcut-o.

— Lasă-i să mă omoare. Aren şi-a plecat capul.

— Nu.

— Atunci o fac cu mâna mea! a izbucnit ea.

Sărind din calea lor, s-a repezit spre uşă şi a dat-o de perete. În fața ei stătea Zarrah Anaphora.

Valcottana a împins-o pe Lara înapoi în cameră şi, privind peste umăr, a intrat şi ea.

— Nu prea avem timp. Soldații vin să te escorteze în port şi să te urce pe o corabie cu destinația Nerastis. Mătuşa mea te vrea dus.

— Pentru ce să avem timp?

Lara s-a uitat la Aren, care nu părea deloc surprins de sosirea lui Zarrah.

— Pentru ca eu şi generalul Anaphora să negociem o alianță între Ithicana şi Valcotta.

42. AREN

AREN A INVITAT-O pe Zarrah să ia loc.

— Păcat că n-am putut să discutăm problema asta înainte să fi îndurat călătoria prin Deşertul Roşu, a spus el. Poate că toate ar fi fost deja spuse şi aranjate.

— Am înțeles că vrei să-i ceri ajutorul mătuşii mele abia când am aflat de incidentul din oaza Jerin şi ți-am ghicit intențiile. N-ar trebui să laşi martori în viață, Majestate. E puțin probabil să fi aflat doar eu despre cele întâmplate.

Aren a ridicat din umeri.

— Nu omor copii.

— Principiile tale ar fi demne de laudă dacă miza n-ar fi atât de mare.

Zarrah şi-a destins umerii.

— Dar, în cazul ăsta, mi-au servit bine. Trebuia să ajung aici înaintea ta ca să mă asigur că explicațiile noastre coincid. Proviziile pe care le-am trimis în Eranahl nu au fost tocmai *aprobate* de împărătească.

Nu era singura problemă pe care i-o ascundea împărătesei, dar Aren doar a dat din cap.

— Nici n-am purta discuția asta dacă, întorcându-mă în Pyrinat, n-aş fi înțeles mai bine anumite aspecte ale planului pe care şi l-a propus mătuşa mea cu gândul la viitor.

Lara o urmărea cu ochii mijiți.

— Cred că trebuie să o iei de la început.

— Nu e timp.

— Fă rost!

Oftând îndelung, Zarrah a început:

— Sunt postată la Nerastis încă de la şaptesprezece ani. Ceea ce înseamnă că, de aproape cinci, trăiesc în primele linii ale războiului cu Maridrina şi privesc cum ne luptăm şi ne omorâm între noi pentru acelaşi morman de ruine, pentru aceiaşi zece kilometri de

coastă. Înainte şi-napoi, fără să întrevăd niciun sfârşit. Şi de ce să fie unul, din moment ce purtăm războiul ăsta de sute de ani? Nu ştim nici măcar cum ar fi să *nu* trăim în vreme de război.

Cât de bine înțelegea Aren sentimentul ăsta!

— Dar mătuşa mea întrezăreşte un sfârşit. Zarrah a ezitat şi şi-a muşcat buza.

— După părerea ei, cucerirea podului a fost prea costisitoare pentru Silas şi are dreptate. Maridrina şi-a împrăştiat trupele pe un teritoriu prea mare, motiv pentru care a devenit vulnerabilă. Valcotta i-a împiedicat comerțul pentru ca podul să nu-i aducă niciun venit din taxe, ştiind bine că va veni şi clipa în care Silas nu va mai putea s-o plătească pe regina amaridiană pentru navele ei. Şi în ziua aceea, ithicanii care au supraviețuit vor începe să atace forțele maridriniene însărcinate să păzească podul, motiv pentru care Silas va fi nevoit să trimită acolo tot mai mulți din soldații care luptă în războiul dintre noi. Pe care piraților şi alții vor începe să-i atace în căutarea comorilor ascunse ale Ithicanei, situație în care Maridrina va trebui să trimită şi mai multe forțe pentru a apăra insulele. Ceea ce înseamnă că, pentru a le ține piept, Silas va trebui să-şi retragă toate forțele navale de lângă coasta din jurul oraşului Nerastis, pentru că orgoliul îl va sili să facă tot posibilul pentru a păstra podul.

— Şi, făcând asta, va transforma Maridrina într-o pradă uşoară, a spus Aren, simțind că i se strânge stomacul.

Împărăteasa are de gând să aştepte şi să urmărească situația până când Maridrina va slăbi şi atunci va ataca. Nu-i pasă că Ithicana nu va supraviețui până în ziua în care maridrinienii vor pierde podul.

Zarrah a clătinat din cap.

— Ba îi pasă. Dar a hotărât că ar merita pierderea asta dacă astfel ar reuşi să cucerească Vencia şi, în cele din urmă, întregul regat Maridrina, a spus, privindu-l pe Aren în ochi. Jocul ăsta e mai amplu decât îți închipui şi va avea consecințe mult mai cuprinzătoare.

Cuvintele ei i-au amintit lui Aren de ceea ce îi spusese Keris la un moment dat.

— Keris ce părere are despre situația asta?

— De unde să ştiu eu ce-i trece prin cap unui prinț maridrinian?

— Am rămas cu impresia că voi doi sunteți destul de apropiați.

A simțit că Lara se încordează deodată lângă el şi i-a observat surpriza.

— Altfel de ce să-şi fi asumat un risc atât de mare pentru a te salva din mâinile tatălui său?

— Keris Veliant îmi e duşman. Zarrah l-a privit fără să clipească în ochi.

— Mi-a propus un târg: să mă ajute să scap din Vencia ca apoi eu să aprovizionez Eranahlul. Din moment ce amândoi ne-am îndeplinit angajamentele, înțelegerea noastră a luat sfârşit. Chiar şi aşa, aş prefera ca împărăteasa să nu afle niciodată despre existența ei.

Aren a clătinat încet din cap.

— Orice persoană care dispune de mijloacele şi de banii necesari ar fi putut să trimită o corabie plină cu provizii în Ithicana, iar Keris le are pe amândouă. Dacă ar fi urmărit doar să asigure supraviețuirea Eranahlului, ar fi făcut-o fără ajutorul vreunuia dintre noi. Fapt pentru care cred că aprovizionarea oraşului meu a fost doar momeala cu care m-a convins să-i îndeplinesc un scop ulterior.

— Şi care să fie scopul acesta, Majestate?

— Eliberarea ta.

Zarrah şi-a dat ochii peste cap.

— Eşti nebun! De ce să-şi dorească una ca asta?

— Pentru că tu şi Keris aveți de gând să puneți capăt războiului dintre Maridrina şi Valcotta.

Lăsându-se pe spate şi sprijinindu-se în mâini, Aren a încercat să-şi ascundă zâmbetul satisfăcut.

— Ăsta e jocul pe termen lung al lui Keris, pe care nu poate spera să-l câştige dacă împărăteasa ar profita de lăcomia lui Silas şi ar invada Maridrina.

Zarrah a tăcut preț de câteva momente şi, în cele din urmă, a spus:

— Eu şi Keris împărtăşim convingerea că războiul dintre națiunile

noastre trebuie să înceteze.

Împărtăşiți mai mult de atât, a gândit Aren, dar nu şi-a dat glas bănuielilor cu privire la relația dintre Zarrah şi Keris.

— Atunci de ce nu i-ai spus lui Keris despre intențiile împărătesei? Ar fi putut să i le comunice tatălui său şi Silas ar fi fost nevoit să se retragă din Ithicana pentru a-şi apăra regatul şi tronul. Am fi putut să câştigăm războiul fără niciun efort.

Lara şi-a lovit limba de cerul gurii şi a clătinat din cap.

— Ithicana şi-ar câştiga războiul împotriva Maridrinei, dar ceea ce în prezent se limitează la scurte lupte de graniță şi câteva nave scufundate s-ar transforma într-un conflict între Maridrina şi Valcotta cum n-a mai văzut nimeni de generații întregi.

Zarrah a încuviințat subtil din cap.

— Atunci ce propui? a întrebat Aren. Pentru că n-am de gând să permit ca poporul meu să moară de foame şi să-şi piardă căminul de dragul menținerii păcii dintre Maridrina şi Valcotta.

Jor şi Lara au încuviințat la unison din cap, dându-i dreptate.

— Nu ți-aş propune aşa ceva, Majestate. Ithicana trebuie eliberată de sub stăpânirea Maridrinei, dar în aşa fel încât să nu se observe implicarea Valcottei. Motiv pentru care am de gând să merg cu voi la Nerastis, să pornesc pe navele maridri-niene capturate de soldații mei şi să recuceresc Southwatchul pentru tine.

A zâmbit şi, cu toate că tânăra din fața lui lupta pentru pace, Aren şi-a dat seama că se pricepe la război, şi chiar bine.

— Singurii martori ai intervenției noastre vor fi morții pe care-i vom împrăştia pe insula voastră.

Era un plan prea complicat, cu prea mulți participanți, dar Aren nu avea de ales.

— Observ totuşi o problemă, a spus el. Ai acționa contrar ordinelor împărătesei. I-ai sabota planurile de invazie a Maridrinei. Şi, oricât de loiali ți-ar fi soldații, nu ai cum să ascunzi asemenea fapte, mai ales pentru că e inevitabil să suferiți şi voi pierderi. Vei fi acuzată de trădare şi executată.

Lingându-şi buzele, Zarrah a ezitat pentru o clipă, apoi a răspuns:

— Flota mea a observat că maridrinienii se apropie de Southwatch şi am ştiut că vor să atace insula. Am avut ocazia să avertizăm Ithicana, dar n-am făcut-o.

Avertismentul lor ar fi putut schimba totul.

— Corăbiile voastre au fost avertizate să nu se apropie de Southwatch, pentru că altfel ar fi fost atacate de distrugătoarele noastre de nave. Nu pot să-ți reproşez...

— Cu tot respectul, Majestate, nu încerca să mă absolvi de greşeala aceea. Aş fi putut să te previn, dar n-am făcut-o.

Hotărârile sunt luate de regi şi regine, dar oamenii de rând sunt cei care plătesc pentru ele.

Vocea i-a tremurat abia sesizabil, dar şi-a înălțat fruntea şi i-a înfruntat privirea.

— M-am purtat fără onoare, Majestate. Nu îți voi cere să mă ierți, ar fi o jignire, dar te rog să mă crezi că voi lupta până la ultima suflare ca să eliberez Ithicana.

Aren îşi obținuse alianța.

— Sper să nu-ți dai ultima suflare decât peste mulți ani, generale.

Zarrah a încuviințat încet din cap şi în ochii ei Aren a observat umbra unui vis. Nu doar pentru țara ei, ci şi pentru ea însăşi.

— Pentru unele lucruri merită să mori. Ridicându-se, a spus:

— Faceți-vă bagajele! Diseară pornim spre Nerastis.

43. LARA

LA SCURT TIMP după aceea, soldații valcottani au sosit ca să-i conducă în port, fiind limpede că împărăteasa nu dorea ca Lara şi Aren să mai zăbovească în țara ei.

Zarrah era la bord când au ajuns, îmbrăcată din nou cu uniforma ei de general valcottan. Pe punte mişunau soldați şi marinari care se pregăteau de plecare, dar, când tânăra femeie şi-a ridicat mâna, toți s-au oprit.

— La porunca împărătesei, îi vom duce pe regele şi regina Ithicanei la Nerastis, a spus ea şi vocea i-a răsunat pe întreaga corabie. Le veți acorda cel mai desăvârşit respect. Dacă aflu că cineva mi-a încălcat ordinul, individul respectiv îmi va da socoteală mie şi, în cele din urmă, împărătesei înseşi. Continuați!

— S-a zis şi cu discreția, a bombănit Jor din stânga Larei. Tot oraşul o să afle că am fost aici şi încotro am pornit.

— Asta şi urmăreşte Zarrah, a şoptit Lara. Serin şi-a dat seama că ne îndreptăm spre Valcotta, ceea ce înseamnă că a ghicit ce anume urmărim. Spionii lui au înțesat oraşul, prin urmare vestea că împărăteasa a refuzat să ajute Ithicana va călători odată cu noi înapoi spre Maridrina. Dacă Zarrah ştie să păstreze secrete - şi cred că ştie -, atunci atacul valcottan asupra Insulei Southwatch va fi o surpriză totală.

Nu şi-au mai putut vorbi când Zarrah a venit la ei.

— Te rog să mă urmezi, Majestate. Vom cina în cabina căpitanului.

I-a dus într-o încăpere spațioasă, prin ferestrele căreia se vedea siajul corabiei când au pornit pe mare. Lambriul pereților era vopsit cu nuanțe vii şi în sfeşnice de sticlă bogat ornamentate ardea ulei. Arătându-le masa scundă, acoperită cu mâncare, Zarrah a spus:

— Vă rog. Luați loc.

Lara s-a aşezat pe una dintre perne şi a privit bucatele. Majoritatea îi erau necunoscute, dar nu asta i-a risipit pofta de mâncare. Corabia ieşise din port şi marea nu era câtuşi de puțin calmă. Un gust acru i-

a umplut gura şi, blestemând în gând faptul că se dezobişnuise cu călătoriile pe apă, s-a ridicat.

— Vă rog să mă scuzați.

— Nu-i place pe mare, l-a auzit pe Jor spunând când a închis uşa în spatele ei.

Pornind în grabă pe drumul pe care venise, abia a ajuns la balustradă când stomacul ei şi-a golit conținutul. Marinarii care o urmăreau au râs încet.

— Credeam că ai depăşit problema asta.

Lara şi-a ridicat capul şi a văzut că Aren îi venise alături. I-a dat o cană plină cu apă şi şi-a întors atenția spre valuri, care abia se vedeau în întunericul tot mai adânc al nopții. După ce Lara şi-a clătit gura, Aren i-a dat o bomboană lucioasă.

— E cu ghimbir.

Băgându-şi bomboana în gură, Lara i-a zâmbit.

— Mulțumesc.

— Era un vas plin cu ele pe masă. Le-am luat pe toate.

Băgându-şi mâna în buzunar, a scos un pumn de bomboane şi i le-a strecurat în buzunarul pantalonilor largi valco-ttani, iar Lara i-a simțit mâna caldă prin pânza subțire care-i acoperea piciorul.

— Mai bine te-ai duce înapoi, a spus ea, ştiind că trebuiau să-şi pună planurile la punct, discuție la care nu era nevoie să participe şi ea.

— În curând. Zarrah nu vrea să ne apucăm de treabă înainte de masă şi Jor are un apetit sănătos.

— Bine că măcar el are poftă de mâncare.

Lara a zdrobit bomboana între dinți, înlocuind-o cu una nouă, şi s-a întrebat dacă zgomotul de fond e suficient de puternic pentru a le ascunde conversația.

— Cum ai ştiut că o să ne ajute Zarrah?

— M-am convins abia când am înțeles că împărăteasa nu vrea să pună capăt războiului cu Maridrina, în orice caz, nu pe cale paşnică. De aceea mi-a pus o condiție pe care ştia că n-o s-o accept.

Şi-a sprijinit coatele pe balustradă şi a adăugat:

— Keris mi-a vorbit doar în ghicitori, dar, pe măsură ce m-am gândit mai bine la ce mi-a spus, cuvintele lui au devenit tot mai limpezi. Urmăreşte să facă pace între Valcotta şi Maridrina, iar pentru ca asta să fie posibil, trebuie ca Zarrah să-şi dorească acelaşi lucru. Ithicana e un participant neînsemnat la jocul ăsta.

Lara şi-a înălțat privirea la el.

— Îl citezi?

— Mai mult sau mai puțin.

— Moştenitorii celor mai mari duşmani din lume sunt aliați, a spus Lara îngândurată. Mă întreb cum s-au cunoscut.

— Sunt sigur că e o poveste pe cinste. Sunt la fel de sigur că niciunul dintre ei nu ne-o va spune.

Au stat împreună în tăcere, până când şi ultimele raze ale soarelui au dispărut de la orizont şi cerul înnorat a ajuns în curând să sclipească plin de stele. Vântul a devenit mai rece şi Lara s-a cutremurat, observând că pielea brațelor descoperite i se face ca de găină.

— Când ajungem în Nerastis?

— Dacă vântul o să bată ca până acum, în trei zile. E o corabie rapidă.

Trei zile.

Au început s-o usture ochii şi, ştiind că trebuie s-o spună înainte să-şi piardă curajul, Lara a izbucnit:

— Atunci o să mă despart de tine şi de Jor. Am făcut tot ce puteam pentru tine şi ar fi o greşeală să mergem împreună în Ithicana.

— Ştiu, a oftat Aren.

Lara şi-a ținut respirația, aşteptând ca Aren s-o contrazică. Să-i spună că ar fi o greşeală să plece. Dar el doar a luat-o în brațe şi i-a spus:

— Aş fi vrut ca situația să fie diferită. Lacrimi fierbinți i-au alunecat Larei pe obraji.

— Dar nu poate să fie altfel.

A simțit că Aren îşi atinge fața de părul ei.

— Vreau să ştii că te-am iertat, Lara. Că... A tăcut deodată, apoi şi-a

dres glasul.

— Trebuie să mă întorc. Probabil că se întreabă unde am plecat.

Lara a încuviințat din cap, incapabilă să-i răspundă. Să-i spună ceva când Aren i-a dat drumul şi s-a întors în cabină. Dar în mintea ei se repetau la nesfârşit aceleaşi două cuvinte.

Te iubesc.

44. AREN

CU FIECARE ZI ce trecea, era cu un pas mai aproape de Ithicana.

Şi cu un pas mai aproape de clipa în care va trebui să renunțe la Lara.

Situația i-a fost uşurată de faptul că el, Zarrah şi Jor s-au închis în cabina căpitanului şi au discutat despre posibile strategii, mai exact, despre cum să cucerească Southwatchul cu cât mai puține pierderi valcottane, pe când Lara a preferat să-şi petreacă timpul pe punte, la aer curat.

Dar Aren ştia că nu procedează aşa din cauza răului de mare, ci pentru că voia să se distanțeze de el.

Şi asta îl durea. Îl durea atât de tare, încât uneori avea senzația că se sufocă, ştiind că după numai câteva ore Lara avea să plece şi că probabil n-avea s-o mai vadă niciodată.

Pe deasupra acestei dureri, Aren era măcinat de teamă, pentru că ştia unde vrea să se ducă Lara. Aşa cum ştia că nu-i stă în putere s-o oprească.

— Deci ăsta e Nerastisul.

Lara stătea lângă el la balustradă şi privea oraşul enorm pe lângă care corabia trecea încet.

— E frumos noaptea.

— Nu te lăsa păcălită de lumini, e un loc mizerabil, a răspuns Zarrah. Jumătate e ars, jumătate dărâmat. Plin de bodegi, bordeluri înțesate de păduchi şi localuri dubioase care deservesc toate dorințele şi viciile cu putință. Înăuntrul zidurilor vei găsi doar indivizi plătiți să lupte pentru ele şi persoane prea sărace ca să poată pleca.

Şi totuşi, nu ne putem opri să luptăm pentru ele. Aren s-a întrebat dacă Lara auzise cuvintele nerostite ale lui Zarrah la fel de limpede ca el.

— Ne vom apropia cât putem de coasta ocupată de mari-drinieni şi vă voi duce la mal cu barca, a spus Zarrah. Apoi veți fi pe cont propriu.

Ultima parte a fost pentru urechile marinarilor şi ale soldaților din

jurul lui Aren, pentru că în clipa în care aveau să se despartă planul urma să fie pus în aplicare.

— Generale, i-a strigat căpitanul încet, cu grijă să nu fie auzit de patrulele maridriniene. Strângem velele şi pregătim barca. Sunteți sigură că vreți să-i conduceți personal la mal?

— Da.

Nimeni nu a vorbit când s-au urcat în barca mică şi aceasta a fost coborâtă pe apă, ca apoi Jor să se pună la vâsle.

— Aveți grijă, i-a avertizat Zarrah. E posibil ca vestea plecării voastre spre Nerastis să fi ajuns aici înaintea noastră, adusă călare pe cai zdraveni sau pe corăbii mai rapide. Se prea poate ca Magpie să vă aştepte.

Din instinct, Aren şi-a dus mâinile la armele de la talie, privind malul în căutarea vreunui semn de mişcare în lumina lunii.

Dar nu a văzut nimic.

— Voi rămâne aici, în Nerastis, până în ultima clipă, pentru ca maridrinienii să nu bănuiască nimic, a spus Zarrah. Apoi voi porni pe mare spre nord şi-mi voi staționa flota în apropierea coastei voastre, aşa cum am stabilit. Îndată ce primim semnalul vostru, vom lua cu asalt Insula Southwatch.

— Eşti sigură, a întrebat Aren pentru a mia oară, că vor asculta de ordinele tale?

Zarrah a dat din cap.

— Sunt moştenitoarea împărătesei. Nimeni nu va crede că-mi pun în pericol poziția împotrivindu-mă dorințelor ei. Soldații mi se vor supune fără ezitare.

— Plaja! a mormăit Jor. Păstrați liniştea.

Valurile i-au adus la mal, iar Jor şi Aren au sărit din barcă ca s-o tragă mai departe de apă.

— Stau eu de veghe, a şoptit Lara, scoțând un pumnal şi urcând repede plaja pe întuneric.

Aren a privit-o din urmă, neliniştit la gândul că poate n-avea s-o mai vadă niciodată. Că, în loc să-şi ia rămas-bun, Lara avea să dispară pe furiş în noapte.

Zarrah i-a dat o traistă cu provizii.

— Mult succes, Majestate! Aştept cu nerăbdare să lupt alături de Ithicana.

Aren a văzut că Jor împinge barca înapoi pe apă. Zarrah a început să tragă de vâsle şi a dispărut în întuneric. Apoi au urcat pe plajă până la poalele unei coline abrupte şi acoperite cu vegetaţie scundă.

Lara a apărut din beznă şi toţi trei au aşteptat în tăcere. Jor şi-a dres glasul.

— E un sat la nord. Mă duc să caut un vas potrivit.

Aren a încuviinţat din cap, dar, înainte ca Jor să facă vreo mişcare, Lara s-a întins şi l-a apucat de braţ pe bătrânul marinar.

— Rămas-bun, Jor.

— Rămas-bun, Lara, a răspuns el, plecându-şi capul. Îţi mulţumesc că ni l-ai adus înapoi.

Apoi a luat-o la fugă pe plajă.

Aren şi Lara au rămas tăcuţi, singurele sunete fiind vuietul valurilor şi şuieratul vântului printre tufişuri. În cele din urmă, Aren a întrebat:

— Vrei să-mi spui unde ai de gând să te duci?

— Probabil că o să mă ascund pentru o vreme. O să rămân aproape de coastă, ca să aflu prima cum a decurs bătălia. Sper să nu regret că te las de capul tău.

Ignorând gluma, Aren a traversat distanţa dintre ei.

— Nu mă minţi. Nu acum.

Lara a tăcut şi lumina lunii a dat o tentă argintie părului şi pielii ei.

— Trebuie să moară.

— Ştiu, dar nu trebuie s-o faci tu neapărat. Lasă-l pe Keris să câştige singur coroana aia la care ţine atât de mult; e timpul să se murdărească şi el pe mâini.

Aren a ridicat o mână şi i-a cuprins obrazul.

— Am destule motive de îngrijorare, fără ca tu să încerci să-l asasinezi pe Silas. Nu-mi ajunge că trebuie să... ?

A tăcut deodată, lăsând sfârşitul nerostit. *Că trebuie să renunţ la tine.*

— Dacă l-aş omorî pe tatăl meu, războiul s-ar putea termina fără

lupte. Dacă Keris într-adevăr ține la pace, atunci şi-ar retrage trupele din Ithicana şi şi-ar îndrepta atenția spre ambițiile sale mai mărețe legate de Zarrah şi de Valcotta.

— Poate că o să fii capturată şi ucisă.

— Merită riscul. Aren a clătinat din cap.

— Nici înainte n-aş fi acceptat să te folosesc ca asasină, Lara. Refuz şi acum să o fac. Promite-mi că o să renunți la ideea asta.

— Nu, a răspuns ea neînduplecată.

Şi în clipa aceea Aren a înțeles că nu are rost să insiste: Lara n-ar fi cedat în veci. Asta iubea la ea. Şi, totodată, ura.

Lovind cu piciorul în nisip, şi-a înălțat privirea încruntată spre lună. Atunci a surprins ceva cu coada ochiului. Luciul luminii reflectate pe lama unei arme. Țâşnind în față, a doborât-o pe Lara şi s-a rostogolit cu tot cu ea în spatele unui bolovan.

— Fugi!

Ridicându-se cu greu, s-au repezit printre tufişuri, săgețile şuierându-le pe lângă urechi.

— Du-te, îi rețin eu!

Lara l-a împins pe Aren, dar acesta a prins-o de încheietura mâinii şi a tras-o după el.

— Nici să nu te gândeşti!

Au înaintat pe furiş printre plante, la adăpostul întunericului, virând spre satul unde Jor căuta nave, urmați de soldații maridrinieni care-i vânau fără să-şi ascundă prezența.

— Cheamă întăriri! Spune-le că valcottanii ne atacă din spate, de pe mare! a ordonat un bărbat, a cărui voce le era cunoscută.

Pentru că era a lui Keris.

Pământul era umed, iar Aren şi Lara lăsau urme pe care şi un orb le-ar fi putut depista. Trebuiau să se grăbească.

Continuând spre satul din nord, Aren a înaintat fără zgomot, cu mişcări exersate, iar Lara era atât de silențioasă, încât îi simțea prezența doar pentru că o ținea de încheietura mâinii.

— Au luat-o pe aici!

Strigătele au răbufnit în spatele lor şi mai sus, pe versant, un cal a

apărut galopând pe drum în jos, în direcția satului.

Renunțând la furişare, Aren a țâşnit printre tufişuri. Erau atât de aproape! Nu trebuiau să se laşe prinşi tocmai acum.

Au ieşit în câmp deschis, traversând în goană o plajă îngustă. Dar imediat a apărut şi soldatul călare.

Armăsarul sur galopa spre ei şi călărețul stătea aplecat peste grumazul lui, ținând o sabie lucioasă într-o mână. Apoi bărbatul s-a dat înapoi, trăgând de hățuri, şi, dându-şi gluga pe spate, şi-a descoperit chipul.

— Ce naiba căutați în Nerastis? s-a răstit Keris şi a clătinat din cap. Nu contează. Trebuie să fugiți. Soldații se apropie şi n-am cum să vă ajut.

Soldații maridrinieni au țâşnit dintre tufişuri şi s-au repezit spre ei pe plajă. Keris s-a schimonosit la față de frustrare şi a strigat:

— Prindeți-i pe valcottani! Ne scapă!

Ținând-o încă de mână pe Lara, Aren a fugit spre apă, unde Jor dezlega frânghia care priponea la mal o barcă pescărească mică. Au împins-o împreună spre apă, afundându-şi ghetele în nisip.

Dar maridrinienii i-au ajuns din urmă.

Săbiile s-au încrucişat şi, întorcându-se, Aren a văzut că Lara se luptă cu ei, mânuind arma ca un vârtej argintiu în lumina lunii. Dar soldații erau zece şi ea era una singură.

— Plecați! a strigat ea. Nu vă opriți!

— Haide, Aren! a mârâit Jor. Împinge!

Ignorându-l, Aren şi-a luat mâinile de pe barcă şi a fugit spre Lara. Scoțându-şi sabia, a spintecat un soldat şi abia i-a auzit țipătul când s-a prăbuşit, pentru că trebuia să ajungă la ea şi nimic altceva nu mai era important. A omorât încă un bărbat, şi încă unul şi astfel, luptând umăr lângă umăr, Aren şi Lara au reuşit să le țină piept.

Dar maridrinienilor le soseau întăriri şi tot mai mulți năvăleau pe plajă.

Totul avea să se sfârşească aici.

Şi nu era, s-a gândit Aren, cel mai rău mod de a muri: luptând spate în spate cu regina lui.

— Retragerea! a răsunat în vacarm vocea lui Keris, care s-a ridicat pe şa, cu picioarele proptite în scară. Retragerea!

Supunându-se imediat, soldații maridrinieni au luat-o la fugă şi, întorcându-se repede, Aren a văzut că primele bărci valcottane ajung la mal şi că zeci de soldați se revarsă pe plajă.

— Pentru Valcotta! a țipat Zarrah şi, trecând pe lângă Aren, a spus: Dă-i drumul, Ithicana!

Jor adusese barca de pescuit pe apă şi, înfruntând valurile, Aren şi Lara s-au dus la ea şi au împins-o mai departe în timp ce Jor se chinuia să ridice vela de unul singur.

Urcându-se în barcă, Aren l-a ajutat să dezlege funiile, iar Lara s-a ținut de marginea ei şi a început să lovească cu putere din picioare, îndreptând barca spre ape mai adânci, pentru că valcottanii deja băteau în retragere.

— Urcă! i-a strigat el când s-a ridicat vela. Trebuie să plecăm!

Dar Lara nu i-a răspuns.

Cuprins de groază, Aren s-a întors val-vârtej.

— Lara!

Încă era acolo. Încă înota. Dar şi-a ridicat ochii şi i-a întâlnit privirea.

— Adio, Aren! a spus ea şi, desprinzându-se de barcă, a pornit înot spre țărm.

Aren a acționat din instinct. S-a repezit la ea şi, aplecându-se ca s-o apuce de curea, a scos-o din apă. Lara s-a împiedicat de marginea bărcii şi a căzut pe spate, aterizân-du-i în brațe.

— Ce faci? l-a întrebat Lara, întorcându-se în brațele lui astfel încât să-l privească în ochi, cu picioarele prinse între ale lui pe fundul bărcii.

Ce făcea?

Neştiind precis ce să-i răspundă, Aren a spus:

— E vremea să ne întoarcem acasă.

45. AREN

NICI NU SE PUNEA problema s-o abandoneze.

Aren îşi spunea că motivul era plaja plină cu soldaţi, că o făcuse pentru ca Lara să nu fie prinsă şi ucisă. Că nu avusese de ales. Dar adevărul era că, în clipa în care trebuise să renunțe la ea, descoperise că nu poate s-o facă.

— S-ar fi descurcat, a spus Jor, privind spre Lara, care dormea cu pieptul înălțându-i-se şi coborându-i abia vizibil în lumina crescândă a zorilor. Valurile ar fi împins-o înapoi la mal.

— În brațele soldaților care o aşteptau.

— Mai bine în brațele soldaților maridrinieni decât în brațele alor noştri. Keris ar fi putut să născocească un motiv ca să-i cruțe viața şi să-i permită să fugă. Crezi că tu o să poți face la fel pentru ea?

Aren nu avea ce să-i răspundă, pentru că ştia că o scosese pe Lara din lac ca acum s-o arunce în puț. Planul lor era să călătorească direct spre Ithicana şi să se întâlnească cu ceea ce mai rămăsese din garnizoana Insulei Midwatch. Şi era foarte probabil ca soldații lui să încerce s-o omoare pe Lara din prima clipă.

Şi Aren nu prea ştia cum ar fi putut să-i împiedice.

— Mai bine ne-am întoarce pe coasta Maridrinei la noapte, a spus Jor. Putem s-o lăsăm acolo, ca să se descurce cum ştie.

— N-avem timp. Sezonul de acalmie e aproape de final şi trebuie *neapărat* să atacăm înainte de sosirea primelor furtuni.

Aren a aruncat o mreajă în apa din spatele lor, pentru că-i chiorăia stomacul şi majoritatea proviziilor primite de la Zarrah rămăseseră pe plajă.

— Şi ar fi prea riscant, s-ar putea să ne prindă patrulele. Trebuie să rămânem în larg.

— Patrulele umblă şi în larg. Şi n-am avea nicio şansă să scăpăm de ele pe hârbul ăsta maridrinian.

— Am spus nu!

Jor a scuipat în apă.

— O să moară din cauza ta. S-ar putea să mori şi tu, pentru simplul fapt că o aduci înapoi în Ithicana.

Legând plasa de pupa bărcii, Aren s-a întors şi a văzut că Lara se trezise şi îl urmăreşte.

— Găsesc eu o soluție.

Lara a clătinat din cap, dar n-a spus nimic, doar s-a întors pe o parte şi şi-a tras pe umeri o bucată de pânză de vele.

Dar, orice ar fi spus, lui Aren nu i-a venit nicio idee pe parcursul călătoriei spre nord, până când, într-un final, au ajuns la marginea Ithicanei. Aici şi-a folosit toată puterea de concentrare pentru a evita să fie descoperiți, furişându-se pe căi de navigație secrete - şi periculoase - care legau insulele între ele, ascunzându-se în ceață şi evitând obstacolele nenumărate care pândeau sub valuri.

Când au ajuns pe insula unde credea Jor că se ascunde garnizoana de la Midwatch, toți trei erau acoperiți de sare şi obosiți, cu nervii întinşi până la limită.

— Epavă maridriniană de doi bani! a spus Jor, lovind cu piciorul în barca de pescuit. Îi dau foc cu prima ocazie.

Aren nu a răspuns, doar s-a uitat la Lara.

— Pune-ți gluga pe cap. Aş vrea să le vorbesc înainte să te recunoască.

Lara şi-a încordat uşor maxilarul, aceasta fiind singura dovadă a neliniştii ei când şi-a pus gluga pentru a-şi ascunde părul şi fața, scoțând un pumnal care imediat s-a făcut nevăzut. Şi Aren şi-a pus gluga, pentru că nici el nu voia să fie recunoscut de oamenii lui înainte de a se simți pregătit să le vorbească.

Luând o vâslă de la Jor, l-a ajutat să împingă barca printr-o deschizătură îngustă dintre stânci, ale căror vârfuri se pierdeau în ceață deasupra lor. Nu se auzeau decât ciripitul păsărilor şi clipocitul apei care lovea stâncile, dar ştia că oamenii lui sunt acolo, sus. Ştia că-i urmăresc. Şi, având în vedere că sosiseră pe o barcă maridriniană, probabil că ithicanii stăteau cu săgețile ațintite spre capetele lor.

Au pătruns mai adânc pe teritoriul insulei, iar vârfurile stâncilor au

devenit atât de înalte, încât lumina soarelui nu mai ajungea la apă. Totuşi, Aren a zărit silueta mare, cu aripioare, care înota sub ei, urmărindu-le drumul. Rechinul s-a înălțat, ridicându-şi capul deasupra apei ca să-i privească înainte să alunece înapoi în adânc.

— Semn rău, a mormăit Jor, dar Aren nu l-a luat în seamă şi a îndrumat încet barca pe lângă un cot al apei, unde stâncile lăsau locul unei lagune mici, cu vreo zece bărci ithicane acostate pe o plajă îngustă.

Aren a ridicat vâsla din apă şi a lăsat barca să plutească spre mal, observând mişcări printre copaci cu o clipă înainte ca soldații lui să apară cu armele ațintite asupra lor. I s-a strâns inima când a văzut cât de jerpeliți sunt, cu hainele peticite, dacă nu chiar rupte, şi cu părul murdar, mulți dintre ei cu bărbi dese sub măştile de piele care le ascundeau fețele.

Dar armele lor erau ascuțite şi luceau scânteietor.

— Țintiți în altă parte, a spus Jor, dându-se jos din barcă. Ştiți cine sunt, nenorociților!

Niciunul dintre ei nu şi-a coborât arma.

— Coborâți din barcă! a spus unul dintre bărbați şi, auzin-du-i vocea, Aren s-a crispat. Încet!

S-au supus, coborând şi oprindu-se în apa care le ajungea până la genunchi. Jor a urcat pe plajă.

— Cine e comandantul? Sper să aibă mai multă minte decât voi, nătărăilor.

— Eu sunt, a răspuns bărbatul dinainte, dându-şi jos masca.

Deşi îi recunoscuse vocea, Aren a înjurat la vederea chipului lui Aster. Bătrânul nu doar că-i purta ranchiună lui Aren pentru că îl înlocuise cu Emra la postul de comandant al garnizoanei de pe Kestark, dar nu avusese încredere în Lara de la început.

— Săptămâni întregi n-am mai primit nicio veste de la tine şi acum apari pe o barcă maridriniană, a spus Aster. Cum putem şti că nu ne-ai întins o capcană?

— Nu e nicio capcană.

Aren şi-a tras gluga de pe cap şi exclamații uluite au izbucnit în

rândul soldaților, cărora li s-au alăturat şi alții ieşind dintre copaci cu armele coborâte.

— Majestate! a spus Aster, făcând ochii mari.

Apoi i-a mijit din nou, privind pe lângă umărul lui Aren.

— Sper că aia nu e...

Aren a ştiut că Lara îşi dăduse gluga pe spate, pentru că toate armele s-au înălțat deodată. Mişcându-se rapid, a păşit între ele şi soția lui.

— Dacă vreți s-o omorâți, trebuie mai întâi să mă omorâți pe mine.

— Jigodia aia-i o trădătoare! s-a înfuriat Aster. Merită să moară de o mie de ori. Tu însuți ai spus-o înainte să fi fost capturat. Eu am spus-o încă din clipa în care a pus piciorul pe țărmul nostru.

— Acum ştiu mai multe decât atunci, a răspuns Aren, observând mişcări cu coada ochiului şi înțelegând că sunt înconjurați. M-a eliberat din captivitate. Îi datorez viața.

— Şi se pare că de atunci şi-a tot urzit farmecele asupra ta, a spus Aster, cu un gest obscen. Altfel nu-mi explic cum se face că ai adus-o înapoi în Ithicana. Vrăjitoarea aia ți-a sucit mințile.

— Ce am adus înapoi sunt un plan şi aliați cu ajutorul cărora îl vom pune în aplicare.

Aren s-a silit să-şi păstreze calmul, în ciuda groazei crescânde. Se aşteptase să-i fie greu să-şi înduplece soldații s-o accepte pe Lara, dar cu Aster la comandă, ar putea fi imposibil.

— Valcotta a acceptat să ne ajute să recucerim podul şi să-i alungăm pe maridrinieni.

Soldații lui au ezitat, relaxându-şi mâinile pe arme, şi Aren a observat cât de slabi sunt cu toții. Aproape piele şi os. Probabil că nici cei din Eranahl nu o duceau bine.

— Şi Ahnna a obținut susținerea regelui din Harendell. Ne vom coordona cu flotele lor şi vom ataca garnizoanele. Apoi ne vom întări pozițiile şi vom lăsa furtunile să ne scape de maridrinienii rămaşi.

— De parcă ar fi atât de uşor!

Aster s-a legănat pe călcâie, privind pe lângă Aren şi iarăşi la el.

— Ne chinuim de luni bune să recucerim garnizoanele şi ne-am

ales doar cu camarazi morți.

— Pentru că am fost împrăştiați până acum, a spus Aren. De data asta, vom proceda mai strategic. De data asta, nu vom fi învinşi.

Aster a clătinat din cap, gest pe care l-au imitat şi câțiva dintre soldați. Da, erau neîncrezători. Dar le era şi teamă. Invazia le lăsase răni pe trupuri şi-n inimi.

— Atunci gândiți-vă ce s-ar întâmpla dacă *nu* luptați. Eranahlul moare de foame. Dacă nu punem stăpânire pe pod, oraşul va trebui evacuat odată cu sosirea sezonului de furtuni şi refugiații nu se vor întoarce la locuințele lor. Vor fugi în Harendell sau în Valcotta sau oriunde i-ar duce vântul. Şi, fără poporul său, Ithicana nu va mai exista.

— Poate că e singura cale posibilă. Aren a clătinat din cap.

— Dacă ați fi crezut asta, ați fi plecat deja. Şi totuşi, iată-vă. Ştiind că e riscant, a păşit în față şi s-a oprit în mijlocul lor.

— Avem o singură şansă să recuperăm ce-i al nostru. Ascultați ce am să vă spun şi hotărâți-vă abia după aceea.

Luând un băț, a început să contureze forme în nisip, schițând harta Ithicanei din memorie.

— Uitați cum vom proceda.

Planul care i se închegase în minte i s-a revărsat de pe buze şi soldații şi-au coborât încet armele pe măsură ce Aren le-a explicat cum vor recuceri podul. Cum îşi vor recuceri căminele. Cum îşi vor recuceri regatul. Când a terminat, cerul se întuneca şi gâtul îi era uscat.

— Ei? Ce spuneți?

— Eun plan bun, a recunoscut Aster, scărpinându-şi barba, dar apoi s-a întors spre Lara, care aştepta tăcută lângă Jor. Ea ce treabă are?

Lara a vorbit înainte ca Aren să răspundă.

— Cu toții sunteți îndreptățiți să mă urâți, a spus ea. Am venit la voi ca spioană maridriniană. V-am înşelat. V-am manipulat. Am uneltit ca să vă trădez.

Soldații s-au foit, cu priviri sumbre, dar au ascultat-o în continuare.

— Tatăl meu m-a crescut cu minciuni, ca să ajung să urăsc Ithicana. Ca să vă urăsc pe *voi* atât de mult încât să-mi dedic viața nimicirii voastre. Dar, când i-am descoperit înşelăciunea, am întors spatele intrigilor lui. Doar că asta nu înseamnă nimic, pentru că pagubele au fost deja făcute. A tăcut o clipă, apoi a adăugat:

— N-am venit să vă cer iertare. Am venit să vă rog să-mi permiteți să lupt alături de voi, pentru că, vă asigur, îl urăsc pe tatăl meu mai mult decât ați putea voi să-l urâți vreodată.

Aster i-a scuipat la picioare.

— Meriți o moarte de trădătoare.

— Ştiu. Dar, în schimb, îngăduiți-mi să răzbun suferința îndurată de Ithicana.

Aren nu a spus nimic când soldații lui s-au retras şi, adu-nându-se laolaltă, au dezbătut rugămintea Larei. Broboane de transpirație rece i-au alunecat pe spinare, pentru că ştia că aceştia au tot dreptul să-i ceară execuția.

De ce ai adus-o aici? s-a mustrat singur în tăcere. *De ce nu ai lăsat-o pe plaja aia?*

Aster s-a desprins din grup.

— Încă o consideri soția ta?

Da, a gândit Aren, dar a clătinat din cap.

— Nu.

— Regina ta?

— Nu.

— Va pleca de îndată ce se termină povestea asta?

Aren nu a ezitat. Nu putea. Lara trebuia să scape cu viață.

— Da.

Aster a schimbat priviri cu câțiva soldați şi, încuviințând din cap, şi-a desprins un corn de la curea şi i l-a aruncat lui Aren.

— Cred că ai face bine să înştiințezi Ithicana că te-ai întors, Majestate.

Inspirând adânc, Aren şi-a dus cornul la buze şi şi-a chemat regatul la război.

46. LARA

AŞA CUM ERA de aşteptat din partea ithicanilor, totul a decurs fără nicio întârziere.

Şi pentru asta Lara era profund recunoscătoare. Timp de trei zile şi trei nopți, Aren a pus la punct strategii cu Jor şi Aster şi cornii au răsunat neîntrerupt, comunicând planul pe toată întinderea Ithicanei, cât soldații împrăştiați pe insulele mici s-au adunat în grupuri, atenți să-şi ascundă manevrele în întuneric sau în ceață. Garnizoana Insulei Midwatch a ajuns să numere aproape trei sute de membri şi, de fiecare dată când sosea câte o barcă aducând soldați noi, Lara strângea din dinți, presimțind ce o aşteaptă.

Nu amenințări.

Nici atentate la viața ei.

Nici cereri noi ca Aren s-o execute.

Ithicanii i-au adus doar adevărul, care a fost mult mai dureros. Unul câte unul, se aşezau şi-i spuneau câte înduraseră din cauza invaziei maridriniene.

Din cauza ei.

Aster îi vorbise primul.

— Fata mea, Raina, a făcut parte din *escorta* fratelui tău pe pod, a spus el pe un ton lipsit de emoție. Semenii tăi au măcelărit-o şi i-au atârnat cadavrul sub pod, ca să putrezească alături de camarazii ei.

Lara s-a făcut albă la față, dar Aster mai avea să-i spună şi altele.

— Mi-au omorât nepotul. Dar mai întâi l-au silit să privească cum îi moare soția. Ştiu asta pentru că băiatul lor a văzut scena din junglă, unde stătea ascuns. L-am găsit alături de alți câțiva copii înfometați, care supraviețuiseră cu ajutorul resturilor găsite în satul incendiat. Trăiseră alături de cadavrele părinților lor, pentru că niciunul dintre ei nu era suficient de mare încât să le poată muta.

Lara a vomitat şi spasmele i-au continuat chiar şi după ce stomacul n-a mai avut ce să dea afară.

— Îmi pare rău.

Aster n-a făcut decât s-o privească cu scârbă.

— Soția şi ceilalți copii ai mei sunt pe Insula Eranahl. Nu i-am mai văzut de aproape un an. Nici nu ştiu dacă mai trăiesc, ştiu doar că, dacă sunt în viață, suferă de foame. Şi de frică. Şi nu pot să ajung la ei.

— Sper să-i revezi în curând. Aster doar a clătinat din cap.

— Puțin probabil să-i revăd în viața asta. Urmase o femeie soldat.

— Cei trei băieți ai mei sunt la Eranahl. Insula aceea a fost mereu un refugiu intangibil. Dar acum...

I-a tremurat vocea.

— I-am *abandonat* acolo.

— Ai hotărât bine. Sunt mai feriți de pericole acolo decât aici.

Femeia a clătinat încet din cap, cu o expresie disprețuitoare.

— N-ar fi trebuit să fie deloc în pericol. Urmase un băiat de vreo şaisprezece ani.

— O țin pe sora mea prizonieră pe Insula Gamire. Şi-a încleştat pumnii.

— Ştii ce le fac semenii tăi prizonierilor? Dumnezeule, ştia foarte bine!

— Vom încerca s-o salvăm.

— Adică să recuperăm ce a mai rămas din ea. A scuipat-o în față.

— Trădătoareo!

Lara a pierdut şirul celor care au stat de vorbă cu ea, dar nu le-a uitat numele, pe niciunul dintre ele, pentru că i se perindau în minte de fiecare dată când închidea ochii şi astfel, din cauza vinovăției, i-a fost aproape imposibil să doarmă.

Nu ştia dacă Aren trece prin aceleaşi chinuri, pentru că abia îl mai vedea. În parte, lipsea pentru că-şi petrecea fiecare clipă făcând strategii, dar Lara intuia adevărata explicație, şi anume că o evita. Şi, cu toate că înțelegea că Aren nu avusese de ales, conversația dintre el şi Aster îi bântuia gândurile.

Nu sunt soția lui.

Nu sunt regina lui.

Nu sunt a lui.

— Eşti gata?

Lara a tresărit şi, întorcându-se, l-a văzut pe Aren în spatele ei. Se îmbrăcase din nou cu haine ithicane, dar îşi păstrase părul lung şi şuvițele întunecate îi mângâiau obrajii. Avea o macetă legată de curea şi îşi ținea arcul atârnat de umăr, alături de o tolbă plină cu săgeți.

I-a dat sabia ei ascuțită, cu tăişul lucind.

— A sosit clipa.

Lia, venită recent, stătea în barcă. Alături de tânăra femeie erau Jor, Aster şi încă trei ithicani şi dincolo de ei, plutind pe apele lagunei, aştepta încă o barcă plină cu soldați. Lara a urcat şi ea şi, din instinct, s-a aşezat în aşa fel încât să nu-i încurce pe ceilalți, iar Jor şi Aster au apucat vâslele şi au condus barca printre stâncile îngrămădite.

O ceață groasă plutea deasupra apei calme, reducând vizibilitatea la câțiva paşi în toate direcțiile. Toți vorbeau în şoaptă pe măsură ce înaintau şerpuind printre insule.

Aren stătea ghemuit lângă ea, cu arcul aşezat pe genunchi. Chipul îi era lipsit de expresie, dar mici indicii îi trădau neliniştea: îşi sălta arcul pe genunchi, muşchii maxilarului i se încordau şi iarăşi i se relaxau, ochii îi zburau de colo-colo la cel mai mic sunet.

Apoi s-a întors spre ea şi Larei i-a tresărit inima când a spus:

— Vom cuceri Gamire. Gamire era insula Nanei.

— De ce nu Midwatchul?

— Pe Gamire îi țin pe prizonieri. Îi vom elibera şi vom pune stăpânire pe insulă, urmând să atacăm Midwatchul mâine.

Midwatchul era o țintă mai valoroasă din punct de vedere strategic, dar Lara înțelegea de ce luase hotărârea asta. Dezlegând o mască de la cureaua lui, Aren i-a întins-o.

— Pentru bătălie. Rămâi aproape după ce urcăm pe pod. Ține-te după mine.

— Să nu înjunghii pe nimeni pe la spate, a mormăit Aster. Nici ea,

nici Aren nu au reacționat la aluzia lui. Nu era momentul.

Podul a apărut prin ceață ca o siluetă cenuşie şi umbroasă care se întindea sinuos pe deasupra lor. Ithicanii au coborât velele şi bărcile s-au apropiat de unul dintre picioarele podului care se înălțau din ocean. Țepuşele înconjurătoare răsăreau în toate direcțiile, împiedicând bărcile să se apropie prea mult, şi, deasupra lor, pereții de piatră erau atât de netezi, încât nici cei mai pricepuți oameni n-ar fi putut să se cațăre pe suprafața alunecoasă.

Dar, la prora bărcii, Lia îşi descălța ghetele, cu un colac de funie subțire atârnat de-a curmezişul pieptului.

— E o deschizătură sub suprafața apei, i-a şoptit Aren la ureche Larei, înfiorând-o uşor. Lia va înota prin ea şi se va cățăra pe pereții interiori ai pilonului, de unde se poate ajunge pe pod. Ne va arunca funia şi cu ajutorul ei vom urca apoi cu toții.

— De ce să urcăm? De ce să nu înotăm şi noi prin deschizătură?

Aplecându-se peste margine, Aren i-a arătat o siluetă mare care trecea pe sub barca lor. Şi nu era singură. Lara a simțit fiori de spaimă pe şira spinării când a zărit rechinii uriaşi care înotau în jurul debarcaderului.

Dar, sprijinindu-se cu o mână de catarg şi privind apa, Lia nu părea deloc îngrijorată. Cealaltă barcă se afla la o oarecare distanță în spatele lor şi Lara a văzut că soldații din ea scot peşti încă vii dintr-un sac şi pregătesc o găleată care, bănuia ea, era plină cu sânge.

— Lia e rapidă. Îi trebuie doar câteva secunde ca să coboare şi să pătrundă în pilon, a spus Aren încet,apoi privirea i-a zburat spre ithicană. Eşti pregătită?

Lia a încuviințat din cap şi Aren şi-a ridicat mâna ca să le dea un semnal soldaților din cealaltă barcă. Unul dintre ei a vărsat sângele în mare şi ceilalți au început să arunce peste el peştii muribunzi, care, zbătându-se, agitau suprafața apei.

Lara a privit imediat în adânc şi a văzut că siluetele mari țâşnesc spre apa tulbure.

Lia şi-a îndoit genunchii, pregătită să plonjeze.

Apoi, de deasupra lor, s-au auzit vag nişte voci.

Repezindu-se la ea, Lara a apucat-o de mână pe Lia şi a tras-o înapoi, acoperindu-i repede gura când tânăra a încercat să protesteze. Cu cealaltă mână, Lara a arătat în sus şi a schiţat pe buze cuvântul „patrulă”.

Barca a încremenit, Aren le-a făcut semn şi celorlalţi să facă linişte şi toţi au ciulit urechile.

Lara a surprins vocile unor bărbaţi, dar podul era prea înalt ca să înţeleagă ce spun. Sau ca să le numere.

Dar Aren a clătinat din cap şi, cu gesturi mute, i-a ordonat celeilalte bărci să se depărteze de dig şi să iasă în larg.

Abia după ce s-au distanţat, Aren a înjurat şi a lovit cu pumnul în marginea bărcii lor.

— Tocmai aici le-a venit să ia masa!

— Putem urca prin alt pilon? a întrebat Lara.

— Nu mai e niciunul în apropierea Insulei Gamire, a răspuns Jor. Şi timpul e scurt.

— Este unul.

Toţi s-au întors spre Aren.

— E destul de aproape, aşa că, în ciuda întârzierii, vom putea să respectăm programul.

— Nu, a răspuns Jor egal. Trebuie să găsim altă cale.

— Nu avem altă cale! s-a răstit Aren. În orice caz, nu există nicio altă soluţie care să ne permită să respectăm programul. Trebuie să atacăm de pe partea superioară a podului şi să-i eliminăm pe maridrinienii care manevrează distrugătoarele de nave, altfel oamenii noştri vor deveni ţinte uşoare când se vor apropia pe apă.

— Atunci să mergem mai spre sud. Sunt câţiva piloni prin care am putea urca. Dacă ne mişcăm repede...

— Maridrinienii nu sunt proşti. Patrulează pe pod. Cu câţi am fi nevoiţi să ne luptăm ca să ajungem înapoi la Gamire? Ce şanse am avea să nu transmită semnale prin care să ne anunţe atacul? Asta e singura soluţie.

Jor era roşu la faţă.

— Am spus nu. Eu sunt prea lent şi refuz să risc viața cuiva din grupul ăsta pentru asemenea prostii.

— Oricum, eu ar trebui s-o fac, a spus Aren. Sunt cel mai rapid dintre noi.

Abia atunci a înțeles Lara cum anume propunea Aren să ajungă pe pod. *Insula Şerpilor.*

— Nici să nu-ți treacă prin cap! a izbucnit Jor. În aceeaşi clipă, Lara a spus:

— O fac eu.

Cei doi bărbați şi-au întrerupt cearta şi s-au holbat la ea, alături de ceilalți ithicani din barcă.

— O fac eu, a repetat ea. Sunt rapidă şi ştiu să mă cațăr. Lia a fluierat printre dinți, evident impresionată, dar Jor i-a aruncat o privire care i-a împiedicat orice altă reacție. Totuşi, nu putea să stăvilească privirile curioase cu care ithicanii o fixau pe Lara. Aren strângea din dinți.

— E mai greu decât pare, Lara. Şi, dacă vreunul dintre şerpi şi-ar înfige colții în tine, n-am avea cum să te ajutăm. N-o să apuci să te cațări înainte să te afecteze paralizia şi, dacă n-o să te omoare căderea, o să-ți vină de hac unul dintre şerpii mai mari. Şi trebuie să treci de toate obstacolele astea cu un colac de frânghie în spinare.

Lara a ridicat din umeri, sperând ca gestul ăsta să-i ascundă fiorul de spaimă care-i urca pe şira spinării.

— N-ar fi cine ştie ce pierdere pentru tine dacă aş muri. Şi, dacă şerpii ar fi ocupați cu mine, atunci poate că tu ai avea şanse mai mari să te urci pe zid.

— Are dreptate, a spus Jor. Dar tu hotărăşti.

Aren nu a spus nimic, dar, privindu-l în ochi, Lara şi-a dat seama că-i e greu să ia o decizie, ştiind ce impresie ar fi făcut dacă ar fi riscat viața altcuiva în locul ei, fie pe a unui soldat, fie pe a lui. În cele din urmă, a spus:

— Să mergem.

Transpirația îi şiroia Larei pe spinare când au ajuns pe insula mică, ascunşi de ceață şi nori de privirile patrulelor maridriniene de pe

pod şi de pe apă. În ziua în care Aren fugise printre şerpi, vremea fusese senină, dar astăzi sutele de reptile care mişunau printre stânci nu se vedeau din cauza ceții.

Motiv pentru care încercarea pe care şi-o propusese Lara avea să fie şi mai îngrozitoare.

— Nu te gândi că trebuie să ne dai cine ştie ce dovadă de curaj.

Aren şi-a atârnat arcul de umăr şi i-a dat lui Jor un sac plin cu peşti care încă se zbăteau, luând apoi unul pentru sine.

— O să tot momim şerpii, ca să elibereze cărarea, apoi o să te apărăm cât putem cu săgeții. Dar în condițiile astea de vizibilitate...

— E în regulă, a spus Lara cu o încredere pe care nu o simțea cu adevărat. Ori ajung la debarcader înaintea lor, ori nu. Câteva săgeți oricum n-ar rezolva mare lucru.

Aster a venit la ea şi i-a aşezat un colac subțire de frânghie pe umeri, legându-i-l apoi de centură. Era mai greu decât se aştepta. Suficient de greu încât s-o încetinească.

— Nu-i nevoie să faci asta. Pot să..., a încercat să spună Aren, dar Lara a sărit din barcă pe bancul de nisip scufundat şi s-a apropiat de insulă până când apa i-a coborât la genunchi.

Unindu-şi între ele degetele mâinilor, şi-a întins brațele în față şi spatele i-a trosnit.

— Sunt pregătită.

Nu era pregătită. Nici pe departe. Pe fondul freamătului valurilor, a auzit mişcările şerpilor, care alunecau foşnitor unii peste alții şi urmăreau intruşii, cu şuierele a sute de limbi unindu-se într-un singur glas monstruos.

Echipajele ambelor bărci au coborât în apă şi, luând sacii cu peşti, câțiva dintre ei au început să lovească zgomotos în apă din direcții opuse, ademenind şerpii de lângă cărare. Ceilalți soldați, printre care şi Aren, şi-au ridicat arcurile.

Vei reuşi!

A observat mişcări pe plajă şi a zărit siluete alunecând şerpuitor pe nisip, tulburând ceața.

— Cărarea e relativ netedă, a spus Aren. Ai încredere în picioarele

tale şi ai grijă la şerpi.

De parcă n-ar fi ştiut şi ea să procedeze aşa!

— Pot să sară. Trebuie să te cațări măcar patru metri pe pilon ca să nu mai poată ajunge la tine. În cel mai bun caz, o să-ți rămână doar câteva secunde ca să te urci.

Lara şi-a încleştat dinții, stăpânindu-şi impulsul de a încuviința din cap. Orice mişcare ar fi atras atenția şerpilor.

— La semnalul meu! N-avea să reuşească.

— Du-te!

Lara a luat-o la fugă, dând din picioare cu toată puterea, împroşcând cu apă şi urcând pe plajă. Nu s-a uitat să vadă dacă ithicanii aruncaseră peştii. Nu s-a uitat să vadă dacă şerpii o observaseră.

Pur şi simplu a alergat.

Nisipul adânc se mişca şi picioarele i se afundau în el, dar Lara copilărise în Deşertul Roşu şi senzația asta îi era la fel de familiară precum respirația.

Dar în deşert nu se găseau asemenea şerpi.

A auzit vag strigătele ithicanilor, care se străduiau să le atragă atenția reptilelor.

Şi-a dat seama că planul nu merge. A simțit că şerpii se adună în jurul ei, în jurul invadatoarei care ar fi fost o pradă mult mai bună decât orice peşte.

Ceața se risipea în rotocoale când călca pe cărare şi ea înainta cu privirea ațintită fix în față, căutând semne de mişcare.

Acolo! Un cap întunecat s-a repezit spre ea, tot numai colți. Lara a sărit în față, țâşnind pe deasupra şarpelui atacator, a aterizat rostogolindu-se şi în aceeaşi clipă s-a pus din nou pe picioare.

Dar şerpii erau pe urmele ei. Şi se tot apropiau. A alergat şi mai repede.

Pietrele mici îi răneau tălpile goale, dar Lara abia le-a simțit când pilonul podului s-a ivit prin ceață.

O săgeată a şuierat pe lângă ea, străpungând capul unui şarpe care apăruse din senin, şi trupul lui s-a izbit de glezna ei când Lara a

trecut pe lângă el, făcând-o să se împiedice.

Nu te opri!

A fugit în continuare, zărind cu coada ochiului tot mai mulți şerpi care se apropiau din lături. *Mai repede!*

— Fugi, Lara!

Vocea lui Aren i-a răsunat în urechi şi tonul lui disperat i-a dat avântul necesar. A sărit peste o piatră şi un icnet i-a scăpat de pe buze când ceva i s-a lovit de călcâi.

— Fugi!

Pilonul era doar la câțiva metri în față, dar Lara auzea cum trupurile şerpilor se izbesc de pământ în spatele ei.

Mai avea puțin. Adunându-şi puterile, Lara a sărit la peretele de piatră aspră.

S-a izbit de zid şi a căutat puncte de sprijin cu degetele, dar acestea i-au alunecat, unghiile i s-au rupt şi greutatea colacului de frânghie a tras-o în jos.

— Lara!

Suspinând, Lara a încercat cu disperare să se apuce de stâncă şi, în sfârşit, a reuşit să se agațe cu degetele. S-a cățărat, cu inima în gât.

Apoi ceva a lovit-o în spatele genunchiului şi piciorul i-a fost săgetat de durere.

A cuprins-o groaza, dar n-a îndrăznit să se oprească şi să vadă dacă fusese muşcată, pentru că tot mai mulți şerpi se izbeau de pilon chiar sub picioarele ei.

— Urcă mai mult!

Un picior i-a alunecat şi smucitura i-a făcut brațele să urle de efort, dar Lara a urcat mai departe. Centimetru cu centimetru, cu întregul trup tremurând.

Oare fusese muşcată? Mai avea doar câteva clipe înainte să cadă pradă morții? Lara nu ştia. Nu ştia sigur dacă lichidul pe care-l simțea alunecându-i pe picioare era sânge sau transpirație, dar s-a cățărat în continuare.

S-a urcat tot mai mult şi apoi a înconjurat pilonul ca să se poată cățăra pe edificiul propriu-zis.

În sfârşit, a ajuns pe pod. Rostogolindu-se peste margine, s-a întins pe spate, gâfâind epuizată. Moment în care nişte glasuri i-au răsunat în urechi.

Şi nu erau ale ithicanilor de dedesubt.

JOR ŞI ASTER îl țineau de brațe şi, când l-au tras înapoi, toți trei au căzut zgomotos în apă.

— A ajuns! Se cațără!

Dar Aren văzuse că a fost atinsă de un şarpe. Până şi o muşcătură superficială putea să fie fatală. Trebuia să ajungă la ea.

Îmbrâncindu-l pe Jor, a pornit împleticit spre țărm, dar imediat a fost împins cu capul sub apă şi s-a izbit cu fața de nisip.

Jor l-a scos la suprafață trăgându-l de păr.

— Nu mă pune să te înec pe jumătate ca să-ți vină mintea la cap, băiete. Uite! Deja a ajuns sus.

Aşa era. Prin ceață, Aren a reuşit să vadă că Lara înconjoară pilonul şi urcă latura podului cu mişcări constante şi sigure, dispărând pe acoperişul lui. Răsuflând uşurat, şi-a plecat capul şi a dat cu ochii de câțiva şerpi care se apropiau de apă, urmărindu-l cu interes.

— Încercați numai! le-a şuierat el, dar s-a întors la barcă în loc să sfideze soarta.

Şi atunci a auzit glasuri.

— Fir-ar! a bombănit Jor. Patrulă!

Aren abia mai putea respira, îşi simțea pieptul strivit de teamă ca într-o menghină. Lara avea doar un pumnal legat de

curea şi era epuizată în urma goanei şi a urcuşului. Trebuia neapărat să se cațăre şi el. Trebuia s-o ajute.

Dar plaja era plină cu şerpi şi soldații lui îşi aruncaseră toți peştii pentru a-i momi de lângă Lara. Totuşi, Aren trebuia să încerce. Trebuia să...

Jor l-a apucat ferm de încheietura mâinii şi i-a arătat ceva cu mâna liberă.

Lara coborâse din nou pe latura podului şi atârna acolo, abia

vizibilă prin ceață.

— Am auzit strigăte din direcția asta. Vocea unui maridrinian.

— Nu văd nimic, a răspuns altul. Aiurezi.

— Ceața asta blestemată e de vină, a spus încă unul. Niciodată nu se vede nimic. Mai că-mi pierd mințile!

Cel puțin trei soldați, dar probabil că erau mai mulți.

— Nu ne văd, a şoptit Jor şi le-a făcut semn Liei şi celorlalți să tacă. O să plece în curând.

Dar maridrinienii s-au oprit exact lângă locul în care Lara stătea agățată de pod cu vârfurile degetelor şi vocile lor au răsunat până la bărci.

— Ithicanii pun ceva la cale, a spus primul dintre ei. Se simte. După toții cornii ăia pe care i-am auzit ieri, comunicând iar şi iar acelaşi mesaj...

— Şi ce dacă? Îşi fac speranțe deşarte. Nu se poate să fi supraviețuit mai mult de câteva sute şi, dacă li s-a năzărit să-şi înfrunte propriile mijloace de apărare, atunci n-au decât! Să moară mai repede, ca să mă pot întoarce la vinul şi la femeile mele.

Maridrinienii au râs şi hohotele au răzbit prin ceață. Aren a înlemnit de furie, dar Jor l-a apucat mai strâns de braț.

— Lasă violența pe mai târziu. Dar Lara părea să aibă alte intenții.

Aren a privit neajutorat cum se cățără silențios pe pod. Văzduhul s-a umplut de răcnete.

Un soldat a căzut zbierând şi, aterizând cu un bufnet pe nisip, a fost copleşit de şerpi într-o clipă. Dar Aren nu-şi putea lua privirea de la vârtejurile de ceață de deasupra, pentru că mai mult nu vedea din încăierare. Icnete şi bufnituri i-au ajuns la urechi şi încă un bărbat s-a prăvălit, de data asta, în apă.

Lia a sărit îndată la soldatul muribund şi i-a tăiat gâtul înainte ca el să-i poată da de gol.

Încă un țipăt, apoi sunete de paşi alergând. Apoi tăcere.

Aren nu putea să respire. Nu putea să se mişte. Nu putea decât să

privească țintă la pod şi să aştepte. *Te rog, fii în viață!*

Apoi s-au auzit fluierături, două scurte şi un tril lung, şi, răsuflând adânc, Aren şi-a luat arcul care plutea pe suprafața apei. După o clipă, Lara le-a aruncat capătul funiei.

Lia a legat de el frânghia înnodată şi groasă pe care o foloseau pentru cățărat şi, trăgând-o în sus, Lara a fixat-o de pod.

Încă o fluierătură.

— Urc eu prima, a spus Lia, dar Aren a ignorat-o şi a sărit ca să apuce frânghia, apoi s-a cățărat până în vârf, efortul arzându-i umerii.

Lara stătea printre morți, cu fața şi cu hainele pătate de sânge, singura rană vizibilă fiindu-i buza crăpată.

— Eşti rănită?

— N-am nimic.

S-a clătinat uşor şi Aren a simțit fiori pe şira spinării. Aşezându-se în genunchi, a apucat şi a ridicat cracul pantalonilor ei largi. A descoperit o vânătaie roşie lăsată de şarpele care i se izbise cu putere de pulpa piciorului, dar, ca prin miracol, colții fiarei nu-i străpunseseră pielea.

— Aren, sunt bine.

A încercat să se elibereze, dar Aren şi-a băgat degetele prin cele două găuri apărute în pânza pantalonilor ei şi i-a întâlnit privirea, observând că Lara păleşte.

— Eşti norocoasă, a mârâit el şi furia i-a alungat teama. Nu era supărat pe ea. Ci pe el însuşi.

De ce o adusese aici? De ce nu o lăsase pe plaja aia?

Întorcându-i spatele Larei, a început să împingă cadavrele peste marginea podului, în caz că ar fi trecut pe aici şi alte patrule. Când a terminat, a văzut că întreaga echipă urcase deja. Toți se uitau la Lara cu respect, până şi Aster.

— Să mergem! a ordonat Aren. Ne-au rămas doar trei ore ca să eliminăm apărarea de pe Gamire.

Au mai întâlnit o singură patrulă în drum spre Gamire şi soldații

făceau atâta gălăgie, încât Aren i-a auzit de la jumătate de kilometru distanță. Aşa se întâmpla în condiții de ceață: cei care nu erau obişnuiți cu ea nu înțelegeau că înăbuşă sunetele, că le distorsionează şi le face să pară că vin din alte direcții. Dar Aren se folosise adesea de arma asta. Şi o folosea cu efect.

Soldații au murit înainte chiar să-şi ducă mâinile la arme.

Ținându-şi încă sabia în mână, Aren a declanşat mecanismul de deschidere a trapei pe care o păziseră maridrinienii şi arcurile au împins în sus placa de piatră îndeajuns pentru ca el şi Jor să-şi strecoare degetele sub ea. Aren a ascultat pentru o clipă şi a dat scurt din cap, apoi au ridicat-o împreună.

Coborând fără zgomot înăuntrul podului, urmat de Jor şi de Lia, a inspirat mirosul de mucegai. Şi-a lipit palma de perete şi atingerea familiară a interiorului podului i-a liniştit zvâcnetele inimii când ceilalți au închis trapa pentru a înăbuşi sunetele mării.

Spre deosebire de ceață, interiorul podului amplifica zgomotele şi dădea impresia că maridrinienii vorbesc la numai câțiva paşi de ei, când de fapt se aflau la o distanță de aproape un kilometru.

Aren a înaintat prin întuneric câteva minute, apoi a luat un sac de la Jor. Dinăuntru a scos un vas de tablă şi trei bidoane pe laturile cărora erau gravate descrieri ale conținutului lor. A vărsat două în vas şi le-a spus celorlalți în şoaptă:

— Mergeți. Vin şi eu imediat.

Lia şi Jor s-au întors la trapă şi, de îndată ce au ieşit, Aren a destupat cu grijă şi al treilea bidon. Trăgând adânc aer în piept şi ținându-şi respirația, a turnat lichidul în vas şi a auzit cum sfârâie violent. Aruncând bidonul, a fugit înapoi la trapă şi a inspirat abia după ce Jor şi Lia l-au tras pe acoperişul podului.

— Ce ai făcut? a întrebat Lara încet.

— Gaz otrăvitor, a răspuns el. Curentul de aer o să-l împingă spre patrulă.

Lara s-a încruntat.

— O să scape prin pilon. O să-i avertizeze şi pe ceilalți soldați din garnizoană.

— Doar dacă nu ajungem acolo înaintea lor.

A înaintat aproape în fugă pe pod, până când a zărit insula şi a încetinit, ca să nu facă zgomot. Ghemuindu-se, a privit prin ceața din jurul pilonului podului şi a ascultat atent. Jor lega o frânghie în jurul brâului Liei când Aren şi-a ridicat capul. A arătat două degete şi ea a încuviințat din cap. Apoi, cu armele în mâini, Lia a coborât peste margine.

După câteva secunde s-au auzit gâlgâituri şi un bufnet surd.

Le-au trebuit câteva minute ca să coboare cu toții şi Aren abia a reuşit să înfigă un pumnal pe sub uşa de intrare în pilon, ca s-o blocheze, când în urechi i-au răsunat nişte țipete înăbuşite. Urmate de nişte tropăituri de ghete care coborau treptele şi apoi de un bufnet când soldații s-au izbit cu mâinile în uşă, încercând disperați s-o deschidă.

Urletele au continuat câteva minute, apoi s-a făcut linişte.

Făcându-le semn celorlalți să se dea înapoi, Aren a scos pumnalul de sub uşă şi aceasta s-a deschis de la sine: a lăsat să iasă fum şi cadavre, dezvăluind suprafața interioară zgâriată şi mânjită cu sânge. După ce s-a retras la o distanță sigură, s-a uitat la fața Larei, dar ea nu părea afectată de moartea înfiorătoare a maridrinienilor.

Şi-au continuat drumul în tăcere spre marginea insulei, oprindu-se la o mică distanță de apă.

— Cum stăm cu timpul? i-a şoptit Aren lui Jor. Lingându-şi degetele, Jor le-a ridicat în aer şi a dat din umeri.

— Douăzeci de minute, poate ceva mai puțin.

Nu puteau şti dacă oamenii lor îşi ocupaseră pozițiile pe apă. Nu aveau cum să le trimită semnale fără ca maridrinie-nii să bănuiască atacul. Aren nu putea decât să spere că ithi-canii încă aveau suficientă încredere în el încât să-i urmeze planurile.

— Să eliminăm distrugătoarele.

S-au împărțit în grupuri şi Lara şi Jor l-au urmat pe Aren printre copacii, ferigile şi lujerii îngrămădiți, prin desişul mare care crescuse după opt săptămâni lipsite de furtuni. Lara înainta la fel de silențios

ca ithicanii şi Aren a descoperit că o tot caută cu privirea.

Încruntându-se, a apucat-o de gleznă şi, când Lara s-a întors, Aren şi-a arătat masca de pe față, ştiind că şi ea avea una prinsă de centură.

Lara a schițat fără zgomot cuvântul „nu" şi a clătinat din cap.

Dar Aren nu i-a eliberat glezna. Dacă vreunul dintre soldații de la distrugătoare ar fi zărit-o şi ar fi dat alarma, le-ar fi zădărnicit toate eforturile.

Lara s-a încruntat şi, băgându-şi mâna în noroi, şi l-a întins pe față, ascunzându-şi tenul deschis la culoare şi căpătând o înfățişare mai sălbatică. I-a întâlnit privirea cu ochii ei albaştri ca marea şi Aren a simțit că-i zvâcneşte inima în piept şi că o dorință dureroasă şi bineştiută îi pune stăpânire pe trup. Dar n-a făcut decât să o aprobe în linişte şi să pornească spre vuietul oceanului.

Patru soldați stăteau la loc ferit de o parte şi de cealaltă a distrugătorului de nave şi doi dintre ei urmăreau ceața cu dezinteresul oamenilor care fac o muncă anostă de prea mult timp. Ceilalți doi stăteau cu fețele spre interiorul insulei, dar mâncau pâine şi carne uscată şi îşi ridicau privirile doar din când în când. Jor şi-a înălțat pe tăcute arcul şi i-a potrivit o săgeată în coardă, iar în mâna Larei a apărut un pumnal de aruncat.

Dar soldații aceia nu erau singuri. Nişte patrule înconjurau insula, grupuri de bărbați care urmăreau apele cu mult mai multă atenție decât ar fi vrut Aren.

Rămânând nemişcat când un grup de maridrinieni li s-a alăturat celor patru, şi-a încleştat dinții, stăpânindu-şi pornirea de a-i ataca, deşi ştia că sunt depăşiți numeric.

Atunci a început să bată vântul.

Aren l-a auzit înainte să-i vadă efectele, a auzit foşnetul frunzelor şi al ramurilor care tremurau în adierea care străbătea insula. Vântul a suflat din nou, prinzând putere, şi ceața a început să se învârtă violent în rotocoale.

Un clopot de alarmă a răsunat din capătul opus al insulei şi Aren a zâmbit.

— Ne atacă! Ne atacă! Ithicanii atacă!

Strigătele s-au răspândit pe toată Insula Gamire odată cu ordinele de ocupare a poziţiilor de luptă şi, scoţându-şi armele, soldaţii maridrinieni s-au ghemuit şi au privit prin pâcla în continuare densă pe partea asta a insulei.

Vântul s-a înteţit şi mai mult şi probabil că deja risipise ceaţa în celălalt capăt al insulei, dezvăluind numeroasele bărci pline cu ithicani care, văzându-se descoperiţi, intrau în panică. Sau, în orice caz, se prefăceau panicaţi.

Într-adevăr, distrugătoarele de nave au intrat în acţiune şi trosnetele lor familiare au răsunat în văzduh când mari-drinienii au început să arunce pietre asupra bărcilor pline cu ithicani, care cunoşteau prea bine bătaia respectivelor arme şi ştiau precis cât ar fi durat să fie reîncărcate. Probabil că deja intrau în raza lor de acţiune, folosindu-se de toate mijloacele pe care le aveau la îndemână ca să le dea maridrinie-nilor impresia unui asalt adevărat.

Când, de fapt, ithicanii le ofereau doar o ţintă falsă.

A izbucnit o explozie, apoi încă una, şi s-au auzit strigăte după întăriri.

Unul dintre maridrinienii care păzeau distrugătorul s-a ridicat în picioare şi, ducându-şi o lunetă la ochi, de parcă ar fi putut să străpungă ceaţa cu ea, a clătinat nelinişţit din cap.

Plecaţi! l-a îndemnat Aren în gând, ştiind că, în doar câteva minute, vântul avea să spulbere ceaţa din partea asta a insulei, descoperind pericolul adevărat. *Plecaţi!*

— Rahat! a înjurat agitat unul dintre soldaţii patrulei, intuind instinctiv ameninţarea, deşi nu vedea nimic.

Au urmat încă câteva explozii şi strigăte după întăriri, pe care soldaţii nu le-au mai putut ignora.

— Voi patru rămâneţi la distrugător, a ordonat maridrini-anul. Să nu-l părăsiţi orice ar fi. Aţi înţeles?

Desişul a început să foşnească când el şi camarazii lui au pornit în grabă pentru a se alătura eforturilor de apărare din capătul opus al insulei.

Au plecat în ultima clipă.

Vântul deja bătea constant, cu putere, şi ochii experimentați ai lui Aren au surprins mişcările de pe apă: nişte bărci îşi ocupau pozițiile în tăcere.

— Ce-i aia? a întrebat unul dintre soldații de lângă distrugător. Arată ca o...

Aren a sărit la atac şi zvâcnetul arcului lui Jor i-a răsunat în urechi. Un soldat s-a apucat cu mâinile de săgeata care-i străpunsese pieptul şi altul a căzut într-o parte, având pumnalul Larei înfipt în spate. Ceilalți doi s-au întors val-vârtej şi Aren l-a decapitat pe unul cu sabia. Dar, înainte să-l poată omorî şi pe celălalt, Lara i-a strivit gâtul cu o lovitură de picior.

Maridrinianul s-a dat împleticit în spate, făcând ochii mari şi chinuindu-se să respire, dar Lara s-a învârtit şi l-a lovit din nou, nimerindu-l cu piciorul drept în piept şi împingându-l dincolo de marginea falezei, peste stâncile de dedesubt.

Aren a privit-o încruntat, iritat de faptul că Lara îi ignorase planul, dar, înainte să-i poată spune ceva, bărcile s-au apropiat de faleză şi soldații lui au sărit sprinten pe stâncile descoperite de reflux. Jor deja scotea frânghiile de rezervă ale distrugătorului de nave şi, legându-le de el, le arunca jos pentru a-i ajuta pe ithicani să urce.

În câteva minute, Aren s-a trezit înconjurat de zeci de ithi-cani şi, dacă toate decurseseră conform planului, atunci acelaşi lucru se întâmpla şi la celelalte distrugătoare capturate de echipa lui.

— Arătați-le aceeaşi milă pe care ne-au arătat-o ei, a spus el şi a pornit pe insulă în fruntea armatei sale.

AREN SE TEMUSE că poporul lui n-avea să-l urmeze. Că ithi-canii n-aveau să-i acorde destulă încredere încât să-l lase să-i conducă la luptă. Să îndrume Ithicana spre libertate.

Dar Lara nu se îndoise nicio clipă de el.

Ithicanii au traversat Insula Gamire fără nicio ezitare, în frunte cu regele lor, a cărui încredere se vedea în fiecare pas mare cu care înainta, îndrumându-şi armata să atace inamicul din spate.

Lara fusese crescută ca luptătoare, dar nu fusese învățată să conducă bărbați şi femei la luptă. Nu aşa cum fusese învățat Aren. Şi esențiale nu erau strategiile şi tacticile lui, deşi şi acestea erau impresionante. Formidabil era faptul că fiecare războinic care-l urma ştia că Aren e dispus să lupte pentru ei. Să moară pentru ei. Ştiau că Ithicana înseamnă totul pentru
el.

Şi pe ea o tolerau doar pentru că li-l adusese înapoi.

Cu un pumnal într-o mână şi cu o sabie în cealaltă, Lara l-a urmat îndeaproape pe Aren pe toată întinderea insulei, înaintând în direcția bătăliei. Maridrinienii erau mai numeroşi, dar, în ciuda evenimentelor recente, nu se aşteptau să fie atacați din spate.

Explozibilele aruncate pe țărm de trupele care-i momiseră pe apărători stârniseră incendii şi vântul împrăştia fum pe insulă. O dată la câteva minute, un distrugător de nave lansa

câte un proiectil, dar strigătele nervoase care izbucneau apoi dovedeau că maridrinienii nu prea reuşesc să-şi nimerească țintele. Apoi o voce familiară a ajuns la urechile Larei şi inima i-a tresărit, iar Aren s-a oprit brusc.

— Nu te ajut să-mi ataci poporul, maridrinian ticălos ce eşti! se răstea femeia şi, privind printre copaci, Lara a recu-noscut-o pe verişoara lui Aren.

Taryn nu murise.

Lara s-a cutremurat şi, dacă n-ar fi stat deja în patru labe, s-ar fi prăbuşit. Înainte ca Aren s-o fi exilat din Ithicana, îi spusese că tânăra femeie fusese ucisă de un distrugător când încercase să fugă de pe Midwatch pentru a semnala invazia, dar, cumva, prietena Larei scăpase cu viață. Uşurarea copleşitoare a făcut-o să înțeleagă cât de vinovată se simțise pentru pierderea lui Taryn. Ca acum să se simtă vinovată pentru lunile lungi pe care Taryn le petrecuse ca prizonieră în propriul regat.

— Fă-le să meargă ca lumea, altfel îți tai gâtul! a răcnit unul dintre soldații maridrinieni, ridicându-şi pumnalul.

Taryn doar şi-a îndreptat umerii şi nici funiile cu care-i erau legate încheieturile mâinilor nu i-au descurajat atitudinea sfidătoare.

— Merg foarte bine. Doar că ţintiţi ca naiba.

Soldatul a plesnit-o. Taryn s-a clătinat şi, repezindu-se la el, l-a scuipat în faţă. Şi Lara a înţeles ce urmăreşte. A înţeles că prietena sa încearcă să-şi provoace singură moartea, ca să nu poată fi folosită împotriva poporului ei.

Dar Lara nici nu se gândea să stea cu mâinile în sân şi s-o lase pe Taryn să moară.

Ignorând semnele agitate ale lui Aren, care-i ordona să rămână pe loc, Lara a pornit cu capul plecat, înaintând din ce în ce mai repede spre locul conflictului.

Soldatul maridrinian şi-a înălţat sabia, pregătindu-se să lovească, dar atunci Lara a ţâşnit dintre copaci şi şi-a aruncat pumnalul.

Taryn a făcut ochii mari când lama s-a înfipt în braţul cu care soldatul îşi ţinea sabia, dar, cu reflexele ascuţite după o viaţă întreagă de antrenamente, i-a prins arma înainte să cadă pe pământ.

— Atacaţi! a strigat Aren din spatele Larei, dar ea abia l-a auzit, concentrându-se doar asupra acelui colţ mic al câmpului de luptă.

Ridicându-şi sabia, l-a străpuns pe bărbatul care o pălmu-ise pe Taryn şi s-a învârtit ca să-i atace pe ceilalţi soldaţi din jurul distrugătorului de nave.

Trebuia să înfrunte singură zece maridrinieni, dar asemenea şanse mici de izbândă nu o descurajaseră niciodată.

Doi soldaţi s-au repezit la ea şi Lara a evitat o lovitură de sabie, parând-o apoi pe cealaltă, având grijă să rămână între maridrinieni şi Taryn, care-şi tăia legăturile mâinilor cu sabia capturată.

Atunci a apărut şi Aren.

L-a spintecat pe unul dintre soldaţi şi s-a învârtit ca să-l pocnească pe altul în faţă. Atât a apucat să vadă Lara înainte ca maridrinienii să se năpustească asupra ei.

Ea se bizuia mai curând pe viteză decât pe forţă brută, anticipa atacuri şi sărea din calea lor înainte să se întoarcă imediat pentru a da lovituri fatale. Dar o încurca faptul că trebuia s-o apere pe Taryn,

să-i țină la distanță pe soldați pentru ca ea să se elibereze şi să se poată alătura bătăliei.

Un bărbat i-a dat un pumn şi Lara s-a dezechilibrat, evitând în ultima clipă o lovitură în genunchi. Rostogolindu-se, a sărit din nou în picioare şi l-a fixat cu privirea pe unul dintre soldații răniți, care şi-a ridicat pumnalul.

Ținându-şi mațele cu o mână, se apropia împleticit de Taryn, cu o furie nebună în ochi.

— Nu!

Lara s-a aruncat în calea lui.

A săgetat-o o durere arzătoare pe o latură a piciorului, dar a ignorat-o şi şi-a înălțat arma ca să oprească orice lovitură descendentă.

Ca în clipa următoare să vadă cum Taryn îi străpunge fața soldatului.

Tânăra şi-a eliberat arma şi a privit imperturbabil cum victima sa se prăbuşeşte. Apoi s-a uitat în ochii Larei şi şi-a ridicat sabia, cu brațul tremurând. Gata să lovească.

Lara nu s-a clintit.

Dar Taryn a spus doar:

— Nu s-ar schimba nimic dacă te-aş omorî. Şi, fără niciun alt cuvânt, s-a aruncat în luptă.

INSULA GAMIRE ERA ELIBERATĂ.

Era doar una dintre zecile de insule ale Ithicanei, dar, pentru el, victoria de aici părea mai dulce decât oricare alta. Prizonierii ithicani ținuți pe insulă nu erau în stare bună, dar măcar trăiau şi Aren le-a îngăduit satisfacția de a-şi executa temnicerii.

— Credeam că ai murit, i-a spus el lui Taryn, umplându-i cupa cu vin şi observând cum îi tremură mâna cu care o ținea. Lia a văzut cum proiectilul îți nimereşte barca. Te-ai scufundat. N-ai mai ieşit la suprafață. Dacă am fi ştiut că eşti în viață...

— Am reuşit să înot înapoi în golf, a spus ea fără nicio inflexiune în glas. Au hotărât că le sunt mai utilă ca prizonieră decât ca trup

neînsufleţit.

Şi maridrinienii erau notorii pentru cruzimea pe care le-o arătau prizonierilor. Aren descoperise asta pe propria-i piele.

— Îmi pare rău, n-am...

— Ce caută aici, Aren? De ce nu e *moartă?*

— S-au întâmplat multe lucruri despre care nu ştii. Situaţia s-a schimbat, a spus el, oftând încurcat. Lara ţi-a salvat viaţa, Taryn. În ciuda tuturor greşelilor ei, poţi măcar să-i fi recunoscătoare pentru asta?

Era un răspuns greşit. Un răspuns prostesc. Aren a înţeles asta chiar în timp ce îl rostea şi Taryn i-a confirmat presupunerea, împroşcându-l în faţă cu vin.

— Mi-a distrus viaţa! a urlat ea. Mai bine mă înjunghia în inimă!

Soldaţii din apropiere îşi opriseră petrecerea pentru o clipă şi toţi le urmăreau conversaţia.

— Va pleca după sfârşitul războiului. A venit aici doar ca să lupte pentru noi.

Taryn şi-a încleştat pumnii şi a clătinat din cap.

— Aşa să facă.

Apoi a pornit cu paşi mari prin sat. Lia şi-a lăsat cupa şi a fugit după ea.

— O să vorbească Lia cu ea, a spus Jor, apărând lângă Aren. O să-i explice ce s-a întâmplat.

Doar că toţi cei din jur *aflaseră* deja explicaţia şi asta nu schimbase nimic. Golindu-şi cupa, Aren s-a întors şi a căutat-o pe Lara printre soldaţi. Mai devreme o văzuse ajutând la eliminarea inamicilor răzleţiţi de pe insulă, dar apoi dispăruse. Şi destui bărbaţi şi femei de pe insula asta ar fi avut motive să încerce s-o omoare.

Aren a pornit prin sat, preocupat doar să găsească luciul familiar al părului ei blond. Ochii aceia albaştri. Chipul care-i apărea în vise.

Dar nu vedea decât ithicani.

L-a cuprins neliniştea şi s-a întors spre Jor.

— Unde-i Lara?

ERA DUREROS.

Dumnezeule, era o durere adâncă şi chinuitoare şi, în ciuda bandajului pe care şi-l legase strâns, sângele îi curgea fierbinte pe picior. A trebuit să facă un mare efort de voință ca să cutreiere satul fără să şchioapete, căutându-i alături de ceilalți ithicani pe maridrinienii care ar fi putut să supraviețuiască atacului. Aren dădea ordine şi se vedea limpede că e în elementul său.

Avea succes. Planul lui avea succes şi, dacă Valcotta şi Harendellul îşi îndeplineau şi ele misiunile, Northwatchul şi Southwatchul aveau să fie cucerite a doua zi şi Ithicana urma să redevină stăpâna podului. Aren avea să redevină regele ei.

Dar, ca Lara să poată lupta, trebuia să-şi oprească sângerarea. Deja îi era greu să se țină pe picioare.

Strângând din dinți, Lara s-a uitat la Aren şi la ceilalți ithicani, care în mare parte se adunaseră în jurul focului mare din centrul satului, pentru a da impresia că maridrini-enii încă stăpânesc insula. Frigeau peşti pe grătar şi câteva ploşti circulau din mână în mână în timp ce unul dintre vindecători se îngrijea de răniți.

În loc să li se alăture, Lara a pornit şchiopătând pe cărarea care ducea la casa Nanei, ținându-şi sabia lejer într-o mână, deşi era prea obosită ca s-o poată folosi. Când a ajuns

la clădire, a deschis uşa cu băgare de seamă, înălțându-şi felinarul ca să lumineze interiorul.

După dezordine, soldații maridrinieni trecuseră pe aici, probabil în căutarea unor obiecte de preț. Cuştile cu şerpi dispăruseră, dar nu se putea şti dacă Nana îi eliberase sau dacă îi luase cu ea pe Insula Eranahl.

Mergând la rafturile dărâmate, a căutat prin grămada de borcane şi cioburi până când a găsit ce căuta, apoi şi-a aşezat felinarul pe masă şi a început să-şi dezlege bandajul îmbibat cu sânge din jurul coapsei.

Pe picior i s-a revărsat sânge proaspăt, iar Lara s-a strâmbat când s-a dezbrăcat încet de pantalonii rupți pentru a-şi descoperi rana. O

tăietură curată, imediat sub coapsă, dar adâncă aproape până la os.

— Rahat!

S-a împotrivit vertijului care a copleşit-o din cauza fricii şi a durerii şi a pierderii de sânge, care ameninţau să-i spulbere stăpânirea de sine.

Amestecând într-un vas ierburile găsite cu puţină apă de ploaie, şi-a curăţat rana, respirând sacadat din cauza înţepăturilor soluţiei usturătoare. Dar ştia că răul cel mai mare abia urma.

Mâinile îi tremurau şi a trebuit să facă mai multe încercări până când a reuşit să treacă firul prin urechea acului. S-a aşezat cu grijă pe masă şi şi-a întors rana însângerată spre lumina felinarului.

— Vei reuşi!

S-a înfiorat auzindu-şi vocea răguşită şi văzând că lumea din jur se tulbură intermitent ca prin ceaţă.

— Hai, dă-i de capăt!

Încleştându-şi dinţii, Lara şi-a apropiat marginile rănii, simţindu-şi muşchii alunecoşi sub degete. Apoi i-a străpuns cu acul.

Printre buze i-a scăpat un suspin şi s-a răsucit pentru a-şi apăsa fruntea de masă, luptându-se cu ameţeala, înainte să tragă firul şi să-l înnoade. Inspirând adânc, şi-a poziţionat iar acul pe piele, dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât muşchii i-au alunecat de sub degete.

Lacrimile i-au şiroit pe obraji şi s-a chinuit să-i apropie din nou, apoi să apuce bine acul între degetele mânjite cu sânge.

În acel moment au apucat-o de încheieturi nişte mâini familiare. Înălţându-şi faţa, Lara a întâlnit privirea lui Aren, în ai cărui ochi căprui licărea lumina felinarului.

— De ce n-ai cerut ajutor?

— Pentru că n-am dreptul să cer nimic de la niciunul dintre ei, a spus ea printre suspine, ferindu-şi ochii. E în regulă. Mă descurc. Doar că durează mai mult.

Dar Aren nu i-a dat drumul mâinilor şi, ţinându-le nemişcate, s-a aplecat ca să-i privească rana.

— E adâncă.

— O să fie bine, numai s-o cos.

— Până o coşi tu, o să sângerezi până la moarte. I-a eliberat încheieturile.

— O fac eu.

— Nu-i nevoie.

Lara a tăcut deodată când i-a văzut expresia.

Găsind puțin săpun, Aren s-a spălat pe mâini într-un lighean şi Lara a profitat de neatenția lui ca să-l privească. Ca să-i memoreze chipul. Pentru prima dată de când călătoriseră spre Valcotta, erau singuri. Şi ar putea la fel de bine să fie şi ultima dată.

— Trebuie să încetezi.

— Ce anume? a întrebat ea, deşi a înțeles la ce se referă.

— Să te pui cu tot dinadinsul în pericol.

Îşi freca pielea cu putere, curățându-se de pământ şi de sângele duşmanilor lui.

— Aşa n-o să schimbi nimic, doar o să sfârşeşti moartă. Vocea i-a devenit răguşită când a rostit cuvântul *moartă,* iar Larei i s-a strâns inima.

— Taryn trăieşte. E liberă. E o realizare.

— Asta nu schimbă faptul că a ajuns prizonieră din cauza ta.

Mâinile i s-au oprit.

— Nu schimbă părerea ithicanilor despre tine.

O mincinoasă. O trădătoare. Un duşman. Luându-şi ochii de la mâinile lui Aren, Lara s-a uitat lung la sângele care-i curgea din tăietura de pe picior şi s-a străduit să-şi înăbuşe sughițurile care o năpădeau odată cu lacrimile.

— Nu încerc să le schimb părerea. Îmi dau seama că asta n-o să se întâmple niciodată.

— Atunci ce încerci să faci? a întrebat-o el mânios. Să-ți grăbeşti moartea?

— Nu. Încerc să găsesc o cale de a trăi cu mine însămi. Fără să-l vadă, a simțit că Aren îşi ridică lent capul şi-şi

îndreaptă privirea asupra ei pentru a o întreba:

— Şi îți iese?

Închizând ochii, Lara s-a concentrat asupra durerii din picior, disperată s-o ignore pe cea din inimă.

— Încă nu.

Ghetele lui Aren au lovit uşor podeaua cât ocolea masa, iar Lara s-a cutremurat când i-a apucat piciorul, simțindu-i mâinile calde pe pielea goală.

— Vrei să-ți dau ceva de strâns între dinți?

Lara a clătinat din cap, apoi şi-a lipit fruntea de masă când Aren a apropiat felinarul. Şi-a încleştat pumnii când el a luat acul şi firul petrecut prin rană s-a întins, împrăştiindu-i fiori de durere în coapsă.

— Fă-o odată!

Cuvintele ei nu erau decât bravadă şi de pe buze i-a scăpat un suspin când Aren a apucat marginile rănii şi le-a apropiat una de alta, pentru ca apoi să-şi piardă treptat stăpânirea de sine cu fiecare înțepătură a acului. Şi-a înfipt unghiile în lemnul mesei şi a început să tremure atât de tare, încât lumina felinarului părea să danseze.

A leşinat la un moment dat şi, când s-a dezmeticit, a văzut mâinile însângerate ale lui Aren aşezate pe piciorul ei. Avea fruntea asudată şi ochii înroşiți.

— A trecut ce era mai rău, a şoptit el, apoi a strecurat încă un fir prin urechea acului şi i-a apropiat pielea ca să-i facă încă un rând de cusături. Având în vedere că pe mine m-ai certat pentru orice tresărire de fiecare dată când mi-ai cusut rănile, aş zice că nu te descurci prea bine.

Lara a râs cu amărăciune.

— Urăsc cusăturile. Mai bine să fiu înjunghiată decât să mă coase cineva.

— Te porți ca un copil. Nu-i aşa de rău.

— Nemernicule!

Dar când ochii li s-au întâlnit, expresia lui i-a risipit durerea. Operația era la fel de chinuitoare şi pentru el.

— Îți mulțumesc.

— Îți mulțumesc că mi-ai salvat verişoara.

O singură victorie rătăcită într-un ocean de pierderi, însă Larei i s-a mai domolit încordarea din piept.

Aren a terminat de cusut rana şi i-a înfăşurat piciorul cu pânză, legând-o cu mişcări exersate. Ridicându-se în capul oaselor, Lara a alunecat de pe masă şi s-a pus pe picioare, dar s-a clătinat din cauza ameţelii şi, din reflex, şi-a întins mâinile ca să se sprijine de umerii lui.

Se aştepta ca Aren s-o îndepărteze, dar mâinile lui i-au alunecat în jurul taliei ca să o susțină. Şi, deşi ştia că greşeşte, Lara şi-a lipit fruntea de pieptul lui, simțindu-i căldura prin haine.

— Ai pierdut mult sânge, i-a spus Aren cu voce joasă, iar răsuflarea lui caldă i-a mângâiat urechea. Trebuie să te odihneşti.

Avea dreptate, dar Lara se temea să arate vreun semn de slăbiciune. Se temea că ar fi fost părăsită dacă n-ar mai fi putut să-i ajute. Că şi-ar fi pierdut şansa de a-şi răscumpăra greşelile.

— O să-mi revin.

— Lara...

— Trebuie doar să mănânc şi să beau ceva. Genunchii îi tremurau şi-i dezmințeau cuvintele.

— Te rog, nu mă lăsa în urmă! Te rog, lasă-mă să lupt în continuare.

— Abia te ții pe picioare.

— Te rog! a insistat ea, fără suflu. Îmi dau seama că n-am dreptul să-ți cer nimic, dar te rog, nu-mi fura şansa să duc misiunea asta până la capăt. Trebuie să-l fac să plătească. Trebuie să-l alung din Ithicana. Trebuie. Altfel...

Degetele lui Aren s-au încordat uşor pe talia ei, de parcă ar fi înțeles ce vrea să spună. O înțelegea mai bine decât oricine altcineva.

— Nu plecăm nicăieri până mâine-dimineață, a răspuns el în cele din urmă. Să vedem cum te simți atunci.

Răsuflând uşor, Lara şi-a ascuns fața la pieptul lui Aren, aşteptând ca el să se îndepărteze şi să se întoarcă la ceilalți. Dar Aren nu şi-a coborât mâinile. Nu i-a întors spatele. A tras-o mai aproape, apoi şi-a

strecurat degetele pe sub marginea maioului ei distrus, masându-i spatele.

Larei i s-au accelerat bătăile inimii, ceața indusă de pierderea sângelui şi de epuizare s-a risipit, iar mintea i s-a limpezit când şi-a apăsat sânii şi şoldurile de trupul lui. Şi-a petrecut brațele pe după gâtul lui şi părul lui Aren i-a mângâiat antebrațele goale, stârnindu-i furnicături şi un fior de spaimă. Se temea că e un vicleşug sau o iluzie şi că, dacă s-ar fi mişcat, visul s-ar fi spulberat şi el ar fi dispărut.

Dar a refuzat să se lase stăpânită de frică, aşa că şi-a ridicat privirea.

Aren stătea cu ochii închişi, dar ea i-a văzut muşchiul zvâcnind încontinuu la gât, trădându-i pulsul accelerat. I-a simțit respirația sacadată pe obraz când el şi-a coborât fața, iar mâna lui i-a alunecat în sus pe spate, până când şi-a strecurat degetele în părul ei.

Cu buzele la un milimetru de gura Larei, a şoptit:

— Fie că sunt treaz, fie că dorm, tot ce văd e chipul tău. Tot ce aud e vocea ta. Te simt doar pe tine în brațele mele. Te doresc doar pe *tine.*

Lara tremura. Sau el tremura. Nu-şi dădea seama. Pentru că lumea se clătina în jur şi îşi simțea trupul străpuns de o durere care nu avea nicio legătură cu piciorul rănit.

— Aren...

Buzele lui i-au curmat glasul, sărutând-o cu o lăcomie care i-a făcut genunchii să cedeze. Numai brațul cu care Aren o ținea de talie a ținut-o în picioare când limba lui a alunecat peste a ei, smulgându-i un suspin din adâncul pieptului. Lara s-a agățat de gâtul lui când el a început s-o devoreze - dinții lui i-au alunecat uşor peste bărbie, i-au prins lobul urechii, au muşcat-o de gât.

Dintr-o singură mişcare fulgerătoare, Aren i-a tras maioul peste cap şi l-a aruncat în lături, apoi mâinile i-au înconjurat coastele înainte să şi le ridice pentru a-i cuprinde sânii. A împins-o pe Lara până când a ajuns cu spatele lipit de masă, iar ochii lui înnegurați de patimă i-au dezmierdat lent trupul aproape complet dezbrăcat.

Lara s-a apucat de masă ca să se echilibreze şi, când a văzut că Aren îşi scoate tunica, lăsând la iveală pielea bronzată şi conturul ferm al pieptului, s-a gândit că trupul îi e şi mai frumos datorită cicatricilor care-l brăzdau.

Când Aren şi-a dezlegat cureaua, greutatea armelor legate de ea i-a tras pantalonii în jos. I-a coborât, dezvăluind pielea mai deschisă la culoare, apoi oasele şoldurilor, apoi *întregul* lui trup, şi priveliştea i-a tăiat respirația Larei.

A început să se lase în genunchi, dar el a apucat-o de şolduri şi şi-a strecurat degetele mari pe sub marginea chiloților ei, trăgându-i încet peste bandaj. Aren a îngenuncheat şi i-a sărutat buricul, plimbându-şi mâinile în sus pe picioarele ei, îndemnând-o să-şi îndepărteze coapsele cu atingeri seducătoare ale degetelor.

— Eşti perfectă! a mârâit el.

Lara i-a simțit respirația înfierbântată pe sexul ei umed, apoi un scâncet nerăbdător i-a scăpat de pe buze când Aren i-a despărțit şi mai mult coapsele, strecurându-şi degetele înăuntru în timp ce-şi cobora fața ca să o guste.

Copleşită de plăcere, Lara a suspinat şi o dorință îndelung ignorată a început să-i curgă fierbinte prin vene, tot mai intensă, în timp ce limba lui Aren îi aluneca peste carnea sensibilă şi degetele lui o mângâiau tot mai adânc, până când trupul i s-a topit, predându-se atingerii lui. Lara a început să se împingă spre el, înfigându-şi degetele în părul lui. Lumea se învârtea tot mai repede în jur pe măsură ce se apropia de culmea plăcerii, dar atunci Aren s-a ridicat deodată în picioare.

— Încă nu, a şoptit el.

S-a aplecat pentru a-i săruta un sân, apoi pe celălalt, cuprinzându-i sfârcurile între buzele fierbinți şi zgâriindu-le uşor cu dinții.

Un fior i-a străbătut trupul Larei, care l-a apucat de gât cu un braț şi l-a sărutat. Cu cealaltă i-a apucat penisul şi a zâmbit când Aren a gemut, cu buzele lipite de ale ei, şi s-a încordat când ea l-a strâns cu putere. L-a mângâiat cu mişcări lungi, de la vârf până la bază, întețindu-i dorința şi aducându-l la o răsuflare distanță de a-şi

pierde controlul. Apoi i-a şoptit la ureche:

— Vreau să te simt în mine.

Aren a întors-o, trasându-i cu gura dâre de foc pe ceafă, muşcându-i uşor pielea umărului. Şi-a împletit degetele cu ale ei şi, când a aplecat-o peste masă, nu le-a păsat că mâinile le-au alunecat prin sânge şi au împins armele Larei, care au zdrăngănit la contactul cu podeaua.

— Nu există nimeni pe lume ca tine.

Aren şi-a apropiat pieptul de spatele ei şi Lara i-a simțit bătăile năvalnice ale inimii. I-a simțit penisul între coapse, înflăcărându-i fiecare celulă din trup, în timp ce se împingea în el, aşteptând cu nerăbdare ca Aren s-o umple. S-o aducă pe culmile extazului.

— Mă duci la pierzanie, dar nu va mai exista nimeni ca tine.

Apoi a pătruns-o.

Un țipăt de plăcere a izbucnit din pieptul Larei când Aren şi-a impins iar şi iar şoldurile, stârnindu-i senzații familiare şi totuşi noi, aducându-o în pragul nebuniei. Larei i s-au cutremurat umerii, coatele i-au cedat sub greutatea care o apăsa şi doar brațul lui, care-i înconjura talia, a împiedicat-o să cadă. Aren se sprijinea cu celălalt de suprafața mesei.

Într-un fel, mişcările lor păreau sălbatice. Disperate, ca şi când amândoi ar fi fost însetați pentru prea mult timp şi ar fi tânjit după apă. Lara a țipat, cuprinsă de o plăcere tot mai răvăşitoare, apoi orgasmul i-a cutremurat în valuri trupul, consumând prin intensitatea sa toată energia care-i mai rămăsese şi spulberând şi ultima urmă de control a lui Aren, care a pătruns-o cu forță, strigându-i numele, înainte ca amândoi să se prăbuşească pe masă.

Epuizată dincolo de limită, Lara abia l-a simțit când a ridicat-o şi a dus-o spre pat. Brațele lui au înconjurat-o, iar ea s-a cufundat în somn şi uitare.

Când s-a trezit după câteva ore, era ghemuită cu fața la pieptul lui Aren şi i-a simțit bătăile regulate ale inimii lângă ureche. I-a simțit palma pe spate şi, când a inspirat, mirosul lui familiar i-a umplut

nările. Aici era locul ei, unde nu îndrăznise să spere că se va mai regăsi vreodată. Şi totuşi, în loc de mulțumire, prin vene îi mişuna o senzație de neliniște.

Aren nu dormea; putea să-şi dea seama după sunetul respirației lui. Şi totuşi, stătea perfect nemişcat, cu mâna rigidă pe spatele ei, în loc s-o mângâie şi s-o dezmiardă cu mişcările blânde cu care obişnuise s-o deştepte.

Ceva nu era în regulă.

Lara şi-a înălțat fața. Aren privea țintă la tavan şi expresia abia i se vedea în lumina felinarului lăsat în celălalt capăt al încăperii. Când a simțit-o mişcându-se, s-a foit, s-a strecurat treptat de sub trupul ei, apoi şi-a trecut picioarele peste marginea patului.

— Ce faci? a întrebat ea, răguşită, şi a tuşit ca să-şi dreagă glasul.

— Trebuie să merg şi eu în patrulare.

Era un pretext. Lara l-a luat de mână, dornică să-l rețină. Să prelungească aceste clipe, despre care ştiuse în adâncul inimii că sunt prea fericite pentru a fi adevărate.

— Lasă-i pe alții s-o facă.

Dar Aren deja traversase încăperea şi se îmbrăca cu spatele la ea.

— Aren.

Lara a căzut din pat, cu picioarele prinse în aşternut, iar când s-a ridicat, amețeala a forțat-o să se oprească pentru o clipă.

— Nu pleca!

Lui Aren i-au încremenit mâinile pe curea, apoi şi-a încheiat-o până la capăt şi şi-a încălțat ghetele.

— A fost o greşeală.

— N-a fost. Nu spune asta.

— A fost. Le-am promis oamenilor mei că s-a terminat între noi. Ținând cont de ce am făcut noi în seara asta, aş fi putut la fel de bine să-i fi scuipat în față.

Lara şi-a simțit pieptul strâns ca într-o menghină, până când respirația i-a devenit dureroasă din cauza încordării.

— Nu pot să mai fiu în preajma ta, Lara. Asta nu trebuie să se mai întâmple niciodată.

Lara ştia că el are dreptate, dar tot a spus:

— Te iubesc.

Aren doar s-a îndreptat spre uşă. S-a oprit cu mâna pe zăvor şi s-a întors spre ea.

— Îmi pare rău.

Apoi a dispărut în noapte.

AREN S-A ÎMPIEDICAT de mai multe ori pe cărarea care ducea în sat; a fost o mică minune că nu a călcat pe vreun şarpe şi că nu şi-a sucit glezna, pentru că gândurile împrăştiate îi erau îndreptate oriunde altundeva, mai puțin la pământul din fața lui.

Suspinul care-i scăpase Larei la plecarea lui fusese mai dureros decât un pumnal înfipt în burtă şi suferința care-i răsunase în voce fusese de o mie de ori mai cumplită decât atunci când îi cususe rana de la picior. Aren nu voia decât să se întoarcă la ea. S-o ridice în brațe şi să se piardă în ființa ei. S-o vegheze până la vindecare. Să nu se mai despartă niciodată de ea.

Dar, de fiecare dată când închidea ochii, vedea expresiile care ar fi apărut pe fețele ithicanilor dacă ar fi aflat ce făcuse. Dacă ar fi descoperit că el, regele lor, o primise înapoi în patul lui pe femeia care îi trădase.

Înapoi în inima lui.

Abia a observat saluturile soldaților de gardă când s-a îndreptat spre centrul satului, spre lumina stinsă a focului şi silueta solitară care şedea lângă el.

— A durat cam mult să-i coşi piciorul, chiar şi pentru tine, a tărăgănat Jor şi s-a întins până când i-a pârâit spatele. E
bine?

Lara nu era deloc bine, dar nu era nevoie să afle şi Jor.

— O să-şi revină, numai să nu i se infecteze rana. Şi să nu se sprijine pe picior.

— Asta-i puțin probabil, a spus Jor, întinzându-i o sticlă. *Tu* eşti bine?

Nici pe departe.

— N-am nimic. Unde-i Taryn?

— Cu Lia. A fost un an greu pentru ea, dar se ține tare. Dacă-i pui o armă în mână, o să lupte.

Lui Taryn nu-i mai trebuia violență, dar Aren doar a dat din cap, punându-şi încrederea în judecata lui Jor.

Aşezându-se de cealaltă parte a focului, a luat o gură mare din sticlă. A privit flăcările. A încercat să-şi stăpânească emoțiile, dar amestecul de durere, furie şi vinovăție care-l chinuia refuza să-i dea pace.

— Îți dai seama că trebuie să faci o alegere. Jor şi-a luat sticla înapoi şi a băut îndelung.

— Între ea şi Ithicana. Nu poți să le păstrezi pe amândouă.

— N-o vreau pe ea.

De parcă asemenea cuvinte ar fi putut schimba realitatea.

— Mă mir, când mă gândesc la zgomotele pe care le-am auzit dinspre casa Nanei.

Aren a încremenit şi s-a încruntat la el, dar Jor doar a ridicat din umeri.

— Doar nu-ți închipui că nu te păzim cu toții îndeaproape, nu? Abia te-ai întors la noi şi nu vrem să te pierdem din nou. În niciun caz din cauza ei.

— A fost o greşeală. N-o să se mai întâmple.

— Aha.

— Am avut nevoie să mi-o scot din minte, atâta tot. Jor i-a dat sticla înapoi.

— Poți să te culci cu ea în fiecare noapte şi tot să nu ți-o scoți din minte, Aren. Asta-i problema cu dragostea.

Aren a strâns din dinți, vrând să-şi spulbere durerea din piept printr-un efort de voință.

— Ithicana n-o să accepte niciodată o regină în care nu poate să aibă încredere. Mai ales una care a provocat deja atâtea pagube şi chinuri. Şi, dacă-i rămâi alături, în curând n-o să mai aibă încredere nici în tine.

O parte din Aren se întreba cum de ithicanii au încredere în el *acum.* Se întreba de ce îl urmează în continuare, după toate greşelile pe care le făcuse. Pe care continua să le facă.

— Am ales deja.

— Atunci trebuie s-o alungi acum. Dac-o mai ții aici, întâmplarea *aia* - a arătat spre casa Nanei - o să se repete iar şi iar. Trebuie să se termine. Să te desparți definitiv de ea.

Ideea de a o părăsi pe Lara *acum,* când era mai slăbită decât oricând, i-a făcut rău. Dar Jor avea dreptate. Luând încă o înghițitură, Aren s-a ridicat.

— Adună-i pe toți şi pregătiți bărcile. Atacăm Midwatchul în noaptea asta.

LARA S-A TREZIT încet din adâncurile somnului şi, deschi-zându-şi pleoapele lipicioase, a clipit în lumina slabă care pătrundea prin fereastră. Piciorul îi zvâcnea, cuprins de o durere întrecută doar de cea care-i chinuia capul, şi îşi simțea gură uscată ca nisipul.

Sprijinindu-se într-un cot, şi-a coborât încet picioarele peste marginea patului şi s-a ridicat, tresărind din cauza junghiului care i-a săgetat trupul în timp ce şchiopăta până la masă, pe care erau aşezate o carafă cu apă şi un pahar. Era clar că cineva le adusese în timpul nopții. *Să fi fost Aren?* A respins imediat gândul. I-o spusese cu toată seriozitatea: noaptea trecută fusese o greşeală pe care nu avea de gând s-o mai repete.

Ochii o usturau, dar şi i-a frecat cu putere, refuzând să mai plângă. Era sfârşitul. Totul se terminase între ei. Tot ce mai conta acum era să elibereze Ithicana şi să se răzbune pe tatăl ei.

Dar, ca să reuşească, trebuia să demonstreze că poate să țină pasul. Că poate să lupte în continuare.

Ducându-se la rafturile Nanei, a căutat analgezice şi stimulente cu care să-şi alunge oboseala. Le-a adunat pe toate într-o traistă, împreună cu nişte bandaje curate pentru rană, şi a pornit pe cărarea care ducea în sat.

Neliniştea i-a furnicat pielea când a observat tăcerea din jur,

singurele sunete fiind vuietul oceanului în depărtare

şi foşnetul ramurilor copacilor printre care sufla o adiere uşoară. În aer se simțea un miros de pământ umed şi vegetație, dar Lara nu a observat niciun iz de fum sau mâncare gătită. Înălțându-şi privirea, a încercat să dibuie soarele printre nori şi copaci, dar era aproape imposibil să ghicească ora din zi. Având în vedere că Aren îşi pusese în gând să atace Midwatchul în cursul dimineții, probabil că încă era devreme.

Apoi norii s-au mişcat şi au descoperit o pată de lumină spre vest.

Ignorându-şi durerea, Lara a luat-o la fugă.

A ajuns în sat în numai câteva minute şi, cu inima în dinți, a căutat prin zonă, sperând să găsească pe cineva. Pe oricine. Dar ithicanii dispăruseră.

Aren o părăsise.

Un țipăt i-a erupt din piept şi Lara a căzut, izbind cu pumnii în pământ, încercând fără succes să-şi astâmpere furia. Frustrarea. Durerea.

Ce rost avea? De ce se mai străduia? Nu era dorită aici nici de ithicani, nici de Aren. Atunci de ce să mai zăbovească?

Pentru că i-ai promis. Pentru că ai spus că vei lupta până când Ithicana va fi liberă.

Din depărtare i-a ajuns la urechi un sunet vag de corn. S-a repetat, de data asta mai de aproape, apoi iarăşi, mai de departe, şi Lara a înțeles că semnalul înaintează spre nord. Împrăştiind vestea.

Vestea că valcottanii învinseseră la Southwatch.

Se terminase. Într-o clipă, totul se terminase.

Ithicana era liberă.

Ascunzându-şi fața în pământ, Lara a izbucnit în lacrimi.

APUCÂNDU-L DE PĂR şi trăgând înapoi capul soldatului maridrinian muribund, Aren i-a tăiat gâtul cu pumnalul şi l-a lăsat să cadă înapoi în noroi, cercetând câmpul de luptă din jur.

Maridrinienii fuseseră pregătiți pentru ei, dar asta nu-i ajutase cu

nimic. Aren şi trupele lui se cățăraseră pe stânci şi atacaseră garnizoana din spate într-o bătălie corp la corp de pe urma căreia, ştia bine, suferiseră multe pierderi. Acum vindecătorii fugeau de colo-colo ca să-i ajute pe răniți.

Câți oameni muriseră în lupta pentru recuperarea podului? Sute. Poate chiar mai mulți. La care trebuiau adăugați cei care muriseră când podul fusese cucerit şi pe parcursul anului care urmase. Pierderi catastrofale.

I s-a făcut rău.

Atunci în urechi i-a răsunat sunetul de corn. Mesajul a zburat pe lângă Midwatch, continuând spre nord, şi Aren a răsuflat uşurat în aceeaşi clipă în care soldații au izbucnit în urale.

Valcotta cucerise Southwatchul. Zarrah se ținuse de cuvânt.

Şi, dacă luptele ar fi continuat conform planului, în scurt timp Northwatchul avea să cedeze sub asaltul harendellieni-lor şi Ithicana urma să fie liberă.

Dar Aren nu se simțea câtuşi de puțin victorios.

Ştergându-şi pumnalul de uniforma maridrinianului mort, a pornit pe cărarea dinspre casa lui, călcând peste cadavre în lumina soarelui care deja se apropia de asfințit.

Nu i-a luat mult ca să ajungă în poiana unde se afla casa lui de pe Midwatch: locuința pe care tatăl lui o construise pentru mama sa. Pe care Aren i-o dăruise Larei pe vremea când nutrise ambiții şi speranțe la un viitor mai bun pentru supuşii lui.

Speranțe nesăbuite.

Uşa de la intrarea din față atârna în balamalele rupte şi, înainte chiar să pună piciorul în prag, Aren a înțeles că mari-drinienii folosiseră casa îndelung, pentru că mirosul dinăuntru aproape că l-a făcut să se oprească. Duhnea a soldați şi a mizerie. A vin vărsat şi a mâncare putrezită.

A moarte.

Dar s-a silit să intre cu sabia în mână, în caz că vreun maridrinian ar fi scăpat de măcel. Podeaua era acoperită cu pământ, lambriul

pereților era crăpat şi obiectele de artă ori lipseau, ori fuseseră distruse. Masa din vestibul fusese răsturnată şi lângă ea, pe podea, zăcea un maridrinian mort, cu burta spintecată, în jurul căruia deja roiau muştele. Aren a aruncat o privire în sufragerie, zărind teancurile de vase murdare şi grămezile de cioburi de pe podeaua acoperită cu sticle sparte luate din pivnița cu vinuri, din care probabil că se furase totul.

A mers mai departe pe coridor, privind în camere fără să se oprească, până când a ajuns la uşa întredeschisă care dădea în dormitorul lui, unde a găsit un bărbat dezbrăcat şi mort întins pe pat. Un scâncet i-a atras atenția şi, întorcându-se, Aren a dat cu ochii de o femeie maridriniană care se ascundea în colț.

— Afară! a spus şi femeia s-a repezit pe lângă el, ieşind pe hol.

Putea să hotărască altcineva ce e de făcut cu ea.

Aren s-a uitat prin încăpere, privind obiectele soldatului mort amestecate printre ale lui, aşteptând ca toate astea să-i stârnească o reacție. Orice fel de emoție. Tristețe. Furie. Orice.

Dar se simțea doar amorțit, aşa că a ieşit în curte şi s-a dus cu paşi mari în centrul ei, unde cândva stătuse în mijlocul unei furtuni şi luase cea mai catastrofală hotărâre din viața
lui.

Cornii au răsunat din nou, de data asta aducând de la Northwatch vestea că harendellienii puseseră stăpânire pe insulă.

Aren s-a uitat îndelung la cascadă. La sticla de vin goală care plutea în bazin, înconjurată de aburi.

Nu simțea nimic. Față de nimic. Nici măcar față de locul ăsta.

Părăsind curtea, s-a întors în casă, a luat un felinar stins de pe birou şi i-a împrăştiat uleiul pe covoare. Pe pat. A mers din cameră în cameră, împroşcând cu ulei, până când a găsit un felinar aprins. După ce l-a luat, i-a apropiat flacăra de o dâră de ulei şi a privit cum scapără. Focul a traversat camera care-i aparținuse Ahnnei, arzând covoarele şi pânzele şi perdelele. Încăperea s-a umplut de fum.

Aren a pornit înapoi prin casă, incendiind camerele din mers, şi a

ieşit abia când a început să tuşească şi să se înece din cauza fumului. Pentru ca în dreptul casei să-l găsească în aşteptare pe Jor.

— Am terminat.

Bătrânul soldat privea casa, înăuntrul căreia izbucnise un incendiu mistuitor, şi urmărea flăcările tremurătoare care izbucneau prin ferestrele sparte ale sufrageriei.

— Maridrinienii sunt învinşi.

— Am auzit.

— N-a fost cine ştie ce luptă, a spus Jor încet.

— Asta să le-o spui morților.

Celălalt bărbat a răsuflat îndelung şi a clătinat din cap.

— Ştii ce vreau să spun. Luni întregi ne-am străduit din răsputeri să-i alungăm pe nemernicii ăştia şi ne-au respins toate atacurile. Ca acum să-i înfrângem în doar câteva zile?

— Înainte nu-i aveam ca aliați pe harendellieni şi pe valcottani.

Jor s-a strâmbat.

— Chiar şi aşa. Am senzația că ceva nu e în regulă şi bănuiesc că din acelaşi motiv ai venit şi tu aici ca să-ți incendiezi casa, în loc să petreci în cazarmă.

Nimic nu părea în regulă. Aren a privit flăcările, întrebân-du-se dacă Lara se trezise în sfârşit. Întrebându-se dacă e bine. Întrebându-se cum reacționase când a descoperit că o abandonase.

Simte ceva! Ce-i cu tine?

În depărtare, Aren a auzit semnale de corn, dar nu a putut desluşi mesajul din cauza flăcărilor uruitoare.

— Se descurcă ea, a spus Jor. I-am lăsat tot ce-i trebuie. Probabil că deja a pornit înapoi spre surorile ei. Îi poartă ele de grijă.

— Ştiu.

— Ai făcut alegerea corectă.

— Ştiu.

— O să întâlneşti şi alte femei. O să găseşti una pe gustul tău, o ithicană vrednică. O să-i dăruieşti regatului un moştenitor, ca să-i mulțumeşti pe toți.

Niciodată n-avea să existe altă femeie. Niciuna ca ea.

Dar poate că aşa era cel mai bine. Poate că era mai bine să se ferească de asemenea sentimente, ca să nu trebuiască să-şi împartă loialitatea. Şi-ar fi putut îndrepta toate eforturile spre reclădirea Ithicanei. Ca să-i redea poporului său puterea de altă dată.

— Majestatea Voastră!

Aren s-a întors şi a văzut un soldat care venea alergând pe cărare. S-a oprit gâfâind.

— Ce-i? a strigat Jor pe fondul incendiului mistuitor. Încă un atac?

— Nu ați auzit cornii?

— Evident că nu. Ce au transmis?

Soldatul şi-a şters transpirația care-i şiroia pe față.

— La Southwatch nu a avut loc nicio bătălie. Lui Aren i s-a încleştat inima.

—A fost un semnal fals? Maridrina încă stăpâneşte insula?

— Nu, Majestatea Voastră. Când valcottanii au atacat, au găsit insula părăsită. Şi primim veşti cum că patrulele noastre ar fi găsit puține trupe pe celelalte insule. Flota maridrini-ană şi cea amaridiană sunt de negăsit.

Lui Aren i-a furnicat pielea de nelinişte.

— Şi Northwatchul?

— Am transmis întrebarea, dar încă n-am primit niciun răspuns.

De îndată ce soldatul a spus asta, Aren a auzit cornii în depărtare şi a descifrat mesajul transmis de femeile şi bărbații poziționați pentru acest scop pe toată lungimea Ithicanei.

A întâlnit privirea lui Jor.

— Au aflat despre planul nostru.

— Dar cum? Chiar dacă ar fi văzut că flota valcottană se apropie de Southwatch, n-ar fi avut destul timp să evacueze insula.

— Keris.

Blestemând, Aren a lovit cu piciorul în pământ.

— Era pe plajă când Zarrah şi echipajul ei au venit la mal ca să ne salveze. Probabil că a aflat că împărăteasa a refuzat să ne ajute şi, prin urmare, că Zarrah e pe cont propriu.

— Dar de ce să-i fi spus lui Silas? N-ar fi mai bine pentru el dacă

tatăl lui ar pierde podul?

— Ca s-o protejeze pe Zarrah. Fără bătălie. Fără pierderi. Fără trădare. Împărăteasa o să fie nemulțumită de ea, dar e puțin probabil s-o execute. Poate chiar o va reține ca moştenitoare, după cum are nevoie Keris.

Totuşi, ceva nu părea în regulă în toată povestea asta. Capturaseră Southwatchul fără a întâmpina nicio împotrivire, dar parcă nu obținuseră victoria sperată.

— Lui Silas nu-i stă în fire să dea înapoi.

— Poate că l-a înduplecat Keris.

— Puțin probabil.

Aren îl *cunoştea* pe regele Maridrinei. Ştia că n-ar fi cedat în veci. Şi, în clipa aceea, Aren a înțeles precis ce urmăreşte
Silas.

Ithicana nu era podul. Ithicana era poporul ei. I s-a strâns inima.

Aren a luat-o la fugă în susul dealului, fără să observe şi fără să-i pese dacă-l urmează şi ceilalți. Trebuia doar să ajungă într-un punct înalt.

Soarele abia mai lumina în vest, aşternând umbre lungi, în timp ce Aren gonea pe cărarea noroioasă, cu inima bubu-indu-i în piept.

Mai repede.

A ajuns pe platoul din vârful muntelui mic şi a fugit la turnul de observație. Treptele fuseseră neglijate şi erau acoperite cu moloz, dar Aren le-a urcat două câte două şi a ajuns în vârf în aceeaşi clipă în care soarele a apus şi a cufundat Ithicana în întuneric.

A pus mâna pe lunetă, dar apoi şi-a coborât-o în lături, pentru că nu avea nevoie de ea.

În zare ardea un foc de semnalizare uriaş, luminând cu nuanțe strălucitoare de roşu şi portocaliu. Aren nu mai văzuse o asemenea privelişte şi se rugase să n-o vadă niciodată.

Jor a strigat din capătul luminişului.

— Ce-i aia?

— Eranahlul, a răspuns Aren, sufocându-se. Cere ajutor.

ÎNAINTA ŞCHIOPĂTÂND PE POD, îndreptându-se spre Maridrina.

Era conştientă că ar fi fost mai logic să rămână pe Insula Gamire până când ar fi început să i se vindece rana sau măcar până când n-ar mai fi simțit efectele pierderii de sânge. Acolo avea mâncare şi adăpost, precum şi toate proviziile medicale de care ar fi putut avea nevoie.

Dar gândul de a rămâne în Ithicana fără Aren era mai mult decât putea suporta, aşa că adunase tot ce-i trebuia şi se căță-rase pe pilonul podului, refuzând să pătrundă în interiorul strâmt. Pentru că-i era greu să respire chiar şi în aer liber.

A auzit cornii când au semnalat că Insula Northwatch fusese capturată de flota harendellianã, precum şi alte mesaje sonore pe care n-a reuşit să le descifreze.

Şi, oricum, ce importanță avea? Ithicana era liberă, scăpase de Maridrina şi de tatăl ei. Asta îşi dorise Lara, pentru asta luptase. Era ceea ce, se aşteptase ea, urma să-i ridice în sfârşit de pe inimă povara remuşcărilor pe care le purta de atâta amar de vreme şi să-i îngăduie să-şi vadă mai departe de viață.

Doar că sentimentul acela nu dispăruse. Se simțea chiar mai rău, pentru că măcar înainte avusese un scop. Un țel pentru care să lupte.

Acum nu-i mai rămăsese decât dorința de a se răzbuna pe tatăl ei. Şi totuşi, gândul la el o lăsa rece.

Aşa că mergea în continuare în direcția hotărâtă de pod şi de nimeni altcineva. Soarele a asfințit treptat, dar ea nu s-a oprit. Nu s-a întrebat unde avea să petreacă noaptea. Nu a mâncat din provizii şi nici nu a băut din burduful cu apă pe care-l purta legat la brâu.

Încă un pas.

Încă un pas.

Încă un pas.

Apoi o lumină i-a atras atenția, sclipirile portocalii şi roşii dând impresia că soarele şi-ar fi schimbat sensul de înaintare pe cer. Le-a privit cu ochii mijiți şi pulsul i-a accelerat când şi-a dat seama că e

vorba despre un foc de semnalizare uriaş, vizibil doar pentru că fusese aprins în punctul cel mai înalt din Ithicana.

Şi ithicanii ar fi avut un singur motiv să-l aprindă.

Eranahlul era atacat.

AREN A AJUNS alergând pe plajă, unde soldaţii lui deja împingeau bărcile pe apă.

— Toţi cei care pot să lupte să urce în bărci!

— Avem zeci de răniţi, a spus Jor, chinuindu-se să ţină pasul cu el. Nu putem să-i abandonăm, pur şi simplu.

— O să se descurce.

Aren s-a urcat în barca pregătită de Lia, Aster şi de restul membrilor echipajului, care deja îşi puseseră măştile pe feţe. Şi-a desprins-o şi el pe a lui de la curea, observând că pielea din care era confecţionată încă era pătată cu sângele vărsat în timpul luptei pentru cucerirea Insulei Midwatch.

— Dacă Eranahlul cade, o să fie un măcel.

— Poate că e o capcană, a spus Jor, urcând după el. Un vicleşug prin care încearcă să ne atragă în larg ca să ne înfrunte pe apă.

— Deja am căzut în capcană. Silas a înţeles că ne vom folosi de toţi soldaţii ca să recucerim podul. A lăsat în urmă doar atâţia oameni cât să se asigure că vom muşca momeala. Şi acum atacă Eranahlul pe la spatele nostru.

Aren a ridicat ochii la stele şi şi-a stabilit direcţia de navigaţie. Toată viaţa fusese învăţat că înfrângerea Ithicanei ar fi presupus cucerirea podului, dar Maridrina îi demonstrase contrariul. Înfrângerea Ithicanei presupunea nimicirea

poporului ei. Fără ithicani, ce importanţă ar mai fi putut să aibă pierderea podului?

Părea că Silas învăţase din greşelile lui.

Dar regele Maridrinei se înşela dacă-şi închipuia că învinsese, pentru că Aren refuza să permită ca Eranahlul să cadă fără luptă.

TREBUIA SĂ GĂSEASCĂ o barcă. Să pornească pe apă şi să se

îndrepte spre Eranahl. Deşi nu ştia ce ar fi putut să facă odată ajunsă acolo. Nu-i păsa.

Ținând în mână un borcan mic plin cu alge luminoase, a alergat cu o viteză imprudentă de-a lungul podului spre Insula Şerpilor, unde ithicanii îşi lăsaseră bărcile. Şi s-a rugat să le găsească acolo.

Piciorul îi urla şi sângele îi murdărea bandajul înfăşurat în jurul lui, dar, în loc să se oprească, şi-a pus în gură câteva fărâme din medicamentele luate din casa Nanei. În doar câteva minute, a simțit efectul stimulentelor, care i-au alungat oboseala şi durerea şi i-au lăsat doar dorința de luptă.

A încetinit doar pentru a privi însemnele kilometrice cu care era marcat acoperişul podului şi s-a oprit în dreptul celui despre care ştia că se află în apropierea insulei. Dedesubt, valurile se vărsau huruitor pe plajă, spărgându-se de chei, dar Lara nu vedea decât întuneric.

Întinzându-se pe burtă, a ascultat cu atenție şi, într-un final, a distins sunetul apei care lovea carenele placate cu oțel ale bărcilor. Erau chiar acolo.

Dar cum să coboare până la ele?

Ar fi fost sinucidere curată să coboare pe pilon, mai ales că nu avea cum să îndepărteze şerpii de pe cărare. Şi următorul

pilon din şir fusese conceput în aşa fel încât să descurajeze cățăratul. Lara ar fi căzut şi s-ar fi înfipt în una dintre numeroasele țepuşe.

Îi rămânea doar să sară şi să înoate până la bancul de nisip deasupra căruia erau ancorate bărcile.

Folosindu-se de alge pentru a însemna latura podului deasupra bărcii, Lara a lăsat jos borcanul gol şi s-a depărtat până când a ajuns deasupra unui loc cu apă mai adâncă. Transpirația care-i curgea pe spinare s-a răcit când a găsit cu aproximație punctul din care sărise cândva Aren şi a înțeles că, dacă greşise locul, avea să moară în urma săriturii. Dacă ar fi fost prea aproape de insulă, ar fi căzut în apele puțin adânci care acopereau bancul de nisip.

Dacă ar fi sărit prea departe de insulă, n-ar fi reuşit să înoate până

la barcă, mai ales dacă s-ar fi rătăcit pe întuneric.

Sau dacă fiarele care cutreierau apele i-ar fi dat târcoale.

Inima îi zvâcnea iute în piept, respira sacadat şi superficial şi groaza o apăsa tot mai mult, clipă de clipă. Şi-a ridicat ochii ca să privească focul de semnalizare strălucitor de pe Insula Eranahl şi, inspirând adânc, a sărit.

Aerul a vuit pe lângă ea şi întunericul a înghiţit-o. Apoi Lara a lovit apa cu picioarele şi s-a cufundat în adânc. Jos, tot mai jos, până când panica i s-a răspândit în vene ca un incendiu.

Înoată! Nu vei muri aici în noaptea asta!

Dând cu putere din picioare, a înotat în sus, simţind că pieptul îi ia foc, dar apoi s-a înălţat cu capul deasupra apei. A tras aer în piept disperată şi a început să calce apa cu stângăcie, înălţându-se şi coborând odată cu valurile, căutând algele cu care însemnase podul.

Mişcându-şi mâinile şi picioarele, a înotat încet în direcţia bancului de nisip. Era convinsă că, în orice clipă, ceva avea s-o apuce de picioare şi s-o tragă în adâncuri, aşa că a ţipat uluită când a lovit nisipul.

Ridicându-se, Lara a pornit la pas spre locul unde apa era mai puţin adâncă, ţinându-şi braţele întinse în faţă până când a dat de o barcă. I-a ridicat ancora şi a împins-o în larg, până când apa i-a urcat până la talie şi s-a căţărat în ea, bâjbâind orbeşte. Era un vas mai mare decât cel cu care Lara părăsise şi apoi se întorsese în Ithicana, dar îi văzuse pe Aren şi pe ceilalţi manevrând genul ăsta de bărci de nenumărate ori. Putea s-o facă.

Trebuia s-o facă.

Pentru că refuza să permită ca Eranahlul să cadă fără luptă.

JOR S-A RIDICAT ca să stea lângă Aren şi s-a uitat împreună cu el la haosul care înconjura insula.

— Să ne ajute Dumnezeu! a mormăit.

Erau peste o sută de corăbii, dar nu asta i-a atras atenţia lui Aren, ci focurile numeroase care ardeau pe versanţii insulei Eranahl. Distrugătoarele de nave, mijloacele ei de apărare principale, erau

doar resturi şi cenuşă.

Dar câştigul acesta îl costase scump pe Silas.

Multe corăbii ardeau şi stăteau înclinate, iar valurile erau pline de sfărâmături. Şi totuşi, de Eranahl se apropiau zeci de vase, ale căror marinari aruncau ancore cu gheare pe falezele abrupte ale insulei şi îşi riscau viețile încercând să le escaladeze.

Aren îi putea distinge pe oamenii lui care luptau pentru a-i împiedica pe maridrinieni să ajungă în vârf, dar arcaşii de pe corăbii îi săgetau unul câte unul. Flăcările nenumărate luminau cerul ca şi când ar fi fost zi.

Singurul gol rămas în flota încercuitoare se afla lângă intrarea în peştera care ducea la portul subteran al Eranahlului şi asta datorită singurului distrugător de nave rămas întreg, care încă lansa proiectile asupra tuturor corăbiilor din apropiere. Dar soldații de pe uscat înaintau spre distrugătorul respectiv. Dacă ar fi fost distrus, flota lui Silas s-ar

fi adunat în jurul peşterii cu toate forțele sale şi doar hersa le-ar mai fi stat în cale.

— Atacați-i din spate, a ordonat Aren şi porunca lui a fost transmisă şi celorlalte bărci. Distrageți-le atenția.

— De la ce anume să le distragem atenția? a întrebat Jor înfiorat.

— De la noi, ca să încercăm să ajungem pe insulă.

Luând un corn, Aren a scos o serie de sunete pe care a repetat-o de încă două ori. Era semnalul lui personal. A aşteptat cu inima în dinți şi Eranahlul i-a răspuns.

— Haideți!

Velele s-au întins şi barca lor a țâşnit peste valuri, ghidată printre corăbii de Lia şi îndreptându-se spre intrarea peşterii, în vreme ce ceilalți soldați ithicani atacau flota din spate, lansând săgeți şi explozibile cum numai ei ştiau să o facă.

Dar, în ciuda eforturilor lor, în scurt timp flota inamică a observat barca lui Aren.

Săgețile au şuierat pe lângă capul lui, silindu-i pe toți să se

ghemuiască, şi numai Lia a rămas în picioare pentru a manevra cârma. Apoi a urlat de durere şi s-a apucat de braț. Trăgând-o în jos, Aren a preluat el însuşi cârma şi a îndrumat barca prin intrarea întunecată, unde un zornăit de lanțuri i-a răsunat în urechi.

— Țineți-vă bine! a strigat el.

Năvăleau prin peşteră cu o viteză aproape sinucigaşă şi săgețile li se înfigeau în barcă sau ricoşau de stânci.

Barca s-a izbit de peretele cavernei şi cadrul ei de susținere lateral s-a sfărâmat, iar Aren a fost cât pe ce să cadă în apă, dar avântul lor a fost suficient pentru a-i împinge mai departe.

În față a zărit luminile de la ithicanii aflați de cealaltă parte a hersei, cu arme în mâini şi cu expresii sumbre.

Şi pe bună dreptate. Din spate îl urmăreau bărci cu vâsle pline până la refuz cu soldați.

Catargul s-a lovit de hersa ridicată pe jumătate.

— Săriți! a strigat Aren.

Susținând-o pe Lia cu ajutorul lui Jor, a sărit în apă odată cu ceilalți şi toți au înotat pe sub hersă, care deja cobora, spre prietenii pregătiți să-i urce în vasele lor.

În aer au răsunat pârâitul şi trosnetele bărcii străpunse de hersă, care a cufundat-o în adânc, urmate de sunetele săgeților lansate din bărcile din spate, lovindu-se de oțelul greu.

Ghemuindu-se în spatele scuturilor ithicanilor, Aren s-a aplecat deasupra Liei şi a inspectat săgeata care-i pătrunsese în biceps. Chipul ei era schimonosit de durere, dar a spus:

— Am suferit şi altele mai rele. Adu-mi un pumnal, ca să pot lupta.

— Duceți-o înapoi! le-a ordonat soldaților din barcă şi, fără să le aştepte răspunsul, a sărit în ambarcațiunea alăturată, făcându-le pe amândouă să se clatine violent.

Jumătate din echipaj lansa săgeți asupra inamicului şi ceilalți țineau scuturi şi sulițe cu care îi respingeau pe mari-drinienii ajunşi chiar în spatele hersei. O săgeată i-a şuierat lui Aren pe lângă ureche şi şi-a plecat capul între doi soldați.

— Ce drăguț din partea ta să ni te alături, Majestate! Ahnna şi-a

coborât arcul şi i-a zâmbit larg, apoi a lăsat
arma şi i-a sărit în braţe, înfigându-şi degetele în umerii lui.

Dar nu era un moment prielnic pentru regăsiri.

Dându-i drumul surorii lui, Aren a privit printre scuturi şi, zărind lanţurile şi frânghiile din mâinile maridrinienilor, a simţit că i se încleştează inima.

— Mai avem un singur distrugător funcţional pe partea asta a insulei, dar a fost avariat. Au început să urce pe faleze şi nu avem destule forţe ca să-i respingem la nesfârşit.

Ahnna şi-a încordat maxilarul şi a lansat o săgeată, nimerind un maridrinian în gât.

— Săgeţile aproape că s-au terminat.

S-a aplecat spre apă şi a cules două care pluteau pe alături.

— Nu ştiu cât mai putem să le ţinem piept.

Pe Aren l-a cuprins frica. Inamicul îi depăşea numeric, dar mai rău era că toţi ithicanii vulnerabili se aflau pe insula-for-tăreaţă. Copii. Bătrâni. Persoane care nu puteau să lupte. Şi nu aveau nicio cale de scăpare.

— I-am adunat în depozitele din caverne, a spus Ahnna, citindu-i gândurile. Au încuiau uşile şi le-au baricadat pe dinăuntru.

Ceea ce-i ţinea deocamdată în siguranţă, dar aveau să moară de foame dacă Aren nu reuşea să apere insula.

— S-a dus şi ultimul distrugător! a răsunat o voce în peşteră. Cuceresc falezele!

— Rahat!

Ahnna a lovit cu pumnul în marginea bărcii. Dar apoi s-a întors spre Aren.

— Ce facem?

Aren a simţit că toţi soldaţii îşi îndreaptă atenţia spre el, luptând totodată pentru a respinge inamicul, şi că toţi aşteaptă să le ofere o soluţie. Să-i conducă la victorie. Să se poarte ca un rege.

O panică paralizantă i-a răsărit în piept, dar şi-a înăbuşit-o. *Ştii să lupţi. Ştii cum trebuie apărată Ithicana. Deci fă-o!*

În depărtare a erupt un tunet şi o rafală de vânt cu iz de fulgere şi

ploaie şi *violență* a suflat prin cavernă. Şi toți soldații ithicani şi-au întors fețele în direcția vântului, recunos-cându-i mirosul.

Furtunile care apărau Ithicana nu o abandonau în ceasul ei cel mai întunecat. Aren trebuia doar să reziste până la sosirea lor.

— Lasă-mi două bărci cu echipaje şi du-te cu toți ceilalți să apărați falezele, i-a ordonat surorii lui.

Apoi, către Taryn, care trăgea metodic în maridrinieni, cu o expresie fioroasă pe chip, a spus:

— Pune distrugătorul ăla în funcțiune.

Bărcile s-au mişcat şi s-au clătinat când soldații au trecut din una în alta şi bărbații şi femeile care crescuseră împreună cu Aren, care luptaseră umăr lângă umăr cu el, care-l urmaseră toată viața, i-au venit alături.

Jor s-a aşezat într-un genunchi lângă el.

— Dacă vor poarta asta, s-o plătească cu sânge! a strigat el şi ceilalți i-au repetat cuvintele, până când întreaga peşteră le-a purtat ecourile.

Aren s-a uitat printre scuturi, întâlnind ochii inamicilor care le întorceau privirile. Cu o mână, şi-a dat jos masca şi a aruncat-o în apă, zâmbind când a observat că maridrinienii îl recunosc.

— Pentru Ithicana! a strigat el şi şi-a ridicat sabia.

INSULA ERA ÎN FLĂCĂRI.

Lara s-a holbat îngrozită şi mâinile i s-au relaxat pe frânghiile pe care le apucase cu atâta înverşunare cu doar câteva clipe în urmă.

Sosise prea târziu.

În ciuda numeroaselor corăbii adunate între barca ei şi insulă, putea vedea soldații inamici care se cățărau pe faleze, luptele acerbe dintre maridrinieni şi ithicani, de pe versanții vulcanului, şi distrugătoarele de nave prefăcute în mormane fumegânde. Mai multe corăbii erau înghesuite în jurul intrării în peşteră şi în apă erau coborâte bărci pline cu soldați, care porneau vâslind în întuneric. Dacă nu pătrunseseră deja prin poartă, atunci aveau oricum să o facă în curând.

Eranahlul era pe punctul de a cădea.

O durere a săgetat-o în burtă şi Lara şi-a plecat capul, apu-cându-se de marginile bărcii, cu lacrimi şiroindu-i pe obraji. Toată noaptea se chinuise cu barca, înaintând încet printre insule spre lumina focurilor de semnalizare ale Eranahlului, încercând cu disperare să ajungă la căminul ei suficient de repede încât să-şi poată aduce contribuția la bătălie.

Dar totul fusese în zadar.

Furia i-a alungat deodată amărăciunea şi Lara a lovit cu palmele în marginile bărcii. Nu aşa ar fi trebuit să se întâmple lucrurile. Ithicana ar fi trebuit să fie liberă, tatăl ei ar fi

trebuit să fie învins, dar acum, în ciuda tuturor eforturilor ei şi ale lui Aren, în ciuda îndârjirii cu care luptaseră, totul se terminase.

S-a auzit un tunet şi, înălțându-şi capul, Lara a privit fulgerele din depărtare. Probabil că se apropiau zorii, dar nori negri dominau cerul în est, ascunzând orice urmă de soare. O rafală violentă a năvălit peste ea şi barca a început îndată să se înalțe şi să coboare pe valurile tot mai mari.

Furtunile ar fi trebuit să apere Ithicana, dar până şi ele ajunseseră prea târziu.

Întorcându-se spre insulă, Lara s-a uitat la soldații care se cățărau pe frânghii, atârnând între bărci şi vârfurile falezei. Talazurile se izbeau de stânci, împrăştiind vase sfărâmate, resturi şi cadavre, dar totuşi maridrinienii atacau în continuare.

Şi ithicanii continuau să li se împotrivească.

Lara a înțeles că ithicanii nu aveau să cedeze niciodată. Nu aveau să capituleze, pentru că tot ce îndrăgeau pe lumea asta se afla în oraşul acela. Şi era poporul ei. Un popor care suferea şi murea în timp ce ea stătea şi *privea.*

Îndreptându-se de spate, Lara a mijit ochii la corăbiile din jurul insulei. Apoi s-a căutat în buzunar şi, scoțând tot ce-i mai rămăsese din stimulente, le-a mestecat şi le-a înghițit fără să le mai simtă gustul de plante. A tras tare de frânghia din mână şi a văzut cum

vela se umflă în bătaia vântului, pur-tând-o spre bătălie.

Era suficient de întuneric ca să nu fie observată de pe corăbii. Când s-a apropiat de ele, ajungând pe apele luminate de focurile de pe versanții Eranahlului, soldații rămaşi la bord au strigat şi au arătat în direcția ei. Săgețile lor au vuit pe lângă ea, căzând în apă şi lovind barca, şi Lara s-a ghemuit strâns, privind țintă spre faleză. Căutând goluri în hărmălaia de bărci şi de epave de la poalele ei.

— Ai o singură şansă, a şoptit ea, alegându-şi destinația. Dacă nu reuşeşti, vei muri.

Sângele îi gonea în vene, stârnit de adrenalină şi de stimulente, însă durerea şi frica i-au dispărut când a dat drumul frânghiilor. Şi-a îndoit genunchii şi valurile i-au împins barca spre faleză.

În ultima clipă, Lara a sărit şi a încercat să se apuce de versant în aceeaşi clipă în care barca s-a izbit de stânci şi s-a făcut bucăți.

Tot trupul i-a fost săgetat de durere când s-a lovit de zid şi s-a chinuit să se agațe de suprafața netedă de piatră, rupân-du-şi unghiile. I-a alunecat o mână şi Lara a țipat.

Dar a reuşit să se țină cu cealaltă.

A atârnat în gol pentru o clipă, dar marea s-a învolburat din nou în spatele ei, aşa că s-a apucat cu mâna liberă de o fisură din stâncă şi s-a tras în sus.

Valurile au ajuns până la ea, atingându-i gleznele. Lara le-a ignorat şi a început să se cațăre. Sus, tot mai sus, tăin-du-şi degetele pe muchiile de piatră ascuțite şi lăsând în urmă dâre de sânge.

Abia îşi simțea rănile.

Sus, tot mai sus, până când freamătul valurilor a fost înlocuit de strigătele soldaților maridrinieni care se adunau în vârf, aşteptând să formeze grupuri suficient de numeroase pentru a porni în sus pe versant.

Apoi Lara a auzit huruituri.

Inițial, a crezut că e vorba despre un tunet, dar a simțit că piatra de sub degetele ei tremură şi a înțeles ce făcuseră ithicanii.

Copleşită de panică, s-a mişcat repede în lateral, adăpos-tindu-se sub un ieşind mic, şi s-a lipit de stâncă de îndată ce văzduhul s-a

umplut de țipete.

Încleştându-şi dinții, Lara a văzut că soldații aflați deasupra se aruncă de pe faleză în apă şi a închis ochii.

Nu au reuşit să se salveze.

O avalanşă de pietre şi sfărâmături s-a revărsat în prăpastie, prăvălindu-se peste bărcile şi soldații de dedesubt. Strivindu-i sau înecându-i.

Nişte pietre mici i-au rănit umerii, spintecându-i hainele şi trupul, dar Lara a rămas lipită de versant, cu brațele şi picioarele tremurând din cauza efortului cu care se chinuia să-şi păstreze poziția.

Când zgomotul a încetat, Lara s-a relaxat îndeajuns cât să privească în jos. Apele învolburate din jurul țărmului erau pline de sânge şi de cadavre zdrobite, pierdute printre resturile spulberate ale bărcilor.

Urcă!

Dar puterea i se risipise, trupul îi tremura şi unghiile îi alunecau pe piatră, oricât s-ar fi străduit să se țină. — Urcă! şi-a strigat sieşi.

Ridicând o mână, s-a agățat de o piatră care imediat s-a desprins. Un țipăt i-a zburat de pe buze şi Lara a început să cadă.

NU MAI AVEAU SĂGEȚI.

Luptau corp la corp, ambele tabere împungeau cu armele lor printre zăbrele, fiecare încercând s-o împingă înapoi pe cealaltă, iar cadavre pluteau în apă de ambele părți. Dar, în timp ce lui Aren îi rămăseseră în jur de zece soldați, maridri-nienii se adunau necontenit.

Valurile tot mai înalte nu-i ajutau deloc, pentru că le era aproape imposibil să rămână cu bărcile suficient de aproape de hersă încât să poată lupta. Maridrinienii le tăiau mâinile şi brațele când ithicanii încercau să se apuce de gratii.

Întinzându-se prin hersă, Aren a înjunghiat un bărbat în față, dar, în clipa în care acesta a căzut în apă, Aren a văzut ce e în barca lor.

Un lanț, cu verigi groase cât încheietura mâinii lui.

Chiar în acel moment, apa s-a învolburat şi un val i-a împins barca înapoi. Cea maridriniană s-a izbit de hersă, azvârlind soldați în apă,

dar doi dintre ei au reuşit să se țină pe picioare. Şi, sub privirea îngrozită a lui Aren, au petrecut lanțul printre zăbrele.

În timp ce soldații lui încercau cu disperare să se întoarcă la hersă, Aren a văzut că cei doi soldați trimit lanțul înapoi de-a lungul bărcilor înghesuite în tunel, până când nu i s-a mai văzut niciun capăt.

Barca lui a ajuns în sfârşit la gratii şi, apucând lanțul, Aren a tras de el cu putere, deşi ştia că nu are rost.

Bărcile maridriniene s-au retras din tunel şi, după o clipă, lanțul s-a întins şi s-a încordat.

CĂDEA.

Apoi trupul i s-a oprit cu o smucitură, pentru că o mână puternică o apucase de încheietură.

Privind în sus, Lara a dat cu ochii de chipul Ahnnei. Prințesa i-a rânjit.

— Nu putem scăpa de tine, aşa-i?

Trăgând de ea cu putere, Ahnna a ridicat-o şi, cu ajutorul încă unui ithican, a tras-o peste marginea prăpastiei, unde Lara a zăcut câteva clipe, luptându-se să respire, pentru ca apoi să se ridice în picioare.

Alături de Ahnna mai erau câțiva ithicani, pe care Lara i-a recunoscut. Erau plini de sânge şi stăteau cu umerii aplecați din cauza epuizării. Dar ochii încă le scânteiau sfidător, dovedind că nu au de gând să cedeze.

— Să trimitem pe cineva care să-l anunțe pe rege? a întrebat unul dintre ei.

— Aren e aici? a izbucnit Lara.

Ahnna s-a uitat la soldat şi a clătinat abia perceptibil din cap, apoi s-a întors spre Lara.

— Nu degeaba te-a lăsat în urmă, Lara. Nu eşti binevenită aici. Spune-mi, ce motiv aş avea să nu te arunc în apă alături de oamenii tăi?

— Sunt aici ca să lupt pentru Ithicana. Era aici ca să lupte

pentru sine.

Ahnna a privit-o atent.

— Abia te ții pe picioare.

Îndreptându-şi umerii, Lara a întâlnit privirea femeii mai înalte din fața ei.

— Vrei să-ți arăt că nu-i aşa?

Înainte ca Ahnna să-i poată răspunde, s-a auzit un scrâşnet zgomotos, ca de metal.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat alarmat unul dintre ithi-cani, dar Ahnna s-a făcut albă la față şi a luat-o la fugă.

Lara a pornit după ea, sărind peste resturile împrăştiate de alunecarea de stânci şi înconjurând insula. Soarele răsărise, dar, în zare, un val de furtună gonea spre Eranahl, cu nori negri în care dansau fulgere şi vânturi puternice.

Au ajuns la marginea alunecării de teren şi s-au trezit în mijlocul bătăliei, unde ithicanii luptau corp la corp cu mari-drinienii şi amaridienii, iar versantul era acoperit de cadavre.

Lara şi-a aruncat pumnalul în spatele unui soldat şi altuia i-a tăiat cu sabia tendoanele din spatele genunchilor, dar a fugit mai departe după prințesă, fără să mai dea lovitura de grație. Cusăturile de pe picior începeau să se rupă şi sângele îi curgea în firişoare fierbinți, dar Lara a ignorat durerea.

Ahnna nu s-a oprit ca să se lupte, i-a doborât doar pe cei care i-au sărit în cale în goana ei nebună în jurul vulcanului. Şi la marginea falezei tot mai mulți inamici urcau din prăpastie şi se alăturau bătăliei.

— Ahnna! Trebuie să-i împingem înapoi!

Dar prințesa a ignorat-o şi a alergat mai departe, lovind în stânga şi-n dreapta cu pumnii şi cu sabia şi împrăştiind cadavre în urma ei. Apoi s-a oprit subit.

— Nu! a zbierat Ahnna şi, urmărindu-i privirea, Lana a încremenit când a văzut corabia cu velele umflate de vântul furtunii şi cu frânghii întinse în spatele ei, dispărând în peştera portului.

Trăgeau de hersă.

Încă un scrâşnet şuierător i-a răsunat Larei în urechi, ca de metal frecându-se de stânci, îndoindu-se şi frângându-se din cauza încordării. Şi, în clipa în care maridrinienii ar fi reuşit să desprindă hersa, în cavernă s-ar fi revărsat bărci nenumărate pline cu soldați.

Ahnna a țâşnit deodată pe câmpul de lupă, atacându-i şi ciopârțindu-i pe toți cei care-i stăteau în drum. Lara s-a ținut după ea, apărând-o din spate, până când au pătruns într-o mulțime mare de ithicani care apărau faleza deasupra intrării în peşteră.

— Taryn! a strigat-o Ahnna pe verişoara ei şi trupele s-au dat în lături, descoperind-o pe tânăra care meşterea la distrugătorul de nave, al cărui lemn arsese şi ale cărui frânghii erau roase şi înnegrite. Trebuie să-l faci să meargă!

Taryn a clătinat din cap.

— Am nevoie de timp, Ahnna. Trebuie să înlocuiesc frânghiile.

— N-avem timp! Dacă doboară poarta, Aren o să fie copleşit. Trebuie să distrugem corabia aia!

Aren era acolo, jos.

Depărtându-se de ele, Lana a fugit la marginea prăpastiei, apoi şi-a coborât privirea. Sute de soldați aşteptau în bărci, toți înarmați până în dinți. Dacă ar fi pătruns în craterul vulcanului, bătălia s-ar fi terminat.

Vântul i-a şuierat deodată prin păr, suflându-l încolo şi-n-coace, şi în urechi i-a răsunat bubuitura unui tunet. Bărcile supraîncărcate s-au înălțat şi au coborât, scuturate de valurile tot mai mari, şi apa a început să se reverse peste marginile lor. Iar dedesubt mişunau umbre, spintecând talazurile cu aripioare mari. Chiar şi aflată la cincisprezece metri deasupra lor, Lara a observat frica de pe chipurile soldaților. Dar niciuna dintre bărci nu s-a întors.

— Amaridienii se retrag!

Cuvintele au fost strigate iar şi iar şi, ridicând privirea, Lara a văzut că navele cu pavilionul Amaridului îşi ridică pânzele şi-i părăsesc pe soldații din bărci şi pe cei aflați deja pe insulă, pentru a fugi din calea furtunii care se apropia.

Tot mai multe corăbii s-au desprins din inelul care înconjura insula, dar maridrinienii nu au dat înapoi şi s-au apropiat de intrarea în peşteră, unde frânghiile s-au încordat din nou şi în aer a răzbit încă un scrâşnet metalic.

Era o cursă împotriva furtunii. O cursă pentru flota tatălui ei, care trebuia să cucerească caverna şi să debarce suficienți soldați pentru a stăpâni insula, pentru ca apoi să fugă din calea vânturilor violente şi a ploii care i-ar fi împrăştiat toate corăbiile pe fundul mării.

Lara s-a lăsat în genunchi şi a încremenit, înțelegând că nu poate să ajungă la timp la intrarea cavernei ca să schimbe ceva.

Un val a răsturnat una dintre bărci şi, înotând, soldații din ea s-au agățat de marginile navelor din jur, care şi ele riscau să se scufunde.

Unul câte unul, bărbații din apă au fost traşi în adânc şi pe marea întunecată au răsărit pete roşii pe măsură ce rechinii Ithicanei s-au înfruptat din trupurile inamicilor ei. Însă bărcile tot n-au dat înapoi.

Ce îi îndemna să-şi dorească atât de mult această insulă încât să-şi rişte viețile? Gloria? Bogăția?

Frica?

Ce ar fi putut să fie mai îngrozitor decât furtuna asta? Decât rechinii care le sfârtecau camarazii chiar sub ochii lor?

O convingere subită i-a umplut pieptul şi, ridicându-se, Lara a luat o lunetă din mâinile unuia dintre ithicani. Ducând-o la ochi, a cercetat corabia care trăgea de hersă şi s-a oprit când în raza vizuală i-a apărut un chip familiar.

Tatăl ei stătea pe puntea corabiei, cu brațele încrucişate peste piept şi cu ochii fixați asupra țintei lui, fără nicio urmă de frică pe chip.

De el se temeau soldații. Din cauza lui nu fugea flota din calea furtunii. Din cauza lui porniseră oamenii aceia pe apele ucigaşe.

Coborând luneta, Lara a apucat-o de braț pe Ahnna şi a tras-o spre marginea falezei. I-a arătat cu degetul spre apă. — Ajută-mă să ajung pe corabia aia.

AHNNA S-A ÎNTUNECAT la față, cu arma ridicată.

— Iar schimbi tabăra?

Lara a clătinat din cap, refuzând să se lase provocată.

— Pe corabia aia e tatăl meu. Dacă mă ajuți să cobor la ea şi-l omor, flota se va retrage. Maridrinienii luptă în continuare doar din cauza lui.

Strâmbându-se, Ahnna s-a întors şi, dând ordine răstite, a trimis vreo zece ithicani să alerge în sus pe versant, apoi s-a uitat din nou la Lara.

— E imposibil. Nu putem trimite nicio barcă şi, chiar dacă ai şti să înoți cum trebuie, tot n-ai supraviețui în apele alea.

— Coboară-mă până la frânghia cu care trag de hersă. De acolo mă cațăr pe corabie.

— O să tragă în tine înainte să te apropii de ea. Aren m-ar omorî dacă ar afla că mi-am dat acordul pentru aşa ceva.

Lara şi-a încleştat pumnii, simțind pe frunte primii stropi de ploaie. Auzind scrâşnetul metalic al hersei, care era scoasă din peşteră centimetru cu centimetru.

— N-o să mai aibă cine să te omoare dacă nu facem ceva.

Strângând din dinți, Ahnna a privit spre corabia care se înălța şi cobora pe valurile tumultoase.

— S-ar putea să existe o cale.

Apucând doi soldați, le-a şoptit ceva. Bărbații au încuviințat din cap şi au pornit înapoi prin învălmăşeală. După câteva clipe, unul dintre ei s-a întors cu o armă familiară, pe care i-a dat-o prințesei.

— N-o să putem s-o legăm, i-a explicat Ahnna Larei. Corabia se tot mişcă şi saltă. O să ținem frânghia, dar, dacă nava se îndepărtează prea mult, o să trebuiască să-i dăm drumul, ca să nu cădem în prăpastie. Aşa că trebuie să te mişti rapid.

Lara s-a întors şi a privit în hău. A privit marea agitată. Şi aripioarele care alunecau prin apă.

— O să mă mişc rapid.

Cineva i-a dat Ahnnei o funie subțire legată de capătul unei săgeți mari şi prințesa a încărcat arma cu mişcări exersate. Apoi s-a oprit şi

s-a uitat în ochii Larei.

— N-o să te putem aduce înapoi.

Înghițind în sec, Lara a dat din cap şi a primit un cârlig de la acelaşi soldat.

— Oricum e timpul să plec.

Îngenunchind, Ahnna a ridicat arma şi Aster, împreună cu câțiva alți ithicani, au apucat capătul frânghiei, cu expresii hotărâte pe chipuri. Țintind arma asupra corabiei care tot sălta pe apă, prințesa a ochit şi, fără nicio ezitare, a lansat săgeata.

Lara şi-a pus un pumnal între dinți, privind cum funia zboară pe deasupra golului dintre faleză şi corabie şi cum săgeata se înfige adânc în puntea ei.

Ithicanii au întins funia şi Ahnna a strigat:

— Acum!

Lara nu a şovăit.

Trecând cârligul peste frânghie, a sărit.

Vântul şi ploaia i-au biciuit fața când a alunecat în jos şi marea s-a înălțat în întâmpinarea ei cu o viteză înfiorătoare. Funia s-a încordat şi s-a lăsat în repetate rânduri odată cu mişcările corabiei pe valuri, făcând-o pe Lara să salte violent, şi umerii i-au răcnit cu fiecare smucitură, dar mânerul cârligului nu i-a scăpat din mâini.

Pe corabie, soldații trăgeau de săgeată şi câțiva arătau spre ea. *Încă nu,* s-a rugat Lara în gând, pătrunsă de groază. *Încă mai am nevoie de câteva secunde.*

Atunci unul dintre maridrinieni a renunțat la încercarea de a smulge săgeata. Înălțându-şi sabia, a tăiat funia.

Lara a căzut.

A țipat şi a aterizat cu călcâiele pe punte, unde piciorul rănit i-a cedat. S-a rostogolit din reflex şi s-a ridicat cu pumnalul în mână.

De jur-împrejurul ei, soldații şi marinarii se holbau la ea, uluiți, şi câțiva bâiguiau:

— E nenorocita de prințesă! Fiica regelui.

— Aş vrea să vorbesc cu tatăl meu.

Soldații s-au dat în lături şi tatăl ei, regele Maridrinei, s-a apropiat

agale pe punte. Avea părul argintiu şi hainele ude leoarcă şi o vânătaie cumplită pe obraz, dar nimic din toate astea nu i-a ştirbit aerul regal când s-a oprit la zece paşi de ea şi a fixat-o cu privirea.

— Lara, dragă! Ce frumos că ni te alături!

— N-am venit ca să stăm la taclale, i-a răspuns ea. Trebuie să pleci. Furtuna aia o să-ți spulbere flota şi mii de soldați o să-ți moară înecați.

Cineva a strigat:

— Poarta se desprinde! Pregătiți-vă de atac! Tatăl ei a ridicat dintr-o sprânceană.

— Se pare că-mi voi obține victoria *înainte* de sosirea furtunii.

Lara a aruncat o privire spre cavernă, dar lanțul încă era întins şi hersa încă rezista.

— Pentru ce faci toate astea? a întrebat ea. Ce ai de câştigat? Chiar dacă ai cuceri Eranahlul şi i-ai măcelări toți locuitorii nevinovați, tot n-o să stăpâneşti niciodată podul. Chiar dacă i-ai omorî pe toți ithicanii, până la ultimul on, Harendellul şi Valcotta nu ți-ar permite în veci să păstrezi teritoriul cucerit. Ai *pierdut.* Tatăl ei a râs.

— În curând, Harendellul va avea problemele lui şi nu va putea să se războiască cu noi, cât despre Valcotta... Să zicem că fratele tău şi-a demonstrat în sfârşit vrednicia.

A zâmbit sinistru, arătându-şi toți dinții.

— Ithicana a pierdut şi ai pierdut şi tu, fata mea. I-a întors spatele şi le-a făcut semn soldaților lui.

— Omorâți-o.

— Te provoc la duel. Aici şi acum. Tu alegi arma.

Tatăl ei a încremenit şi a privit-o din cap până-n picioare.

— Nu prea eşti în formă ca să te poți duela, Lara. Din câte văd, ai sângerat mult şi deja ai ajuns în pragul morții. N-ar fi nicio provocare.

— Atunci poți să accepți fără nicio teamă. Silas a pufnit.

— N-am obiceiul să mă lupt cu femeile.

— Doar să le omori.

Un fior de amețeală i-a săgetat trupul, dar Lara l-a alungat.

— Aşa cum mi-ai omorât mama. Cum ai încercat să-mi omori surorile. Aşa cum o să mă omori pe mine.

A râs.

— Mai bine spus, aşa cum o să-ți pui soldații să mă omoare, pentru că, din câte văd, n-ai curajul s-o faci cu mâna ta.

Soldații au început să se foiască şi curiozitatea le-a alungat frica de furtuna care se apropia. Dacă tatăl ei ar fi refuzat, ar fi fost considerat un laş şi, în curând, echipajul lui s-ar fi răzvrătit. Dacă ar fi acceptat şi ar fi pierdut lupta...

Tatăl ei a văzut cum se uită maridrinienii la el. Şi-a dat seama că, dacă nu se va lupta cu ea, va fi terminat.

— Cum vrei, a spus şi şi-a scos sabia. Îți fac pe plac. Dacă ai noroc, poate că vei mai trăi suficient cât să vezi cum se prăbuşeşte regatul tău.

Lara şi-a tras şi ea sabia din teacă, apoi i-a făcut semn cu pumnalul să se apropie.

— Gata cu vorba, bătrâne! Să-i dăm drumul!

Soldații s-au dat în spate ca să le facă loc şi Lara a rămas pe poziție, urmărindu-şi tatăl, care-i dădea târcoale.

Amândoi ştiau că Lara blufa. Silas era un spadasin iscusit, având ani lungi de experiență, şi, deşi Lara probabil că s-ar fi putut măsura cu el în privința îndemânării, trupul ei nu mai făcea față. Cusăturile de pe coapsă i se rupseseră cu totul, sângele îi şiroia şi-i băltea în gheată şi piciorul abia o mai susținea. Lara era copleşită de amețeală şi de epuizare şi făcea eforturi cumplite chiar şi numai ca să-şi păstreze echilibrul pe puntea care se legăna.

Dar nu trebuia să renunțe. De dragul tuturor din Eranahl, trebuia să lupte în continuare.

Silas a fandat spre ea, cu fulgerele reflectându-i-se scânteietor pe sabie, dar Lara îi anticipase atacul. I-a parat lovitura şi brațul i s-a cutremurat sub forța impactului, ca apoi tatăl ei să atace iar şi iar, forțând-o să se retragă cu spatele pe punte ca să încerce s-o obosească.

— N-are niciun haz, a izbucnit tatăl ei, învârtindu-se şi evitând

contraatacul Larei, ale cărei mişcări erau lente şi greoaie.

— Atunci pune-i capăt!

Silas şi-a întins piciorul şi i-a agățat glezna. Lara s-a sprijinit pe piciorul rănit şi a țipat când i-a cedat.

Disperată, s-a rostogolit şi şi-a înălțat sabia la timp pentru a opri o lovitură descendentă care ar fi tăiat-o în două.

Armele li s-au încleştat şi tatăl ei s-a aplecat înainte, apoi a sărit în spate când Lara a încercat să-l rănească cu un pumnal şi l-a lovit razant în genunchi cu călcâiul ghetei, făcându-l să se împiedice.

Ridicându-se, cu chiu, cu vai, Lara a sărit la atac, hotărâtă să taie, să împungă şi să găsească un prilej decisiv. Corabia s-a înclinat într-o parte şi amândoi au căzut, iar marinarii au căutat îngroziți să se apuce de ceva, până când puntea s-a îndreptat din nou.

— Am desprins-o! Am desprins-o!

Când pe chipul tatălui ei a apărut o expresie triumfătoare, Larei i s-a părut că altcineva i-ar fi strâns inima în pumn.

— Atacați!

Dar soldații lui ezitau, cântărindu-şi şansele de supraviețuire, fiind nevoiți să aleagă între a încerca să cucerească caverna şi a rămâne pe corabie.

— Trebuie să ridicăm pânzele, Majestatea Voastră! a strigat căpitanul, care se ținea de o balustradă. Furtuna ne va face bucăți. Trebuie să plecăm acum!

— Nu!

Tatăl ei s-a ferit când Lara s-a pus din nou pe picioare şi i-a țintit gâtul.

— Toți care fug vor fi considerați laşi. Trădători! Toți care pleacă vor ajunge cu capetele înfipte pe porțile Venciei!

Dar, cu colțul ochiului, Lara a văzut că navele se retrag. Îşi ridicau velele şi porneau în grabă din calea furtunii, care se pregătea să se abată asupra lor cu o furie răzbunătoare. Asta însă nu însemna că Eranahlul e salvat, pentru că sutele de soldați din bărci aveau să avanseze luptând prin peşteră, ştiind că tatăl ei nu le-ar fi permis să se întoarcă la corabie.

Lara trebuia să le ofere altă cale şi trebuia s-o facă chiar acum.

Oricum, ştiuse că nu va avea nicio şansă să scape cu viața din situația asta.

Sprijinindu-se de balustradă, a atacat, asaltându-l pe tatăl ei cu lovituri.

S-a prefăcut că se împiedică. A observat privirea triumfătoare a lui Silas când sabia lui i-a alunecat peste coaste.

Şi şocul care i-a fulgerat pe chip când Lara i-a înfipt pumnalul în piept.

Corabia s-a clătinat şi i-a despărțit. Lara s-a trântit pe spate şi tatăl ei a căzut în genunchi, trăgând fără rost de mânerul armei.

— Eşti o trădătoare, a şuierat el. Față de familia ta. Față de poporul tău.

— Nu, tată, a şoptit ea. Asta se va spune despre tine. Silas s-a uitat la ea cu o furie inumană, apoi lumina i s-a stins din ochii azurii şi s-a prăvălit pe punte. Tatăl ei era mort.

Lara a privit cadavrul bărbatului care îi modelase destinul şi abia a observat când soldații au anunțat retragerea şi bărcile s-au întors la corabie, fiind abandonate de luptătorii care urcau pe scări şi pe funii, înțesând puntea.

— Toate pânzele sus! a ordonat căpitanul. Cine nu-i la bord trebuie abandonat!

Marinarii s-au grăbit să-i îndeplinească porunca, dar, în clipa în care vântul a umflat velele, corabia s-a cutremurat şi s-a smucit. Arborii au pârâit şi şuierul strident ca de metal frecat de piatră i-a răsunat Larei în urechi.

— Tăiați frânghiile, idioților! a răcnit căpitanul. Eliberați-ne!

Lara n-a putut vedea dacă se supune cineva, pentru că soldații de elită ai tatălui ei se apropiau cu sticliri ucigaşe în ochi.

Stăpânindu-şi durerea, Lara s-a ridicat în picioare, cu sângele şiroindu-i pe o latură a trupului, îmbibându-i cămaşa cu fiecare respirație. Sprijinindu-se de balustradă, i-a privit sfidător pe bărbații aceştia care-l susținuseră şi-l protejaseră pe tatăl ei pe parcursul

vieții lui pline de mişelii. Dacă ar fi avut puterea, Lara i-ar fi omorât pe toți.

Soldații şi-au ridicat armele.

Lara s-a lăsat pe spate.

S-a dat peste cap şi a sărit peste balustradă, căzând în mare. Apa rece i-a acoperit capul şi s-a străduit să se înalțe din nou, dând frenetic din picioare.

A ajuns cu capul deasupra apei, dar în clipa următoare un val s-a revărsat peste ea. Tuşind şi hârâind sufocată, Lara s-a apucat de nişte resturi plutitoare şi s-a ținut de ele, ridicân-du-se şi coborând pe talazurile învolburate.

Dinspre distrugătorul de nave a răsunat un trosnet zgomotos şi o piatră a zdrobit una dintre bărci. Apoi încă una a căzut în apă în spatele corabiei. Încă una a sfărâmat o a doua barcă. Apoi s-a făcut linişte.

Pentru că bătălia luase sfârşit.

Peste tot se vedeau corăbii alunecând pe marea înspumată, cu velele umflate de vânt, încercând să scape de furtuna care se prăvălea peste ei cu o furie îndârjită. Rămăseseră oameni în apă, soldați care le strigau navelor să se întoarcă, care le strigau camarazilor lor să-i salveze, dar, unul câte unul, toți au fost traşi în adânc.

Şi aripioarele îi dădeau târcoale Larei.

Intrând în panică, a început să respire poticnit când a observat apropierea rechinilor şi a icnit înfiorată când ceva i-a atins glezna.

— Înoată, Lara! Înoată!

Auzindu-şi numele, şi-a luat ochii de la aripioare şi a privit spre ithicanii de deasupra, din vârful falezei, ale căror haine fluturau în bătaia vântului. Zeci de ithicani. Sute. Şi Ahnna şi Taryn îi strigau, făcându-i semne spre peştera de dedesubt.

— Înoată!

Nu avea nicio şansă de scăpare. Nicio şansă să nu fie trasă la fund de unul dintre rechini sau să nu sângereze până la moarte.

Dar Lara a început să se împingă înainte.

Ținându-se bine de resturile de lemn, a dat din picioare, ignorându-şi durerea şi ațintindu-şi privirea asupra intrării în cavernă. Urletele soldaților abandonați se întreceau cu vuietele furtunii şi fulgerele se precipitau, înțesând cerul. Aripioarele îi dădeau târcoale, siluete uriaşe şi lucioase care se repezeau la ea şi, în ultima clipă, îşi schimbau direcția.

Se apropiau tot mai mult, lovindu-i picioarele cu cozile lor când coteau abrupt şi, de fiecare dată, Lara se aştepta ca fiarele să-şi înfigă dinții în trupul ei. Să fie trasă în adânc şi sfâşiată sau înecată.

Dar a înotat în continuare.

Talazurile se spărgeau de faleză, dar țipetele amuțiseră şi Lara rămăsese singura persoană vie din apă. Brațele îi tremurau din cauza efortului cu care se ținea de resturile plutitoare şi picioarele i-au cedat, neputincioase, când valurile au azvârlit-o prin intrarea peşterii.

Pretutindeni domnea o beznă animată de uruitul asurzitor al vântului şi al mării, iar Lara a simțit că o lasă puterile. A scăpat lemnul din mâini şi s-a scufundat, pentru ca în secunda următoare să se înalțe cu greu pentru a putea respira încă o dată.

Luptă mai departe! şi-a ordonat sieşi. *Nu te lăsa bătută! Eşti prea aproape ca să te laşi bătută.*

În față a zărit o lumină slabă, dar apoi apele au năvălit din nou peste ea şi Lara a țipat, izbindu-se de o rețea de fier contorsionat.

ERA GREU SĂ VEZI CEVA.

Dar nu trebuia să vadă ca să ştie că inamicii se cățărau pe hersa distrusă şi pătrundeau prin golul dintre marginea ei de sus şi tavanul peşterii. Le auzea vocile înăbuşite. Şi gâfâielile. Distingea pleoscăiturile ori de câte ori cădeau în apă de cealaltă parte a porții, pornind apoi înot.

Ca să dea cu ochii de ithicanii care-i aşteptau.

Aren ataca la orice semn de mişcare şi brațele îi erau istovite de efort, iar mişcările, lente şi stângace.

Dar nu s-a oprit. Nu se putea opri când maridrinienii înaintau

necontenit şi apa era înțesată de cadavre şi de oameni care înotau. Au înconjurat bărcile şi şi-au înălțat mâinile, apucându-l de haine şi trăgându-l peste margine în adâncuri.

O parte din mintea lui se întreba dacă nu cumva murise deja, dacă nu ajunsese într-un soi de infern.

Fiorul de durere care i-a săgetat antebrațul l-a adus cu gândul înapoi în prezent şi Aren s-a străduit să se ridice la suprafața apei, fiind împresurat de trupuri din toate părțile.

— Retragerea! Retragerea!

— Nu! a hârâit Aren. Nu ne vom retrage! Nu mă voi retrage! Apoi şi-a dat seama că strigătele veneau de la maridrinieni.

A simțit *schimbarea* când inamicul a încercat să dea înapoi. Să se strecoare prin golul mic deschis deasupra oțelului contorsionat.

Lumina unei torțe s-a aprins în spatele lui, licărind pe apă şi relevând marea de cadavre şi de oameni.

— Te-am prins!

Nişte mâini l-au ridicat într-o barcă şi fața lui Jor a apărut deasupra lui.

— Se retrag. Se pare că furtuna i-a pus pe fugă.

— Am auzit.

Aren şi-a închis ochii, încercând să-şi tragă sufletul.

Apoi un scrâşnet asurzitor a răsunat în aer şi Aren s-a ridicat brusc în capul oaselor, văzând că hersa e târâtă înainte cu câțiva metri şi că se blochează în punctul în care tunelul se îngusta. Apoi lanțurile au slăbit şi au alunecat în mare.

Nu mai exista nicio cale de intrare în Eranahl.

Ceea ce însemna totodată că nu mai există nicio cale de ieşire şi zeci de soldați inamici încă înotau de partea asta a porții de oțel contorsionate. Se adunau la baza ei şi trăgeau de ea, chinuindu-se s-o desprindă, dar fără rost. Şi aproape toți s-au întors deodată şi au dat ochii cu Aren şi soldații lui.

Instinctul îi cerea să-i omoare. Să le ia viața acestor oameni care au vrut să-i măcelărească poporul şi să-i distrugă căminul.

Dar în ochii lor luceau frica şi disperarea.

— Vă predați?

Maridrinienii au încuviințat repede, prin gesturi mute, şi, cu o singură mişcare a capului, Aren a acceptat.

— Lăsați-vă armele şi veniți unul câte unul. Dacă ne faceți probleme, vă tăiem gâturile. Ați înțeles?

Soldații şi-au plecat din nou frunțile şi Aren le-a spus oamenilor lui:

— Legați-i. O să le hotărâm soarta mai târziu.

Nişte bărci s-au apropiat dinspre portul subteran şi mai multe voci au răspândit vestea că flota renunțase la atac şi că soldații inamici aflați încă pe insulă se predau, apoi au întrebat ce porunceşte Aren în privința lor.

— Acceptați-le capitularea. Am vărsat destul sânge azi cât să ne ajungă toată viața. Îi vom ține prizonieri până când Maridrina se va retrage complet din Ithicana şi apoi voi...

A tăcut deodată, neştiind ce să facă cu oamenii aceia. Ultima dată când îi îngăduise unei străine să intre în Eranahl, povestea nu se terminase cu bine.

Dar Ithicana trebuia să se schimbe. El însuşi trebuia să se schimbe.

— Voi negocia înapoierea lor în Maridrina.

— Da, Majestatea Voastră.

Soldații s-au apropiat înot unul câte unul şi ithicanii i-au primit în bărci, i-au legat şi s-au întors cu ei la chei. Aren s-a urcat pe un ieşind al peretelui cavernei şi s-a aşezat cu coatele pe genunchi. Şi a respirat. Doar a respirat.

— Aren!

S-a întors când a auzit vocea Liei şi, în lumina slabă, a văzut-o pe garda lui de corp apropiindu-se într-o barcă, înfruntând valurile tot mai mari.

— Trebuie să ridici hersa!

Privind metalul îndoit şi înțepenit între pereții peşterii, Aren a clătinat din cap.

— Nu se poate. Va trebui s-o tăiem ca s-o desprindem.

— Atunci tai-o! a țipat, disperată.

— De ce?

Lia a sărit din barcă pe stâncă, lângă el, cu brațul înfăşurat în bandaje.

— Pentru că Lara-i afară. Lui Aren i-a înghețat inima.

— Imposibil! Am lăsat-o pe Gamire fără barcă.

— Ei bine, a găsit o cale să vină aici.

Lia a ridicat o torță, luminând apa care năvălea în peşteră şi țâşnea înapoi cu aceeaşi forță.

— L-a provocat la luptă pe tatăl ei. L-a omorât. De aceea s-au retras. Ne-a salvat şi acum trebuie s-o salvăm şi noi pe ea.

Vuietul mării şi al furtunii s-a prefăcut într-un murmur surd şi lumina torței a devenit deodată prea puternică.

— Aduceți uneltele pentru tăiat oțel! Unul dintre soldații de la vâsle a spus:

— Dar, Majestatea Voastră, a venit furtuna! Trebuie să ieşim din tunel înainte ca valurile să devină şi mai violente!

— Aduceți naibii uneltele! i-a răcnit Aren în față. Dacă desprindem repede hersa, poate că vom apuca să prindem corabia din urmă!

Deşi nu ştia ce ar fi putut să facă dacă ar fi ajuns la ea. Ştia doar că trebuie neapărat să facă tot posibilul pentru a o salva pe Lara.

Lia l-a apucat de braț, înfigându-şi degetele în pielea lui.

— Lara nu-i pe corabie, Aren. E în apă.

Când a spus asta, marea s-a umflat şi apele ei s-au revărsat în peşteră, aducând cu ele o siluetă subțire.

— Lara! a strigat Aren, chiar înainte ca trupul ei să se izbească de oțelul hersei.

DECI ASTA ÎNSEAMNĂ să mori.

Tot trupul i-a fost zdrobit de durere când marea a izbit-o de oțel şi a tras-o înapoi, pentru ca imediat s-o trântească din nou.

Până aici. Lupta mea a luat sfârşit.

Totul s-a întunecat, dar apoi a simțit că cineva o apucă de mână şi

se împotriveşte mării care încerca s-o smulgă înapoi. Umărul i-a urlat când a fost trasă în sus şi, răsărind cu fața deasupra apei, Lara a inspirat cu sete.

Şi imediat apa a acoperit-o din nou, strivindu-i trupul.

Dar acea singură respirație a fost de ajuns.

Cel care o apucase de brațe a ajutat-o să se cațăre şi Lara a urcat, rănindu-şi tălpile pe oțelul acoperit cu scoici. Valurile nu se mai revărsau peste ea. Tuşind şi inspirând cu nesaț, a deschis ochii.

Şi s-a trezit nas în nas cu Aren.

— Te țin.

A tras-o şi mai sus, până când au ajuns cu capetele chiar sub tavanul peşterii.

— Nu-ți dau drumul.

Lara a simțit vag că sunt şi alți oameni în spatele lui, dar avea ochi doar pentru el. Şi simțea doar cea mai profundă recunoştință față de Dumnezeu sau de soartă sau de noroc,

care îi îngăduise să-l mai vadă o dată înainte să fie luată de Mările Furtunoase.

— Ține-te bine!

Când a spus asta, apa s-a învolburat din nou şi doar puterea lui Aren a ținut-o pe loc pe Lara.

— Aduc unelte. O să tăiem zăbrelele. Trebuie doar să rezişti până atunci.

Lara a dat din cap, dar era o minciună. Pentru că nu avea nicio speranță să supraviețuiască situației în care se afla. Cu fiecare val, apa se înălța tot mai mult şi, când furtuna urma să-i lovească cu toată puterea, nici măcar Aren n-avea s-o mai poată proteja. Şi ar fi fost un miracol dacă nu s-ar fi înecat şi
el.

— Trebuie să-mi dai drumul.

Era atât de obosită! Atât de sătulă de lupte!

— Trebuie să te duci la loc sigur.

— Nu! Nu te părăsesc.

Aren şi-a strecurat un braț printre gratii, înconjurându-i talia. Lara a tresărit când degetele lui i-au apăsat rana din coastă şi a văzut cum i se crispează fața când a înțeles cât de adâncă e. Întorcându-şi capul, Aren a strigat:

— Unde naiba sunt uneltele alea?

Dar Lara ştia că n-aveau să ajungă la timp. Strecurându-şi mâinile printre gratii, i-a cuprins fața.

— Uită-te la mine. Ascultă-mă.

Aren s-a împotrivit. Ca şi când ar fi ştiut ce vrea să-i spună. Dar apoi i-a întâlnit privirea.

— Îmi pare rău.

Un val a izbit-o din spate, silind-o să tacă pentru o clipă, ca să se împotrivească curentului.

— Îmi pare atât de rău pentru toată suferința pe care ți-am provocat-o! Pe care i-am provocat-o Ithicanei. Şi vreau să ştii că mi-aş da viața de o mie de ori dacă aş avea cum să-mi îndrept greşeala.

— Lara...

Ea a clătinat violent din cap, pentru că nu-i voia iertarea. Nu o merita.

— Tatăl meu e mort. E mort şi nu poate să vă mai facă rău ție şi Ithicanei. Keris va deveni rege şi Maridrina şi Ithicana vor avea ocazia să devină aliați adevărați. Pentru prima dată în istorie, Ithicana are şansa să-şi asigure un viitor mai bun. Dar are nevoie de *tine* pentru a-l împlini. Nu-l sacrifica din cauza mea.

— Dar am nevoie de tine.

A tras-o aproape de metal, apoi şi-a lipit fruntea de a ei printre gratii.

— Te iubesc şi nu am încetat niciodată să te iubesc. Nici măcar pentru o clipă, nici măcar când ar fi trebuit s-o fac.

A sărutat-o, încălzindu-i pielea cu gura lui fierbinte, iar Lara i-a simțit gustul sărat al mării pe limbă. S-a sprijinit de el şi lacrimile care-i şiroiau pe față au fost şterse de valurile care-i izbeau.

— Din ziua în care te-am cunoscut, n-a mai existat nimeni pentru mine. Şi nici nu va mai exista. Tu eşti regina mea şi am nevoie de

tine.

Lara a izbucnit în plâns. Chiar dacă ar fi scăpat cu viață, nu i-ar fi aşteptat nimic bun în viitor. Pentru că Aren era regele. Şi nu voia să-l pună în situația de a alege între ea şi Ithicana.

— Aren...

— Nu te las să mori!

Căuta cu privirea pe tavanul peşterii şi i-a dat drumul Larei doar pentru o secundă, ca să se sprijine cu picioarele de perete şi să se încordeze, încercând să tragă hersa în spate.

Dar era imobilizată, blocată de puterea corabiei cu vele.

Renunțând, Aren s-a apropiat din nou de trupul ei.

— Nu-ți da drumul. Promite-mi că n-o să-ți dai drumul!

A privit-o în ochi până când Lara a încuviințat din cap şi, încolăcindu-şi brațele pe după gratii, s-a apucat strâns de ele în aceeaşi clipă în care apa s-a înălțat din nou.

Şi Aren s-a scufundat în adâncul ei.

Lara nu-l mai vedea prin spumă şi întuneric şi, când a observat că nu se mai întoarce, frica i-a depăşit amețeala provocată de pierderea sângelui.

— Nu. Nu. Nu! a suspinat ea. Nu-l poți lua!

Ithicanii din bărci încercau să se apropie, dar valurile îi împingeau înapoi. În spate, tot mai în spate, până când în apropiere a rămas doar Lia, care stătea cocoțată pe un ieşind stâncos îngust. Femeia şi-a aşezat torța alături, în mod clar pregătindu-se să sară în apă.

Apoi Aren a ieşit la suprafață.

S-a apucat de zăbrele şi s-a urcat repede, până când a ajuns față în față cu Lara, cu sângele curgându-i pe obraz de la o tăietură la sprânceană.

— E un gol în partea de jos, a spus el printre gâfâieli. E prea mic pentru mine, dar umerii tăi sunt înguşti. Pot să te trag prin el, numai să-ți ții respirația.

Dar, ca să ajungă la deschizătură, Lara ar fi trebuit să coboare.

Să coboare în întunericul din adâncul apei... şi o groază bineştiută i-a apărut în piept, răspândindu-i-se în vene.

— Nu pot.

— Ba poți.

A sărutat-o pătimaş.

— Niciodată n-am văzut ca frica să hotărască în locul tău. Lara a clătinat din cap. Era prea mult.

— Am nevoie de tine.

Respirația îi era fierbinte pe buzele ei.

— Şi trebuie să lupți în continuare.

Închizând ochii, Lara s-a luptat cu frica de apă, cu groaza care o urmărea încă din prima zi în care pusese piciorul în Ithicana. *Eşti o prințesă,* şi-a spus. *O regină.*

Dar, mai presus de toate, era *Gândăcelul.*

Lara a încuviințat din cap şi a inspirat adânc.

Apoi Aren a tras-o în jos, sub suprafața apei.

Nu vedea nimic. Era complet dezorientată, oceanul trăgea de trupul ei şi doar strânsoarea lui Aren împiedica apa s-o poarte în larg.

Tot mai jos. Şi-a dat seama că Aren o trage tot mai jos, pentru că i-a crescut presiunea din urechi şi a trebuit să facă un efort îngrozitor ca să se apuce de zăbrele şi să coboare când instinctele îi urlau să *urce.* Înapoi la suprafață, la aer.

Jos, tot mai jos.

A cuprins-o panica, nevoia de a respira a devenit tot mai apăsătoare, clipă de clipă, însă Lara nu şi-a pierdut mințile doar datorită gândului că Aren îi e alături. Că trebuie să se salveze pe sine, ca să-l poată salva pe el.

Apoi a atins o suprafață de piatră.

Ajunseseră pe fundul peşterii.

Ținând-o strâns de încheieturi, Aren a tras-o în lateral şi ea a simțit golul creat între gratiile depărtate cu forța.

Dar deschiderea era îngustă. Atât de îngustă!

Pieptul i s-a zbuciumat, încercând să inspire, dar Lara nu s-a zbătut şi l-a lăsat pe Aren s-o tragă de brațe şi să-i întoarcă umerii până când a trecut prin hersă.

Pentru ca apoi să simtă că i s-a agățat cureaua.

Aren a tras de ea, sprijinindu-se cu picioarele de podeaua cavernei, dar nu a reuşit s-o elibereze. Disperată, Lara şi-a smuls mâna dintr-a lui şi a încercat să şi-o strecoare printre trup şi suprafața de piatră, ca să-şi descheie catarama, dar nu avea loc.

Şi trebuia să respire.

Trebuia să respire.

Trebuia să respire.

Lara a inspirat.

BULELE AU ȚÂŞNIT pe lângă el şi brațul Larei s-a lăsat moale în mâinile lui.

Nu! Un strigăt mut i-a răsunat în cap şi Aren s-a tras spre ea, bâjbâind în întuneric după locul în care se agățase de oțel.

Cureaua ei.

Pieptul îl durea, chinuit de nevoia de a respira, şi faptul că-şi petrecuse toată viața în apă i-a îngăduit să reziste doar câteva momente în plus.

Căutându-şi repede pumnalul, a tăiat pielea curelei până când s-a despicat. Lăsând arma, a apucat-o pe Lara de brațe şi a tras de ea din răsputeri.

Lara a alunecat prin deschidere.

Ținând-o bine, Aren a înotat în sus şi apele care năvăleau de afară l-au împins tot mai departe în interiorul peşterii pe măsură ce se înălța, dând iute din picioare.

Nu te las să mori.

A ajuns la suprafață şi a inspirat şuierător, iar valurile l-au izbit de pereții stâncoşi, dar apoi l-au tras înapoi. Înapoi spre hersă. Şi trebuia s-o scoată pe Lara din apă. Trebuia s-o salveze.

Nişte brațe l-au tras în sus şi Aren a aterizat pe spate în barcă, cu trupul nemişcat al Larei căzând peste el. — Lara!

A întors-o, împingându-i pe oamenii care-i stăteau în cale.

O torță i-a luminat fața Larei, care avea ochii deschişi, dar

nevăzători. Stinşi.

— Nu! a țipat el, lovindu-i pieptul cu palmele. Iar şi iar.

— Aduceți un vindecător! a strigat cineva, dar nu avea niciun rost, pentru că Lara murise.

Soția lui, regina lui, murise.

— Aren, opreşte-te!

Jor a încercat să-l tragă în spate, dar Aren l-a îmbrâncit şi s-a întors la Lara, masându-i pieptul din nou. Îndemnând-o în gând să respire.

— Aren, n-o să-şi revină. Trebuie să renunți la ea.

— Nu!

Barca s-a lovit de treptele stâncoase ale portului şi, luând-o pe Lara în brațe, Aren a urcat-o în fugă şi a întins-o pe chei, unde a continuat să-i apese pieptul până când brațele au început să-i tremure de efort.

— Te iubesc.

Simțea cum ithicanii se adună împrejur, simțea ploaia care cădea din cer.

— Am nevoie de tine. Te rog, întoarce-te!

Părea atât de mică, atât de diferită de războinica neînduplecată pe care o cunoştea atât de bine.

— Lara! a strigat el. Luptă!

SE ÎNĂLȚA ANEVOIE dintr-o beznă de nepătruns. Era cel mai lung urcuş din câte făcuse vreodată, prin întuneric, tristețe şi groază, fugărită de toți monştrii care o chinuiseră de-a lungul vieții, printre care se număra şi cel din propria inimă. Dar apoi i-a auzit vocea. Şi-a auzit numele. A auzit singura poruncă pe care i-o dăduse vreodată. Lara a deschis ochii.

PRIMUL LUCRU PE CARE l-a simțit a fost parfumul Ithicanei. Mirosea a apă sărată şi a furtuni şi a junglă. Al doilea a fost durerea.

Tresărind, şi-a deschis ochii, iar lumina orbitoare a făcut-o să lăcrimeze şi să clipească. Se afla în dormitorul pe care-l ocupase cândva cu Aren în Eranahl, apa care curgea în bazinul pentru scăldat susura încet şi borcanele cu alge luminoase proiectau umbre delicate

pe perete.

Şi Aren, cu capul rezemat pe un braț, dormea pe un scaun lângă pat.

Lara i-a privit chipul, observându-i cearcănele şi cusăturile care-i legau o rană pe frunte, lângă tâmplă. Mâinile îi erau zgâriate şi avea antebrațul acoperit cu vânătăi viorii. Dar era în viață.

La fel şi ea.

Mişcându-se uşor, Lara n-a reuşit să-şi înăbuşe geamătul de durere şi Aren şi-a ridicat deodată capul.

— Te-ai trezit.

— Cât am dormit?

Îşi simțea limba uscată ca nisipul şi a acceptat cu nerăbdare paharul cu apă pe care Aren i l-a dus la buze, fără să-i pese de stropii care i-au alunecat pe bărbie când a băut.

— Trei zile.

A aşezat paharul alături şi s-a aplecat deasupra ei, privind-o atent.

— Mi-au spus că e un adevărat miracol că ai supraviețuit după atâtea răni şi...

A tăcut deodată şi fața i s-a încordat.

— Şi după faptul că m-am înecat?

— Da.

Aren i-a întâlnit privirea, cu ochii plini de lacrimi nevărsate.

— Erai moartă. Zăceai moartă în brațele mele şi am... am... Şi-a trecut o mână peste față, clătinând din cap.

— Te-am auzit când mi-ai strigat numele, a şoptit ea. Când mi-ai ordonat să lupt.

— Prima data când m-ai ascultat!

Lara a zâmbit, dar pieptul i s-a umplut de tristețe.

— Să nu te obişnuieşti.

Amintirile îi erau tulburi. Bătălia. Clipele petrecute în tunel, despărțiți de hersă. Dar şi-a amintit. Şi-a amintit că Aren îi spusese că o iubeşte. Că are nevoie de ea. Că nu va renunța la ea.

Însă cuvintele acelea fuseseră rostite într-un moment de criză, când

credeau că urmau să moară. Când orice părea posibil pentru ei dacă scăpau cu viață.

Acum amândoi trebuiau să înfrunte realitatea.

Lara era regina trădătoare. Cea din cauza căreia Ithicana pierduse podul. Din cauza căreia muriseră sute, dacă nu chiar mii de ithicani. Faptul că jucase un rol esențial în eliberarea regatului nu însemna nimic - unele crime erau de neiertat.

— S-a terminat războiul? a întrebat ea. Ați recucerit podul? Aren a încuviințat din cap.

— Furtuna a durat doar o jumătate de zi, dar a alungat şi flota amaridiană, şi pe cea maridriniană. Pentru că tatăl tău a murit, se pare că flotele au hotărât să se întoarcă în porturile lor. Soldații rămaşi pe țărmurile noastre s-au predat în mare parte şi le vom permite să plece pe la Southwatch. Vom face la fel şi cu prizonierii de aici, de îndată ce vom putea să-i transportăm.

— Nu eşti îngrijorat? a întrebat ea, simțind un fior de nelinişte în inimă. Îi redai Maridrinei armata înainte de a fi reluat cu totul în stăpânire Ithicana.

— Deşi ne-a trădat, Keris nu e ca tatăl tău. Şi ştim amândoi că mintea îi stă doar la conflictul cu Valcotta. Şi la Zarrah. După sfârşitul sezonului de acalmie, furtunile îşi vor face datoria şi vor apăra Ithicana până când vom reuşi să ne punem pe picioare. Oamenii vor să se întoarcă la casele lor. Să înceapă reconstrucția. De îndată ce ne asigurăm că n-a mai rămas niciun pericol pe insule, îi transportăm înapoi.

Larei i s-a strâns inima, dar a înțeles că trebuie să-şi încheie socotelile.

— O să plec imediat ce-mi revin îndeajuns încât să mă pot ține pe picioare.

Deşi nu ştia sigur încotro va merge. Întâi o va căuta pe Sarhina. Şi apoi...

Viitorul ei era liber şi neîngrădit, dar i se părea doar pustiu. Aren a tăcut câteva clipe.

— Dacă asta e decizia ta, n-o să te opresc.

— Decizia implică să ai de ales, Aren. Şi în situația de față nu există nicio altă opțiune. Nu sunt binevenită aici.

Aren a ezitat şi mărul lui Adam i-a tremurat când a înghițit o dată. De două ori.

— Vreau să rămâi aici, dacă accepți. Dacă *vrei* să rămâi. Lara a închis ochii şi a inspirat adânc, tresărind din cauza durerii din dreptul coastelor.

Ar fi fost mai uşor dacă Aren i-ar fi spus să plece. Acum trebuia s-o facă ştiind că el încă ține la ea. Trebuia să plece ştiind că ar fi existat totuşi şanse pentru ei, dacă ar fi fost atât de egoistă încât să profite de ele.

— Ithicana are nevoie de tine, Aren. Are nevoie de regele ei.

— Şi de regina ei.

Rezemându-se de spătarul scaunului, a scos ceva din buzunar şi Lara a recunoscut colierul mamei lui. Din aur, smaralde şi diamante negre, care formau o hartă a Ithicanei. Îl lăsase aici, la loc sigur, fără să-i treacă prin minte că-l va mai purta vreodată.

— Ştii cum îi judecăm pe trădători în Ithicana? a întrebat el, rupându-i firul gândurilor.

— Îi dați de mâncare la rechini.

Un zâmbet vag a apărut pe chipul lui Aren.

— Nu e chiar atât de simplu. Îl coborâm pe acuzat în apă şi aruncăm momeală în jurul lui. Dacă rechinii îl omoară, înseamnă că acuzația era îndreptățită, la fel şi pedeapsa. Dar, dacă rechinii îl lasă în pace, înseamnă că persoana respectivă nu e trădătoare, ci loială Ithicanei.

Aren a privit-o cu scântei în ochi.

— La toate judecățile la care am fost martor, rechinii s-au înfruptat întotdeauna. N-am auzit să se fi întâmplat altfel vreodată. Până acum.

Pentru o clipă, Larei i s-a oprit inima.

— A văzut şi Ahnna. A văzut şi Taryn. Şi Aster, binecuvântat să-i fie sufletul superstițios, a văzut când ai sărit de pe corabia aia şi ai pornit înot, sângerând şi zbătându-te prin apa plină de rechini, şi

niciunul nu s-a atins de tine.

— Am avut noroc, a răsuflat ea, dar Aren a clătinat din cap.

— Erau sute de rechini. Şi Ahnna spune că cei mai mari dintre ei au înotat tocmai până la tine, au aruncat o privire şi au plecat. Iar şi iar. I-au omorât pe toți soldații din apă, până la ultimul om, dar nu şi pe *tine. Nimeni* nu-ți mai spune *regina trădătoare.*

O lacrimă fierbinte a alunecat pe obrazul Larei, pentru că, într-adevăr, *era* loială Ithicanei. Iubea regatul şi-i iubea poporul, dar...

— Miturile şi legendele nu sunt suficiente pentru ca ithi-canii să mă ierte, Aren.

— Aşa e. Dar miturile şi legendele astea îți dau ocazia să le *câştigi* iertarea. Dacă eşti dispusă să încerci.

Lara deja plângea, suspinând uşurată. Asta îşi dorea mai mult decât orice altceva. Şansa să-şi răscumpere greşelile. Să devină o persoană mai bună. Să iubească.

— Vei rămâne?

— Da.

A zâmbit când Aren a ajutat-o să se ridice în capul oaselor şi l-a îmbrățişat. Şi-a înfăşurat brațele în jurul gâtului său. I-a inspirat mirosul.

— Rămân.

Atunci s-a auzit o bătaie în uşă şi Ahnna a intrat în cameră. Prințesa Ithicanei i-a privit cu răceală, dar şi-a aplecat respectuos capul înaintea amândurora.

— S-au adunat cu toții, Majestate. Aşteaptă să le vorbeşti. Aren s-a ridicat.

— Mă duc să le explic planul meu. Rămâi aici. Odih-neşte-te. O să mă întorc.

Dar Lara a clătinat din cap. Înăbuşindu-şi durerea, s-a ridicat şi s-a sprijinit de brațul întins al lui Aren. Primind hainele oferite de Ahnna, s-a îmbrăcat cu atenție, simțind jun-ghiurile rănilor cusute şi durerea coastelor rupte, dar totuşi se simțea mai puternică decât oricând. De fapt, nicicând nu se simțise mai plină de viață.

De data asta, Aren a clătinat din cap.

— Nu-i nevoie să-mi demonstrezi nimic, Lara. Ştiu mai bine decât oricine cât de puternică eşti.

Legându-şi cureaua, Lara a ridicat ochii spre el.

— Am jurat să lupt alături de tine, să te apăr până la ultima suflare, să prețuiesc trupul tău şi numai pe al tău, să-ți fiu loială până la moarte.

Luându-şi pumnalele, şi le-a strecurat hotărâtă în teci, lamele zăngănind la unison.

— Asta înseamnă că acolo unde mergi tu, merg şi eu. Ochii lui erau plini de căldură. De ardoare. De respect.

— Cum doreşti, Majestate.

Întinzându-i un braț, Aren s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche, mângâind-o cu respirația lui caldă:

— Nu mai există nimeni ca tine pe lume, să ştii.

— Nu, nu există.

Lara şi-a îndreptat umerii când uşile spre balcon s-au deschis larg, dezvăluind mulțimea care îi aştepta.

— Pentru că există o singură regină a Ithicanei. Aşa cum există un singur rege. Şi, dacă vreunul dintre duşmanii noştri va îndrăzni să ne atace regatul, îi vom îngenunchea.

Despre autoare

DANIELLE L. JENSEN

Danielle L. Jensen este o autoare canadiană cunoscută pentru că a scris romane fantastice pentru tineri. Ea este cel mai bine cunoscută pentru Trilogia ei Malediction, care include cărțile Stolen Songbird, Hidden Huntress și Warrior Witch. Scrierea lui Jensen este cunoscută pentru construirea complexă a lumii, personajele complexe și povestirea captivantă.

DANIELLE L. JENSEN PE SOCIAL MEDIA

FACEBOOK

INSTAGRAM

DANIELLE L. JENSEN
REGINA TRĂDĂTOARE
STORIA BOOKS